PATRICK NESS

YOUNG

Vocea pumnalului

PRIMUL VOLUM AL TRILOGIEI PE TĂRÂMUL HAOSULUI
NOMINALIZAT LA CARNEGIE AWARD 2009
CÂȘTIGĂTOR AL GUARDIAN CHILDREN'S FICTION PRIZE 2008, JAMES TIPTREE JUNIOR AWARD ȘI BOOKTRUST TEENAGE PRIZE 2008.

FICTION CONNECTION

TREI

Patrick Ness

Vocea pumnalului

Primul volum din trilogia
Pe tărâmul haosului

Traducere din engleză de
Florina Pîrjol

virtual-project.eu
== aladrian ==

TREI

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Coperta: Faber Studio

Director producţie: Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Cătălina loancea Ana-Maria Tamaş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României NESS, PATRICK
/ Patrick Ness; trad.: Florina Pîrjol. - Bucureşti : Editura Trei, 2015 ISBN 978-973-707-881-0

I. Pîrjol, Florina (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: The Knife of Never Letting Co Autor: Patrick Ness

Copyright © 2008, 2009 Patrick Ness

Copyright © Editura Trei, 2015 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20 e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-881-0

Dacă am avea o viziune şi o percepţie corecte asupra întregii vieţi omeneşti, ar fi ca şi cum am auzi iarba crescând şi inima veveriţei bătând, şi am muri din pricina acelui urlet care se ascunde de cealaltă parte a tăcerii.

George Eliot, *Middlemarch*

PARTEA I

1. Gaura din mijlocul Vacarmului

Primul lucru pe care-l descoperi când câinele tău învaţă să vorbească e că, în general, câinii nu prea au mare lucru de spus. Oricare ar fi subiectul.

— Vreau să fac caca, Todd.

— Tacă-ţi gura, Manchee.

— Caca. Caca, Todd.

— Am zis să *taci*!

Străbatem de la un capăt la altul câmpurile sălbatice din partea de sud-est a oraşului, cele care coboară spre râu şi apoi duc spre mlaştină. Ben m-a trimis să-i culeg nişte mere de baltă şi m-a obligat să-l iau şi pe Manchee cu mine, chiar dac' ştim cu toţii că l-a adus Cillian doar ca să se pună bine cu Primarul Prentiss şi din senin mă trezesc că primesc cadou de ziua mea anul trecut căţelul ăsta, deşi n-am spus niciodată că mi-aş *dori* vreun câine, *am spus* doar că-mi doream să repare Cillian odată bicicleta aia de fisiune ca să nu mai trebuiască să merg pe jos prin fiecare loc uitat de lume din oraşul ăsta idiot, dar vai, nu, la mulţi ani, Todd, uite un căţel nou-nouţ, Todd, şi chiar dac' nu-l vrei, chiar dac' n-ai cerut niciodată aşa ceva, ia ghici cine tre' să-l hrănească şi să-l ţină în formă şi să-l spele şi să-l scoată la plimbare şi să-l asculte trăncănind, acum că e suficient de mare ca virusul vorbirii să-l facă să deschidă gura? Ia ghici!

— Caca, latră Manchee încet, aproape numai pentru el. Caca, caca, caca.

— Fă odată idiotul ăla de rahat şi termină cu vorbăria!

Iau o nuia de pe marginea drumului şi dau să-l croiesc cu ea. Nu-l nimeresc, pentru că nici n-am *vrut,* de fapt, şi el pur şi simplu chicoteşte cu râsul lui ca un lătrat şi-şi continuă drumul. Merg în urma lui, lovind cu nuiaua iarba de pe ambele părţi ale cărării, uitându-mă cu ochii mijiţi la soare şi încercând să nu mă gândesc la absolut nimic.

Sincer să fiu, n-avem nevoie de mere de baltă. Ben poate să le cumpere de la magazinul Domnului Phelps, dacă chiar are chef de ele. La fel de adevărat: să te duci la baltă să culegi nişte mere nu-i o treabă de bărbat, fiin'că bărbaţii n-au voie să fie niciodată atât de leneşi. Acuma, n-o să devin *în mod oficial* bărbat decât peste treizeci de zile. Am trăit doisprezece ani, cu câte treisprezece luni nesfârşite fiecare şi încă alte douăsprezece luni, ceea ce înseamnă că, deşi am trăit o grămadă, încă mai am o lună până la marea aniversare. Planurile au fost plănuite, pregătirile au fost pregătite, cred c-o să fie petrecere mare, deşi încep să-mi fac nişte imagini ciudate despre ea, prea întunecate şi prea luminoase în acelaşi timp, dar, totuşi, o să devin bărbat, şi culesul de mere de pe baltă nu-i o treabă de bărbat sau măcar de aproape-bărbat.

Dar Ben ştia că-mi poate cere să mă duc şi mai ştia şi că eu o să zic da, pentru că mlaştina e singurul loc de pe lângă Prentisstown unde poţi să scapi un pic

de Vacarmul pe care oamenii îl dau afară, toată zarva şi trăncăneala care nu se opreşte niciodată, nici când dorm, oamenii şi gândurile lor, pe care nici măcar ei nu ştiu că le gândesc, deşi toţi ceilalţi le pot auzi. Oamenii şi Vacarmul lor. Nu ştiu cum fac faţă, cum se suportă unii pe alţii.

Bărbaţii-s nişte făpturi zgomotoase.

— Veveriţă! strigă Manchee şi o zbugheşte de lângă mine, ieşind de pe drum, oricât de tare aş ţipa eu la el, şi poftim, tre' să fug şi eu de-a lungul — şi mă uit în jur să fiu sigur că nu-i nimeni — *afurisitelor* ăstora de câmpuri fiin'că Cillian o să fac-o criză dacă Manchee o să cadă într-o *afurisită* de gaură de şarpe şi sigur c-o să fie numai *afurisita* mea de vină, chiar dac' eu n-am vrut *afurisitul* ăsta de câine, de la bun început.

— Manchee! Vino-napoi!

— *Veveriţăăă!*

Trebuie să-mi fac loc prin iarbă, cu tot felul de viermişori lipindu-mi-se de tălpi. Unul se face terci când îl strivesc, lăsându-mi o dâră verzuie pe tenişi, care ştiu din experienţă că n-o să mai iasă.

— *Mancheeeee!* urlu eu turbat.

— Veveriţă! Veveriţă! Veveriţă!

Latră în jurul unui copac şi veveriţa se vântură în sus şi-n jos pe scoarţă, bătându-şi joc de el. *Hai, câine zăpăcit,* spune Vacarmul ei. *Hai, prinde-mă, hai, prinde-mă. Zăpăcilă, Zăpăcită, Zăpăcită.*

— Veveriţă, Todd! Veveriţă!

Afurisitele astea de animale chiar sunt proaste.

Îl apuc pe Manchee de zgardă şi-i dau una

zdravănă peste piciorul din spate.

— Au, Todd! Au!

Şi-l lovesc din nou. Şi încă o dată.

— Au! Todd?

— *Haide, zic,* iar Vacarmul meu urlă atât de tare, încât cu greu îmi pot auzi gândurile, ceva ce-o să regret imediat, pun pariu.

Zăpăcilă, măi, băiete, Zăpăcilă, gândeşte veveriţa despre mine. *Vino să mă prinzi, Zăpăcilă.*

— N-ai decât să te duci dracului, zic, deşi nu zic fix „dracului", zic ceva ce-nseamnă asta.

Şi chiar c-ar fi trebuit să mă uit atent în jur.

Fiin'că iată-l pe Aaron, taman aici, răsărind din iarbă de nicăieri, încordându-se şi dându-mi una în faţă, julindu-mi buza cu inelul lui baban, apoi ducându-şi mâna făcută pumn în cealaltă direcţie, izbindu-mă în pomete, dar măcar nu mă nimereşte în nas, pen'că m-am lăsat să cad în iarbă, încercând să mă feresc de lovitura lui, şi-i dau drumul zgărzii lui Manchee, iar el fuge imediat înapoi spre veveriţă, lătrând ca disperatul, ca un trădător ce e, şi eu cad în iarbă, izbind pământul cu genunchii şi cu palmele, mânjindu-mă peste tot de dâre de viermişori.

Şi rămân acolo, întins pe pământ, respirând.

Aaron stă în picioare deasupra mea, Vacarmul lui ajunge la mine sub formă de pasaje din scripturi şi din viitoarea lui predică şi *Limbajul, tinere Todd* şi *găsirea unei ofrande şi sfântul care îşi alege singur calea* şi *Dumnezeu ascultă* şi iureşul de imagini din Vacarmul fiecăruia, lucruri familiare şi crâmpeie strălucitoare de...

De ce? Ce anume a fost abandonat...?

Dar deasupra se înalţă un fragment zgomotos din predica lui care să blocheze acest gând şi mă uit în sus, fix în ochii lui şi deodată nu mai vreau să ştiu nimic. Deja simt gustul de sânge acolo unde inelul mi-a despicat buza şi nu mai vreau să ştiu nimic. El *niciodată* nu vine acolo, nici un bărbat *nu vine vreodată,* au ei motivele lor, bărbaţii, şi sunt mereu doar eu cu câinele meu, dar iată-l şi pe el, şi eu nu vreau, nu vreau să ştiu nimic,

Îmi zâmbeşte de sus, prin barba aia a lui, îmi zâmbeşte mie care zac în iarbă.

Un pumn zâmbăreţ.

— Limbajul, tinere Todd, spune, ne leagă printr-un lanţ, ca pe nişte prizonieri. N-ai învăţat nimic la biserică, băiete?

După care rosteşte una dintre cele mai cunoscute învăţături ale sale:

— Dacă unul dintre noi cade, cădem toţi.

Da, Aaron, gândesc eu.

— Cu voce tare, Todd.

— Da, Aaron, zic.

— Şi toate drăcuielile? zice el. Şi toate blestemăţiile gen „la naiba"? Fiindcă să nu crezi că nu le-am auzit şi pe astea. Vacarmul te dă de gol. Ne dă pe toţi.

Nu pe toţi, gândesc eu, dar, în acelaşi timp, zic cu voce tare:

— Îmi pare rău, Aaron.

Se apleacă spre mine, cu buzele aproape de faţa mea, şi-i pot simţi mirosul care-i iese din gură, îi simt

apăsarea respiraţiei ca pe nişte degete care se întind să mă apuce.

— Dumnezeu aude, şopteşte el. Dumnezeu *aude.*

Şi ridică din nou mâna, iar eu mă feresc, la care el râde şi apoi dispare pur şi simplu, îndreptându-se înapoi spre oraş şi luându-şi şi Vacarmul cu el.

Tremur pentru că pulsul mi-a crescut din cauza loviturii, tremur fiindcă m-am aprins atât de tare şi sunt atât de şocat şi de furios şi fiindcă urăsc atât de mult oraşul ăsta şi oamenii lui, încât îmi ia ceva timp să mă ridic şi să mă duc să-mi recuperez câinele. *Şi ce dracului făcea el pe aici, până la urmă?* mă gândesc şi sunt aşa de varză, sunt în continuare atât de plin de furie şi de ură (şi de frică, da, frică, taci din gură), că nici măcar nu mă mai uit în jur să văd dacă Aaron îmi aude sau nu Vacarmul. Nu mă mai uit în jur. Nu mă mai uit.

Şi apoi chiar mă uit, după care mă duc să-mi iau câinele.

—Aaron, Todd? Aaron!

—Să nu mai spui numele ăsta niciodată, Manchee.

—Sângerezi, Todd! Todd! Todd? Todd! Sângerezi!

—Ştiu. Tacă-ţi gura.

—Zăpăcilă, zice el, ca şi cum cuvântul ăsta n-ar avea nici un sens, are capul gol cum e cerul.

Îl pocnesc peste dos:

—Nici asta să nu mai spui!

—Au! Todd!

Continuăm să mergem, lăsând în urmă râul pe partea stângă. Râul face mai multe cotituri în partea de est a oraşului, înaintând spre nord, trecând pe lângă ferma noastră şi coborând pe una dintre laturile oraşului până se lărgeşte într-o porţiune mocirloasă care, în cele din urmă, se transformă în mlaştină. Trebuie să eviţi râul şi în mod special partea aia mocirloasă înainte să înceapă copacii de mlaştină fiin'că pe-acolo trăiesc crocodili, suficient de mari cât să ucidă un aproape-bărbat şi pe câinele lui. Înotătoarele de pe spatele lor arată fix ca un pâlc de papură şi, dacă te apropii prea mult, BUUUM!, sar din apă, zburând spre tine cu ghearele răsfirate şi cu gurile gata să te-apuce, şi-atunci nu prea mai ai nici o şansă.

Trecem pe lângă partea mlăştinoasă şi încerc să cuprind cu privirea mlaştina în linişte, pe măsură ce mă apropii de ea. Nu prea mai e nimic de văzut, de aia nici nu vin bărbaţii pe-aici. Şi mai e şi mirosul, n-o să mă prefac că nu-l simt, dar nu miroase nici pe departe atât de rău pe cât pretind bărbaţii. Ei îşi miros amintirile, chiar aşa, nu simt, de fapt, ce e cu adevărat aici, ei adulmecă mlaştina aşa cum era ea pe vremuri. Toate lucrurile alea moarte. Spacşii şi oamenii aveau concepţii diferite legate de înmormântare. Spacşii foloseau pur şi simplu mlaştina ca să-şi arunce morţii direct în apă, lăsându-i să se scufunde, ceea ce era bine fiin'că li se potrivea tipul ăsta de înmormântare în mlaştină, cred. Aşa spune Ben. Apa şi noroiul şi pielea de spacs mergeau bine împreună, nu otrăveau nimic, doar îngrăşau mlaştina,

aşa cum fac oamenii cu pământul.

Şi apoi, la un moment dat, bineînţeles că au fost mult mai mulţi spacşi de îngropat decât de obicei, prea mulţi chiar şi pentru o mlaştină atât de mare, şi chiar e o mlaştină a naibii de mare. Şi pe urmă n-a mai rămas nici un spacs în viaţă, nu-i aşa? Erau doar mormane de cadavre de spacşi, îngrămădite unele peste altele în mlaştină, putrezind şi duhnind, şi a durat mult până când mlaştina a redevenit mlaştină, şi nu doar o harababură de muşte şi mirosuri şi cine ştie ce alţi viruşi or mai fi păstrat ei pentru noi.

Acolo m-am născut eu, în toată harababura aia, cu mlaştina ultraaglomerată, cimitirul ultraaglomerat şi oraşul ăla nu prea aglomerat, aşa că nu-mi amintesc nimic, nu-mi aduc aminte de o lume fără Vacarm. Tata a murit de o boală înainte să mă nasc eu şi apoi a murit şi mama, bineînţeles, asta nu-i nici o noutate. Ben şi Cillian m-au luat la ei şi m-au crescut. Ben zice că mama a fost ultima femeie, dar toată lumea zice asta despre mamele tuturor. S-ar putea ca Ben să nu mintă, *el* crede că e adevărat ce zice, dar cine ştie?

Totuşi, sunt cel mai tânăr din tot oraşul. Obişnuiam să ies şi să arunc cu pietre în ciorile de câmp împreună cu Reg Oliver (cu şapte luni şi 8 zile mai mare decât mine), cu Liam Smith (cu patru luni şi 29 de zile mai mare) şi cu Seb Mundy, care era următorul cel mai tânăr după mine din oraş, cu trei luni şi o zi mai mare, da' nici măcar nu mai vorbeşte cu mine, acum c-a devenit bărbat.

Nici un băiat nu mai face asta odată ce-a împlinit

treisprezece ani.

Aşa merg lucrurile în Prentisstown. Băieţii devin bărbaţi şi se duc la întâlnirile lor doar pentru bărbaţi ca să vorbească despre cine ştie ce şi, în mod dar, băieţii n-au voie acolo, iar dacă eşti ultimul băiat din oraş, trebuie, pur şi simplu, să aştepţi de unu' singur.

Mă rog, tu şi un câine pe care nici măcar nu-l vrei.

Dar nu contează, uite mlaştina, să intrăm în ea, şi să urmăm cărările ce ne duc de jur împrejurul şi apoi peste partea cea mai rea din baltă, şi să ne croim drum printre copacii mari şi noduroşi care cresc aici şi apoi spre mlaştină până la acoperişul ascuţit, înalt de zeci şi zeci de metri. Aerul e dens şi negru şi apăsător, dar nu genul de dens şi negru şi apăsător care te sperie. E o grămadă de viaţă aici, mormane întregi, poţi, pur şi simplu, să nu bagi în seamă oraşul dacă aşa ai chef, păsări şi şerpi verzi şi broaşte şi kivits şi amândouă tipurile de veveriţe şi (vă jur) un cassor sau doi şi, bineînţeles, şerpi roşii de care tre' să te fereşti. Şi deşi e întuneric, nişte fâşii de lumină intră prin găurile din acoperiş şi, dacă mă-ntrebi pe mine, deşi s-ar putea să n-o faci, recunosc că mlaştina e, pentru mine, ca o cameră uriaşă, primitoare şi lipsită de Vacarm.

Întunecată, dar vie, vie, dar prietenoasă, prietenoasă, dar nu hrăpăreaţă.

Manchee ridică piciorul lângă aproape orice până când, într-o zi, o să rămână fără pipi, apoi se ascunde sub o tufă, bodogănind de unul singur, încercând să găsească un loc unde să-şi facă cealaltă

treabă, cred.

Dar mlaştina nu se supără. Cum ar putea? E numai viaţă acolo, dând pe dinafară, revenind şi repetându-se şi renăscând din sine însăşi. Adică, nu vreau să zic că nu există deloc Vacarm aici. Sigur că există, n-ai cum să scapi de Vacarm, nicăieri pe lumea asta, dar e mai linişte decât în oraş. Gălăgia e un alt fel de gălăgie, pentru că zgomotul din mlaştină e, pur şi simplu, curiozitate, tot felul de creaturi ce încearcă să se dumirească şi ele cine eşti şi dacă eşti o ameninţare pentru ele. În timp ce oraşul deja ştie totul despre tine şi vrea să ştie şi mai mult şi vrea să te pună la pământ cu tot ce ştie despre tine, deci cum să mai poţi păstra ceva numai pentru tine?

Vacarm de mlaştină, cu toate că Vacarmul de mlaştină înseamnă păsările cu micile lor gânduri de păsărele îngrijorate. *Unde e mâncare? Unde e casa? Unde suntem în siguranţă?* Şi veveriţele ţâfnoase, toate nişte mici ştrengăriţe care-şi bat joc de tine când te văd, sau unele de altele dacă nu te văd, şi veveriţele roşcate care sunt ca nişte copii nătângi, şi câteodată sunt şi vulpi de mlaştină ascunse în frunziş, pe care le poţi auzi imitând Vacarmul veveriţelor pe care le mănâncă şi uneori găseşti şi păsări maven care-şi cântă cântecele lor ciudate şi odată jur c-am văzut un cassor alergând pe două picioare lungi, dar Ben zice că nu se poate şi spune că au dispărut de mult din mlaştină.

Nu ştiu. Eu mă cred pe mine însumi.

Manchee iese din tufe şi se aşază lângă mine fiin'că m-am oprit fix acolo, în mijlocul drumului. Se

uită în jur ca să vadă la ce anume mă uit, apoi zice:

— Făcut caca bun, Todd.

— Sunt sigur c-a fost bun, Manchee.

Ar fi bine să nu mai primesc vreodată alt afurisit de câine de ziua mea. Anul ăsta vreau un cuţit de vânătoare ca acela pe care Ben îl poartă la spate. Ei bine, *ăsta* da cadou pentru un bărbat.

— Caca, spune Manchee încetişor.

Mergem mai departe. Pâlcul cel mai mare de meri de baltă se află un pic mai încolo în mlaştină, străbătând nişte cărări şi apoi trecând peste un buştean prăbuşit pe care Manchee nu-l poate sări fără ajutor. Când ajungem acolo, îl apuc de burtă şi-l ridic. Cu toate că ştie ce fac, tot loveşte cu picioarele în stânga şi-n dreapta ca un păianjen în cădere, făcând tărăboi fără nici un motiv.

— Stai liniştit, tăntălăule!

— Jos, jos, *jos!* ţipă el, râcâind aerul cu labele.

— Câine prost!

Îi dau drumul cu zgomot deasupra buşteanului şi apoi mă caţăr şi eu pe el. Sărim amândoi pe partea cealaltă, şi Manchee latră „Sari!" în timp ce aterizează şi continuă să latre „Sari" în timp ce fuge mai departe.

După ce sar peste buştean începe cu adevărat întunericul mlaştinii şi primul lucru pe care-l vezi sunt vechile clădiri ale spacşilor aplecându-se din beznă, arătând ca nişte gogoloaie cafenii de îngheţată topită, dar de dimensiunea unor căsuţe. Nimeni nu ştie sau nu-şi aduce aminte la ce foloseau ele, de fapt, dar după părerea lui Ben, care e genul de tip cu cele mai

bune idei despre orice, aveau legătură cu felul cum îşi îngropau morţii.

Poate chiar un fel de biserică, cu toate că spacşii n-aveau vreo religie pe care cineva din Prentisstown s-o poată identifica astfel.

Rămân la o distanţă mare de ele şi-apoi intru în micul crâng de meri sălbatici. Merele sunt coapte, aproape negre, aproape comestibile, cum ar spune Cillian. Culeg unul de pe o creangă şi muşc din el, iar sucul mi se scurge pe bărbie.

— Todd?

— Ce e, Manchee?

Scot punga de plastic pe care o aveam împăturită în buzunarul de la spate şi încep s-o umplu cu mere.

— Todd? latră el iarăşi şi de data asta îmi dau seama la ce latră şi mă-ntorc, iar el îmi arată clădirile spacşilor, are blana zburlită pe spinare şi urechile ciulite în toate direcţiile.

Mă ridic în picioare.

— Ce-i, băiete?

Acum mârâie, dezvelindu-şi dinţii. Îmi simt din nou sângele clocotind în vene.

— E un crocodil? zic.

— Linişte, Todd, mârâie Manchee.

— Da' ce e?

— *E* linişte, Todd.

Şi scoate un lătrat, care chiar e un lătrat adevărat, un lătrat adevărat de câine, care nu înseamnă nimic altceva decât „ham", şi energia din corpul meu creşte un pic, ca şi cum impulsuri

electrice ar începe să-mi iasă din piele.

— Ascultă, mârâie el.

Şi încep să ascult.

Şi ascult.

Şi-apoi întorc puţin capul şi ascult în continuare.

Există o gaură în Vacarm.

Ceea ce e imposibil.

E *bizar,* chiar există, acolo, pitit pe undeva, printre copaci sau ascuns vederii, un locşor unde urechile tale şi mintea ta îţi spun că nu există Vacarm. E ca o formă pe care n-o poţi vedea decât prin felul în care tot ce e în jurul ei intră în contact cu ea. Ca apa ce ia forma ceştii, dar fără ceaşcă. E o gaură, şi tot ce cade în ea încetează să mai fie Vacarm, încetează să mai fie *ceva,* pur şi simplu se opreşte. Şi nu e ca liniştea mlaştinii, care, evident, nu e niciodată *liniştită,* ci doar cu mai puţin Vacarm. Dar asta, asta e o formă, o formă a *nimicului, o* gaură unde toate Vacarmurile se opresc.

Lucru care nu e posibil.

Nu există nimic pe lumea asta în afară de Vacarm, nimic altceva decât gândurile permanente ale oamenilor şi toate lucrurile venind la tine şi la tine şi la tine, din clipa în care spacşii au dat drumul virusului Vacarmului în timpul războiului, un virus care-a ucis jumătate din bărbaţi şi toate femeile, inclusiv pe mama mea, un virus care i-a înnebunit pe restul bărbaţilor şi care a însemnat sfârşitul pentru tot neamul spacşilor în momentul când oamenii, în nebunia lor, au ridicat armele.

— Todd?

Manchee e îngrozit, o simt din vocea lui.

— Ce, Todd? Ce e, Todd?

— Ai mirosit ceva?

— Miros doar linişte, Todd, latră el, apoi începe să latre tot mai tare: Linişte! Linişte!

Şi după aceea, undeva în jurul clădirilor spacşilor, liniştea se mişcă.

Pulsul mi-e atât de ridicat, încât aproape mă dărâmă. Manchee scheaună, învârtindu-se în jurul meu, lătrând, speriindu-mă şi mai tare, aşa că-l pocnesc din nou peste dos („Au, Todd!") ca să mă mai calmez.

— Nu există găuri, zic. Nu există ceva numit *nimic.* Aşa că trebuie să fie *ceva,* nu-i aşa?

— Ceva, Todd, latră Manchee.

— Poţi să auzi cumva unde a dispărut?

— E linişte, Todd.

— Ei, înţelegi tu ce vreau să spun.

Manchee adulmecă aerul şi face un pas, doi, apoi mai mulţi spre clădirile spacşilor. Cred că *o* căutăm, de fapt. Încep să păşesc încetişor spre cea mai mare dintre cupele de îngheţată topită. Mă ţin departe de orice ne-ar putea pândi din dosul uşiţei ăleia curbate, de formă triunghiulară. Manchee miroase pe la tocul uşii, dar nu mârâie, aşa că trag o gură bună de aer şi mă uit înăuntru.

E gol ca într-un mormânt. Tavanul urcă deasupra capului meu încă o dată cât înălţimea mea. Podeaua e murdară, cu buruieni de baltă care cresc din ea, plante agăţătoare şi altele de felul ăsta, dar nimic altceva. Adică, nici un nimic *adevărat,* nici o gaură şi

nimic care să ne zică ce-o fi fost aici 'nainte.

E o prostie, da' tre' s-o spun.

Mă-ntreb dacă nu cumva spacşii s-au întors.

Dar asta e imposibil.

Şi o gaură în Vacarm e ceva imposibil.

Aşa că ceva imposibil ar putea să fie adevărat.

Îl aud pe Manchee adulmecând iarăşi pe-afară, aşa că mă strecor acolo şi mă duc la a doua cupă. Pe asta e scris ceva, singurele cuvinte scrise din limba spacşilor pe care le-a văzut cineva vreodată. Singurele cuvinte pe care le-au crezut ei demne de-a fi scrise, bănuiesc. Literele sunt litere spacse, dar Ben zice că rostesc sunetul es'Paqili sau ceva de genu' ăsta, ca es'Paqili (aşa cum se scrie) care înseamnă „spacs" dacă vrei s-o zici mai repede, şi, după ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat, cam aşa face toată lumea. Adică „Oamenii".

N-am găsit nimic nici în a doua cupă. Ies afară, înapoi în mlaştină şi ascult din nou. Mă concentrez foarte tare şi ajung la acele părţi din creierul meu ce ţin de auz şi ascult şi acolo, şi ascult, şi tot ascult.

Ascult.

— Linişte! Linişte! latră Manchee a doua oară foarte repede şi o şterge iar de lângă mine, alergând spre ultima cupă. O zbughesc şi eu după el, alergând, sângele pulsându-mi în vene, fiin'că acolo e, acolo e gaura în Vacarm.

O pot auzi.

Ei bine, o pot *auzi,* tocmai asta-i şmecheria, dar când alerg spre ea, goliciunea ei îmi atinge pieptul şi nemişcarea ei mă trage cu putere spre ea, şi e atât

de multă linişte în ea, nu, nu linişte, *tăcere,* atât de incredibil de multă tăcere, încât încep să mă simt cu adevărat sfâşiat, ca şi cum aş fi pe punctul de a pierde cel mai valoros lucru din lume, ca şi cum iat-o, asta e moartea şi eu alerg şi ochii mi se umezesc şi-mi simt pieptul pur şi simplu zdrobit şi nu-i nimeni în jur, dar eu tot sufăr şi ochii mei încep să plângă, chiar încep să plângă, încep să plângă *dracului* şi mă opresc o clipă şi mă aplec şi, Iisuse H. Naibii, nu poţi să taci tocmai acum, dar pierd un rahat de minut întreg, doar un tâmpit de minut stând aplecat aici, timp în care, bineînţeles, gaura dispare, se îndepărtează, nu mai e.

Manchee nu ştie ce să facă: să gonească după ea sau să se întoarcă la mine şi, până la urmă, se-ntoarce la mine.

— Plângi, Todd?

— Tacă-ţi gura, îi zic şi dau să-l lovesc.

Ratez în mod intenţionat.

2. Prentisstown

Ieşim din mlaştină şi ne pornim înapoi spre oraş şi lumea pare toată neagră şi gri, orice-ar zice soarele. Până şi Manchee abia deschide gura cât facem cale-ntoarsă peste câmpuri. Vacarmul meu se agită şi bolboroseşte ca o tocană în clocot, aşa că trebuie să mă opresc o clipă ca să mă liniştesc un pic.

Nu există linişte. Nu aici, nici în altă parte, nicăieri. Nici cân' dormi, nici cân' eşti singur, niciodată.

Eu sunt Todd Hewitt, îmi spun în gând, cu ochii închişi. *Am doisprezece ani şi douăsprezece luni. Locuiesc în Prentisstown, în Lumea Nouă. O să devin bărbat peste exact o lună.*

E o şmecherie pe care Ben m-a învăţat ca să mă ajute să-mi potolesc Vacarmul. Închizi ochii şi-ţi spui cine eşti cât de clar şi de calm poţi tu, fiin'că, de fapt, asta se pierde în tot Vacarmul ăsta.

Eu sunt Todd Hewitt.

— Todd Hewitt, bâiguie Manchee pentru sine, lângă mine.

Respir adânc şi deschid ochii.

Ăsta sunt. Sunt Todd Hewitt.

Mergem mai departe, lăsând mlaştina şi râul în urmă, urcând panta cu câmpuri sălbatice înspre culmea joasă a dealului din sudul oraşului, unde se afla şcoala în perioada scurtă şi inutilă în care a funcţionat. Înainte să mă nasc eu, băieţii erau educaţi de mamele lor acasă, şi când au rămas doar băieţii şi bărbaţii ne aşezam, pur şi simplu, şi ne uitam la clipuri şi la module de învăţare până când Primarul Prentiss a scos în afara legii lucrurile de felul ăsta, pentru că erau „dăunătoare pentru disciplina minţilor noastre".

Vedeţi voi, Primarul Prentiss are un Punct de Vedere.

Aşa că, timp de-aproape o jumătate de afurisit de an, toţi băieţii au fost adunaţi la un loc de Domnul Royal cel cu faţa tristă şi azvârliţi aici, într-o dependinţă, departe de marele Vacarm al oraşului. Nu că asta ar fi folosit la ceva. E aproape imposibil să

predai ceva într-o clasă plină de Vacarmurile unor băieţi şi *cu totul* imposibil să dai orice fel de examen. Trişezi chiar dacă nu-ţi propui s-o faci, dar, de fapt, *toată lumea* îşi propune.

Şi-apoi, într-o zi, Primarul Prentiss a hotărât să ardă toate cărţile; absolut toate, chiar şi pe cele din casele bărbaţilor, fiin'că se pare că şi ele erau nocive şi Domnul Royal, un bărbat blând care s-a transformat într-un tip dur, după ce-a băut whisky în sala de clasă, a clacat şi a luat o puşcă şi şi-a pus capăt zilelor, şi cu asta s-a terminat şi cu dusul meu la şcoală.

Restul m-a învăţat Ben acasă. Treburi de mecanică şi prepararea hranei şi cum să-ţi repari hainele şi noţiunile elementare de agricultură şi lucruri de felul ăsta. M-a mai învăţat şi o grămadă de chestii de supravieţuire ca vânatul şi ce fructe se pot mânca şi cum să urmăreşti fazele lunii ca să te poţi orienta şi cum să foloseşti un cuţit şi o armă şi leacuri pentru muşcăturile de şarpe şi cum să-ţi linişteşti singur Vacarmul cât poţi tu de bine.

A încercat să mă înveţe şi să citesc şi să scriu, dar Primarul Prentiss a aflat de treaba asta din Vacarmul meu, într-o dimineaţă şi l-a închis pe Ben timp de o săptămână, şi aşa s-a terminat perioada mea de învăţat din cărţi, aşa că, din cauza celorlalte lucruri ce trebuiau învăţate şi a muncii la câmp, pe care încă tre' s-o fac zi de zi şi a tuturor lucrurilor ăstora ce ţin de supravieţuire, n-am ajuns niciodată să citesc prea bine.

N-are-a face. Nu-i ca şi cum cineva din

Prentisstown o să scrie vreodată o carte.

Manchee şi cu mine trecem pe lângă clădirea şcolii şi urcăm pe culmea aia mică şi privim spre nord, şi iată oraşul despre care vorbim. Nu că ar mai fi rămas prea mult din el. Un magazin, deşi pe vremuri erau două. O crâşmă, deşi erau două. Un spital, o puşcărie, o staţie de benzină dezafectată. Biserica. O bucăţică scurtă de drum care trecea prin centru, pe vremuri pavată, care însă n-a mai fost întreţinută de mult, s-a transformat rapid în prundiş. Toate casele şi alte clădiri sunt complet restaurate, un fel de periferii, ferme, sau cel puţin *în teorie* ferme, unele dintre ele chiar sunt folosite, altele-s goale, iar altele chiar mai rău decât goale.

Şi cam asta a rămas din Prentisstown. Populaţia e de 147, în scădere tot mai mult şi mai mult. 146 de bărbaţi şi un aproape-bărbat.

Ben spune că, pe vremuri, mai erau şi alte aşezări risipite prin Lumea Nouă, că aproape toate navele au aterizat cam în acelaşi timp, cu zece ani sau cam aşa înainte să mă nasc eu, dar că atunci când a început războiul cu spacşii, când aceştia au dat drumul la viruşi şi toate celelalte aşezări au fost spulberate, Prentisstown a fost şi el aproape ras, dar a supravieţuit doar pen' că Primarul Prentiss avea o armată bine pregătită şi, cu toate că el e un coşmar pe două picioare, măcar atâta lucru îi datorăm, fiin'că mulţumită lui am rămas în viaţă, singuri în toată lumea asta mare şi lipsită de femei, care n-are cu ce să se încurajeze, într-un oraş cu 146 de bărbaţi, un oraş care moare pe zi ce trece.

Fiin'că unii bărbaţi chiar nu pot suporta, nu-i aşa?

Îşi iau zilele, ca Domnul Royal, sau unii dispar, pur şi simplu, ca Domnul Gault, fostul nostru vecin care ţinea cealaltă fermă de oi, sau Domnul Michael, al doilea cel mai bun tâmplar din oraş, sau Domnul Van Wijk care a dispărut fără urmă chiar în ziua în care fiul lui a devenit bărbat. Nu-i ceva atât de neobişnuit. Dacă toată lumea ta e un singur oraş fără viitor şi plin de Vacarm, câteodată pur şi simplu îţi iei câmpii, chiar dacă n-ai nici măcar unde să te duci.

Fiin'că eu, aproape un bărbat, dacă mă uit de deasupra la oraş, îi pot auzi pe cei 146 de bărbaţi rămaşi. Pot să-i aud naibii pe fiecare-n parte! Vacarmul lor înghite dealul ca un potop ce se revarsă asupra mea, ca un foc, ca un monstru cât cerul care vine să te-nhaţe fiin'că n-ai nicăieri unde să fugi.

Cam aşa stau lucrurile. Cam aşa e fiecare minut din fiecare zi din afurisita şi împuţita mea de viaţă, în jegul ăsta de oraş. Nu te obosi să-ţi astupi urechile, că nu foloseşte la nimic:

Sfârşit ***Ben*** *Cillian un gât mic şi drăguţ MĂ DOARE CÂND RESPIR după rânduiala lui Dumnezeu ZDRENŢE* ***Când ieşim în oraş?*** *Todd? VIRUŞI, UN VIRUS, UN VIRUS*

Mere Frumosul meu Juli ***Nu-i corect, pur şi simplu nu-i corect*** *Generatorul pâlpâie 12 3 4 AŞA CĂ ZIC LUI ZIC* ***Ar fi trebuit să-i vezi perechea*** *Cunoşteam un bărbat Sfârşit* ***Un virus de la spacşi*** *Te rog, ajută-mă Tomas, Dumnezeu PESTE O LUNĂ Tu, băiete, eşti acolo* ***Linişte, Todd!*** *Mere mere UN*

PUNCT ÎNTR-UN CERC ÎNTR-UN PUNCT ÎNTR-UN CERC Te ia de ceafă ***O boală*** *MĂCAR EŞTI ACOLO SUS? O draga mea Julie* ***O draga mea Karen*** *O draga mea Lilly* ***O perla mea nepreţuită*** *Sfârşit* ***Ai naibii spacşi şi ai naibii viruşi pe care i-au adus*** *TODD! Acel mic, mic, acel nepreţuit şi gustos TĂIETURI ŞI VÂNĂTĂI ŞI TĂIETURI ŞI VÂNATĂI Zdrenţe* ***Doi ori doi fac patru patru ori patru fac opt opt ori opt fac şaisprezece*** *E de ajuns doar pentru familia mea nici o fărâmă în plus* ***Băieţi care se gândesc că or să devină bărbaţi*** *MERE Unge butoiaşul dar ţine ţiţeiul departe de* ***buşteni Ce n-aş da pentru un burger de vită adevărat*** *Şi dacă întreabă de oi? LEAGĂ-ŢI MÂINILE ÎMPREUNĂ CU NIŞTE SFOARĂ Te rog să nu laşi ca febră să-l ia de lângă mine pe Justin* ***O draga mea Esther draga mea Esther o frumoasa mea fată*** *Eu sunt cum totul este după rânduiala lui Dumnezeu* ***Prentiss va trece prin întâia încercare*** *O LUNĂ Cum o să scăpăm vreodată de-aici? Mere* ***Todd!*** *Cum o să scăpăm vreodată de-aici? CE AM FĂCUT, O, DOAMNE? O boală, un virus de la spacşi O să-l ucid, chiar o să fac asta Sunt un punct şi punctul sunt eu O DOAMNE Mai iau unul singur şi plec* ***Cillian*** *Zece şiruri* ***O sută nouăsprezece zile fără ploaie*** *UITĂ-TE LA MÂINILE ASTEA MICUŢE Sigur că nu, Doc Sfârşit O singură respiraţie circulară* ***'Şti un mincinos, Domnule, ţi-o zic direct în faţă*** *I-AM UITAT FAŢA EI Ţine-ţi gândurile într-o linie dreaptă, o linie, o linie NIMIC ALTCEVA DECÂT FIARE Mere 4 3 2 1* ***Ţine-l cumva pe băiat departe de mâinile lor, Doamne*** *zdrenţe Doar un virus, tine minte asta*

LEMNUL DIN MÂINILE MELE O draga mea Kelly ***O draga mea Norma*** *sfinţenia tăcerii O DRAGA MEA JADE Cum o să scăpăm vreodată de-aici? O SĂ FUGIM DIN MILLET ÎNAINTE DE IARNĂ* ***Ziua se apropie*** *Un simbol sfânt, găsit şi pierdut şi-apoi găsit din nou* ***O draga mea Carla*** *TACI DIN GURĂ, TE ROG, DOAMNE, TACI Te ridică sus apoi te coboară jos, te tine ORDINE, BĂRBAŢI!* ***Şaisprezece ori doi fac treizeci şi doi treizeci şi doi ori doi fac şaizeci şi patru*** *împutit ŞI ŢI-AM ZIS CA NU MAI SUNT CALMANTE gâtul, gâtul tău* ***Peste o lună, peste o lună*** *N-avem nici căpşuni în timpul iernii TRAGE AXUL INTRODU MECANISMUL DE BOMBARDARE Ţinteşte, unu doi trei, ţinteşte unu doi trei* ***Sfârşit*** *Eu sunt şi totul este în mâinile lui Dumnezeu ÎNCĂ UNUL AICI, CHARLIE la naiba la naiba la naiba* ***1 2 3 4*** *4 3 2 1 Todd? BĂIATUL ĂLA HEWITT Dumnezeu aude FURNICILE MĂRŞĂLUIESC DOUĂ CÂTE DOUĂ* ***Felul în care obişnuia să*** *Nu mai e nici un spacs de ucis* ***Zece lovesc ceasul, ceasul plus*** *zece PESTE O LUNĂ Armele* ***sunt pregătite*** *Când o să scăpăm de aici?*

Şi-s doar cuvinte, voci care vorbesc şi murmură şi cântă şi plâng. Sunt şi imagini care-ţi vin rapid în minte, nu contează cât de mult le respingi, imagini ale amintirilor şi iluziilor şi secretelor şi ale planurilor şi imaginilor şi ale minciunilor, minciunilor, minciunilor. Fiin'că poţi minţi în Vacarm, chiar şi atunci când toată lumea ştie ce-i în mintea ta, poţi îngropa chestii sub alte chestii, le poţi ascunde în văzul tuturor, pur şi simplu nu le gândeşti limpede sau te convingi singur că opusul a ceea ce ascunzi e

adevărat, şi-apoi cine-o să poată alege din acest potop care-i adevărul şi ce anume n-o să te facă vulnerabil?

Bărbaţii mint, şi cel mai rău mint faţă de ei înşişi.

De exemplu, n-am văzut niciodată vreo femeie sau vreun spacs în carne şi oase, evident. I-am văz't în clipuri, bineînţeles, înainte ca ele să fi fost interzise şi îi văd *mereu* în Vacarmul bărbaţilor, fiin'că la ce altceva se gândesc bărbaţii, dacă nu la sex şi la duşmani? Dar spacşii sunt mai mari şi mai urâţi în Vacarm decât în clipuri, nu-i aşa? Şi femeile din Vacarm au părul mai deschis la culoare şi piepturile mai pline şi poartă mai puţine haine şi sunt mult mai libere în sentimentele lor decât în clipuri. Aşa că ce trebuie reţinut, lucrul cel mai important dintre toate cele pe care-o să le zic în povestea asta a mea, e că Vacarmul nu e adevărul, Vacarmul e ceea ce bărbaţii vor să fie adevărat, şi între aceste două chestii e o diferenţă atât de mare, încât ar putea al naibii de bine să te omoare, dacă nu eşti pe fază, staţi să vedeţi.

— Acasă, Todd? latră Manchee un pic mai tare jos, lângă piciorul meu, fiin'că aşa tre' să vorbeşti în Vacarm.

— Da, mergem, îi zic.

Locuim pe partea cealaltă, spre nord-est, şi-o să trebuiască să traversăm tot oraşul să ajungem acolo, aşa că putem face şi-un mic tur de oraş, unul care durează cam cât viteza cu care merg eu pe jos.

Prima oprire este la magazinul Domnului Phelps. E pe moarte, adică magazinul e, la fel ca restul

oraşului, şi Domnul Phelps îşi petrece tot timpul pradă deznădejdii. Chiar şi-atunci când cumperi chestii de la el şi el se poartă cu tine cât de politicos poate el, disperarea lui se prelinge spre tine ca puroiul dintr-o rană. *Sfârşit,* spune Vacarmul lui. *Sfârşit, se sfârşeşte totul* şi *Zdrenţe şi zdrenţe şi zdrenţe* şi *Julie a mea, draga mea, dragă Julie* care era soţia lui şi care nu poartă deloc haine în Vacarmul Domnului Phelps.

— Sal'tare, Todd, strigă în timp ce eu şi cu Manchee ne apropiem în grabă.

— Sal'tare, Domnule Phelps.

— Frumoasă zi, nu-i aşa?

— Chiar că e, Domnule Phelps.

— Frumu', latră Manchee şi Domnul Phelps râde, dar Vacarmul lui continuă să zică *Sfârşit* şi *Julie* şi *zdrenţe* şi imagini cu lucrurile de care îi e dor legate de soţia lui şi ce făcea ea de obicei, ca şi cum toate astea erau ceva unic sau cam aşa.

Nu gândesc nimic special în Vacarmul meu pentru Domnul Phelps, doar chestiile obişnuite de la care nu te poţi abţine. Chiar dacă tre' să recunosc că mă trezesc gândindu-mă la toate astea un pic cam tare, ca să pot acoperi toate gândurile despre gaura pe care-am descoperit-o în mlaştină, să le blochez în spatele unui Vacarm şi mai puternic.

Habar n-am de ce-ar trebui să fac asta, de ce-ar trebui s-ascund gândul ăsta.

Dar îl ascund.

Manchee şi cu mine continuăm să mergem destul de repede fiin'că urmează staţia de benzină şi Domnul Hammar. Staţia de benzină nu mai merge

fiin'că generatorul de fisiune care dădea petrolul a luat-o razna anu' trecut şi acum zace, pur şi simplu, lângă staţie ca un deget uriaş, urât şi dureros şi nimeni n-ar putea trăi lângă el în afară de Domnul Hammar, şi Domnul Hammar e *mult* mai rău decât Domnul Phelps fiin'că el îşi aţinteşte Vacarmul direct spre tine.

Şi e un Vacarm *urât,* un Vacarm *furios,* imagini cu tine însuţi în feluri în care nu ţi-ai dori să fii, imagini violente şi sângeroase, şi tot ce poţi să faci e să-ţi amplifici Vacarmul cât de mult poţi, aşa, încât să-l absoarbă şi pe cel al Domnului Phelps în el şi-apoi să i-l trimită direct Domnului Hammar. *Mere* şi *Sfârşit* şi *pumn peste mână* şi *Ben* şi *Julie* şi *Frumu, Todd?* şi *generatorul pâlpâie* şi *zdrenţe* şi *taci din gură, pur şi simplu taci din gură şi Uită-te la mine, băiete.*

Şi, cu toate acestea, întorc capul, deşi nu vreau, dar câteodată eşti prins cu garda jos, aşa că-ntorc capu' şi iată-l pe Domnul Hammar la fereastră, uitându-se fix la mine şi O *lună,* gândeşte el, şi iată o imagine din Vacarmul lui care mă-nfăţişează pe mine stând de unul singur, dar într-un fel chiar mai singur de-atâta şi nu ştiu ce-nseamnă asta sau dacă e adevărat sau dacă e o născocire făcută cu un anumit scop, şi-atunci mă gândesc cum un ciocan îl loveşte-n cap pe Domnul Hammar o dată şi încă o dată şi el nu face decât să zâmbească de la fereastra lui.

Drumul şerpuieşte ocolind staţia de benzină, trecând pe lângă spitalul unde se află doctorul Baldwin, şi tot ce fac bărbaţii ăia de acolo în prezenţa doctorilor e să plângă şi să suspine, fiin'că, de fapt, n-

au nimic. Azi e Domnul Fox care se plânge că nu poate respira, lucru care ar putea să ne stârnească mila, într-adevăr, dacă el n-ar fuma atât de mult. Şi-apoi, cum treci de spital, Doamne Atotputernice, ajungi la afurisita, nenorocita aia de crâşmă care, chiar şi la ora asta din zi, e doar un urlet al Vacarmului, pentru că tot ce fac ei acolo e să dea muzica tare, şi asta ar trebui să acopere Vacarmul, dar nu funcţionează decât până la un punct, aşa că ai parte de muzică tare şi Vacarm tare şi chiar mai rău, de Vacarm *de beţiv,* care vine spre tine ca un ciocan de lemn. Ţipetele şi urletele şi plânsetele unor bărbaţi ale căror feţe nu se schimbă niciodată şi-au numai fiori de spaimă legaţi de trecut şi toate acele femei care trăiau atunci. O *grămadă* de gânduri despre femeile de odinioară, dar niciunul care să aibă vreun sens, fiin'că Vacarmul *beat* e ca un beţiv: înceţoşat şi plictisitor şi periculos.

Devine tot mai greu să mergi prin centrul oraşului, greu să te gândeşti la următorul pas, fiin'că atâta Vacarm îţi apasă pe umeri. Sincer să fiu, nu ştiu cum rezistă bărbaţii, nu ştiu cum o să rezist *eu* când o să fiu bărbat, asta dacă nu cumva o să se schimbe ceva în ziua aia despre care nu ştiu mai nimic.

Drumul merge în sus pe lângă crâşmă şi apoi face la dreapta, trecând pe lângă secţia de poliţie şi pe lângă închisoare, toate aflate într-un singur loc şi mai folosite decât s-ar putea crede despre un oraş atât de mic. Poliţist e Domnul Prentiss Junior care e abia cu doi ani mai mare decât mine şi care e bărbat de puţină vreme, dar care şi-a luat repede slujba în

serios, şi în celula lui se află un bărbat pe care Primarul Prentiss i-a cerut Domnului Prentiss Junior să-l dea ca exemplu celorlalţi săptămâna asta. De data asta e Domnul Turner care n-a oferit destul porumb din lanul lui de porumb pentm „nevoile întregului oraş”, ceea ce înseamnă, de fapt, că nu le-a dat porumb pe degeaba Domnului Prentiss şi oamenilor săi.

Până la urmă, ai străbătut oraşul alături de câinele tău, cu tot Vacarmul ăsta în spatele tău, cu Domnul Phelps şi Domnul Hammar şi Domnul Baldwin şi Domnul Fox şi mult, mult Vacarm de la crâşmă şi Vacarmul Domnului Prentiss Junior şi Vacarmul plângăcios al Domnului Turner şi tot n-ai terminat cu Vacarmul din oraş, fiin'că mai e şi Biserica.

Biserica-i motivul principal pentru care am ajuns cu toţii aici, în Lumea Nouă, şi-aproape în fiecare sâmbătă poţi să-l auzi pe Aaron predicând despre cum am lăsat în urmă depravarea şi păcatul din Lumea Veche şi despre cum ne-am propus noi să începem o viaţă nouă de curăţenie şi fraternitate într-un Paradis complet nou.

Şi asta a mers destul de bine, nu?

Totuş', lumea încă se duce la biserică mai ales pentru că sunt obligaţi, deşi Primarul însuş' rareori se deranjează să vină, lăsându-ne pe noi, ceilalţi, să-l ascultăm pe Aaron predicând despre cum noi suntem singura avuţie pe care o avem aici, noi, toţi bărbaţii la un loc, şi cum toţi ar trebui să ne unim într-o singură comunitate.

Despre cum, dacă unul din noi cade, cădem cu

toţii.

Spune că unu' înseamnă mult.

Manchee şi cu mine suntem cât se poate de tăcuţi când trecem pe lângă uşa Bisericii. Vacarmul de Rugăciune se aude dinăuntru, îţi dă o senzaţie ciudată, o senzaţie de rău, ca şi cum bărbaţii ar sângera acolo înăuntru, deşi zice mereu acelaşi lucru, dar sângele continuă să curgă. *Ajută-ne, salvează-ne, iartă-ne, ajută-ne, salvează-ne, iartă-ne, scoate-ne de-aici, Doamne, te rugăm, Doamne, te rugăm, Doamne,* deşi, din câte ştiu eu, nimeni n-a auzit vreodată vreun Vacarm ca răspuns de la tipu' ăsta numit Dumnezeu.

Aaron e înăuntru şi el, s-a întors de la plimbare şi predică în faţa credincioşilor. Îi pot auzi vocea, nu doar Vacarmul, şi e numai cu *sacrificaţi* asta şi *evangheliile* alea şi *binecuvântări* încolo şi *sfinţenie* încoace, şi turuie atât de tare, încât Vacarmul lui e ca un foc cenuşiu în spatele lui şi nu mai înţelegi nimic din el şi s-ar putea să pună ceva la cale, nu? Predica asta cred că ascunde ceva şi încep să mă întreb dacă ştiu cumva ce-o fi acel *ceva.*

Şi-atunci aud *Tinere Todd!* în Vacarmul lui şi zic „Hai să ne grăbim, Manchee", şi-o ştergem repede de-acolo.

Ultimul lucru pe lângă care treci înainte să ajungi în vârful dealului din Prentisstown este Casa Primarului, în care e cel mai mare şi cel mai ciudat Vacarm dintre toate, fiin'că Primarul Prentiss...

Ei bine, Primarul Prentiss e diferit.

Vacarmul lui e îngrozitor de limpede şi vreau să

spun pe bune îngrozitor. Vedeţi voi, el crede că şi Vacarmul poate fi supus. Crede că Vacarmul poate fi ordonat, că, într-un fel, îl poţi îmblânzi şi chiar te poţi folosi de el. Şi când treci pe lângă Casa Primarului îl poţi auzi, pe el şi pe oamenii cei mai apropiaţi de el, ajutoarele lui şi alte chestii, şi toţi fac mereu toate exerciţiile alea dure, treburile alea cu număratul şi cu imaginatul unor forme perfecte şi cu spusul unor mantre, cum ar fi *Eu sunt cercul şi cercul e eu,* orice-o fi vrând să însemne asta, şi e ca şi cum modelează într-o anumită formă o mică armată, ca şi cum se pregăteşte de ceva, ca şi cum născoceşte un fel de armă-Vacarm.

Simţi asta ca pe o ameninţare. Simţi că lumea se schimbă şi te lasă în urmă.

1 2 3 4 4 3 2 1 Eu sunt cercul şi cercul e eu 1 2 3 4 4 3 2 1 Dacă vreunul din noi cade, cădem cu toţii.

O să devin în curând bărbat şi bărbaţii nu fug când le e frică, dar îl împing uşor pe Manchee şi începem să mergem un pic mai repede decât înainte, făcând un ocol cât se poate de mare pe lângă Casa Primarului până trecem de ea şi-ajungem înapoi pe cărarea cu pietriş care duce la casa noastră.

După o vreme, oraşul dispare în spatele nostru şi Vacarmul începe să se mai liniştească puţin (deşi nu se opreşte niciodată) şi putem şi noi amândoi să respirăm un pic mai uşor.

Manchee latră:

— Vacarm, Todd.

— Da, dom'le, îi răspund.

— Linişte în mlaştină, Todd, zice Manchee. Linişte, linişte, linişte.

— Da, spun, şi-apoi mă gândesc şi mă grăbesc să adaug: „Taci din gură, Manchee", şi-l pocnesc peste spate şi el zice „Au, Todd!", şi mă uit înapoi spre oraş, dar Vacarmul nu se opreşte nici măcar după ce-ai ieşit din el, nu-i aşa?

Şi dacă puteţi să vedeţi ceva mişcându-se prin aer, mă-ntreb dacă puteţi să vedeţi gaura aia în Vacarm plutind chiar în faţa mea, în afara gândurilor mele, în mijlocul cărora o protejez, şi e o bucăţică atât de mică de Vacarm şi-ar fi uşor să n-o bagi în seamă în urletul general al celorlalţi, dar uite-o, uite-o cum se îndreaptă direct spre lumea bărbaţilor.

3. Ben şi Cillian

— Şi pe unde credeţi c-aţi umblat? întreabă Cillian de îndată ce Manchee şi cu mine apărem la orizont venind de pe cărare.

E întins pe jos, absorbit de micul nostru generator de fisiune, cel din faţa casei, reparând defecţiunea care s-a produs luna asta la el. Mâinile îi sunt pline de vaselină şi faţa de plictiseală, şi Vacarmul lui bâzâie ca nişte albine nebune, şi încep deja să mă înfurii, cu toate că nici n-am ajuns bine acasă.

— Am fost la mlaştină să iau mere pentru Ben, zic.

— Noi avem treabă de făcut şi băieţii s-au dus la

joacă.

Se uită din nou în interiorul generatorului. Ceva trosneşte înăuntru şi el spune: „La naiba!"

— Am zis că n-am fost la joacă, dacă m-ai fi ascultat, spun, mai bine zis, strig către el. Ben voia mere, aşa că m-am dus să-i aduc naibii nişte mere!

— Îhâm, zice Cillian, privindu-mă din nou. Şi-atunci unde sunt merele alea?

Şi bineînţeles că n-am nici un măr în mână, nu? Nici măcar nu-mi amintesc când am dat drumul pungii pe care începusem s-o umplu, dar sigur că trebuie să fi fost atunci când...

— Când ce? întreabă Cillian.

— Nu mai asculta atât de atent ce e în Vacarmul meu, îi zic.

Oftează cu oftatul lui marcă proprie şi-apoi începe:

— Dar nu e ca şi cum noi ţi-am cere să faci prea mare lucru pe-aici, Todd — şi asta-i o minciună —, dar nu putem face ferma asta să meargă doar noi doi — şi asta-i adevărat —, şi chiar dacă-ţi termini toate sarcinile, ceea ce nu faci — altă minciună, mă muncesc ca pe-un sclav —, tot ţi-ai pierde vremea tăind frunză la câini, nu-i aşa? — şi asta e adevărat.

Oraşul ăsta nu poate progresa mai mult de-atât, poate doar să se micşoreze, şi nu vine nici un ajutor de nicăieri.

— Atenţie când vorbesc cu tine, spune Cillian.

— 'Tenţie! latră Manchee.

— Tacă-ţi fleaca, îi zic.

— Nu vorbi în halul ăsta cu câinele tău, zice

Cillian.

Nu vorbeam cu câinele, gândesc eu, suficient de tare şi de clar ca să fiu auzit.

Cillian mă priveşte cu duşmănie, iar eu îl privesc la fel, şi-aşa se întâmplă de fiecare dată, Vacarmul nostru pulsând în nuanţe de roşu din cauza certurilor şi a enervării. Niciodată nu mi-a fost prea bine cu Cillian, niciodată, Ben a fost mereu ăla bun cu mine, Cillian a fost mereu celălalt, şi e tot mai rău pe măsură ce se apropie ziua în care o să fiu, în sfârşit, bărbat şi n-o să mai trebuiască să-i ascult porcăriile.

Cillian închide ochii şi respiră zgomotos o singură dată pe nas.

— Todd..., începe el, cu o voce scăzută.

— Unde-i Ben? întreb.

Faţa i se înăspreşte tot mai mult.

— Oile încep să fete într-o săptămână, Todd.

Tot ce fac e să mai întreb o dată:

— Unde-i Ben?

— Trebuie să hrăneşti oile şi-apoi să le bagi în ţarcurile lor, şi-aş mai vrea să repari, o dată pentru totdeauna, poarta aia care dă spre pajiştea din est, Todd Hewitt. Ţi-am mai cerut asta de cel puţin două ori până acum.

Mă răsucesc pe călcâie să plec.

— „Ei, şi cum a fost excursia la mlaştină, Todd?" zic, făcându-mi vocea să sune foarte sarcastic. „Păi, a fost frumos şi mi-a plăcut mult acolo, Cillian, mulţumesc de întrebare." „Şi-ai văz't ceva interesant acolo, în mlaştină, Todd?" „Păi, e ciudat că-ntrebi, Cillian, fiin'că, de fapt, chiar am văzut ceva interesant

care-ar putea să explice şi tăietura asta din buză despre care nu m-ai întrebat nimic, dar cred că tre' s-aşteptăm până hrănesc oile şi repar *blestematul ăla de gard!*"

— Ai grijă cum vorbeşti, spune Cillian. N-am timp de jocurile tale. Du-te la oi.

Îmi încleştez pumnii până scot ceva de genul: „aau-uuci" care-i spune lui Cillian că, pur şi simplu, nu mai pot suporta nici măcar o secundă în plus lipsa lui de logică.

— Hai, Manchee, zic.

— Oile, Todd, strigă Cillian în timp ce mă îndepărtez. Oile, mai întâi.

— Da, o să mă duc la blestematele alea de oi, mormăi eu în sinea mea.

Mă-ndepărtez şi mai repede, cu sângele pulsându-mi în vene, iar Manchee devine agitat din cauza vuietului pe care-l face Vacarmul meu.

— Oile! latră el. Oile, oile, Todd! Oile, oile, linişte, Todd! Linişte, linişte în mlaştină, Todd!

— Taci din gură, Manchee, îi zic.

— Ce-ai zis? întreabă Cillian şi e ceva în vocea lui care ne face pe-amândoi să ne întoarcem spre el.

Acum stă în picioare lângă generator, cu toată atenţia îndreptată asupra noastră, iar Vacarmul lui vine spre noi ca un laser.

— Linişte, Cillian, latră Manchee.

— Ce vrea să zică prin „linişte"?

Ochii şi Vacarmul lui Cillian mă cercetează cu atenţie.

— Ce-ţi pasă *ţie*?

Mă întorc spre el.

— Am nişte nenorocite de oi de hrănit.

— Todd, aşteaptă, strigă după noi, dar apoi ceva începe să ţiuie în generator şi el spune iarăşi „la naiba!" şi trebuie să se întoarcă, deşi simt tot felul de semne de întrebare în Vacarmul lui care mă urmăresc, dar care devin tot mai slabe pe măsură ce mă-ndepărtez spre pajişti.

Să-l ia naiba, să-i ia naiba pe el şi pe toţi, gândesc eu, mai mult sau mai puţin cu aceste cuvinte şi chiar cu unele mai rele, în timp ce pornesc cu paşi apăsaţi spre fermă. Locuim la vreun kilometru nord-est de oraş şi creştem oi pe jumătate din fermă şi cultivăm grâu pe cealaltă jumătate. Cu grâul e mai complicat, aşa că Ben şi Cillian se ocupă mai mult de asta. De când m-am făcut destul de mare ca să fiu mai înalt decât oile, am eu grijă de ele. Eu, adică, nu eu şi cu Manchee, cu toate că un alt pretext fals şi mincinos pentru faptul că mi-au dăruit câinele ăsta a fost să-l dresez să fie un câine la oi, lucru pe care, din motive evidente — şi prin asta vreau să spun totala lui prostie —, n-am reuşit să-l duc la îndeplinire.

Hrănit, adăpat, tuns, ajutor la fătat şi chiar castrat sau înjunghiat, le fac pe toate. Suntem unul dintre cei trei furnizori de carne şi lână din oraş, pe vremuri eram cinci şi, în curând, vom fi doar doi, pentru că Domnul Marjoribanks poate să moară oricând din cauza problemelor cu băutura. O să aducem oile lui la un loc cu ale noastre. Ar trebui să zic *eu* o să-i aduc turma şi o s-o unesc cu a noastră, aşa cum am făcut atunci când Domnul Gault a

dispărut, acum două ierni, şi-atunci or să fie şi alte oi pe care va trebui să le înjunghiem, să le castrăm, să le tundem, pe care să le punem în ţarc cu oile-mamă la timpul potrivit, şi-o să primesc pentru toate astea măcar un mulţumesc? Nu, n-o să primesc nimic.

Eu sunt Todd Hewitt, mă gândesc, dar ziua continuă fără să-mi pot linişti Vacarmul. *Sunt aproape un bărbat.*

— Oi! spun oile când trec pe lângă ele fără să mă opresc. Oi! spun ele, privindu-mă cum mă îndepărtez. Oi! Oi!

— Oi! latră Manchee.

— Oi! răspund oile.

Dar oile au de spus chiar mai puţine lucruri decât au câinii.

Am tot ascultat Vacarmul lui Ben în împrejurimi şi i-am dat de urmă mai jos, într-un colţ al unui lan de grâu. Plantatul s-a terminat, până la cules mai sunt luni întregi, aşa că nu prea ai ce face cu grâul în acest moment, doar să te asiguri că toate generatoarele şi tractorul de fisiune şi batozele electrice sunt gata de lucru. Aţi putea crede că toate astea înseamnă că voi primi şi eu un pic de ajutor cu oile, dar vă înşelaţi.

Vacarmul lui Ben murmură un cântecel lângă unul dintre jgheaburile de irigaţie, aşa că mă întorc şi traversez câmpul spre el. Vacarmul lui nu seamănă deloc cu al lui Cillian. E mai calm şi mai limpede şi, cu toate că Vacarmul nu se poate vedea, dacă al lui Cillian pare mereu roşiatic, atunci al lui Ben pare albastru sau, uneori, verde. Sunt diferiţi unul de celălalt, diferiţi ca focul şi apa, Ben şi Cillian, părinţii

mei, într-un fel sau altul.

Faza e că mama şi Ben erau prieteni, înainte ca ei să plece în Lumea Nouă, erau amândoi membri ai Bisericii când li s-a făcut propunerea de a pleca şi de a clădi de la început o nouă aşezare. Mama l-a convins pe tata şi Ben l-a convins pe Cillian şi când navele au acostat şi aşezarea a fost creată, mama şi cu tata au crescut oi în ferma de vizavi de cea a lui Ben şi Cillian, şi-au cultivat grâu şi totul era prietenos şi plăcut şi soarele nu apunea niciodată şi bărbaţii şi femeile cântau cântece împreună şi trăiau şi iubeau şi nu se îmbolnăveau şi nu mureau niciodată.

Oricum, asta e varianta din Vacarm, aşa că cine ştie cum era, de fapt, înainte? Fiin'că după aceea, bineînţeles că m-am născut şi totul s-a schimbat. Spacşii au eliberat virusul care ucidea femeile şi ăsta a fost sfârşitul mamei, şi apoi a început războiul, care a fost câştigat, şi asta le-a adus sfârşitul majorităţii celor din Lumea Nouă. Şi iată-mă pe mine, doar un copilaş care nu ştie nimic despre nimic, şi bineînţeles că nu eram singurul copil de pe vremea aia, erau o grămadă ca mine, şi deodată a rămas numai jumătate de oraş de bărbaţi care să aibă grijă de noi toţi, bebeluşi şi băieţi.

Aşa că mulţi dintre noi au murit, dar eu m-am numărat printre cei norocoşi fiin'că a fost absolut normal ca Ben şi Cillian să mă ia la ei şi să mă hrănească şi să mă crească şi să mă educe şi, în general, să facă tot posibilul să rămân în viaţă.

Aşa că, într-un fel, sunt ca fiul lor. Mă rog, mai mult decât „într-un fel”, dar mai puţin decât în

realitate. Ben zice că Cillian se ceartă cu mine mereu doar fiin'că ţine la mine atât de mult, dar dacă-i aşa, cred că e un fel ciudat de-a o arăta, un fel care nu prea seamănă a dragoste, dacă e să fiu sincer.

Dar Ben e un alt fel de om decât Cillian, un *fel* bun care-l face destul de special în Prentisstown. 145 din bărbaţii acestui oraş, chiar şi cei care abia au devenit bărbaţi după aniversare, chiar şi Cillian, deşi mai puţin decât ei, toţi mă văd, în cel mai bun caz, ca pe ceva ce poate fi ignorat şi, în cel mai rău, ca pe ceva pe care să-l lovească, aşa că mi-am petrecut aproape toată viaţa încercând să găsesc căi de a mă face nevăzut, ca nu cumva să fiu lovit.

În afar' de Ben, pe care nu-l pot descrie mai departe fără să par dulceag şi stupid şi aşa, un fel de băieţel, aşa că n-o să fac asta, vreau doar să spun că nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, dar dacă te-ai trezi într-o zi şi ai putea să-ţi alegi un tată dintr-un şir de mai mulţi, dacă cineva ţi-ar zice, uite ce e, băiete, alege pe cine vrei tu, atunci cred că Ben n-ar fi cea mai rea alegere pe care-ai putea s-o faci în dimineaţa aia.

Fluieră în timp ce ne apropiem de el şi, cu toate că încă nu-l văd şi nu mă vede nici el, schimbă cântecul când mă simte venind, e un cântec pe care-l recunosc, *într-o di-mii-neaaa-ţă devreme când soarele tocmai ră-săă-reea,* despre care el zice că era unul din preferatele mamei, dar care cred că mai degrabă îi place lui foarte mult din moment ce mi-l tot fluieră şi cântă de când mă ştiu. Sângele încă îmi pulsează în vene, deşi sunt departe de Cillian, dar deodată încep

să mă simt un pic mai liniştit.

Cu toate că *e* un cântec pentru copii, ştiu asta, taci din gură.

— Ben! latră Manchee şi se-ndreaptă alergând către dispozitivul de irigaţie.

— Bună, Manchee, aud în timp ce dau colţul şi-l văd pe Ben scărpinându-l pe Manchee 'ntre urechi.

Manchee închide ochii şi, de plăcere, loveşte cu piciorul în pământ, făcând un zgomot surd şi, cu toate că Ben îşi dă seama cu siguranţă din Vacarmul meu că m-am certat cu Cillian, nu zice nimic decât „Bună, Todd".

— Salut, Ben.

Mă uit în pământ, dând cu piciorul într-o piatră.

Şi Vacarmul lui Ben zice *Mere* şi *Cillian* şi *Te-ai făcut atât de mare* şi din nou *Cillian* şi *o mâncărime în cot* şi *mere* şi *cină* şi *Doamne, ce cald e afară* şi totul e atât de calm şi de ne-copleşitor, e ca şi cum ai sta întins în mijlocul unui pârâu, într-o zi caniculară.

— Te-ai mai liniştit, Todd? întreabă el, în cele din urmă. Ţi-ai adus aminte singur cine eşti?

— Mda, zic, numa' că nu-nţeleg de ce tre' să se ia de mine aşa? De ce nu-mi zice şi el măcar „bună"? Nici măcar un salut, zice numa': „Ştiu c-ai făcut o prostie şi-o să mă ţin de capul tău până o să aflu ce anume".

— Pur şi simplu, aşa e felul lui, Todd. Ştii şi tu asta.

— Aşa spui mereu.

Culeg un spic de grâu necopt şi-i bag capătul în gură, fără să-l privesc pe Ben în faţă.

— Ai lăsat merele acasă, aşa-i?

Mă uit la el, mestecând în continuare. Ştie că n-am făcut asta. Îşi dă seama.

— Şi există un motiv, zice el, scărpinându-l în continuare pe Manchee. E un motiv pe care nu-l pot lămuri.

Încearcă să-mi citească Vacarmul, să vadă ce adevăr poate să extragă de acolo, lucru pe care majoritatea bărbaţilor îl consideră un motiv suficient de bun ca să începi o ceartă, dar, fiind vorba de Ben, nu mă deranjează. Îşi lasă capul în jos şi se opreşte din scărpinat.

— Aaron?

— Da, l-am văzut pe Aaron.

— El ţi-a făcut asta la buză?

— Da.

— Ticălosu' naibii!

Se încruntă şi face un pas înainte.

— Cred că, pur şi simplu, o să am o discuţie cu omul ăsta.

— Te rog, nu, îi zic. Nu. Asta o să ne-aducă şi mai multe probleme, şi nici măcar nu doare atât de tare.

Îmi ia bărbia în mâini şi o ridică suficient cât să vadă bine tăietura. „Ticălosu' naibii", mai zice o dată, încet, îmi atinge tăietura cu degetele, iar eu tresar de durere.

— Nu-i mare lucru, îi zic.

— Stai departe de omul ăla, Todd Hewitt.

— Ca şi cum m-am dus într-un suflet la mlaştină *sperând* că mă voi întâlni cu el!

— Nu e întreg la minte.

— Ei, la naiba, mersi pentru informaţia asta preţioasă, Ben, îi zic şi prind din zbor o fărâmă din Vacarmul lui care spune O *lună* şi e ceva nou, un fragment cu totul necunoscut din ceva mai mare pe care el îl acoperă repede cu alte gânduri. Ce se întâmplă, Ben? îl întreb, întorcându-mă spre el. Ce se întâmplă de ziua mea de naştere?

Zâmbeşte şi, pentru o clipă, nici măcar nu e un zâmbet cu totul sincer, pentru o clipă e doar un zâmbet îngrijorat, dar după aceea devine destul de sincer.

— E o surpriză, zice el, aşa că nu încerca să afli.

Cu toate că sunt aproape bărbat şi cu toate că aproape îl ajung la înălţime, el tot se mai apleacă un pic pentru ca faţa lui să fie la acelaşi nivel cu a mea, dar nu atât de aproape, încât să ne simţim stânjeniţi, suficient de aproape cât să fie bine, şi mă uit puţin în altă parte. Şi deşi e vorba despre Ben, deşi am încredere în Ben mai mult decât în oricine din orăşelul ăsta împuţit şi deşi Ben a fost cel care mi-a salvat viaţa şi ştiu că ar mai face asta o dată, tot simt că nu prea am chef să-i deschid Vacarmul cu ce s-a întâmplat la mlaştină, mai ales fiin'că încep să simt o apăsare pe piept ori de câte ori gândul legat de asta se apropie.

— Todd? spune Ben, privindu-mă cu atenţie.

— Linişte, latră Manchee, încetişor. Linişte în mlaştină.

Ben se uită la Manchee, apoi la mine, cu ochii blânzi şi întrebători şi plini de îngrijorare:

— Despre ce vorbeşte, Todd?

Oftez.

— Am văzut ceva, îi zic. Acolo, în mlaştină. De fapt, n-am *văzut-o,* era ascunsă, dar era ceva ca o spărtură în Vacarm, ca o fisură.

Mă opresc din vorbit fiin'că el nu-mi mai ascultă vocea. Mi-am deschis Vacarmul pentru el şi încep să-mi amintesc totul cât pot de fidel şi el mă priveşte cumva fioros, şi de undeva de departe, din spatele meu, îl aud pe Cillian venind şi strigându-ne „Ben!" şi „Todd!" şi simt îngrijorare în vocea lui şi în Vacarmul lui şi cel al lui Ben începe să bâzâie un pic, şi eu mă tot gândesc cât pot de exact la gaura pe care am descoperit-o în Vacarm, dar o fac la fel de încet, încet, încet, ca şi cum m-aş strădui ca, pe cât posibil, oraşul să nu mă audă, şi iată-l pe Cillian venind tăcut şi Ben nu face decât să se uite la mine încontinuu până când simt nevoia să vorbesc.

— Sunt spacşii? întreb. Este un spacs? S-au întors?

— Ben! strigă Cillian în timp ce traversează câmpiile.

— Suntem în pericol? îl întreb pe Ben. O să fie din nou război?

Dar tot ce zice Ben foarte încet e „O, Doamne!", şi-apoi din nou „O, Doamne!", şi-apoi, fără ca măcar să se mişte sau să privească în altă parte, zice:

— Trebuie să te trimitem de aici. Trebuie să te trimitem de aici *imediat.*

4. Nu gândi asta!

Cillian vine în fugă spre noi, dar înainte să zică ceva, Ben i-o retează, spunându-i:

— Nu gândi asta!

Ben se întoarce spre mine.

— Nici tu să nu mai gândeşti asta! Să afunzi adânc gândul ăsta în Vacarmul tău. Să-l ascunzi. Să-l ascunzi cât de bine poţi tu.

Şi mă apucă de umeri în timp ce-mi spune asta şi mă strânge suficient de tare cât să-mi pună sângele în mişcare şi mai mult decât era deja.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Ai venit acasă prin oraş? întreabă Cillian.

— Sigur c-am venit prin oraş, izbucnesc. Ce alt drum mai e dracului spre casă?

Faţa lui Cillian se încordează, dar nu din cauză că e furios pe mine că am izbucnit, ci din cauza fricii, frică pe care o aud tare ca un ţipăt în Vacarmul lui. Niciunul dintre ei nu ţipă la mine pen' c-am zis „dracului", ceea ce face ca totul să pară şi mai grav. Din acest motiv Manchee latră cu capul plecat: „Cillian! Linişte! Dracului! Todd!", dar nimeni nu se oboseşte să-i spună să tacă.

Cillian se uită la Ben:

— Va trebui s-o facem *acum.*

— Ştiu, răspunde Ben.

— Ce se întâmplă? întreb din nou, de data asta tare. Să faceţi *ce anume* acum?

Mă îndepărtez de Ben împleticindu-mă, şi apoi stau pur şi simplu şi mă uit la amândoi.

Ben şi Cillian se mai uită o dată unul la altul şi apoi la mine:

— Trebuie să pleci din Prentisstown, spune Ben. Pupilele mele se plimbă încolo şi-ncoace printre ale lor, dar ele nu trădează nimic din Vacarmurile lor 'n afară de îngrijorarea generală.

— Cum adică, trebuie să plec din Prentisstown? zic. Nu există nicăieri altceva în Lumea Nouă *decât* Prentisstown.

La fel ca înainte, îşi aruncă *încă* o privire unul altuia.

— Nu mai faceţi asta! le zic.

— Haide, spune Cillian. Deja ţi-am făcut bagajele.

— Cum să-mi fi făcut deja bagajele?

Cillian îi zice lui Ben:

— Probabil n-avem foarte mult timp la dispoziţie.

Şi Ben îi spune lui Cillian:

— Poate s-o ia în jos pe lângă râu.

Şi Cillian îi spune lui Ben:

— Doar ştii ce înseamnă asta.

Şi Ben îi spune lui Cillian:

— Asta nu schimbă cu nimic planul nostru.

— CE NAIBII SE ÎNTÂMPLĂ AICI? zbier eu, dar nu spun „naibii", nu-i aşa? Fiin'că mi se pare că situaţia cere ceva puţin mai tare: CE CĂCAT DE PLAN?

Dar ei tot nu se înfurie.

Ben îşi coboară vocea şi îl văd încercând să-şi pună Vacarmul într-un fel de ordine, şi-apoi îmi zice:

— E foarte, foarte important să păstrezi ceea ce s-a întâmplat la mlaştină, în afara Vacarmului tău cât

de bine poţi tu.

— De ce? Se întorc spacşii să ne omoare?

— Nu te mai gândi la asta! izbucneşte Cillian. Ascunde gândul ăsta, păstrează-l undeva în adânc, unde e linişte, până vei fi atât de departe, în afara oraşului, încât nimeni să nu te mai poată auzi. Acum, haide!

Şi o zbugheşte înapoi spre casă, alergând, alergând *de-adevăratelea.*

— Haide, Todd, zice Ben.

— Nu vin până nu-mi dă cineva o explicaţie.

— O să-ţi dăm şi o explicaţie, spune Ben, luându-mă de braţ şi trăgându-mă după el, o să primeşti mai multe decât ţi-ai dorit vreodată, şi e atâta tristeţe în el când spune asta, încât nu mai zic nimic, pur şi simplu, îl urmez alergând înapoi spre casă, iar Manchee latră cu capul plecat, în spatele nostru.

Până ajungem înapoi acasă, mă aştept să...

Nici nu ştiu *la* ce mă aştept. La o armată de spacşi care să iasă din pădure. Un dispozitiv format din oamenii Primarului Prentiss cu armele pregătite de tragere. Toată casa arzând din temelii. Nu ştiu. Nu înţeleg mare lucru din Vacarmul lui Ben şi din cel al lui Cillian şi propriile mele gânduri fierb de zor ca un vulcan, şi Manchee nu se opreşte din lătrat, aşa că cine poate să desluşească ceva în toată zarva asta?

Dar nu e nimeni acolo. Casa, casa *noastră,* e la fel ca înainte, liniştită, o casă de ţară. Cillian se năpusteşte pe uşa din spate, intră în camera de rugăciune, pe care noi n-o folosim niciodată şi începe să smulgă scânduri din podea. Ben se duce la cămară

şi începe să arunce fructe şi alimente uscate într-un sac de pânză, apoi se duce la baie, ia de acolo o trusă medicală şi o aruncă tot în sac.

Eu stau, pur şi simplu, ca un tăntălău, întrebându-mă ce dracului se întâmplă.

Ştiu ce vă trece prin cap: cum să *nu* ştiu, dacă toată ziua, în fiecare zi, aud orice gând al celor doi bărbaţi care sunt stăpânii acestei case. Dar, de fapt, tocmai asta-i şmecheria. Vacarmul e *vacarm.* E bubuială şi huruieli şi, de obicei, se adaugă unui uriaş terci de sunete şi gânduri şi imagini, şi jumătate din timp e imposibil să distingi ceva din toate astea. Minţile bărbaţilor sunt nişte locuri dezordonate şi Vacarmul e ca un fel de chip foarte activ şi viu al acelei dezordini. Vacarmul e ceea ce-i adevărat, dar şi ceea ce oamenii cred şi ce-şi imaginează şi ce fantasmează ei, şi spune un lucru şi, în acelaşi timp, opusul său şi, deşi adevărul e cu siguranţă acolo, cum să-ţi dai seama ce e adevărat şi ce nu, când tu auzi *totul*?

Vacarmul e un bărbat fără filtru, şi fără un filtru, un bărbat e doar ceva haotic pe două picioare.

— Nu plec nicăieri, le zic, în timp ce ei îşi văd în continuare de treburi.

Nici nu mă bagă-n seamă.

— Nu plec, zic iar, în vreme ce Ben trece pe lângă mine în drum spre camera de rugăciune, ca să-l ajute pe Cillian să ridice scândurile din podea.

Au găsit ce căutau şi Cillian scoate de acolo un rucsac, unul vechi pe care credeau că l-au pierdut. Ben îl desface la gură şi aruncă o privire scurtă

'năuntru şi văd nişte haine de-ale mele şi ceva care pare a fi o...

— Aia-i o carte? întreb. Trebuia să ardeţi toate cărţile acum multă vreme.

Dar ei nu mă bagă în seamă şi aerul, pur şi simplu, s-a oprit în loc, acolo, în timp ce Ben scoate cartea din rucsac şi se uită la ea împreună cu Cillian şi văd şi eu că nu-i tocmai o carte, mai degrabă arată ca un fel de jurnal cu o copertă frumoasă din piele şi când Ben o răsfoieşte cu degetele, paginile au culoarea crem şi sunt acoperite cu scris de mână.

Ben îl închide ca şi cum ar fi un lucru important şi îl înveleşte într-o pungă de plastic ca să-l protejeze şi-l pune înapoi în rucsac.

Se întorc amândoi spre mine.

— Nu mă duc nicăieri, le zic.

Şi-atunci se-aude o bătaie în uşa din faţă.

Pentru o clipă, nimeni nu zice nimic, toată lumea e paralizată de frică. Manchee are atâtea lucruri despre care vrea să latre, dar nu-i iese nimic pe gură vreme de un minut, după care, în cele din urmă, latră „Uşă!", dar Cillian îl apucă de zgardă cu o mână şi cu cealaltă de bot, reuşind astfel să-l facă să tacă. Ne uităm unii la alţii, întrebându-ne ce să facem mai departe.

Se aude încă o bătaie în uşă şi o voce pătrunde prin ziduri până la noi:

— Ştiu că sunteţi acolo.

— Fir-ar al naibii şi al dracului! zice Ben.

— Nenorocitul ăla de Davy Prentiss, spune Cillian.

Adică Domnul Prentiss Junior. Omul legii.

— Nu credeţi că vă pot auzi Vacarmul? spune Domnul Prentiss Junior, de cealaltă parte a uşii. Benison Moore. Cillian Boyd.

Vocea face o pauză scurtă.

— Todd Hewitt.

— Ei bine, s-a dus naibii ascunzătoarea noastră, zic, încrucişându-mi braţele, enervat de toate astea.

Cillian şi Ben se privesc din nou unul pe altul, apoi Cillian îi dă drumul lui Manchee, ne zice amândurora „staţi aici", apoi se îndreaptă spre uşă. Ben îndeasă sacul cu mâncare în rucsac şi-l leagă bine la gură. Mi-l dă mie.

— Pune-ţi ăsta în spate, şopteşte el.

La început nu vreau să-l iau, dar face un gest cu o expresie serioasă pe faţă, aşa că-l iau şi mi-l pun în spate. Cântăreşte o tonă.

Îl auzim pe Cillian deschizând uşa din faţă.

— Ce vrei, Davy?

— Pentru tine sunt Şeriful Prentiss, Cillian, îi spune Domnul Prentiss Junior.

— Tocmai mâncam, Davy, spune Cillian. Vino mai târziu.

— Nu cred c-o să vin. Cred că trebuie să vorbesc ceva cu tânărul Todd.

Ben se uită la mine şi-i citesc îngrijorarea în Vacarmul lui.

— Todd are treabă la fermă, spune Cillian. Tocmai pleacă pe uşa din spate. Îl aud plecând.

Dar astea-s, de fapt, instrucţiuni pentru mine şi Ben, nu-i aşa? însă eu vreau al naibii de tare să aud

ce se întâmplă acolo şi nu bag în seamă mâna lui Ben pe umărul meu, încercând să mă tragă spre uşa din spate.

— Mă iei de prost, Cillian? spune Domnul Prentiss Junior.

— Chiar vrei să-ţi răspund la asta, Davy?

— Îi aud Vacarmul la nici douăzeci de picioare în spatele tău. Şi pe-al lui Ben.

Simţim o schimbare de atitudine la el.

— Vreau, pur şi simplu, să stau puţin de vorbă cu el. N-a făcut nimic rău.

— Şi-atunci de ce-ai puşca la tine, Davy? întreabă Cillian, şi Ben mă strânge de umăr, probabil fără să-şi dea seama.

Vocea şi Vacarmul Domnului Prentiss Junior se schimbă din nou:

— Adu-l afară, Cillian. Ştii bine de ce-am venit. Se pare că un cuvinţel ciudat a zburat dinspre băiatul tău înspre oraş, aşa, cât se poate de nevinovat, şi vrem să ştim şi noi despre ce-i vorba, atâta tot.

— Noi? întreabă Cillian.

— Onoratul Primar ar vrea să vorbească puţin cu tânărul Todd, spune Domnul Prentiss Junior, ridicând vocea. Ieşiţi imediat de acolo, m-auziţi? Nu s-a întâmplat nimic rău. E doar o discuţie amicală.

Ben face semn cu capul spre uşa din spate, ferm de data asta şi nu mai are rost să mă cert cu el acum. Începem să păşim încet spre uşă, dar Manchee, care şi-a ţinut fleanca atât cât a putut el suporta, latră „Todd!"

— Nu vă trece prin cap să vă furişaţi prin spate,

nu-i aşa? strigă Domnul Prentiss Junior. Dă-te la o parte din calea mea, Cillian!

— Pleacă de pe proprietatea mea, Davy, îi spune Cillian.

— N-o să-ţi zic şi-a doua oară.

— Cred că deja mi-ai spus de vreo trei ori până acum, Davy, aşa că dacă mă ameninţi cumva, să ştii că nu-ţi iese.

Urmează o pauză, dar Vacarmul amândurora devine tot mai mare şi Ben şi cu mine ştim ce urmează şi deodată totul începe să se mişte rapid şi auzim o bufnitură puternică, urmată imediat de alte două, şi eu, cu Ben şi cu Manchee alergăm spre bucătărie, dar când ajungem acolo, totul s-a terminat deja. Domnul Prentiss Junior zace pe podea, cu mâna la gură, cu sângele ieşindu-i din ea. Cillian are puşca Domnului Prentiss Junior în mâini şi o ţine îndreptată spre el.

— Ţi-am zis să pleci de pe proprietatea mea, Davy.

Domnul Prentiss Junior se uită la el, apoi la noi, ţinându-şi încă mâna la gura plină de sânge. Cum spuneam, nu-i decât cu vreo doi ani mai mare decât mine, abia e în stare să spună vreo propoziţie fără să-i tremure vocea, dar a fost ziua lui, aia în care a devenit bărbat, aşa că iată că a devenit şeriful nostru.

Sângele din gură i se prelinge pe firicelele alea de păr castaniu pe care el le numeşte mustaţă şi restul lumii le numeşte nimic.

— Ştii că asta-mi răspunde la întrebare, nu-i aşa?

Scuipă nişte sânge şi un dinte pe podea.

— Ştii bine că ăsta nu-i sfârşitul.

Mă priveşte drept în ochi.

— Ai descoperit ceva, aşa-i, băiete?

Cillian îndreaptă puşca spre capul Domnului Prentiss Junior.

— Afară, zice el.

— Avem planuri pentru tine, băiete.

Domnul Prentiss Junior zâmbeşte spre mine cu gura plină de sânge şi se ridică în picioare.

— Băiatul care e ultimul. Încă o lună, nu-i aşa?

Mă uit la Cillian, dar tot ce face e să ridice zgomotos trăgaciul puştii, stabilindu-şi ţinta.

Domnul Prentiss Junior se uită la noi peste umăr, scuipă din nou şi zice: „Ne mai vedem noi", încercând să pară dur, dar vocea lui chiţăie şi porneşte repede înapoi spre oraş.

Cillian trânteşte uşa în spatele lui.

— Todd tre' să plece *imediat.* Înapoi prin mlaştină.

— Ştiu, zice Ben. Speram că...

— Şi eu la fel, spune Cillian.

— Staţi, staţi! spun eu, nu mă duc înapoi în mlaştină. Acolo sunt spacşii!

— Păstrează-ţi gândurile cât mai silenţioase, spune Cillian. Asta-i mai important decât ştii tu.

— Ei bine, din moment ce eu nu ştiu nimic, nu poate fi prea greu, zic. Nu plec nicăieri până nu-mi spune cineva ce se întâmplă.

— Todd, începe Ben.

— Se vor întoarce, Todd, spune Cillian. Davy Prentiss se va întoarce şi nu va fi singur de data asta

şi noi nu vom putea să te apărăm de toţi.

— Dar...

— Fără comentarii, mă întrerupe Cillian.

— Haide, Todd, zice Ben. Manchee va trebui să vină cu tine.

— O, Doamne, e din ce în ce mai bine, spun eu.

— Todd, spune Cillian şi eu mă uit la el şi mi se pare un pic schimbat.

E ceva nou în Vacarmul lui, o tristeţe, o tristeţe ca o jelanie.

— Todd, spune el din nou, apoi deodată mă înşfacă şi mă îmbrăţişează cât poate de tare.

E prea brutal şi îmi zgârii buza ruptă de gulerul lui şi ţip „Au!" şi-l împing de lângă mine.

— S-ar putea să ne urăşti pentru asta, Todd, zice el, dar încearcă să crezi că totul e fiin'că te iubim, bine?

— Nu, spun eu, nu-i bine deloc. Nu e bine absolut deloc.

Dar Cillian, ca de obicei, nu mă ascultă. Îi zice lui Ben:

— Pleacă, fugi, o să-i ţin pe loc cât o să pot de mult.

— O să mă-ntorc pe un alt drum, spune Ben, să văd dacă pot să-i fac să ne piardă urma.

Îşi strâng mâinile câteva clipe lungi, apoi Ben se uită la mine şi spune „Haide", şi în timp ce mă târăşte afară din cameră ca să ajungem la uşa din spate, îl văd pe Cillian luând din nou puşca — se uită lung după mine şi-mi prinde privirea şi are o expresie, o expresie întinsă pe toată faţa şi peste tot Vacarmul

lui, care spune că ăsta e un rămas-bun mai mare decât pare, că asta e tot, că e ultima dată când se aşteaptă să mă mai vadă, iar eu deschid gura să mai zic ceva, dar apoi uşa se închide în spatele lui şi el dispare.

5. Lucrurile pe care le ştii

— O să te duc la râu, spune Ben în timp ce ne grăbim să traversăm pajiştile noastre pentru a doua oară în dimineaţa asta. Poţi merge de-a lungul lui, în jos, unde se intersectează cu mlaştina.

— Dar nu e nici o potecă în direcţia aia, Ben, spun eu, şi-s crocodili peste tot. Vrei să fiu omorât?

Mă priveşte ţintă, dar fără să încetinească.

— Nu există alt drum, Todd.

— Crocodili! Mlaştină! Linişte! Caca! latră Manchee.

Nici n-am mai întrebat ce se întâmplă din moment ce nimeni n-a găsit de cuviinţă să-mi spună nimic, aşa că, pur şi simplu, continuăm să mergem, trecând pe lângă oi, care nu sunt încă în ţarcurile lor şi probabil că nu vor mai ajunge acolo niciodată.

— Oi! zic ele, văzându-ne trecând.

Mergem mai departe, trecem de hambarul principal, coborâm pe lângă unul dintre canalele mari de irigaţie, apoi facem dreapta spre unul mai mic, îndreptându-ne spre locul de unde începe sălbăticia, ceea ce, de fapt, înseamnă locul unde începe restul acestei întregi planete goale.

Ben vorbeşte din nou doar când ajungem la

marginea pădurii.

— Ai nişte mâncare în rucsac care-o să-ţi ajungă o vreme, dar trebuie să tragi de ea cât poţi de mult, mâncând orice fruct găseşti şi orice poţi vâna.

— Cât anume trebuie să trag de mâncare ca să-mi ajungă? întreb. Cât durează până mă-ntorc acasă?

Ben se opreşte. Am intrat în pădure. Râul e la treizeci de metri distanţă, dar îl poţi auzi fiin'că de aici începe să curgă învolburat la vale până ajunge la mlaştină.

Deodată mi se pare aproape cel mai pustiu loc din întreaga lume.

— Nu te mai întorci, Todd, spune Ben încet. Nu mai poţi.

— De ce nu? spun eu şi vocea îmi iese mieunată ca a unei pisicuţe, dar nu mă pot abţine. Ce-am făc't, Ben?

Ben se apropie de mine.

— N-ai făcut nimic, Todd. Chiar n-ai făcut nimic.

Mă îmbrăţişează destul de tare şi simt din nou presiunea din piept şi sunt atât de confuz şi de speriat şi de furios. Nimic nu părea să fie diferit pe lume în dimineaţa asta când m-am dat jos din pat, şi acum iată-mă trimis de-acasă şi Ben şi Cillian se poartă de parcă aş fi pe moarte şi nu-i drept şi nu ştiu de ce nu-i drept, dar pur şi simplu nu-i.

— Ştiu că nu-i drept, zice Ben, retrăgându-se şi pri- vindu-mă dur în faţă. Dar există o explicaţie.

Mă întoarce cu spatele şi-mi deschide rucsacul şi simt că scoate ceva de acolo.

Caietul.

Mă uit la Ben şi apoi în altă parte.

— Ştii că nu citesc prea bine, Ben, îi zic stânjenit şi prosteşte.

Se apleacă un pic ca să fim faţă în faţă. Vacarmul lui nu mă face să mă simt deloc în largul meu.

— Ştiu, spune el, într-un fel delicat. Întotdeauna am vrut să încerc să petrec mai mult timp...

Se opreşte. Ia caietul din nou în mână.

— E al mamei tale. E jurnalul ei, început chiar din ziua în care te-ai născut, Todd.

Se uită în jos la el.

— Până-n ziua când a murit.

Vacarmul meu se deschide larg.

Mama. Caietul mamei.

Ben îşi trece mâna peste copertă.

— I-am promis c-o să avem grijă de tine, zice el. I-am promis şi apoi a trebuit să ne scoatem asta din minte, aşa că n-a mai rămas nimic în Vacarmul nostru, nimic care să lase pe cineva să ştie ce vom face.

— Nici măcar eu.

— Nici măcar tu. Dacă vreun pic din asta ajungea în Vacarmul tău, şi-apoi în oraş...

Nu termină propoziţia.

— La fel ca liniştea pe care am descoperit-o azi în mlaştină, zic. Ca întorsul în oraş şi faptul c-am produs tot dezastrul ăsta.

— Nu, asta a fost o surpriză.

Se uită spre cer, ca şi cum i-ar spune şi lui ce surpriză totală a fost totul.

— Nimeni n-ar fi putut să bănuiască.

— E *periculos*, Ben. Am simţit asta.

Dar tot ce face el e să ia din nou în mână cartea.

Încep să scutur din cap.

— Ben...

— Ştiu, Todd, spune el, dar fă tot posibilul.

— Nu, Ben...

Îmi susţine privirea.

— Ai încredere în mine, Todd Hewitt?

Mă scarpin pe faţă. Nu ştiu ce să răspund la asta.

— Sigur că am, zic, sau cel puţin am avut înainte să începi să-mi faci bagajele fără să ştiu.

Se uită la mine şi mai dur, iar Vacarmul lui e concentrat asupra mea ca o rază de soare.

— Ai încredere în mine? mă întreabă încă o dată.

Mă uit la el şi mda, am, chiar şi acum.

— Am încredere în tine, Ben.

— Atunci crede-mă şi când îţi spun că lucrurile pe care le ştii în acest moment, Todd, lucrurile alea nu-s adevărate.

— Care lucruri? întreb, ridicând puţin vocea. De ce nu poţi *să-mi spui,* pur şi simplu, adevărul?

— Fiin'că e periculos, zice el, mai serios decât l-am văzut vreodată şi, când mă uit în Vacarmul lui să văd ce anume ascunde, ţipă şi mă respinge. Dacă ţi-aş spune acum, totul ar începe să zumzăie în Vacarmul tău mai tare decât un roi de albine şi Primarul Prentiss te-ar găsi cât ai zice peşte. *Trebuie* să pleci de aici. Trebuie, cât poţi de departe.

— Dar unde să plec? îi zic. *Nu mai e nicăieri*

altundeval

Ben trage adânc aer în piept.

— Ba este, spune. Mai sunt şi alte locuri.

Nu mai zic nimic la asta.

— Găseşti împăturită la începutul cărţii o hartă, spune Ben. Am făcut-o cu mâna mea, dar nu te uita peste ea până n-ai ieşit de tot din oraş, bine? Du-te, pur şi simplu, la mlaştină. De-acolo vei şti ce ai de făcut mai departe.

Dar îmi dau seama din Vacarmul lui că nici el nu-i aşa de sigur c-o să ştiu ce să fac mai departe.

— Sau ce voi găsi acolo, nu-i aşa?

Nu răspunde nimic.

Şi mă gândesc.

— De unde ai ştiut să pregăteşti din timp bagajele? întreb, făcând câţiva paşi în spate. Dacă treaba asta cu mlaştina a fost aşa de neaşteptată, cum de eraţi atât de pregătiţi astăzi să vă descotorosiţi de mine trimiţându-mă în sălbăticie?

— Plănuiam asta de multă vreme, de pe vremea când erai foarte mic.

Îl văd înghiţind în sec, şi-i pot auzi tristeţea peste tot.

— De îndată ce-ai fi fost suficient de mare să te descurci singur...

— Aveaţi de gând, pur şi simplu, să mă daţi afară ca să mă mănânce crocodilii.

Mă-ndepărtez şi mai mult.

— Nu, Todd...

Face câţiva paşi înainte, tot cu caietul în mână.

Mă retrag din nou. Face un gest care înseamnă

„de acord".

Şi închide ochii, după care-şi deschide Vacarmul către mine.

De-acum într-o lună, e primul lucru pe care-l spune...

Şi iată că vine şi ziua mea...

Ziua în care voi deveni bărbat...

Şi...

Şi...

Si asta e tot ce...

Ce se întâmplă...

Ceea ce fac şi ceilalţi băieţi care devin bărbaţi...

Ei singuri...

Fiecare-n parte...

Cum fiecare fărâmă de copilărie e distrusă...

Şi...

Şi...

Şi ce s-a întâmplat cu adevărat cu oamenii care...

Doamne, Dumnezeule...

Şi nu mai vreau să mai zic nimic despre asta.

Şi nu pot să spun cum mă face să mă simt.

Mă uit la Ben şi mi se pare un om şi mai diferit decât înainte, e diferit faţă de cel pe care-l ştiam din-totdeauna.

E periculos să ştii.

— De aia nimeni nu-ţi zice nimic, spune el. Ca să te-mpiedice să fugi.

— Dar voi nu m-aţi fi protejat? întreb, miorlăindu-mă din nou (taci din gură).

— *Aşa* te protejăm noi, Todd, spune el.

Trimiţându-te departe de aici. Trebuia să fim siguri că poţi supravieţui pe cont propriu, de aia te-am învăţat toate lucrurile alea. Acum, Todd, *trebuie* să pleci...

— Dacă asta o să se-ntâmple peste o lună, de ce-aţi aşteptat atâta? De ce nu m-aţi dus de aici mai devreme?

— Noi nu putem veni cu tine. Asta-i toată problema. Şi n-am putut suporta să te trimitem departe, de capul tău. Să te vedem plecând. Nu aşa de tânăr.

Îşi trece din nou degetele peste coperta caietului.

— Şi speram că se va întâmpla o minune. Una în care noi n-ar trebui să...

Să te pierdem, spune Vacarmul lui.

— Dar nu s-a întâmplat nici o minune, zic, după o clipă.

Ben dă din cap. Ţine în continuare caietul în mână.

— Îmi pare rău, spune. Îmi pare atât de rău că trebuie să se întâmple aşa.

Şi e atât de multă părere de rău sinceră în Vacarmul lui şi atâta îngrijorare şi atâta tulburare, încât ştiu că spune adevărul, ştiu că nu poate să împiedice ceea ce se întâmplă şi, deşi nu-mi place asta, iau caietul din mâinile lui şi-l pun la loc în punga de plastic şi-apoi în rucsac. Nu ne mai spunem nimic. Ce-ar mai fi de zis? Totul şi nimic. Nu poţi spune totul, aşa că nu spui nimic.

Mă trage din nou spre el, şi gulerul lui îmi zgârie buza, cum a fost cu Cillian, dar de data asta nu mă

opun.

— Ţine minte întotdeauna, spune Ben, când mama ta a murit, tu ai devenit fiul nostru şi te iubesc şi Cillian te iubeşte şi el, întotdeauna te-am iubit şi întotdeauna te vom iubi.

Dau să zic „Nu vreau să plec", dar cuvintele nu-mi mai ies.

Fiin'că BANG! se aude cel mai puternic zgomot pe care l-am auzit vreodată în Prentisstown, ca şi cum ceva ar fi sărit în aer, până sus la cer.

Şi asta nu poate veni decât de la ferma noastră.

Ben îmi dă drumul. Nu mai zice nimic, dar Vacarmul lui ţipă din toate puterile *Cillian.*

— Mă-ntorc cu tine, îi zic. O să te-ajut să lupţi.

— Nu! ţipă Ben. Trebuie să pleci de-aici. Promite-mi. Ia-o prin mlaştină şi pleacă de-aici.

Pentru o clipă, nu zic nimic.

— *Promite-mi,* spune din nou Ben, de data asta pe un ton rugător.

— Promite! latră Manchee şi se simte frică până şi-n acest lătrat.

— Promit, zic.

Ben întinde mâna undeva la spate şi desprinde ceva. Îl răsuceşte o clipă sau două până se desface cu totul. Mi-l dă mie. E cuţitul lui de vânătoare, cel mare tip briceag cu mâner de os şi cu lama zimţată care poate tăia practic orice pe lumea asta, cuţitul pe care speram să-l primesc de ziua mea când voi deveni bărbat. E încă în cureaua lui, aşa că pot să-l port şi eu.

— Ia-l, spune Ben. Ia-l cu tine în mlaştină. S-ar

putea să ai nevoie de el.

— Nu m-am luptat niciodată până acum cu un spacs, Ben.

Îmi întinde cuţitul, aşa că-l iau.

Se aude un nou BANG dinspre fermă. Ben se uită în spatele lui, apoi din nou la mine.

— Fugi. Ţine linia râului în jos spre mlaştină şi apoi dincolo de ea. Aleargă cât poţi de repede şi-ar fi bine ca nu cumva să te-ntorci, Todd Hewitt.

Îmi ia braţul şi-l strânge tare.

— Dacă o să te pot găsi, o s-o fac, jur, spune el. Dar mergi mai departe, Todd. Ţine-ţi promisiunea.

Şi gata. Ăsta e un rămas-bun. Un rămas-bun pe care nici măcar nu mi-l doream.

— Ben...

— Fugi! ţipă el şi se îndepărtează repede, uitându-se o dată înapoi, şi apoi gonind spre fermă, spre ceea ce se întâmplă la capătul lumii.

6. Cuţitul din faţa mea

— Hai, Manchee, zic, dând să fug, deşi fiecare părticică din mine vrea să-l urmeze pe Ben, care aleargă în direcţia opusă, exact aşa cum a zis, ca să deruteze pe oricine e în căutare de Vacarm.

Mă opresc pentru o clipă, când aud o mulţime de alte mici zgomote din direcţia casei, care probabil sunt împuşcături, şi cred că-s de la puşca pe care Cillian a luat-o de la Domnul Prentiss Junior şi de la toate puştile pe care Primarul Prentiss şi oamenii lui le-au încuiat undeva în oraş şi mă gândeam la toate armele alea împotriva singurei puşti furate a lui Cillian şi a celor câtorva arme pe care le aveam în casă şi că n-o să fie o bătălie care să dureze prea mult şi ajung să mă-ntreb de unde vin zgomotele mai mari şi îmi dau seama că, probabil, Cillian a aruncat în aer generatoarele ca să-i deruteze pe oameni şi să facă Vacarmul tututor atât de mare, încât să n-audă nici măcar o şoaptă de-a mea de aici, de unde sunt.

Toate astea pentru ca eu să pot fugi.

— Hai, Manchee, zic din nou şi alergăm ultimii câţiva metri până ajungem la râu.

Apoi o luăm la dreapta şi urmăm firul apei în josul dealului, ţinându-ne departe de porţiunile mai învolburate.

Acolo trăiesc crocodilii.

Scot cuţitul din teacă şi îl ţin în mână în timp ce înaintăm cu repeziciune.

— Ce-i, Todd? continuă să latre Manchee, şi asta-

i varianta lui pentru „ce se întâmplă".

— Nu ştiu, Manchee. Tacă-ţi gura ca să pot gândi.

Rucsacul mi se bălăngăne în spate în timp ce alergăm, dar continuăm să înaintăm cât de repede putem, strecurându-ne printre tufişuri şi sărind peste buştenii prăbuşiţi.

O să mă întorc. Asta o să fac. O să mă întorc. Mi-au zis c-o să ştiu ce-am de făcut, şi acum chiar ştiu. O să mă duc la mlaştină şi o să omor spacsul, dacă o să pot, şi-apoi o să mă-ntorc şi-o să-i ajut pe Cillian şi pe Ben şi apoi o să mergem cu toţii în acest „în altă parte" de care tot vorbeşte Ben.

Mda, asta o să fac.

— Ai promis, Todd, spune Manchee, iar lătratul lui sună tot mai îngrijorat pe măsură ce malul înălţat al râului se apropie din ce în ce mai mult de stuf.

— Taci din gură, îi zic. Am promis să nu mă opresc din mers, dar poate asta înseamnă şi să mă întorc mai degrabă.

— Todd! spune Manchee, şi nici eu nu cred ce am spus.

Am ieşit în afara ariei de unde puteai auzi ce se întâmplă la fermă şi râul coteşte un pic spre est înainte de a se vărsa în partea superioară a mlaştinii, aşa că ne duce şi pe noi departe de oraş şi, după un minut, nu ne mai urmăreşte nimic în timp ce alergăm 'n afară de Vacarmul meu şi cel al lui Manchee şi zgomotul râului care e suficient de puternic, încât să acopere Vacarmul unui crocodil în timp ce vânează. Ben spune că asta-nseamnă „evoluţie", dar spune să

nu te gândeşti prea mult la asta când eşti prin preajma lui Aaron.

Respir greu şi Manchee gâfâie ca şi cum e pe punctul de a se prăbuşi, dar nu ne oprim. Soarele începe să apună, dar e încă lumină la discreţie, lumină care nu prea pare că te-ar putea ascunde la nevoie. Terenul devine plat şi coborâm şi mai aproape de nivelul râului, în timp ce totul începe să se transforme într-un ţinut mlăştinos. Solul e nămolos şi asta ne încetineşte. E şi mai mult stuf, n-ai ce face.

— Fii atent la crocodili, îi zic lui Manchee. Ciuleşte-ţi bine urechile!

Fiin'că apa din râu îşi încetineşte fluxul şi, dacă reuşeşti să-ţi calmezi suficient de bine propriul Vacarm, poţi să începi să-i auzi pe-acolo pe undeva. Pământul a devenit şi mai umed. Abia mai reuşim să păşim acum, împroşcând cu noroi. Apuc cuţitul cu mai multă forţă şi-l ţin ridicat în faţa mea.

— Todd? spune Manchee.

— Îi auzi? şoptesc eu, încercând să fiu atent la picioare şi la stuf şi la Manchee, în acelaşi timp.

— Crocodili, Todd, zice Manchee, cam cât de încet poate el să latre.

Mă opresc şi ascult concentrat.

Şi undeva acolo, în bulboanele mlaştinii, nu doar într-un singur loc, pot să-i aud. *Carne,* spun ei.

Carne şi *ospăţ* şi *dinte.*

— La naiba, zic.

— Crocodili, spune Manchee din nou.

— Hai, îi zic şi începem să mergem, împroşcând în dreapta şi-n stânga fiin'că acum deja suntem de

noroi din cap până-n picioare.

Pantofii mi se scufundă la fiecare pas şi apa trece peste ei şi n-ai pe unde s-o iei 'n afară de stuf. Încep să învârt cuţitul, încercând să tai tulpinile care-mi ies în cale.

Mă uit înainte şi văd în ce direcţie ne îndreptăm, în sus şi-apoi la dreapta. Am reuşit să trecem deja de oraş şi suntem în punctul în care câmpurile sălbatice coboară pe lângă şcoală şi se întâlnesc cu mlaştina şi, dacă trecem prin bucata asta mlăştinoasă de aici, o să fim în siguranţă şi putem s-o luăm apoi pe cărările ce duc în inima întunecată a mlaştinii.

Oare chiar am fost în dimineaţa asta acolo?

— Grăbeşte-te, Manchee, îi zic. Aproape-am ajuns.

Carne şi *ospăţ* şi *dinte,* şi jur că se apropie.

— Hai odată!

Carne.

— Todd!

Îmi croiesc drum prin stuf şi-mi scot cu greu picioarele din noroi şi *carne* şi *ospăţ* şi *DINTE.*

Şi apoi aud *Câine zăpăcit...*

Şi-atunci ştiu că s-a zis cu noi.

— Fugi! urlu eu.

Şi fugim şi Manchee scoate un scheunat înfricoşat şi face un salt pe deasupra mea, dar văd un crocodil înălţându-se din stuf în faţa lui şi sărind după el, dar Manchee e aşa de speriat, încât sare şi mai sus, mai sus decât credea el vreodată că poate, şi colţii crocodilului apucă doar aerul, pocnind, şi apoi aterizează lângă mine împroşcându-mă cu apă şi

părând foarte supărat şi îi aud Vacarmul şuierând *Băiat zăpăcit,* şi-atunci alerg mai iute şi el sare după mine şi eu nici măcar nu stau să mă gândesc şi mă întorc spre el şi-mi împing braţul în sus şi crocodilul se năpusteşte asupra mea, cu botul căscat şi cu ghearele scoase şi mă gândesc c-o să mor pe loc, şi-atunci ies zvârcolindu-mă din nămol, păşind pe o bucată de pământ mai uscată şi el vine după mine pe picioarele din spate, ieşind din stuf, şi mie îmi ia un minut de urlat şi lui Manchee de lătrat ca apucatul până să ne dăm seama că, de fapt, nu mai vine după mine, că-i mort şi că noul meu cuţit i-a trecut drept prin cap şi că încă-i înfipt în el şi singurul motiv pentru care crocodilul se zvârcoleşte e fiin'că eu încă mă zbat, şi apoi smulg cuţitul din crocodil şi el cade la pământ şi eu mă prăbuşesc deasupra lui, de bucurie că n-am murit.

Şi abia atunci când mi se taie respiraţia din cauza sângelui care mi s-a urcat la cap şi când Manchee latră încontinuu şi apoi începem amândoi să râdem uşuraţi, îmi dau seama c-am fost prea gălăgioşi — şi eu, şi el — ca să auzim ceva important.

— Pleci undeva, tinere Todd?

Aaron. Care stă chiar lângă mine.

Înainte să apuc să fac ceva, mă pocneşte drept în faţă.

Cad pe spate, cu rucsacul înghiontindu-mă în coaste şi făcându-mă să arăt ca o ţestoasă răsturnată. Obrajii şi ochii îmi urlă de durere şi nici nu apuc să mă mişc, că Aaron mă înşfacă de partea din faţă a tricoului şi de pielea de sub el şi mă ridică în

picioare. Mă doare atât de tare, încât urlu.

Manchee latră furios „Aaron!" şi se repede la picioarele lui, dar Aaron nici nu se uită la el înainte de a-i trage cu putere un şut ca să-l dea la o parte.

Aaron mă prinde strâns în aşa fel, încât să-l pot privi în faţă. Nu-mi pot ţine deschis decât ochiul care nu mă doare.

— Pentru numele bunului Dumnezeu şi al măritului Rai, ce faci aici, în mlaştină, Todd Hewitt? întreabă el, cu respiraţia mirosindu-i a carne şi cu Vacarmul lui care e genu' ăla nebun şi groaznic, pe care n-ai vrea niciodată să-l auzi. Tre' să fii la ferma ta, băiete, la ora asta.

Cu mâna liberă mă loveşte în stomac. Încerc să mă încolăcesc de durere, dar el încă mă ţine de tricou şi de pielea de dedesubt.

— Tre' să te întorci, spune el. Sunt nişte lucruri pe care tre' să le *vezi.*

Mă zbat să respir, dar felul în care o spune îmi atrage atenţia şi câteva dintre scânteile pe care reuşesc să le prind din Vacarmul lui mă ajută să văd un pic din adevăr.

— Tu i-ai trimis, îi zic. Nu pe mine m-au auzit. Pe tine.

— Din băieţii deştepţi ies nişte bărbaţi buni de nimic, zice el, răsucindu-şi mâna cu care mă ţine.

Urlu de durere, dar, nu ştiu cum naiba, vorbesc în continuare:

— Ei n-au auzit liniştea în Vacarmul meu. Au auzit-o într-al tău şi i-ai asmuţit spre mine, ca nu cumva să vină după tine.

— O, nu, Todd, zice el, au auzit-o chiar în Vacarmul tău. Pur şi simplu, *m-am asigurat* că au auzit. M-am asigurat că ştiu cine anume e vinovat de-a fi adus pericolul în oraşul nostru.

Îşi arată dinţii, într-un zâmbet sălbatic, ivit de sub barba lui.

— Şi să ştie cine trebuie răsplătit pentru eforturile sale.

— 'Şti nebun, îi zic şi, la naiba, cât e de adevărat şi, la naiba, ce-aş mai fi vrut să nu fie.

Zâmbetul îi alunecă de pe faţă şi îşi încleştează dinţii.

— E al meu, Todd, zice. Al meu.

Nu înţeleg ce vrea să spună, dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc la asta fiin'că îmi dau seama, pe de altă parte, că şi eu, şi Aaron am uitat un lucru important.

N-am dat nici o clipă drumul din mână cuţitului.

Şi deodată o grămad' de lucruri se-ntâmplă.

Aaron aude *cuţit* în Vacarmul meu şi-şi dă seama de greşeala făcută. Şi-şi trage înapoi pumnul liber ca să mă mai lovească o dată.

Eu îmi retrag mâna în care am cuţitul şi mă întreb dacă aş putea cu adevărat să-l înjunghii.

Se aude un hârşâit dinspre stuf şi Manchee latră:

— Crocodil!

Şi, în acelaşi timp, auzim *Bărbat zăpăcit.*

Înainte ca Aaron să apuce măcar să se întoarcă, crocodilul e deasupra lui, prinzându-l cu colţii de umăr şi apucându-l cu ghearele şi trăgându-l înspre stuf. Aaron îmi dă drumul şi eu cad din nou la pământ,

pipăindu-mi toate vânătăile pe care mi le făcuse pe piept. Îmi ridic privirea şi-l văd pe Aaron zvârcolindu-se acum în nămol, luptându-se cu crocodilul, şi înotătoarele de pe spinările celorlalţi crocodili îndreptându-se spre el.

— S-o tăiem de-aici! latră Manchee aproape ţipând.

— Al dracului de bine-ai zis-o pe asta! spun şi mă ridic în picioare poticnindu-mă, cu rucsacul dezechilibrându-mă un pic, şi încerc să-mi deschid ochiul rănit, dureros, dar nu ne oprim şi alergăm şi alergăm şi tot alergăm.

Ieşim din mocirlă şi alergăm de-a lungul câmpului, până unde începe cărarea spre mlaştină, şi intrăm în ea şi, când ajungem la buşteanul unde Manchee are întotdeauna nevoie de ajutor ca să treacă, pur şi simplu zboară pe deasupra lui, fără ca măcar să se oprească şi eu sunt chiar în spatele lui şi ne îndreptăm amândoi în grabă spre clădirile spacşilor, aşa cum am făcut şi dimineaţă.

Iar cuţitul e tot la mine-n mână şi Vacarmul meu duduie atât de tare şi sunt aşa de speriat şi de furios şi de rănit, încât n-am nici cea mai mică îndoială că o să găsesc un spacs ascunzându-se în gaura Vacarmului său şi am de gând să-l ucid tare tare tare, pentru tot ce s-a întâmplat azi.

— Unde e? îl întreb pe Manchee. Unde-i linişte a?

Manchee adulmecă în jur ca nebunu', alergând de la o clădire la alta, şi eu fac tot posibilul să-mi liniştesc Vacarmul, dar se pare că n-am nici o şansă.

— Grăbeşte-te! îi zic. Până nu fuge...

Şi abia-mi iese asta din gură, că o aud. Ruptura din Vacarm, la fel de mare şi de oribilă ca viaţa însăşi, o aud un pic îndepărtat, în spatele clădirilor spacşilor, în dosul unor tufişuri.

Şi de data asta nu mai dispare.

— Linişte! latră Manchee, plin de agitaţie, şi trece alergând pe lângă clădiri, intrând în tufişuri.

Iar liniştea se mişcă şi ea şi, deşi simt din nou presiunea aia în piept şi lucrurile alea îngrozitoare şi triste îmi apar în faţa ochilor, de data asta nu mă mai opresc, de data asta alerg după câinele meu şi nu mă opresc şi trag aer în piept şi-apoi eliberez presiunea şi-mi şterg lacrimile de la ochi şi apuc cuţitul şi-l aud pe Manchee lătrând şi aud tăcerea şi tre' să fie pe lângă copacul ăsta pe lângă copacul ăsta pe lângă copacul ăsta şi urlu şi dau ture copacului şi alerg după tăcere şi-mi arăt colţii şi ţip şi Manchee latră şi...

Şi mă opresc.

Mă opresc brusc.

Dar nu, *sub nici o formă* nu las jos cuţitul.

Şi iat-o, uitându-se la noi, respirând greu, ghemuită la poalele copacului, făcându-se mică în faţa lui Manchee, cu ochii efectiv murind de frică, dar încercând în continuare să ne ameninţe caraghios cu braţele.

Mă opresc, pur şi simplu.

Am cuţitul în mână.

— Spacs! latră Manchee, cu toate că-i prea laş să atace, acum că eu m-am retras. Spacs! Spacs! Spacs!

— Taci din gură, Manchee, îi zic.

— Spacs!

— Ţi-am zis să *taci din gură!* mă răstesc la el, ceea ce-l potoleşte.

— Spacs? spune Manchee, care nu mai e aşa de sigur acum.

Înghit în sec, încercând să scap de presiunea pe care-o simt în piept, de incredibila tristeţe care vine şi vine, în timp ce o privesc şi mă priveşte şi ea. E periculos să ştii şi bărbaţii mint şi lumea continuă să se schimbe fie că vreau, fie că nu.

Fiin'că nu-i un spacs.

— E o fată, zic.

E o fată.

PARTEA A II – A

7. Dacă ar mai exista vreo fată

— E o fată, zic iar.

Încă îmi trag sufletul, încă simt presiunea aia în piept, şi *în mod clar* încă ţin cuţitul ridicat în faţa mea.

O fată.

Se uită şi ea la noi, ca şi cum am avea de gând s-o omorâm. E încolăcită ca un ghem, încercând să pară cât mai mică posibil, luându-şi ochii de la Manchee doar ca să-mi arunce mie nişte priviri scurte.

Mie şi cuţitului meu.

Manchee gâfâie, cu blana de pe spate zbârlită, ţopăind de zor, de parcă pământul ar fi fierbinte, părând la fel de agitat şi de încurcat ca mine, deşi eu n-am absolut nici o şansă să mă calmez în vreun fel.

— Ce-i fată? latră el. Ce-i fată?

Şi prin asta vrea să zică „ce e aia o fată?"

— Ce-i fată? latră din nou Manchee şi, când fata pare să se pregătească să facă un salt înapoi peste rădăcina uriaşă unde stă ghemuită, lătrăturile lui Manchee se transformă într-un mârâit fioros, *„Stai, stai, stai, stai, stai..."*

— Cuminte, îi zic, deşi nu ştiu *de ce* e cuminte, da' ce altceva poţi să spui? N-are nici un sens, absolut nici un sens, şi simt că totul începe să alunece, ca şi cum întreaga lume ar fi o masă înclinată şi tot ce se află pe ea s-ar răsturna deodată.

Eu sunt Todd Hewitt, gândesc, dar cine ştie dacă *asta* mai e măcar adevărat.

— Cine eşti? spun în cele din urmă, şi nici măcar nu ştiu dacă mă poate auzi peste tot Vacarmul meu furios şi peste criza de nervi a lui Manchee. Cine eşti? spun mai tare şi mai clar. Ce faci aici? De unde ai venit?

Într-un sfârşit, se uită la mine, ceva mai mult de-o secundă, mutându-şi privirea de la Manchee. Se uită la cuţitul meu, apoi şi la faţa mea, ivindu-se de deasupra cuţitului.

Se uită la mine.

Chiar se uită.

Ea.

Ştiu ce-i aia o fată. Normal că ştiu. Le-am văz't în Vacarmul taţilor lor din oraş, le plângeau ca pe neveste, dar nu chiar la fel de des. Le-am văz't şi în clipuri. Fetele sunt mici şi politicoase şi zâmbitoare. Poartă rochii şi au părul lung, strâns în diferite forme la spate sau pe părţi. Fac toate treburile alea din-interiorul-casei, în timp ce băieţii le fac pe cele de afară. Ajung la vârsta feminităţii când împlinesc treisprezece ani, la fel ca băieţii, şi-atunci ele sunt femei şi devin soţii.

Aşa funcţionează Lumea Nouă, sau, cel puţin, aşa se întâmplă în Prentisstown. Se întâmpla. Aşa ar fi trebuit să se întâmple şi acum, dar nu mai sunt fete. Au murit toate. Au murit odată cu mamele şi bunicile lor şi cu surorile şi mătuşile lor. Au murit în lunile imediat după ce m-am născut eu. Toate, până la ultima.

Dar uite una aici.

Şi părul nu e lung. Părul *ei.* Părul ei nu e lung. Şi

nu poartă nici rochie, ci nişte haine care-arată ca o variantă mai puţin uzată a celor pe care le port eu, atât de noi, încât par o uniformă, cu toate că-s rupte şi murdare de noroi, şi nici nu-i atât de mică, e cât mine de înaltă, din ce văd şi, în mod clar, nu-i genul zâmbăreţ.

Nu, nu-i deloc zâmbăreaţă.

— Spacs? latră încetişor Manchee.

— Vrei naibii *să taci odată din gură*? îi zic.

Deci, cum de ştiu? Cum de ştiu că-i o fată?

Păi, în primul rând, nu-i un spacs. Spacşii arătau ca nişte bărbaţi, cu toate părţile corpului puţin mai umflate, mai lungi şi mai ciudate decât la un bărbat, cu gurile un pic mai sus decât ar trebui să fie şi urechile şi ochii foarte, *foarte* diferite. Şi spacşilor le creşteau hainele direct din corp, ca lichenii pe care-i poţi aranja în orice formă îţi convine. Consecinţe ale faptului că locuiau în mlaştină, conform unei alte presupuneri geniale a lui Ben, or ea n-arată deloc aşa şi hainele îi sunt normale, aşa că e imposibil să fie un spacs.

Şi, în al doilea rând, pur şi simplu ştiu. Pur şi

simplu. Nu vă pot explica, dar mă uit şi văd şi, pur şi simplu, ştiu. Nu arată ca fetele pe care le-am văzut în clipuri sau în Vacarm şi n-am văzut până acum o fată în carne şi oase, dar uite-o, e o fată, şi cu asta basta. Nu mă întrebaţi de ce. E ceva legat de formele ei, de mirosul ei, ceva ce nu ştiu, da' e aici, şi e o fată.

Dacă ar mai exista vreo fată, aşa ar arăta.

Şi nu e un băiat, ca noi. Pur şi simplu, nu e. Nu e ca mine. Nu-i deloc ca mine. E ceva complet altfel şi nu ştiu cum de ştiu asta, dar chiar ştiu cine sunt, sunt Todd Hewitt, şi ştiu şi ce nu sunt, şi nu-s ca ea.

Se uită la mine. Se uită la faţa mea, în ochii mei. Se uită încontinuu.

Şi n-aud *nimic.*

O, Doamne. Pieptul meu. E ca şi cum s-ar prăbuşi.

— Cine eşti? îi zic din nou, dar vocea efectiv *îmi ia foc* în gâtlej, ca şi cum s-ar zdrobi, fiin'că sunt aşa de trist (taci din gură).

Îmi dezvelesc dinţii şi mă înfurii un pic şi mai

spun o dată: „Cine eşti?" şi ţin cuţitul un pic mai departe de mine. Cu cealaltă mână trebuie să mă şterg la ochi foarte repede.

Ceva tre' să se-ntâmple. Ceva tre' să se mişte. Cineva tre' să facă *ceva.*

Şi, totuşi, nu e nimeni aici, în afară de mine, indiferent ce face restul lumii acum.

— Ştii să vorbeşti?

Nu face decât să se uite şi ea la mine.

— Linişte, latră Manchee.

— Taci, Manchee, îi zic, trebuie să mă gândesc.

Şi ea mă priveşte în continuare. Fără vreo urmă de Vacarm.

Ce să fac? Nu-i corect. Ben mi-a zis c-o să ajung la mlaştină şi voi şti ce să fac, dar *nu ştiu* ce să fac. Nu mi-au zis nimic de nici o fată, nu mi-au zis de ce liniştea îmi provoacă atâta durere, încât nici nu mă opri naibii din *plâns,* ca şi cum mi-ar fi dor de ceva

aşa de tare, că nici nu mai pot gândi limpede, ca şi cum toată goliciunea aia nu-i în ea, ci în *mine,* şi ca şi cum nimic n-ar mai putea vindeca asta vreodată.

Ce să fac?

Ce să fac?

Pare să se fi liniştit cumva. Nu mai tremură la fel de tare ca înainte, nu mai ţine braţele ridicate la fel de sus şi nu pare să mai vrea să fugă cu prima ocazie, deşi cum să fii sigur de asta, când persoana aia n-are nici un Vacarm? Cum pot *să fie* ele persoane, când n-au Vacarm?

Şi oare mă poate auzi? Chiar *poate*? Poate o persoană fără Vacarm să audă totul?

Mă uit la ea şi gândesc, cât de tare şi de limpede pot, *Mă auzi? Poţi să mă auzi*?

Dar faţa nu i se schimbă, are aceeaşi expresie.

— Bine, îi zic, şi fac un pas în spate. Bine. Stai acolo, OK? Rămâi, pur şi simplu, acolo.

Mai fac câţiva paşi în spate, dar o urmăresc cu privirea şi ea face la fel. Las jos braţul în care am cuţitul; îl strecor după o bretea a rucsacului, apoi mă aplec şi las jos rucsacul. Păstrez cuţitul într-o mână şi cu cealaltă desfac rucsacul şi scot de-acolo caietul.

E mai greu decât ai putea crede despre un lucru făcut din cuvinte. Şi miroase a piele. Şi-are pagini întregi cu scrisul ma...

Dar las asta pe mai târziu.

— Fii cu ochii pe ea, Manchee, zic.

— Ochii pe ea! latră el.

Mă uit în interiorul copertei şi iată hârtia aia împăturită, exact cum zicea Ben. O despăturesc. Pe o faţă, e o hartă desenată de mână, iar pe spate o grămadă de scris, dar nu-s decât o mulţime de litere pe care n-am liniştea necesară în Vacarm ca măcar să *încerc* să le citesc, aşa că mă uit doar la hartă.

Casa noastră e chiar în partea de sus şi oraşul un pic mai jos, cu râul pe lângă care eu şi Manchee am coborât spre mlaştină, unde suntem acum. Dar mai sunt şi alte locuri pe lângă ăsta, nu-i aşa? Mlaştina continuă până devine din nou un râu şi sunt

nişte săgeţi desenate pe lângă malul râului şi acolo vrea Ben ca eu şi Manchee s-ajungem şi urmez săgeţile cu degetul şi ele duc tocmai în afara mlaştinii, duc tocmai spre...

BUF! Lumea devine strălucitoare pentru o clipă, în timp ce simt cum ceva mă pocneşte în cap, exact în punctul ăla dureros în care m-a lovit Aaron şi mă prăbuşesc, dar în momentul când cad răsucesc cuţitul în aer şi aud un scâncet slab de durere şi mă agăţ de ceva înainte să cad de-a berbeleacu' şi mă trezesc stând pe jos pe pământul tare, ţinând dosul mâinii în care am cuţitul peste locul dureros şi uitându-mă de unde-ar fi putut veni atacul, şi-atunci îmi învăţ prima lecţie:

Chestiile care n-au Vacarm se pot strecura imediat pe lângă tine. Se pot furişa, ca şi cum nici n-ar fi aici.

Fata stă şi ea în fund, puţin mai departe de mine, ţinându-se cu mâna de unul din braţe, cu sângele scurgându-i-se printre degete. A lăsat jos băţul cu care m-a lovit şi faţa îi e complet desfigurată din cauza durerii pe care-o simte, probabil, de la tăietură.

— DE CE DRACU' AI FĂCUT ASTA? ţip, încercând să nu-mi ating prea tare faţa. Doamne, m-am săturat

de cât am fost lovit azi!

Fata stă şi se uită la mine, cu fruntea încreţită, ţinându-şi strâns braţul.

Care sângerează cam tare.

— Băţ, Todd! latră Manchee.

— Şi tu unde naiba erai? îi zic.

— Caca, Todd.

Scot un „Oof!" şi-arunc cu nişte pământ în el. Începe să râcâie şi el, apoi să amuşine prin tufişuri, ca şi cum nimic ciudat nu s-ar întâmpla pe lume. Momentele de atenţie ale câinilor simt la fel de lungi ca un băţ de chibrit.

Chestii idioate.

A început să se întunece deja, şi soarele chiar apune, iar mlaştina, care şi-aşa e întunecată, se întunecă şi mai mult, iar eu încă n-am nici un răspuns. Timpul continuă să se scurgă şi n-ar trebui să aştept aici şi n-ar trebui nici să mă întorc şi *aici n-ar trebui să*

fie nici o fată.

O, Doamne, rana aia chiar îi sângerează rău.

— Hei, îi zic, şi vocea-mi tremură de la fiorii care-mi străbat tot corpul.

Eu sunt Todd Hewitt, gândesc. *Sunt aproape bărbat.*

— Hei, zic din nou, încercând să mă liniştesc un pic.

Fata se uită la mine.

— N-o să-ţi fac nici un rău, îi zic, respirând repede, la fel ca ea. Mă auzi? N-o să-ţi fac nici un rău. Doar să nu mă mai loveşti nici tu cu vreun băţ, în regulă?

Se uită în ochii mei. Apoi se uită la cuţit.

Oare înţelege ceva?

Cobor cuţitul şi-l las în jos, aproape de pământ. Dar nu-i dau drumul de tot. Cu mâna pe care o am liberă încep să cotrobăi din nou prin rucsac până

găsesc trusa medicală pe care Ben a aruncat-o înăuntru. O scot de acolo.

— Trusa medicală, îi zic.

Nu schiţează nici un gest.

— Me-di-ca-men-te, îi zic încet.

Arăt spre antebraţul meu, acolo unde are ea tăietura.

— Îţi curge sânge.

Nimic.

Oftez şi dau să mă ridic în picioare. Ea tresare şi se retrage, târându-se. Oftez din nou, de data asta furios. *„N-o să-ţi fac nici un rău".*

Ridic trusa cu medicamente.

— Sunt medicamente. O să-ţi oprească sângerarea.

Tot nimic. Poate n-are nimic în interiorul ei, totuşi.

— Uite, îi zic şi deschid cu un pocnet trusa cu medicamente. Scotocesc cu o mână şi scot de acolo un tampon antihemoragic, căruia îi rup ambalajul de hârtie cu dinţii. Sângerez şi eu, probabil în locul unde Aaron m-a lovit prima dată şi fata a doua oară, aşa că iau tamponul şi mi-l trec peste ochi şi peste sprânceană. Îl îndepărtez şi mda, e sânge pe el. Îi arăt fetei tamponul, ca să vadă şi ea.

— Vezi? îi arăt eu ochiul. Vezi? Opreşte sângele.

Fac un pas înainte, doar unul singur. Ea tresare şi se dă înapoi, dar nu foarte mult. Fac încă un pas, apoi încă unul şi apoi ajung lângă ea. Ea continuă să se uite la cuţitul meu.

— N-o să-i dau drumul jos, aşa că las-o baltă, îi zic.

Împing tamponul spre braţul ei.

— Chiar dacă-i o rană adâncă, chestia asta o închide, bine? încerc să te ajut.

— Todd? latră Manchee, plin de semne de întrebare.

— Imediat, îi zic. Uite, sângerezi peste tot, bine? Şi eu pot opri sângerarea, de acord? Doar să nu-ţi mai vină alte idei cu porcării de beţe.

Mă urmăreşte. Şi mă urmăreşte. Şi mă urmăreşte, încerc să fiu mai calm decât mă simt, de fapt, în acest moment. Nu ştiu de ce-o ajut, mai ales după ce m-a pocnit în cap, dar nu mai ştiu nici eu ce fac. Ben a spus că voi găsi nişte răspunsuri în mlaştină şi nu le-am găsit, am găsit-o doar pe fata asta care sângerează fiin'că am rănit-o eu, deşi şi-o cam merita şi dacă opresc sângerarea, poate că asta înseamnă că fac, totuşi, ceva.

Nu ştiu. Nu ştiu ce altceva să fac, aşa că, pur şi simplu, fac asta.

Fata mă urmăreşte în continuare, respirând la fel de repede. Dar nu fuge şi nici nu se mai retrage, aşa că abia îţi dai seama că-şi întoarce un pic spre mine antebraţul ca să pot ajunge la rană.

— Todd! latră Manchee din nou.

— Sst, îi zic, nevrând s-o sperii din nou pe fată.

A fi atât de aproape de tăcerea ei e ca şi cum inima mi s-ar face bucăţi peste tot în jur. Pot s-o simt cum mă trage în jos într-o groapă fără fund, ca şi cum m-ar ademeni să cad şi să cad şi să cad.

Dar îmi ţin firea, asta fac. Îmi păstrez calmul şi apăs tamponul antihemoragic pe braţul ei, tamponând tăietura care-i destul de adâncă, până se închide un pic şi nu mai sângerează.

— Tre' să ai grijă, îi zic. Nu există nici un tratament permanent. Tre' să ai grijă cu rana până ce restul corpului tău o s-o vindece, bine?

Nu face altceva decât să se uite la mine.

— Bine, zic, mai mult pentru mine decât pentru altcineva, acum că am făcut-o şi pe asta, ce urmează?

— Todd! latră Manchee. Todd!

— Şi fără beţe, de acord? îi zic fetei. Să nu mă mai loveşti.

— Todd! din nou Manchee.

— Şi evident, mă cheamă Todd.

Şi-atunci, chiar atunci, în lumina aceea vagă, văd cumva cum începe timid să schiţeze un zâmbet? Oare mi se pare?

— Poţi să...? îi zic, uitându-mă în ochii ei cât de intens pot cu presiunea pe care-o simt în piept. Înţelegi ce zic?

— Todd, şi lătratul lui Manchee ajunge la paroxism.

Mă-ntorc spre el. *„Ce?"*

— Todd! TODD!

Şi atunci auzim cu toţii. Cineva calcă apăsat prin tufişuri şi striveşte crengi şi apoi zgomot de paşi care aleargă şi apoi Vacarm, Vacarm, Vacarm, fir-ar să fie.

— Ridică-te, îi zic fetei. Ridică-te! Acum!

Îmi înşfac rucsacul şi mi-l pun în spate şi fata pare îngrozită, dar e felul ăla de paralizie care nu ajută la nimic şi strig din nou către ea: „Haide odată!"

şi o apuc de braţ, fără să mă mai gândesc la rana ei, şi încerc s-o ridic în picioare, dar deodată e prea târziu şi se aude un ţipăt şi un răcnet şi un sunet de parcă toţi copacii s-ar prăbuşi, şi eu şi cu fata abia ne putem întoarce să ne uităm şi îl vedem pe Aaron, care a înnebunit şi e furios şi vine după noi.

8. Ce alegeri face un cuţit

E la trei paşi de noi. Înainte ca măcar să încerc să fug, vine spre mine, cu mâinile în sus, înşfăcându-mă de gât şi izbindu-mă de un copac.

— RAHAT cu ochi ce eşti! ţipă şi îşi înfige degetele în gâtul meu.

Bâjbâi şi eu după mâinile lui, încercând să-l tai cu cuţitul, dar rucsacul mi-a căzut de pe umeri şi breteaua lui mi-a ţintuit braţul de un copac, aşa, încât Aaron să poată să mă strângă de gât cât pofteşte.

Chipul lui e un coşmar, ceva oribil ce n-o să-mi pot scoate niciodată din minte, chiar dacă voi reuşi să scap de aici. Crocodilii i-au smuls urechea stângă şi, odată cu ea, o fâşie lungă de carne coborând spre obrazul stâng. I se văd dinţii prin rană şi, din cauza ei, ochiul stâng îi iese în afară, ca şi cum tot capul i-ar fi fost prins în mijlocul unei explozii. Mai are şi alte răni

pe bărbie şi gât şi hainele-i sunt rupte şi are sânge aproape peste tot şi văd chiar şi-un colţ de crocodil atârnând de-o fâşie de carne desprinsă din umărul lui.

Tuşesc şi mă sufoc şi încerc să respir, dar nu reuşesc deloc, şi nici nu vă puteţi imagina ce tare *doare* şi lumea a început să se învârtă în jurul meu şi creierul mi-a luat-o razna şi-mi trece prin minte acest gând mic şi stupid că, până la urmă, Aaron n-a supravieţuit atacului crocodililor, că a murit, dar e aşa de supărat pe mine, încât faptul că a murit nu l-a împiedicat, totuşi, să vină aici ca să mă omoare.

— LA CE ZÂMBEŞTI? urlă el, şi picături mici de sânge şi de scuipat şi de carne mă împroaşcă în faţă.

Mă strânge şi mai tare de gât şi simt că-mi vine să vomit, dar voma n-are unde să se ducă şi nu pot respira deloc şi toate luminile şi culorile se scurg la un loc şi mor şi chiar o să mor.

— A AH! sare înapoi Aaron, dându-mi drumul brusc.

Cad la pământ şi vomit peste tot în jur şi apoi respir c-o disperare care mă face să tuşesc atât de tare, încât cred că n-o să mă mai opresc niciodată. Mă uit în sus şi-i văd botul lui Manchee înfipt în gamba lui

Aaron, muşcându-l cât poate el de tare.

Bravo, băiete.

Aaron îl izbeşte pe Manchee cu o singură mână, aruncându-l în tufişuri. Se aude o bufnitură şi un scheunat şi un „Todd!"

Aaron se răsuceşte înapoi spre mine şi nu mă pot abţine să nu mă uit la faţa lui, la rănile de peste tot, cărora nimeni n-avea cum să le fi supravieţuit, nimeni, e imposibil.

Poate chiar e mort.

— Unde e semnul? spune el, iar expresia zdrobită i se schimbă imediat într-una de căutare alarmată.

Semnul?

Sem...

Fata.

Mă uit şi eu în jur. A dispărut.

Aaron se răsuceşte din nou, la stânga, la dreapta, şi-apoi îmi dau seama că aude în acelaşi timp cu mine, aude foşnetul şi trosnetele pe care ea le face în timp ce aleargă, în timp ce pluteşte departe de noi şi, fără să se mai uite la mine, o ia la sănătoasa după ea şi dispare.

Şi uite-aşa, mă trezesc singur. Aşa, pur şi simplu, ca şi cum n-aş avea legătură cu nimic din ce se întâmplă aici.

Ce zi idioată am avut.

— Todd! iese Manchee şchiopătând din tufişuri.

— Sunt bine, prietene, încerc eu să-i zic şi chiar reuşesc parţial, în ciuda tusei, deşi asta nu-i tocmai adevărat. Sunt bine.

Încerc să respir în continuare printre accese de tuse, cu fruntea lipită de pământ, împrăştiind salivă şi vomă peste tot.

Încep să-mi vină nişte gânduri. Vin destul de des neinvitate, nu-i aşa?

Fiin'că s-ar putea să se fi terminat totul, nu? S-ar

putea să fie gata, simplu ca bună ziua. E evident că Aaron o voia pe fată, indiferent ce-o fi vrut să zică prin acel „semn", corect? E clar că *întreg oraşul* o vrea pe fată şi de-aici tărăboiul legat de linişțea din Vacarmul meu. Aşa că, dacă Aaron pune mâna pe ea şi dacă oraşul pune mâna pe ea, atunci ăsta-i sfârşitul poveştii, nu-i aşa? Ei ar obţine ce vor şi m-ar lăsa pe mine în pace şi eu aş putea să mă întorc şi totul ar fi la fel ca înainte şi, mda, probabil că fetei nu i-ar fi prea bine, dar asta s-ar putea să-i salveze pe Ben şi pe Cillian.

S-ar putea să mă salveze pe mine.

Doar *mă gândesc* la asta, bine? Gândurile, pur şi simplu, dau năvală în mintea mea.

Gândul că povestea asta s-ar putea termina la fel de repede cum a început.

— Terminat, bâiguie şi Manchee.

Şi-atunci aud un ţipăt îngrozitor, îngrozitor care înseamnă, bineînţeles, că fata a fost prinsă şi zarurile au fost aruncate, nu-i aşa? Următorul ţipăt vine o clipă mai târziu, dar deja sunt în picioare, fără ca măcar să-mi dau seama, îmi scot rucsacul de pe umeri, mă sprijin un pic, tuşesc în continuare,

încercând să mai iau o gură de aer, dar am cuţitul în mână şi încep să alerg.

Nu e greu să le dai de urmă. Aaron ţâşneşte printre tufişuri ca un taur şi Vacarmul lui scuipă un urlet şi mereu, mereu, mereu e liniştea aia a fetei, chiar şi dincolo de ţipetele ei, ceea ce o face şi mai greu de suportat. Alerg cât pot de repede după ei, cu Manchee în spatele meu, şi nu mai avem nici juma' de minut până să-i ajungem din urmă, fără ca deşteptul de mine să ştiu ce-o să facem, odată ajunşi acolo. Aaron a urmărit-o până într-un ochi de apă adâncă până la glezne şi-a ţintuit-o cu spatele de-un copac. O ţine strâns de încheieturi, dar ea îi opune rezistenţă, zbătându-se şi dând din picioare cât poate de tare, iar chipul ei e un lucru atât de înfricoşat, încât, văzând-l, abia mai pot scoate vreun cuvânt.

— Las-o în pace, scrâşneşte vocea mea, dar nimeni nu mă aude.

Vacarmul lui Aaron arde atât de tare, încât nu-s sigur că m-ar auzi nici dacă aş ţipa.

SFÂNTA ÎMPĂRTĂŞANIE şi *SEMNUL DE LA DUMNEZEU* şi *CALEA SFÂNTULUI* şi imagini cu fata într-o biserică, imagini cu ea bând vinul şi mâncând anafura, imagini cu ea în chip de înger.

Fata pe post de jertfă.

Aaron îi prinde amândouă încheieturile cu o singură mână, bâjbâie să-şi scoată centura de la robă şi începe să-i lege mâinile cu ea. Fata îi dă un picior zdravăn acolo unde Manchee l-a muşcat, iar el o loveşte peste faţă cu podul palmei.

— Las-o în pace, zic din nou, încercând să ridic vocea.

— În pace! latră şi Manchee, încă şchiopătând, dar la fel de feroce.

Afurisitul, chiar e deştept.

Fac un pas înainte. Aaron stă cu spatele la mine, ca şi cum nici nu i-ar păsa că-s aici, ca şi cum nici nu m-ar considera vreo ameninţare.

— Dă-i drumul, încerc să strig, dar asta nu mă face decât să tuşesc din nou.

În continuare, nimic. Tot nici o reacţie de la Aaron sau de la altcineva.

O să trebuiască s-o fac. O să trebuiască s-o fac. O Doamne o Doamne o Doamne, o să trebuiască s-o fac.

O să trebuiască să-l omor.

Ridic cuţitul.

Ţin deja cuţitul ridicat în aer.

Aaron se întoarce, dar nici măcar nu e prea rapid, pur şi simplu se întoarce, ca atunci când cineva te strigă pe nume. Mă vede stând acolo, ţinând cuţitul în aer, fără să mă mişc deloc, ca un blestemat de laş idiot ce sunt şi zâmbeşte şi Doamne, nici nu pot să spun ce îngrozitor arată un zâmbet pe faţa aia sfâşiată.

— Vacarmul te dă de gol, tinere Todd, spune el, lăsând-o pe fată.

E legată atât de strâns şi e atât de epuizată, că nici măcar nu mai încearcă să fugă.

Aaron face un pas spre mine.

Eu fac un pas în spate (taci din gură, te rog taci din gură).

— Primarul o să fie dezamăgit să audă de plecarea ta prea devreme de pe tărâmul pământesc, băiete, spune Aaron, făcând încă un pas.

Mai fac şi eu încă un pas, ţinând cuţitul în aer, ca şi cum nu mi-ar fi de nici un folos.

— Dar Dumnezeu n-are nevoie de-un laş, spune Aaron, nu-i aşa, băiete?

Iute ca un şarpe, mă loveşte cu braţul stâng peste mâna dreaptă, făcând să-mi zboare cuţitul din mână. Apoi mă loveşte peste faţă cu podul palmei drepte, aruncându-mă la loc în apă şi îi simt genunchii aterizându-mi pe piept şi mâinile apăsându-mi beregata ca să-mi facă de petrecanie şi, de data asta, faţa mi-e sub apă, aşa că acum îi va fi mult mai uşor să mă omoare.

Mă lupt, dar am pierdut deja. Am pierdut. Am avut o şansă şi am pierdut-o şi merit ce mi se întâmplă şi mă lupt, dar nu-s nici pe departe la fel de puternic ca înainte şi simt cum mi se apropie sfârşitul. Simt cum mă dau bătut.

Sunt pierdut.

Pierdut.

Şi-atunci, în apă, mâna mea dă de o piatră.

BUM! o ridic şi fără să apuc să mă gândesc prea mult, îl lovesc cu ea în cap.

BUM! îl mai lovesc o dată.

BUM! şi încă o dată.

Îl simt cum alunecă pe lângă mine şi-mi înalţ capul, înecându-mă cu apă şi cu aer, dar reuşesc să stau în capul oaselor şi ridic din nou piatra să-l lovesc, dar el zace deja în apă, cu jumătate de faţă în apă şi cealaltă jumătate afară, cu dinţii zâmbindu-mi prin rana din obraz. Mă târăsc în patru labe pe lângă el, orbecăind, tuşind şi bolborosind, iar el rămâne acolo, afundându-se un pic, nemişcat.

Îmi simt gâtul ca şi cum ar fi fost rupt, dar vărs nişte apă şi-apoi respir un pic mai bine.

— Todd! Todd! Todd! spune Manchee, venind la

mine, lătrând şi lingându-mă de zor, ca un căţeluş.

Îl scarpin între urechi, fiin'că deocamdată nu pot rosti nimic.

Şi-apoi simţim amândoi linişte aia şi ne uităm în sus şi deasupra noastră e fata, cu mâinile încă legate.

Ţine cuţitul cu degetele.

Rămân paralizat pentru o secundă şi Manchee începe să mârâie, dar apoi îmi dau seama. Mai trag de câteva ori aer în piept şi apoi mă întind şi iau cuţitul din mâinile ei şi tai cureaua cu care Aaron i-a legat încheieturile. Cureaua cade şi ea-şi freacă locul unde a fost legată, holbându-se în continuare la mine, fără să zică nimic.

Ştie. Ştie că n-aş fi putut s-o fac.

Naiba să te ia, mă gândesc eu. *Naiba să te ia.*

Se uită la cuţit. Îl cercetează cu privirea pe Aaron care zace în apă.

Încă respiră. Gâlgâie în apă la fiecare respiraţie, dar încă respiră.

Apuc cuţitul. Fata se uită la mine, la cuţit, la Aaron, şi-apoi din nou la mine.

Asta încearcă să-mi zică? Îmi zice s-o fac?

El zace acolo, fără apărare, şi-o să se înece, până la urmă.

Şi cuţitul e la mine.

Mă ridic în picioare, mă prăbuşesc din cauza ameţelii, apoi mă ridic din nou. Păşesc spre el. Ridic cuţitul. Din nou.

Fata trage aer în piept şi o simt cum îşi ţine respiraţia.

Manchee spune:

— Todd!

Ţin cuţitul ridicat deasupra lui Aaron. Încă o dată mi se oferă o şansă. Încă o dată ţin cuţitul ridicat.

Aş putea s-o fac. Nimeni din Lumea Nouă nu m-ar condamna. E dreptul meu s-o fac.

Aş putea s-o fac, pur şi simplu.

Dar un cuţit nu e doar un simplu obiect, nu-i aşa? E o alegere, e ceva ce *faci.* Un cuţit spune da sau nu, taie sau nu tăia, mori sau nu muri. Un cuţit ia decizia din mâinile tale şi o aruncă în lume şi ea nu se mai întoarce niciodată.

Aaron o să moară. Faţa îi e sfâşiată, capul îi e zdrobit, se duce la fund într-o apă nu prea adâncă, şi n-o să se mai trezească vreodată. A încercat să mă omoare, a vrut s-o omoare pe fată, e vinovat pentru tot tărăboiul din oraş, probabil, el l-a trimis pe Primar la fermă şi din cauza asta e vinovat şi pentru Ben şi Cillian. Merită să moară. Chiar merită asta.

Şi eu nu pot să las cuţitul în jos, ca să termin odată treaba asta.

Cine sunt eu?

Sunt Todd Hewitt.

Sunt cel mai mare şi mai nenorocit gunoi pe care l-a cunoscut vreodată omenirea.

Nu pot s-o fac.

Naiba să te ia, mă gândesc din nou.

— Haide, îi zic fetei. Trebuie să plecăm de-aici.

9. Când norocul nu-i de partea ta

La început, nu credeam c-o să vină. N-are nici un motiv să vină, iar eu nici un motiv să-i cer asta, dar când îi spun a doua oară pe un ton mai insistent „Haide” şi gesticulez cu mâna, mă urmează, pe mine şi pe Manchee şi asta se întâmplă, asta facem, cine ştie dacă e bine sau nu, dar asta facem.

Noaptea a venit de-a binelea. Mlaştina pare şi mai vâscoasă aici, mai neagră decât orice. Ne repezim înapoi să-mi iau rucsacul, apoi pornim iar şi înaintăm un pic în întuneric, ca să luăm ceva distanţă de cadavrul lui Aaron (dă Doamne să fie un cadavru). Ne căţărăm pe copaci şi trecem peste rădăcini, afundându-ne tot mai adânc în inima mlaştinii. Când ajungem la un mic luminiş, unde e o bucăţică de pământ drept fără copaci, ne oprim.

Încă ţin în mână cuţitul. Stă acolo în mâna mea, strălucind spre mine ca însuşi sentimentul de vinovăţie, la fel ca acel cuvânt, *laţ,* fulgerând la nesfârşit. Tăişul captează lumina ambelor luni şi Doamne, ce lucru puternic e cuţitul ăsta! Un lucru cu

adevărat *puternic,* ca şi cum ar trebui să recunosc că eu sunt o parte din el, şi nu el din mine.

Duc mâna la spate şi-l pun în spaţiul dintre spinare şi rucsac, unde măcar n-o să mai trebuiască să-l văd.

Îmi dau jos rucsacul şi cotrobăi prin el după o lanternă.

— Ştii să foloseşti aşa ceva? o întreb pe fată, aprinzând şi stingând lanterna de câteva ori.

Ea nu face decât să se uite la mine, la fel ca până acum.

— Nu contează, îi zic.

Încă mă doare gâtul, încă mă doare faţa, încă mă doare pieptul, iar Vacarmul meu mă bombardează în continuare cu imagini prevestitoare de rău, despre ce luptă grozavă au reuşit să ducă Ben şi Cillian la fermă, despre cât timp o să-i ia Domnului Prentiss Junior să afle unde am plecat, despre cât timp o să-i ia să vină după mine, după *noi* (nu prea mult, dacă nu cumva e deja pe urmele noastre), deci cui naibii îi pasă dacă fata ştie sau nu să folosească o lanternă? Bineînţeles că *nu ştie.*

Scot caietul din rucsac, folosind lanterna ca să fac puţină lumină. Îl deschid din nou la hartă şi urmăresc săgeţile lui Ben de la ferma noastră, de-a lungul râului, prin mlaştină şi apoi în afara ei, în locul unde se transformă înapoi în râu.

Nu e aşa de greu să găseşti ieşirea din mlaştină. Departe, spre orizontul ce se aşterne în spatele ei, se văd întotdeauna trei munţi, unul aproape şi doi mai îndepărtaţi, dar toţi unul lângă celălalt. Râul de pe harta lui Ben trece printre cel mai apropiat şi printre ceilalţi doi mai îndepărtaţi, aşa că tot ce trebuie să facem e să înaintăm spre acel loc din mijloc, şi-aşa vom găsi din nou râul şi vom merge pe cursul lui. Să-l urmăm până unde duc săgeţile.

Să continuăm să mergem până la o altă aşezare.

Uite-o. Chiar aici în josul paginii, unde se sfârşeşte harta.

Un loc complet nou.

Ca şi cum n-aş avea destule lucruri la care să mă gândesc acum.

Mă uit la fată, care încă se holbează la mine, nici nu cred că mai clipeşte. Îndrept lumina lanternei spre

faţa ei. Tresare puternic şi se întoarce.

— De unde-ai venit? o întreb. De aici?

Îndrept lanterna în jos spre hartă şi pun degetul pe celălalt oraş. Fata nu se mişcă, aşa că îi fac semne cu mâna. Tot nu se mişcă, aşa că oftez şi ridic de jos caietul şi i-l întind ei şi luminez apoi pagina cu lanterna.

— Eu, şi arăt spre mine, sunt de aici.

Şi indic cu degetul pe hartă ferma noastră din nordul Prentisstownului.

— Asta, şi cuprind cu un gest mlaştina, e aici.

Îi arăt mlaştina pe hartă.

— Noi trebuie să mergem aici, spun şi arăt spre celălalt oraş.

Ben a scris mai jos numele celuilalt oraş, dar... Ei, mă rog.

— De acolo eşti tu? o întreb şi arăt spre ea, apoi

spre celălalt oraş şi-apoi din nou spre ea. Eşti de acolo?

Se uită la hartă, dar în afară de asta, nimic.

Oftez nemulţumit că aşteptările mi-au fost înşelate şi mă-ndepărtez câţiva paşi de ea. E neplăcut să fim atât de aproape unul de altul.

— Păi, sincer, sper să fii de acolo, îi spun, aruncând din nou o privire peste hartă. Fiin'că acolo ne ducem.

— Todd, latră Manchee.

Ridic ochii. Fata a început să se învârtă prin luminiş, uitându-se la lucruri, ca şi cum le-ar cunoaşte.

— Ce faci? o întreb.

Se uită la mine, la lanterna din mâna mea şi arată spre nişte copaci.

— Ce? zic. N-avem timp...

Arată din nou spre copaci şi începe să meargă în direcţia aia.

— Hei, îi zic. *Hei!*

Cred că tre' să mă duc şi eu după ea.

— Trebuie să urmăm harta!

Înaintez ferindu-mă de ramuri, ca să mă pot ţine după ea, cu rucsacul agăţându-mi-se aproape la fiecare pas.

— Hei! Aşteaptă-mă!

Merg împleticindu-mă, cu Manchee în spatele meu, iar lanterna nu-i suficient de bună ca să poată ţine piept tuturor nenorocitelor de rămurele şi rădăcini şi băltoace dintr-o mlaştină uriaşă. Merg mai departe cu capul aplecat, desfăcând rucsacul din toate chestiile în care se prinde, aşa, încât abia pot privi în faţă ca să mă ţin după ea. O văd că s-a oprit lângă un copac prăbuşit care pare ars, aşteptându-mă şi privindu-mă cum vin.

— Ce faci aici? îi zic, când ajung în sfârşit lângă ea. Unde te...

Şi apoi văd.

Copacul chiar *e* ars, ars de curând şi de curând doborât la pământ, cu aşchii nearse curate şi albe ca lemnul tânăr primprejur. Şi-s o grămadă de copaci la fel, un şir întreg, de fapt, de o parte şi de alta a unui şanţ mare, scobit în afara mlaştinii, acum plin cu apă, dar movila de pământ şi plantele arse din jur arată că e ceva recent, ca şi cum cineva a venit aici şi l-a săpat cu o singură mişcare fulgerătoare.

— Ce s-a întâmplat? învârt eu lanterna în toate direcţiile. Cine a făcut asta?

Ea doar se uită în jos, spre stânga, unde canalul dispare în întuneric. Luminez cu lanterna în direcţia aia, dar nu-i suficient de puternică să vedem ce e acolo. Cu toate că parcă *ceva* e acolo.

Fata dispare în întuneric spre necunoscut.

— Unde te duci? o întreb, fără să aştept un răspuns şi fără să primesc vreunul.

Manchee aleargă între mine şi fată, ca şi cum ar urmări-o pe ea acum, nu pe mine şi dispar amândoi în bezna nopţii. Eu rămân puţin în urmă, dar nu-i pierd totuşi din ochi. Tăcerea încă pluteşte dinspre ea, şi

încă îmi face rău, ca şi cum ar fi gata să înghită toată lumea şi pe mine odată cu ea.

Încerc pe cât posibil să luminez cu lanterna fiecare centimetru de apă. Crocodilii nu ajung, de obicei, atât de adânc în inima mlaştinii, dar asta se întâmplă doar de obicei, şi în plus, mai sunt peştii roşii care-s otrăvitori şi nevăstuicile de apă care muşcă şi norocul nu pare să-şi dea osteneala să fie azi de partea noastră, aşa că, dacă ceva e să meargă prost, o să meargă, şi cu asta basta.

Ne apropiem unul de altul şi eu luminez cu lanterna în jos, în direcţia în care mergem şi ceva începe să scânteieze, ceva ce nu e un copac sau vreun animal sau apă.

Ceva metalic. Ceva *mare* şi metalic.

— Ce-i aia? zic.

Ne apropiem şi, la început, mi se pare că e doar o uriaşă bicicletă de fisiune şi mă-ntreb ce idiot ar încerca să meargă pe-o bicicletă ca aia în mlaştină, fiin'că abia reuşeşti să mergi pe ele pe drumuri drepte şi uscate, darămite în apă sau printre rădăcini.

Dar nu e o bicicletă de fisiune.

— Stai pe loc.

Fata se opreşte.

Ca-să-vezi! Fata se opreşte.

— Deci, înţelegi ce-ţi zic, nu?

Dar apoi nimic, ca de obicei.

— Păi, aşteaptă o clipă, îi zic, fiin'că-mi vine un gând în minte.

Suntem încă destul de departe, dar agit în continuare lanterna pe deasupra metalului. Şi înapoi spre dâra aceea dreaptă pe care-o lasă canalul. Şi apoi deasupra metalului. Şi apoi spre toate chestiile alea arse de pe marginea canalului. Şi simt cum tot îmi vine un gând.

Fata nu mai aşteaptă şi se îndreaptă spre chestia de metal şi eu după ea. Trebuie să ocolim un buştean mare şi ars, încă fumegând leneş într-unul sau două locuri, să ajungem la chestia aia şi, când ajungem, e mai mare decât cea mai mare bicicletă de fisiune văzută vreodată şi abia atunci vedem că e doar o parte din ceva şi mai mare de-atât. E ceva

îndoit şi ars şi, deşi nu ştiu cum arăta înainte să fie aşa, pare o epavă.

Şi-n mod clar e epava unei nave.

O navă aeriană. Probabil chiar o navă *spaţială.*

— E nava ta? o întreb pe fată, luminând-o cu lanterna.

Nu zice nimic, ca de obicei, dar o face într-un fel care-ar putea însemna un da.

— Te-ai prăbuşit aici?

O luminez cu lanterna din cap până-n picioare, pe corp, apoi pe hainele care-s un pic diferite de cele cu care-s eu obişnuit, sigur, dar nu atât de diferite, încât să nu fi putut să fie ale mele odată ca niciodată.

— De und'-ai venit? zic.

Dar bineînţeles că nu zice nimic, ci doar se uită înspre un loc îndepărtat din întuneric, îşi încrucişează braţele şi porneşte în direcţia aia. Dar de data asta nu mă mai duc după ea. Mă uit la navă. Aici trebuie *să*

fie răspunsul. Adică, *uită-te* la ea. O mare parte din ea e zdrobită de nu poţi recunoaşte nimic, dar încă se mai vede ceva ce-ar putea fi un fuzelaj, ceva ce-ar putea fi un motor, chiar ceva ce probabil a fost o fereastră.

Vedeţi voi, primele case din Prentisstown erau făcute din navele cu care aterizaseră primii colonişti. Sigur, după aia s-au construit case din lemn şi din butuci, dar Ben spune că primul lucru pe care-l faci când aterizezi e să construieşti imediat un adăpost şi adăposturile iniţiale se fac din resursele pe care le ai la îndemână. Biserica şi staţia de benzină din oraş sunt încă parţial făcute din carcase de metal şi cale de navă şi cabine şi alte lucruri de felul ăsta. Si cu toate că mormanul ăsta de resturi e destul de zdrobit, dacă te uiţi mai bine la el, s-ar putea să fie o veche locuinţă din Prentisstown care a căzut direct din cer. Direct din cer, cuprinsă de flăcări.

— Todd! latră Manchee de undeva de unde nu-l pot vedea. Todd!

Alerg spre locul unde a dispărut fata, într-o parte a epavei ce pare mai puţin lovită. Când trec pe lângă ea, văd chiar o uşă deschisă pe partea unui perete metalic, ceva mai sus, şi văd chiar şi o lumină acolo, înăuntru.

— Todd! latră Manchee şi eu luminez cu lanterna în direcţia de unde latră el, lângă fată.

Ea stă, pur şi simplu, acolo, uitându-se în jos la ceva, aşa că ridic lanterna şi o văd lângă două mormane de haine.

Care, de fapt, sunt două cadavre, nu?

Merg spre ele, luminând în jos cu lanterna. E un bărbat, cu hainele şi corpul arse aproape cu totul de la piept în jos. Şi faţa are arsuri, dar nu atât de multe, încât să nu observi că e un bărbat. Are o rană pe frunte care l-ar fi ucis, probabil, şi dacă n-ar fi fost focul, dar nu mai contează, fiin'că oricum e mort. E mort şi zace aici, într-o mlaştină.

Luminez cu lanterna mai încolo şi văd că lângă el se află o femeie, nu?

Îmi ţin respiraţia.

E prima femeie pe care o văd vreodată în carne şi oase. Şi e exact la fel ca fata. N-am văzut niciodată o femeie în viaţa reală, dar dacă, într-adevăr, ar mai exista o femeie în viaţă, ar fi exact ca ea.

Şi e moartă şi ea, bineînţeles, dar nu la fel de vizibil, cu arsuri şi o rană, n-are nici măcar sânge pe haine, aşa că trebuie să fie terci pe dinăuntru.

Dar e o femeie. O femeie adevărată.

Luminez cu lanterna înspre fată. Nu mai tresare speriată.

— Aştia-s mama şi tatăl tău, nu-i aşa? o întreb, cu o voce pierită.

Fata nu zice nimic, dar cred că ăsta-i adevărul.

Plimb lanterna peste toată epava şi mă gândesc la canalul ars din spate şi asta nu poate să însemne decât un singur lucru. S-a prăbuşit aici cu mama şi tatăl său. Ei au murit. Ea a supravieţuit. Şi dacă vine de altundeva din Lumea Nouă sau dacă vine din cu totul altă parte, nu contează. Ei au murit, ea trăieşte, şi e absolut singură aici.

Şi a fost descoperită de Aaron.

Când norocul nu-i de partea ta, e *împotriva* ta.

Pe jos văd nişte dâre lăsate de fată, care a târât, probabil, cadavrele de la locul unde s-au prăbuşit şi le-a adus aici. Dar în mlaştină nu poţi îngropa nimic altceva decât spacşi, fiin'că după o jumătate de metru de pământ dai deja de apă, aşa că iată-i întinşi aici. Nu-mi place să zic asta, dar chiar put, deşi, în putoarea generală a mlaştinii, nu-i aşa de rău pe cât s-ar crede, aşa că cine ştie de câtă vreme e fata asta aici.

Se uită din nou la mine, nu plânge, nu zâmbeşte, e la fel de inertă ca întotdeauna. Apoi, trece pe lângă mine, merge înapoi de-a lungul urmelor, spre uşa pe care-o văzusem deschisă pe una din părţile epavei, urcă şi dispare înăuntru.

10. Mâncare şi foc

— Hei, zic, luând-o după ea spre epavă. N-ar trebui să mai rămânem pe-aici...

Ajung la uşă în momentul în care ea dă buzna afară, obligându-mă să fac un salt înapoi. Aşteaptă să mă dau la o parte, apoi coboară şi trece pe lângă mine, ţinând într-o mână o geantă şi câteva pachete mici în cealaltă. Mă uit înapoi spre uşă şi mă ridic pe vârfuri, încercând să trag cu ochiul înăuntru. Totul pare o ruină, după cum era de aşteptat, lucruri răsturnate peste tot, o grămadă de chestii stricate.

— Cum de-ai supravieţuit după toate astea? o întreb, întorcându-mă spre ea.

Dar văd că e ocupată cu ceva. A pus traista şi pachetele jos şi a scos de acolo ceva ce arată ca o cutiuţă plată, de culoare verde. O pune jos pe o bucată de pământ mai uscat şi aşază nişte beţe deasupra ei.

Mă uit la ea cu neîncredere.

— N-avem timp să facem un...

Apasă pe un buton de pe una dintre laturile cutiei şi *fâsssss,* deodată avem un foc de tabără în mărime naturală.

Şi eu stau acolo ca prostul, cu gura larg căscată.

Vreau *şi eu* o cutie care să poată face focuri de tabără.

Ea mă priveşte şi-şi freacă un pic braţele şi abia atunci îmi dau seama că sunt ud leoarcă şi mi-e frig şi mă dor toate cele şi că un foc chiar e lucrul cel mai bun la care mă pot gândi acum.

Mă uit în spate, în întunecimea mlaştinii, de parcă aş fi putut vedea pe cineva apropiindu-se. Nimic la orizont, bineînţeles, dar nici nu se aude vreun sunet. Nimeni prin preajmă. Deocamdată.

Mă uit din nou la foc.

— Bine, doar o clipă, îi zic.

Mă apropii de foc şi încep să-mi încălzesc mâinile, fără să-mi dau jos rucsacul. Desface grăbită un pachet şi-l aruncă spre mine şi din nou mă holbez la el până când fata îşi vâră degetele într-al ei şi scoate de acolo ceva ce trebuie să fie o bucăţică de fruct uscat sau ceva de genul ăsta pe care o mănâncă.

Îmi dă de mâncare. Si foc să mă încălzesc.

Aşa cum stă lângă foc şi mănâncă, faţa îi e în continuare lipsită de orice expresie, inertă ca o piatră. Încep să mănânc şi eu. Fructele sau ce-or fi alea sunt ca nişte buline mici şi uscate, dar dulci şi gumate, şi-am terminat toată cutia în juma de minut, fără să-l observ pe Manchee care cerşea şi el.

— Todd! zice el, lingându-se pe bot.

— Vai, spun, îmi pare rău.

Fata se uită la mine, apoi la Manchee, apoi scoate un pumn de buline din pachetul ei şi i le întinde lui Manchee. Când el se apropie, ea se trage un pic în spate, cumva involuntar, preferând să dea drumul fructelor pe jos. Pe Manchee nu-l deranjează asta. Le haleşte imediat.

Îi fac un semn cu capul. Fata nu-mi răspunde.

E noapte în toată regula acum şi e întuneric beznă în afara micului nostru cerc de lumină. Se văd numai stelele prin gaura din coroanele copacilor făcută de nava prăbuşită. Încerc să mă gândesc la ultima săptămână şi dacă am auzit cumva în timpul ăsta vreun bubuit îndepărtat dinspre mlaştină, dar cre' că orice lucru petrecut atât de departe s-ar fi putut pierde în Vacarmul din Prentisstown şi nimeni nu l-ar fi băgat de seamă.

Mă gândesc la unii credincioşi.

Aproape la toţi.

— Nu mai putem rămâne aici, îi zic. Îmi pare rău pentru ai tăi, dar mai sunt şi alţii pe urmele noastre. Chiar dacă Aaron e mort.

Când aude numele lui Aaron, tresare, numai un pic. Probabil că i-a spus cum îl cheamă. Sau ceva de genu'. Probabil.

— Îmi pare rău, îi zic, deşi nu prea ştiu pentru ce. Îmi aranjez rucsacul în spate. Mi se pare mai greu decât oricând. Mersi de haleală, da' tre' să plecăm.

Mă uit la ea.

— Vii şi tu cu noi?

Fata mă priveşte o clipă şi apoi, cu vârful ghetei, dă jos de pe cutiuţa verde beţele încinse. Apoi se apleacă, apasă pe buton şi ridică de jos cutia fără să se ardă deloc.

O, Doamne, *chiar* vreau şi eu o chestie de-aia.

O pune la loc în traista pe care a adus-o cu ea din epavă şi apoi îşi trece toarta ei peste cap, ca şi cum traista ar fi rucsacul ei. Ca şi cum avea de gând să vină cu mine chiar fără s-o întreb.

— Păi, îi zic, văzând că nu face altceva decât să se holbeze la mine, cred că acum suntem gata.

Niciunul dintre noi nu se mişcă.

Mă uit înapoi înspre mama şi tatăl ei. Face şi ea acelaşi lucru, dar numai pentru o clipă. Aş vrea să-i zic ceva, ceva mai mult de-atât, dar ce să zici? Deschid totuşi gura, dar ea începe să scotocească în traistă. Probabil caută ceva care, nu ştiu, să-i amintească de ai ei sau poate-o să facă vreun gest sau ceva de genu' ăsta, dar găseşte ce căuta, şi nu era decât o lanternă. O aprinde — deci *ştie* cum funcţionează una — şi începe să meargă, întâi spre mine, apoi trece pe lângă mine, ca şi cum am fi pornit deja la drum.

Şi asta-i tot, de parcă mama şi tatăl ei n-ar fi zăcut acolo morţi.

Mă uit o clipă la ea cum se îndepărtează, înainte să zic:

— Oi!

Se întoarce spre mine.

— Nu în direcţia aia.

Şi-i arăt spre stânga.

— Încolo.

Mă îndrept în direcţia bună, Manchee vine după mine, şi mă uit în spate şi-o văd şi pe fată în urma noastră. Mă mai uit o dată rapid în spate şi, oricât de tare mi-aş dori să rămân acolo şi să cotrobăi prin epava aia după mai multe chestii de-alea plate cum are ea, şi Doamne, chiar vreau, tre' să mergem, deşi e noapte, deşi nimeni n-a dormit deloc, tre' să mergem.

Şi pornim, zărind linia orizontului printre copaci când se poate zări şi îndreptându-ne spre locul acela dintre muntele mai apropiat şi ceilalţi doi mai îndepărtaţi. Amândouă lunile sunt pe jumătate pline şi cerul e senin, aşa că măcar avem puţină lumină după care să ne orientăm, chiar şi sub umbrarul ăsta, chiar şi în întuneric.

— Ciuleşte bine urechile, îi zic lui Manchee.

— De ce? latră el.

— Pentru chestiile care-ar putea să ne ajungă din urmă, idiotule.

Nu prea ai cum să alergi, de fapt, noaptea, într-o mlaştină, aşa că mergem la pas cât putem de repede,

eu luminând cu lanterna în faţă, croindu-ne drum pe lângă rădăcini de copaci şi încercând să nu facem prea mult zgomot. Manchee o ia înainte şi se întoarce, amuşinând primprejur şi lătrând câteodată, dar nimic serios. Fata ţine pasul cu noi, fără să rămână în urmă, dar nici apropiindu-se prea mult. Ceea ce-i bine, fiin'că, deşi Vacarmul meu n-a mai fost atât de liniştit toată ziua, tăcerea ei încă apasă asupra lui ori de câte ori se apropie prea mult.

E ciudat că n-a făcut mai mult în legătură cu mama şi cu tatăl ei când am plecat, nu-i aşa? N-a plâns, nu s-a dus la ei pentru ultima oară, nimic? N-am dreptate? Aş da *orice* să-i mai văd o dată pe Ben şi Cillian, chiar dacă ar fi... Mă rog, chiar dacă sunt.

— Ben, spune Manchee, de lângă piciorul meu.

— Ştiu.

Îl scarpin între urechi.

Mergem mai departe.

Eu mi-aş dori să-i îngrop, dacă s-ar ajunge la asta. Aş vrea să fac *ceva,* nu ştiu ce. Mă opresc şi mă uit în spate la fată, dar faţa ei e tot la fel, la fel ca întotdeauna, şi o fi cumva aşa fiin'că s-a prăbuşit şi

părinţii ei au murit? O fi aşa fiin'că a găsit-o Aaron? O fi aşa fiin'că e din altă parte?

Chiar nu simte nimic? N-o fi chiar nimic în interiorul ei?

Se uită la mine, aşteptând să merg mai departe.

Aşa că, după o clipă, merg mai departe.

Ore întregi. Ore întregi de noapte tăcută ce se scurg cu repeziciune. Ore întregi ca astea. Cine ştie până unde o să mergem sau dacă ne îndreptăm sau nu în direcţia corectă, dar *ore întregi.* Din când în când, aud Vacarmul câte unei făpturi a nopţii, bufniţe de mlaştină cârâind în drum spre pradă, năpustindu-se, probabil, asupra unor şoareci cu coada scurtă al căror Vacarm e atât de tăcut, încât abia sună a ceva vorbit, dar ce aud cel mai tare este Vacarmul ce se risipeşte şi apoi apare la loc, când şi când, al unei făpturi a nopţii ce fuge de toată zarva asta pe care probabil c-o facem târându-ne aşa prin mlaştină, în miez de noapte.

Dar ce-i ciudat e că tot nu se aude nici un fel de sunet din spatele nostru, nimic care să ne urmărească, nici un Vacarm, nici o ramură care să se rupă, nimic. Poate Ben şi Cillian i-au făcut să ne

piardă urma. Poate că motivul pentru care fug nici nu-i aşa de important, până la urmă. Poate...

Fata se opreşte ca să-şi scoată pantoful din noroi.

Fata.

Nu. Chiar vin după noi. Singurul poate e în poate că aşteaptă zorii ca să reuşească să meargă mai repede.

Aşa că mergem şi tot mergem, tot mai obosiţi, oprindu-ne o singură dată pentru ca toată lumea să facă pipi în linişte, la adăpostul tufişurilor. Scot nişte mâncare de la Ben din rucsac şi le dau bucăţele mici tuturor, pentru că acum e rândul meu.

Şi apoi iar mergem şi mergem.

Şi mai e doar o oră până la răsărit, aşa că nu mai putem.

— Tre' să ne oprim, zic, lăsând jos rucsacul la poalele unui copac. Tre' să ne odihnim.

Fata îşi pune şi ea traista lângă un alt copac, fără să mai fie nevoie de altă muncă de lămurire şi amândoi aproape că ne prăbuşim la pământ, rezemându-ne de gentile noastre ca de nişte perne.

— Cinci minute, zic.

Manchee se încolăceşte la picioarele mele şi închide ochii aproape instantaneu. Doar cinci minute, îi strig fetei care şi-a scos din traistă o păturică şi s-a acoperit deja cu ea.

— Nu te instala prea comod.

Trebuie să mergem mai departe, fără îndoială. O să-nchid şi eu ochii pentru un minut sau două, cât să mă odihnesc puţin şi-apoi o să continuăm să mergem şi mai repede decât înainte.

Doar un pic de odihnă, atâta tot.

Deschid ochii şi soarele e sus pe cer. Doar puţin, dar la naiba, e sus.

Fir-ar. Am pierdut cel puţin o oră, poate chiar două.

Şi-atunci îmi dau seama că un sunet m-a trezit.

E un Vacarm.

Intru în panică, gândindu-mă că ne-au găsit bărbaţii şi sar în picioare...

Doar ca să văd că nu e un bărbat.

E un cassor care se înalţă deasupra mea, a fetei şi a lui Manchee.

Mâncare? zice Vacarmul lui.

Ştiam eu că n-au dispărut din mlaştină.

Aud un icnet de spaimă din locul unde doarme fata. Care nu mai doarme. Cassorul se întoarce ca să se uite la ea. Şi atunci, Manchee se ridică repede şi-ncepe să latre „Prinde! Prinde! Prinde!", şi-atunci gâtul cassorului se răsuceşte înapoi spre noi.

Imaginaţi-vă cea mai mare pasăre pe care-aţi văzut-o vreodată, imaginaţi-vă că e aşa de mare, încât nici nu mai poate zbura, vorbim de doi metri şi jumătate sau chiar trei, cu un gât arcuit superlung,

întinzându-se să-şi facă loc pe deasupra capetelor voastre. Are tot pene, dar ele arată mai curând ca o blană şi aripile nu folosesc la mare lucru, mai degrabă să sperie cu ele lucrurile pe care urmează să le mănânce. Dar la picioarele ei tre' să fiţi atenţi. Nişte picioare lungi până la pieptul meu, cu gheare la capete, ce pot să te ucidă dintr-o singură lovitură, dacă nu eşti atent.

— Stai liniştită, strig către fată. Sunt prietenoşi.

Fiin’că, de fapt, chiar sunt. Sau aşa ar trebui să fie. Ar trebui să mănânce rozătoare şi să te lovească doar dacă îi ataci tu, dar dacă *nu-i* ataci, Ben zice că-s prietenoşi şi cam pămpălăi şi chiar se lasă hrăniţi. Şi, de asemenea, sunt buni de mâncat, o combinaţie care i-a făcut pe nou-veniţii din Prentisstown destul de dornici să-i vâneze pentru hrană, încât, pe vremea când m-am născut eu, nu găseai un cassor pe o distanţă de kilometri întregi. Şi pe ei i-am văzut până acum doar într-un clip sau în Vacarm.

Lumea devine din ce în ce mai mare.

— Prinde! Prinde! latră Manchee, alergând în cercuri în jurul cassorului.

— Nu-l muşca! ţip la el.

Gâtul cassorului se răsuceşte ca viţa-de-vie, urmărindu-l pe Manchee ca o pisică ce pândeşte o insectă. *Mâncare*? continuă să întrebe Vacarmul lui.

— Nu-i mâncare, zic, şi gâtul cel lung se răsuceşte spre mine.

Mâncare?

— Nu-i de mâncare, îi zic din nou. E doar un câine.

Câine? se gândeşte el şi începe să-l urmărească din nou pe Manchee, încercând să-l ciupească cu ciocul. Ciocul nu-i o chestie înfricoşătoare, e ca şi cum ai fi ciupit de o gâscă, dar pe Manchee nu l-a ciupit nici o gâscă, aşa că se fereşte din calea lui sărind şi lătrând încontinuu.

Râd de el. E amuzant.

Şi-apoi aud un râs uşor care nu-i al meu.

Mă uit în jur. Fata stă în picioare lângă copacul ei, urmărind cum pasărea gigantică aleargă după câinele meu cel prostovan, şi râde.

Zâmbeşte.

Mă vede că o privesc şi se opreşte.

Mâncare? aud şi când mă întorc, văd cum cassorul începe să caute cu ciocul prin rucsacul meu.

— Hei! ţip şi încep să-l uşuiesc de acolo.

Mâncare?

— Uite-aici, scot eu o bucată mică de brânză învelită în pânză, pe care Ben mi-o pusese la pachet.

Cassorul o adulmecă, ciupeşte din ea şi-o înfulecă imediat, iar gâtul lui lung se încreţeşte în valuri prelungi în timp ce o înghite. Îşi pocneşte de câteva ori ciocul, aşa cum un om plescăie din buze după ce-a terminat de mâncat ceva. Dar apoi gâtul lui începe să se onduleze înapoi şi, cu un tuset puternic, bucata de brânză vine înapoi, zburând drept spre mine, acoperită de salivă, dar abia atinsă, lovindu-mă în obraz şi lăsându-mi o dâră de murdărie pe faţă.

Mâncare? zice cassorul şi începe să meargă încet înapoi spre mlaştină, ca şi cum n-am mai prezenta nici un fel de interes, nici cât negru sub unghie.

— Prinde! Prinde! latră Manchee în urmă, dar nu se duce după el.

Mă şterg de mizeria de pe faţă cu mâneca şi-o văd pe fată zâmbind spre mine în timp ce fac asta.

— Crez' că-i amuzant, nu? îi zic şi ea se preface în continuare că nu zâmbeşte, dar, de fapt, *zâmbeşte.*

Se întoarce şi-şi ia de jos traista.

— Mda, zic, preluând din nou controlul asupra lucrurilor. Am dormit mult prea mult. Tre' să plecăm.

Continuăm să mergem fără să mai vorbim sau să zâmbim. În scurt timp, pământul devine mai puţin neted şi un pic mai uscat. Copacii încep să se subţieze puţin, lăsând soarele să ne ardă din când în când. Curând, ajungem într-un mic luminiş, aproape ca o câmpie mai mică, răsărind dintr-un mal abrupt şi înalt, exact deasupra coroanelor copacilor. Ne căţărăm acolo în vârf. Fata mai scoate un pachet cu chestiile alea din fructe. Micul dejun. Mâncăm, stând tot în picioare.

Privind pe deasupra copacilor, drumul dinaintea noastră se conturează clar. Muntele mai mare se vede la orizont şi se văd şi ceilalţi doi munţi mai mici, la distanţă, în spatele unui nor de ceaţă.

— Acolo mergem noi, îi zic, arătând cu degetul.

Sau cel puţin acolo cre’ c-ar trebui să mergem.

Fata pune jos pachetul cu fructe şi caută din nou în traistă. Scoate de acolo cel mai drăguţ binoclu pe care l-aţi văzut vreodată. Vechiul meu binoclu de acasă, care s-a stricat acum mulţi ani, arăta ca o cutie de păstrat pâinea în ea în comparaţie cu ăsta. Îl ţine drept în faţa ochilor şi se uită un pic, apoi mi-l dă mie.

Îl iau şi mă uit în direcţia spre care mergem. Totul e atât de *clar.* Drumul se întinde în faţa noastră printr-o pădure verde, şerpuieşte în josul unui deal înspre nişte văi şi vâlcele adevărate şi începe să fie pământ adevărat şi nu doar bazinul jegos al unei mlaştini şi poţi chiar să vezi unde ţinutul mlăştinos începe să devină un râu adevărat, tăind chei tot mai adânci pe măsură ce se apropie de munţi. Dacă stai să asculţi, îl poţi chiar auzi curgând învolburat. Mă uit şi mă uit şi nu văd nici o aşezare omenească, dar cine ştie ce-o fi dincolo de curbele şi cotiturile alea? Cine ştie ce-o fi acolo, sus?

Mă uit în spatele nostru, în locul de unde am venit, dar e încă prea devreme şi o ceaţă acoperă mare parte din mlaştină, ascunzând totul, nedând nimic la iveală.

— E drăguţ, îi zic, întinzându-i binoclul.

Îl pune înapoi în traistă şi mai rămânem acolo câteva minute ca să terminăm de mâncat.

Stăm amândoi în picioare, la un braţ distanţă unul de altul, fiin'că tăcerea ei încă îmi face rău. Mestec o bucăţică de fruct uscat şi mă întreb cum o fi să n-ai Vacarm, să *vii* dintr-un loc unde nu există Vacarm? Ce înseamnă asta? Ce fel de loc o fi ăsta? E minunat? E groaznic?

Să zicem că aţi sta pe vârful unui deal alături de cineva care n-are Vacarm. Ar fi ca şi cum aţi fi singuri acolo? În ce fel aţi comunica? Aţi *vrea* s-o faceţi? Adică, iată-ne pe noi, fata asta şi cu mine, îndreptându-ne spre ceva periculos şi necunoscut, şi nu-i nici un Vacarm care să intervină între noi, nimic care să ne spună ce gândeşte celălalt. AŞA ar trebui să fie lucrurile?

Termin de mâncat fructele şi mototolesc ambalajul. Fata întinde mâna şi pune toate resturile înapoi în traista ei. Niciun cuvânt, nici un dialog, doar Vacarmul meu şi un mare nimic dinspre ea.

Aşa or fi stat lucrurile şi pentru mama şi tata, când au aterizat aici prima dată? Era Lumea Nouă un loc complet tăcut, înainte să...

Îmi ridic brusc privirea spre fată.

Înainte.

Sunt aşa de prost.

Sunt al naibii de prost câteodată.

Ea n-are Vacarm. Şi vine de pe o navă. Ceea ce înseamnă, evident, că vine dintr-un loc unde nu există Vacarm, *idiotule.*

Adică a aterizat aici şi încă nu s-a molipsit de virusul Vacarmului.

Ceea ce înseamnă că, atunci când se va întâmpla asta, virusul îi va face exact ce le-a făcut tuturor celorlalte femei.

O s-o ucidă...

O s-o ucidă...

Şi mă uit la ea şi soarele străluceşte deasupra noastră şi ochii ei devin tot mai mari în timp ce eu mă gândesc la asta şi abia atunci îmi dau seama de altă

prostie, ceva la fel de evident.

Doar fiin'că eu nu pot auzi nici un Vacarm dinspre ea nu-nseamnă că ea nu poate auzi fiecare cuvânt al meu.

11. Caietul fără de răspunsuri

— Nu, zic repede. Nu mai asculta! M-am înşelat! M-am înşelat! E o greşeală! M-am înşelat!

Dar se îndepărtează de mine, lăsând să-i cadă pachetul gol cu chestii de-alea din fructe, cu ochii larg deschişi.

— Nu, nu pleca.

Fac câţiva paşi spre ea, dar ea se îndepărtează şi mai repede, iar traista îi cade la pământ.

— E..., spun, dar *ce* să mai spun? M-am înşelat. M-am *înşelat.* Mă gândeam la altcineva.

Şi asta-i cea mai mare prostie pe care-o pot zice, fiin'că ea-mi poate auzi Vacarmul, nu-i aşa? Mă vede chinuindu-mă să mă gândesc la ceva de spus şi, chiar dacă ceea ce iese e o mare harababură, se poate

vedea pe ea însăşi peste tot şi sigur c-am învăţat până acum că nu poţi retrage ceva ce a fost deja trimis în lume.

La naiba. La naiba, duce-s-ar totu' în iad.

— La naiba! latră Manchee.

— De ce n-ai SPUS că mă poţi auzi? ţip, uitând că, de fapt, n-a spus nici măcar un singur cuvânt de când o cunosc.

Se îndepărtează tot mai mult, ducându-şi mâna la faţă ca să-şi acopere gura, iar ochii ei trimiţându-mi întruna semne de întrebare.

Încerc să mă gândesc la ceva, la *ceva* cu care să pot repara totul, dar nu-mi vine nimic. Doar Vacarm şi moarte şi disperare peste tot.

Ea se întoarce şi fuge, coborând dealul şi îndepăr- tându-se de mine cât poate de repede.

La naiba.

— Aşteaptă! strig, alergând deja după ea.

Se întoarce pe acelaşi drum pe care-am venit, traversând mica pajişte şi dispărând printre copaci, dar sunt chiar în spatele ei, iar Manchee după mine.

— Opreşte-te! strig după ea. Aşteaptă!

Dar de ce-ar face-o? Ce motiv ar putea avea să mai zăbovească pe-aici?

Ştiţi, e uimitor de rapidă când îşi propune să fie.

— Manchee! strig şi el îmi citeşte gândul şi o zbugheşte după ea.

Nu c-aş fi putut s-o pierd pe bune, după cum nici ea nu m-ar fi putut pierde pe mine cu adevărat. Oricât de zgomotos ar urmări-o Vacarmul meu, tăcerea ei e la fel de zgomotoasă în faţa mea, chiar şi acum, când ştie c-o să moară, e tăcută ca un mormânt.

— Opreşte-te! strig către ea, împiedicându-mă într-o rădăcină şi aterizând nasol pe coate, ceea ce-mi trezeşte toate durerile pe care le simt deja în tot corpul şi în faţă, dar trebuie să mă ridic.

Trebuie să mă ridic şi să mă duc după ea.

— Fir-ar al naibii!

— Todd! îl aud pe Manchee lătrând în faţă, dar nu-l văd.

Mă împleticesc un pic şi-mi reiau drumul, ocolind un pâlc mare de arbuşti şi iat-o, stând pe o piatră mare şi netedă, care iese din pământ, cu genunchii ridicaţi la piept, legănându-se înainte şi înapoi, cu ochii deschişi, dar la fel de goi ca întotdeauna.

— Todd, latră Manchee din nou când mă vede, apoi sare sus, pe piatră, lângă ea şi începe s-o miroasă.

— Las-o în pace, Manchee, îi zic, dar el nu mă ascultă.

O amuşină aproape de faţă, o linge o dată sau de două ori, apoi se aşază lângă ea, lipindu-se de şoldul ei în timp ce fata se leagănă.

— Uite ce e, îi zic, ţinându-mi respiraţia şi ştiind că habar n-am ce să spun mai departe. Uite, îi zic din nou, dar nu mai iese nimic după asta.

Stau acolo, pur şi simplu, gâfâind, fără să spun

nimic şi ea stă jos şi se leagănă, până când mi se pare că nu mai e nimic altceva de făcut decât să mă aşez şi eu pe piatră, dar puţin mai departe, din respect şi pentru siguranţă, cred, şi chiar asta fac. Ea se leagănă şi eu stau şi mă întreb ce să fac mai departe.

Petrecem câteva minute bune aşa, minute bune în care-ar fi trebuit să mergem, iar mlaştina îşi continuă neabătută ziua în jurul nostru.

Până când, în cele din urmă, îmi vine un nou gând.

— S-ar putea să nu am dreptate, îi zic, de îndată ce gândesc acest lucru. S-ar putea să mă înşel, înţelegi?

Mă-ntorc spre ea şi încep să vorbesc repede.

— Am fost minţit despre toate lucrurile astea şi poţi să cauţi în Vacarmul meu, dacă vrei să fii sigură că ce-ţi zic *acum* e adevărat.

Mă ridic, vorbind şi mai repede.

— Nu trebuia să mai existe o altă aşezare

omenească. Prentisstown trebuia să fie singura de pe toată prostia asta de planetă. Dar iată că mai e încă un loc pe hartă! Aşa că, poate...

Şi mă gândesc şi mă gândesc şi mă tot gândesc.

— Poate că virusul a fost doar în *Prentisstown.* Şi dacă n-ai fost în oraş, atunci s-ar putea să fii în siguranţă. Poate că eşti *bine.* Fiin'că în mod clar n-aud nimic dinspre tine care să sune a Vacarm, şi nici nu pari bolnavă. Deci, poate că eşti bine.

Se uită la mine şi încă se leagănă şi nu ştiu la ce se gândeşte. *Poate* nu e un cuvânt prea comod când spui *poate că n-o să mori.*

Continui să mă gândesc, lăsând-o să-mi citească Vacarmul cât de liber şi de limpede pot eu.

— Poate am căpătat cu toţii virusul şi, şi, şi, da!

Mi-a venit un nou gând, unul *bun.*

— Poate ne-am izolat de restul lumii ca să nu-l ia şi celelalte aşezări. Asta *trebuie* să fie! Aşa că, dacă ai stat în mlaştină, atunci eşti în siguranţă!

Nu se mai leagănă aşa de tare, se uită în continuare la mine şi poate că mă crede.

Dar apoi, ca un prostălău care nu ştie cân' să se oprească, las gândul ăla să meargă mai departe, nu-i aşa? Fiin'că, dacă-i adevărat că Prentisstown a fost rupt de restul lumii, atunci probabil că nici cealaltă aşezare nu se va bucura prea tare să mă vadă plimbându-mă pe acolo, nu? Poate că cealaltă aşezare s-a rupt de la bun început de a noastră, fiin'că probabil Prentisstown *era,* într-adevăr, contagios.

Şi dacă Vacarmul se ia de la unul la altul, atunci fata se poate molipsi şi ea de la mine, nu?

— O, Doamne, zic, aplecându-mă şi punându-mi mâinile pe genunchi.

Şi-mi simt întreg corpul prăbuşindu-se, deşi încă stau în picioare.

— O, Doamne!

Fata se cuibăreşte şi mai mult în ea însăşi acolo, pe piatră, şi iată-ne într-un punct mai rău chiar decât eram la început.

Nu-i drept. Vă spun că nu-i drept deloc. O *să ştii ce ai de făcut când ajungi la mlaştină, Todd. Vei şti ce ai de făcut.* Mda, mersi al naibii de tare pentru asta, Ben, mersi pen' tot ajutorul şi grija ta fiin'că iată-mă-s aici şi n-am nici cea mai vagă idee ce să fac. Nu-i drept. Sunt dat afară din casa mea, sunt bătut măr, oamenii care spun că ţin la mine m-au minţit în toţi aceşti ani, trebuie să urmăresc o prostie de hartă până la o aşezare omenească despre care n-am ştiut până acum, tre' să citesc, într-un fel sau altul, o prostie de caiet...

Caietul.

Îmi scot rucsacul şi scot caietul din el. El a zis că toate răspunsurile se află acolo, aşa că poate chiar se află. Numa' că...

Oftez şi-l deschid. E în întregime scris, numai cuvinte, toate cu scrisul mamei, pagini întregi, şi eu...

Ei, mă rog. Mă întorc la hartă, la scrisul lui Ben pe spatele hărţii, şi asta-i prima dată când mă uit la el altfel decât la lumina lanternei, care, oricum, nu-i prea bună pentru citit. Cuvintele lui Ben sunt aliniate în susul paginii. *Du-te la* sunt primele, astea-s cu siguranţă primele cuvinte, şi după aia mai sunt câteva mai lungi pe care n-am timp să le silabisesc şi apoi nişte paragrafe lungi, de care *chiar* n-am timp

acum, dar în josul paginii Ben a subliniat la un loc un grup de cuvinte.

Mă uit la fată, care încă se leagănă, apoi mă întorc cu spatele la ea. Pun degetul sub primul cuvânt subliniat.

Să vedem. *Te? Tu,* trebuie să fie un *tu. Tu.* Bine, eu ce? *T. Tre*? *Trebi. Tu trebi. Tu trebi?* Ce naiba înseamnă asta? Sa. Sai? Sai. Av. Avtiz. Avtizez. P. Pii. Nu, stai aşa, *pe ei.* Înseamnă *pe ei.* Sigur că-nseamnă *pe ei,* idiotule.

Dar *Tu trebi sai avtizez pe ei1*
Haa?

Ţ-aminteşti cân' ziceam că Ben a încercat să mă înveţe să citesc? Ţ-aminteşti cân' ţi-am zis că nu-s prea bun la asta? Ei bine...

Ei, mă rog.

Tu trebi sai avtizez pe ei.
Idiotule.

Mă uit din nou la caiet, îi răsfoiesc paginile. Zeci de pagini, zeci şi zeci de pagini, fiecare cu şi mai

multe cuvinte din colţ în colţ, fără ca vreunul dintre ele să-nsemne ceva pentru mine, fără vreun răspuns de orice fel.

Prostia naibii de caiet!

Împăturesc la loc harta înăuntru, închid cu zgomot coperta caietului şi-l arunc pe jos.

Idiotule.

— Ce porcărie de caiet! zic, de data asta cu voce tare, trimiţându-l cu o lovitură de picior în nişte ferigi.

Mă-ntorc spre fată. Ea continuă să se legene în faţă şi-n spate şi ştiu, ştiu, de acord, *ştiu,* dar începe să mă enerveze. Fiin'că, dacă ne aflăm într-un impas, nu mai am nimic de oferit şi nici ea nu mai oferă nimic.

Vacarmul meu începe să scoată pârâituri.

— Ştii, n-am vrut să se întâmple aşa, îi zic.

Ea nici măcar nu se uită la mine.

— Hei, cu tine vorbesc!

Dar nimic. Nimic, nimic, nimic.

— NU ŞTIU CE SĂ FAC! urlu eu şi mă ridic în picioare şi-ncep să merg pe acolo cu paşi apăsaţi, ţipând încontinuu până ce vocea începe să-mi hârâie. NU ŞTIU CE SĂ FAC! NU ŞTIU CE SĂ FAC!

Mă-ntorc spre fată.

— Îmi pare RĂU! Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, dar nu ştiu ce să fac şi OPREŞTE-TE DRACULUI DIN LEGĂNAT!

— Ţipă, Todd, latră Manchee.

— Auuuuuuuu! urlu eu, punându-mi mâinile peste faţă.

Apoi le iau, dar nimic nu s-a schimbat. Ăsta-i lucrul pe care-l învăţ despre cum e să fii lăsat să te descurci pe cont propriu. Nimeni nu face *nimic* pentru tine. Dacă tu nu schimbi o chestie, nu se schimbă singură.

— Tre' să ne continuăm drumul, zic foarte supărat, ridicându-mi rucsacul. Nu te-ai molipsit de el încă, aşa că stai la distanţă de mine, şi poate c-o să fii

bine. Nu ştiu, dar asta-i singura şansă pe care-o avem, aşa că asta tre' să facem.

Legănat, legănat, legănat.

Nu ne putem întoarce, aşa că tre' să mergem înainte, şi cu asta basta.

Încă se mai leagănă.

— ŞTIU că mă AUZI!

Ea nici măcar nu tresare.

Şi deodată mi se pare că sunt iarăşi foarte obosit.

— Bine, oftez eu. Bine, mi-e totuna, stai aici şi leagănă-te cât vrei. Cui îi pasă? Cui naibii îi pasă de orice pe lumea asta?

Mă uit la caietul de pe jos. Prostie de caiet. Dar e tot ce am, aşa că mă aplec, îl ridic de pe jos, îl pun într-o pungă de plastic şi după aia înapoi în rucsac, şi-apoi îmi pun rucsacul în spate.

— Hai, Manchee.

— Todd?! latră el, privind când la mine, când la fată. Nu putem pleca, Todd!

— Poate să vină şi ea, dacă vrea, îi zic, dar...

Nici măcar nu ştiu prea bine ce vrea să spună acel „dar". *Dar* dacă ea vrea să rămână aici şi să moară de una singură? *Dar* dacă vrea să se întoarcă şi să fie prinsă de Domnul Prentiss Junior? *Dar* dacă vrea să rişte să se molipsească de Vacarm de la mine şi-n felul ăsta să moară?

Ce lume tâmpită.

— Hei, îi zic, încercând să-mi îndulcesc un pic vocea, dar Vacarmul meu e atât de furios, încât n-are nici un sens. Ştii unde ne ducem, nu-i aşa? La râul dintre munţi. Mergi pe firul lui până ajungi la aşezarea aia, bine?

Poate că mă aude, poate că nu.

— O să fiu cu ochii-n patru după tine, îi zic. Înţeleg că nu vrei să te apropii prea mult, dar o să fiu cu ochii-n patru după tine.

Mai stau acolo încă un minut ca să văd dacă ce-am spus are vreun efect.

— Păi, îi zic eu, în cele din urmă. Mi-a păru' bine de cunoştinţ'.

Încep să mă îndepărtez. Dar când ajung la pâlcul acela mare de arbuşti, mă întorc, să-i mai dau o şansă. Dar ea e tot la fel, încă se leagănă şi se leagănă.

Aşa că, asta e. O iau la picior, cu Manchee pe urmele mele, fără prea mare tragere de inimă, uitându-se înapoi cât poate de mult şi lătrându-mi întruna numele.

— Todd! Todd! Plecăm, Todd? Todd! Nu putem pleca, Todd!

Până la urmă îl pocnesc peste fund.

— Au, Todd!

— Nu ştiu, Manchee, aşa că nu mă mai tot întreba.

Mergem înapoi printre copaci, spre locul unde pământul devine uscat, spre luminiş şi apoi sus, pe malul abrupt şi înalt unde am mâncat micul dejun şi am privit ziua asta frumoasă şi am avut ideea inspirată cu moartea ei.

Malul ăla unde traista ei încă zace pe jos.

— O, *la naiba!*

Mă uit la traistă pentru o clipă şi-mi dau seama că belelele vin una după alta. Adică, să i-o duc înapoi fetei? Sau, pur şi simplu, să sper c-o s-o găsească? O s-o pun în pericol dacă fac asta? O s-o pun în pericol dacă *n-o fac?*

Soarele e sus pe cer acum şi cerul e albastru precum cerneala. Îmi pun mâinile în şold şi cuprind totul cu privirea, aşa cum fac bărbaţii atunci când se gândesc la ceva. Mă uit spre linia orizontului, apoi înapoi spre locul de unde am venit, iar ceaţa s-a risipit aproape cu totul acum şi întreaga mlaştină e învăluită în lumina soarelui. De sus de pe mal, se poate vedea până unde ne-au purtat paşii în neştire. Dacă ar fi suficient de senin şi dacă ai avea un binoclu suficient de puternic, probabil că ai putea vedea tot drumul înapoi spre oraş.

Un binoclu puternic.

Mă uit în jos spre traista ei.

Mă aplec după ea, când mi se pare că aud ceva. Ca o şoaptă. Vacarmul meu tresare şi mă uit să văd dacă fata se ţine, totuşi, după noi sau nu. Ceea ce mă linişteşte mai mult decât pot spune.

Dar nu-i fata. Aud din nou. O şoaptă. Mai mult decât o şoaptă. Ca şi cum vântul poartă cu el şoapta şi-o duce mai departe.

— Todd! spune Manchee, adulmecând prin aer.

Privesc cu ochii mijiţi în lumina soarelui înapoi spre mlaştină.

O fi ceva pe-acolo?

Înşfac traista fetei şi cotrobăi prin ea după binoclu, îs o grămadă de porcărioare drăguţe pe acolo, dar scot binoclul şi mă uit prin el.

Nu văd decât mlaştina, vârfurile copacilor din mlaştină, luminişuri micuţe cu porţiuni de apă mocirloasă, şi râul care prinde iar formă. Îmi iau binoclul de la ochi şi mă uit la el. Are mici butoane peste tot şi apăs pe câteva dintre ele şi-mi dau seama

că pot face orice lucru să pară mai aproape. Fac asta de câteva ori şi sunt *sigur* că aud pe cineva şoptind. Sunt *sigur.*

Găsesc şi adâncitura din mlaştină, canalul, găsesc epava, dar nu-i nimic acolo în afară de ceea ce-am lăsat noi în urmă. Mă uit pe deasupra binoclului, întrebându-mă dacă văd vreo mişcare. Mă uit din nou prin binoclu, ceva mai aproape de noi, unde câţiva copaci foşnesc.

Dar nu-i decât vântul, nu-i aşa?

Cercetez totul încolo şi-ncoace, apăsând butoane ca să mă apropii şi să mă îndepărtez de locuri, dar ajung mereu înapoi la copacii foşnitori. Ţin binoclul nemişcat pe o chestie deschisă ca un fel de şanţ între mine şi ei.

Îl ţin acolo.

Mă uit în continuare prin binoclu şi mă strânge stomacul de teamă că poate aud nişte şoapte sau nu.

Nu las binoclul jos.

Până când foşnetul ajunge în luminiş şi-l văd pe

Primarul însuşi ieşind dintre copaci, călare pe un cal, în fruntea altor bărbaţi, tot călare şi ei.

Şi se îndreaptă chiar încoace.

12. Podul

Primarul. Nu doar fiul lui, ci chiar *Primarul.* Cu pălăria lui curată şi cu faţa lui curată şi cu hainele lui curate şi spatele lui drept. Nu prea avem ocazia să-l vedem în carne şi oase în Prentisstown, nu mai avem, asta dacă nu faci parte din micul lui cerc de apropiaţi, dar dacă faci, el arată mereu ca acum, chiar şi atunci când te uiţi la el printr-un binoclu. Ca şi cum el ar şti să se îngrijească şi tu n-ai şti.

Mai apăs pe nişte butoane până ajung cât de aproape se poate. Sunt cinci, nu, şase, bărbaţi ale căror Vacarmuri se aud când fac exerciţiile alea ciudate în casa Primarului. *Eu sunt cercul şi cercul este eu,* lucruri de genu' ăsta. Iată-l pe Domnul Collins, pe Domnul MacInerny, Domnul O'Hare şi Domnul Morgan, toţi călare, la fel ca Primarul, o apariţie destul de rară în sine, fiin'că e greu să ţii în viaţă cai în Lumea Nouă şi Primarul îşi păzeşte propria herghelie cu o grămadă întreagă de bărbaţi înarmaţi.

Şi mai e şi nenorocitul ăla de Domnul Prentiss

Junior, călărind chiar lângă taică-său, având o vânătaie de la lovitura lui Cillian. Bun.

Dar apoi îmi dau seama că orice i s-ar fi întâmplat la fermă, a trecut în mod clar cu bine peste asta. Şi orice s-a petrecut cu Ben şi Cillian e un fapt deja consumat. Pun pentru o clipă binoclul jos şi înghit în sec.

Duc binoclul înapoi la ochi. Grupul de bărbaţi s-a oprit puţin şi vorbesc între ei, uitându-se toţi peste o bucată mare de hârtie care-i probabil o hartă, una muult mai bună decât a mea şi...

O, Doamne...

O, Doamne, nu poate fi adevărat.

Aaron.

Aaron apare dintre copaci, în spatele lor.

Nenorocitul, împuţitul, ticălosul ăla de Aaron.

Mare parte din cap îi e înfăşurată în bandaje, dar merge puţin în urma Primarului, agitându-şi mâinile în

aer, arătând ca şi cum ar predica despre ceva, deşi nimeni nu pare să-l asculte.

CUM? Cum a putut să supravieţuiască? Ăsta nu MOARE naibii niciodată?

E vina mea. Fir-ar al dracului, e vina mea. Fiin'că-s un laş. Sunt un laş slab şi prost şi, din cauza asta, Aaron e încă-n viaţă şi, din cauza asta, îl conduce pe Primar prin blestemata asta de mlaştină după noi. Şi fiin'că nu l-am omorât, acuma vine să mă omoare el pe mine.

Mi-e rău. Mă aplec şi mă ţin de stomac şi scot un geamăt. Sângele îmi zvâcneşte atât de tare în vene, încât îl aud pe Manchee cum se târăşte un pic mai încolo.

— E vina mea, Manchee, îi zic. Eu am făcut asta.

— Vina ta, zice el, nedumerit, repetând întruna ce zic, şi are dreptate.

Mă uit din nou prin binoclu şi-l văd pe Primar chemându-l la el pe Aaron. Din momentul în care bărbaţii au început să-şi audă unii altora gândurile, Aaron crede că animalele sunt impure şi nu se apropie de ele, aşa că Primarul îl mai cheamă de

câteva ori şi, în cele din urmă, Aaron se apropie cu paşi apăsaţi, ca să se uite la hartă.

Îl ascultă pe Primar, întrebându-l ceva.

Şi apoi se uită în sus.

Se uită printre copacii din mlaştină direct spre cer.

Se uită spre vârful ăsta de deal.

Se uită exact la mine.

Nu mă poate vedea. N-are cum. Sau mă vede? Nu fără un binoclu cum e cel al fetei şi nu cred că bărbaţii au vreunul, n-am văzut niciodată *aşa ceva* în Prentisstown. Aşa tre' să fie. Nu mă vede.

Dar, ca o chestie teribil de necruţătoare, îşi ridică braţul şi arată, arată direct spre mine, ca şi cum aş fi de cealaltă parte a unei mese la care se află şi el.

Alerg fără să mă mai gândesc, alerg înapoi acolo unde începe malul şi înapoi spre fată, cât de repede

pot, întinzându-mi mâna la spate şi scoţând de acolo cuţitul, cu Manchee lătrând de mama focului la picioarele mele. Ajung înapoi printre copaci, apoi cobor şi ocolesc grămada de tufişuri şi ea stă în continuare pe piatra aia, dar măcar îşi ridică privirile când mă vede alergând spre ea.

— Hai, îi zic, apucând-o de braţ. Tre' să plecăm!

Ea se smulge din mâinile mele, dar eu n-o las.

— Nu! strig. Trebuie să plecăm! ACUM!

Începe să lovească în stânga şi-n dreapta cu pumnii, izbindu-mă peste faţă de câteva ori.

Dar tot n-o las să plece.

— ASCULTĂ! îi zic şi-mi deschid Vacarmul pentru ea.

Mă mai loveşte o dată, după care se uită, se uită în Vacarmul meu care se desfăşoară în faţa ei, văzând imagini cu ce ne-aşteaptă în mlaştină. Stai aşa, ce *nu* ne aşteaptă, de fapt, ceea ce se străduieşte din răsputeri să ne prindă. Aaron, care, pur şi simplu, nu vrea să moară, îşi mobilizează toate gândurile ca să

ne găsească şi de data asta vine însoţit de nişte bărbaţi călare. Care sunt mult mai rapizi decât noi.

Chipul fetei se schimonoseşte ca şi cum ar simţi cele mai groaznice dureri din viaţa ei, şi-apoi deschide gura ca şi cum s-ar pregăti să ţipe, dar nu se aude nimic. Tot nimic. Tot nici un Vacarm, nici un sunet, absolut nimic din partea ei.

Pur şi simplu, nu înţeleg.

— Nu ştiu ce ne aşteaptă mai departe, îi zic. Nu ştiu nimic despre nimic, dar orice-ar fi, cu siguranţă e mai bine decât ce-i în urmă. *Trebuie* să fie.

Şi în timp ce mă ascultă, expresia feţei i se schimbă. Se limpezeşte până aproape că ajunge din nou la opacitatea aia, şi strânge din buze.

— Fugi! Fugi! Fugi! latră Manchee.

Întinde mâna după traistă. I-o dau. Se ridică în picioare, îşi vâră binoclul înăuntru, şi-o trece peste umăr şi mă priveşte în ochi.

— Bine atunci, îi zic.

Şi-aşa mă pun pe alergat spre râu, a doua oară în ultimele două zile, frânt de oboseală, tot cu Manchee, dar de data asta şi cu o fată în urma mea.

Ei, de fapt, *în faţa mea* cea mai mare parte a timpului, pentru că e al naibii de *rapidă,* chiar e.

Urcăm înapoi pe deal şi apoi coborâm pe partea cealaltă, ultima bucată din mlaştină dispărând încet-încet din jurul nostru şi totul transformându-se în păduri adevărate. Pământul devine mult mai stabil şi se poate alerga mai bine pe el şi e mai curând pantă decât urcuş, şi ăsta-i primul dram de noroc pe care l-am avut până acum. Pe partea stângă a drumului începem să zărim, din când în când, râul pe care-l aşteptam. Rucsacul mă tot înghionteşte în spate în timp ce alerg şi gâfâi.

Dar am cuţitul în mână.

Jur. Jur aici, pe loc, în faţa lui Dumnezeu sau a cui o fi. Dacă Aaron mai ajunge o dată în preajma mea, o să-l omor. N-o să mai ezit a doua oară. Sub nici o formă! Nicidecum. Nu mai fac asta. Vă jur.

O să-l omor.

Să fiu al naibii dacă nu-l omor!

Staţi să vedeţi.

Terenul pe care alergăm devine puţin cam abrupt, când pe stânga, când pe dreapta, ducându-ne printre copaci mai subţiri, cu mai multe frunze, la început mai aproape de râu, apoi mai departe de el, şi tot aşa pe măsură ce înaintăm alergând. Lui Manchee îi atârnă limba de-un cot, gâfâind puternic în timp ce sare de zor pe-acolo. Simt că-mi iese inima din piept şi picioarele sunt cât pe ce să mi se desprindă de corp, dar nu ne oprim din alergat.

Ne schimbăm direcţia, apropiindu-ne iar de apă, şi atunci strig:

— Aşteaptă!

Fata, care e destul de departe în faţa mea, se opreşte. Alerg spre malul râului, arunc o privire rapidă în jur după crocodili, apoi mă aplec şi-mi arunc în gură câţiva pumni de apă. E mai dulce decât ar trebui să fie. Cine ştie ce-o fi în ea, venind tocmai din mlaştină, dar tre' să bei ceva. Simt liniştea fetei aplecându-se lângă mine în timp ce bea şi ea nişte apă. O şterg un pic mai încolo. Manchee îşi bea şi el pe nerăsuflate porţia şi ne poţi auzi pe toţi cum respirăm lacom, printre sorbituri, stând aşa aplecaţi.

Mă uit în jur, în direcţia spre care mergem, ştergându-mă la gură. Porţiunea de lângă râu începe să devină prea stâncoasă şi abruptă ca să mai poţi alerga pe ea şi văd o cărare şerpuind în sus, dinspre malul râului şi ajungând tocmai în vârful cheiurilor.

Clipesc în timp ce-mi pică fisa.

Văd o *cărare.* Cineva a făcut o *cărare.*

Fata se întoarce şi se uită. Cărarea merge mai departe, urcând, în vreme ce râul rămâne sub ea, devenind tot mai adânc şi mai rapid, şi-apoi transformându-se într-o vâltoare. Cineva a făcut cărarea aia.

— Tre' să fie drumul spre cealaltă aşezare, zic. Asta *tre'* să fie.

Şi-apoi auzim de la distanţă un zgomot de copite. Slab, dar venind spre noi, pe drum.

Nu mai zic nimic, fiin'că deja suntem în picioare şi alergăm, urcând spre cărare. Râul curge tot mai departe dedesubtul nostru şi muntele cel mai mare se înalţă de cealaltă parte a râului. Pe partea noastră e o pădure deasă care începe deja să se rărească pe măsură ce ne apropiem de vârfurile stâncilor. Cărarea

a fost făcută ca oamenii să aibă o cale de acces peste râu.

E mai mult decât suficient de largă pentru nişte cai. De fapt, mai mult decât suficientă pentru cinci sau şase cai.

Şi-apoi îmi dau seama că nu-i o cărare. E un *drum.*

Alergăm înainte pe drumul ce coteşte şi şerpuieşte, fata înainte, apoi eu, apoi Manchee, alergând şi el cu noi.

Până când aproape mă izbesc de ea, făcând-o să se clatine.

— Ce faci? strig, prinzându-mă de braţele ei ca să nu cădem nici eu, nici ea de pe stânci, şi ţinând cuţitul în aşa fel, încât să n-o omor din greşeală.

Şi-apoi văd şi eu ce vede ea.

Un pod mergând în sus, deasupra noastră. Se întinde de la o margine a stâncii la cealaltă, traversând râul care e la treizeci-patruzeci de metri dedesubt. Drumul sau cărarea sau, mă rog, ce-o fi se

opreşte pe partea noastră la capul podului şi de partea cealaltă se transformă în stânci şi pădure deasă. N-ai pe unde s-o iei decât pe pod.

O idee începe să prindă viaţă în mintea mea.

Zgomotele de copite sunt mai puternice acum. Mă uit în urmă şi văd nori de praf ridicându-se din direcţia de unde Primarul vine, probabil, după noi.

— Haide! îi zic, alergând şi depăşind-o, îndreptându-mă spre pod cât pot de repede.

Înaintăm cu greu pe cărarea de pe vârful stâncilor, ridicându-ne singuri praful în cap, iar Manchee aleargă repede cu urechile date pe spate. Ajungem acolo şi vedem că nu e doar un simplu pod - lat de nici mai mult, nici mai puţin de doi metri. Pare făcut din ţăruşi de lemn legaţi cu frânghie între ei, înfipţi în stâncă de-o parte şi de alta, cu scânduri solide înşirate până în capătul celălalt.

Îl încerc cu un picior, dar e atât de rezistent, încât nici măcar nu se mişcă. Ne ţine pe toţi trei: pe mine, pe fată şi pe câine.

De fapt, ar putea să suporte şi nişte bărbaţi călare, în caz c-ar vrea să-l traverseze.

Oricine l-a construit, a făcut-o în aşa fel, încât să reziste.

Mă uit din nou în spate, de-a lungul râului dinspre care am venit. Şi mai mult praf, zgomote şi mai puternice de copite şi şoaptele Vacarmului bărbaţilor, care se tot apropie. Cred că aud *tinere Todd,* dar probabil că-i doar în mintea mea, fiin'că Aaron tre' să fie mult mai în spate, venind pe jos.

Dar văd ce-i de văzut: podul ăsta e singurul loc prin care poţi traversa râul de unde am venit, alergând kilometri întregi, şi până departe, cât vezi cu ochii în zare.

Poate o să ne surâdă din nou norocul.

— Să mergem, zic.

Alergăm peste pod şi e atât de bine făcut, încât nici nu poţi vedea printre deschizăturile dintre scânduri. E ca şi cum am fi tot pe cărare. Ajungem în partea cealaltă şi fata se opreşte şi se întoarce spre mine, văzându-mi, fără îndoială, ideea în Vacarm şi aşteptând deja ca eu să acţionez.

N-am lăsat cuţitul din mână. Puterea se află la capătul braţului meu.

Şi poate că, în sfârşit, o să pot face şi eu ceva bun cu el.

Caut partea dinspre noi a podului care e legată de ţăruşii înfipţi în stâncă. Cuţitul are o margine zimţată cam fioroasă, aşa că aleg nodul care mi se pare cel mai potrivit şi încep să tai la el.

Şi tai, şi tai.

Zgomotul de copite devine mai puternic, răsunând de-a lungul cheilor.

Dar dacă, brusc, *nu mai e* nici un pod...

Şi mai tai puţin.

Şi încă puţin.

Şi încă puţin.

Dar, pur şi simplu, nu fac deloc progrese.

— Ce naiba? zic, uitându-mă spre locul unde tai.

Abia e o zgârietură. Ating zimţii cuţitului cu degetul şi mă înţep şi curge sânge aproape instantaneu. Mă uit mai atent la frânghie. Pare învelită într-un fel de răşină subţire.

Un fel de blestemată de răşină dură ca oţelul, care nu se poate tăia.

— Nu pot să cred, zic, privind în sus spre fată.

Ea şi-a pus binoclul la ochi şi se uită spre locul din care am venit, de-a lungul râului.

— Îi vezi?

Mă uit şi eu, dar nici măcar n-ai nevoie de binoclu. Îi poţi vedea venind cu propriii tăi ochi. Mici, dar devenind tot mai mari, alergând fără să încetinească, ropotind nebuneşte din copitele lor.

Mai avem trei minute. Poate patru. Rahat! Încep să tai din nou, cât de repede şi de tare pot, apăsând cu braţul înainte şi înapoi cât de mult posibil, picăturile de sudoare sărindu-mi peste tot în jur şi alte dureri începând să apară ca să le ţină companie celor vechi. Tai şi tai şi tai, cu transpiraţia picurându-mi de-a lungul nasului, în jos, pe cuţit.

— Hai, hai, zic printre dinţi.

Ridic cuţitul. Am reuşit să pătrund printr-un strat subţire de răşină până la un nod mic de tot, de pe un pod al dracului de mare.

— Fir-ar al naibii! scuip eu exasperat.

Şi mai tai, şi încă puţin, şi încă puţin. Şi tai în continuare, şi tot mai mult, cu sudoarea intrându-mi în ochi şi începând să mă înţepe.

— Todd! latră Manchee, panica lui cuprinzând totul împrejur.

Şi mai tai. Şi încă puţin.

Dar singurul lucru care se întâmplă e că se împotmoleşte cuţitul şi eu îmi zdrobesc buricele degetelor în ţăruş, umplându-le de sânge.

— FIR-AR AL NAIBII! ţip, aruncând jos cuţitul.

Se rostogoleşte, oprindu-se tocmai la picioarele fetei.

— FIR-AR AL NAIBII CU TOATE!

Fiin'că asta-i tot, nu?

Ăsta-i sfârşitul întregii poveşti.

Singura tâmpită de şansă pe care-am avut-o nu a fost, de fapt, o şansă.

Nu putem fugi de cai şi nu putem doborî un mega-pod şi-o să fim ucişi şi lumea o să se termine, şi asta-i tot.

Ceva incandescent se abate asupra Vacarmului meu, ceva cum n-am mai simţit până acum, brusc şi brutal, ca un stigmat roşu-aprins apăsând pe propriul meu eu, o roşeaţă arzătoare şi strălucitoare formată din tot ceea ce m-a făcut şi mă face în continuare să sufăr în viaţă, şi o furie zgomotoasă faţă de incorectitudine, nedreptate şi minciuni.

Faţă de toate lucrurile care se reduc la *unul* singur.

Îmi ridic privirea spre fată şi ea face câţiva paşi în spate ca să se apere.

— *Tu!* îi zic, şi acum nimic n-o să mă mai oprească. Totul e din cauza *ta*! Dacă nu-mi ieşeai în cale în blestemata aia de mlaştină, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Aş fi acasă ACUM! Mi-aş paşte dracului oile şi aş trăi dracului în casa mea şi aş dormi dracului în patul meu!

Doar că nu zic „dracului".

— Dar vai, NU, strig, din ce în ce mai tare. Ai apărut TU! Ai apărut TU cu TĂCEREA ta! Şi toată lumea s-a DUS NAIBII!

Nu-mi dau seama că mă îndrept spre ea până când n-o văd că se retrage. Şi nu face decât să se uite la mine.

Şi nu aud nici un afurisit de cuvânt.

— Eşti NIMIC! strig, mai înaintând câţiva paşi spre ea. NIMIC! Nu eşti altceva decât VID! Nu e nimic în tine! Eşti GOALĂ şi NIMIC şi-o să murim DEGEABA!

Am pumnii atât de încleştaţi, încât îmi intră unghiile în palme. Sunt atât de furios, iar Vacarmul meu vuieşte atât de tare, atât de *roşu,* încât simt nevoia să-mi ridic pumnii asupra ei, trebuie s-o lovesc, trebuie s-o bat, trebuie să fac ceva să OPRESC

blestemata aia de tăcere, înainte SĂ MĂ ÎNGHIŢĂ ŞI, ODATĂ CU MINE, ŞI PE RESTUL NENOROCITEI ĂSTEIA DE LUMI.

Ridic pumnul şi mă lovesc tare în faţă cu el.

Mai fac asta o dată, lovindu-mă în ochiul care mi-e deja umflat din pricina lui Aaron.

Şi a treia oară, despicându-mi şi mai tare tăietura din buză, făcută de Aaron, când m-a lovit ieri-dimineaţă.

Prostule, prostu' dracului ce eşti, nu eşti bun de nimici

Mai fac o dată asta, suficient de tare, încât să mă clatin pe picioare. Cad, dar îmi ţin echilibrul cu mâinile şi-apoi scuip sânge pe drum.

Îmi ridic privirile spre fată, respirând repede.

Nimic. Ea se uită pur şi simplu la mine şi nimic altceva.

Ne întoarcem amândoi şi ne uităm de cealaltă parte a râului. Au ajuns în porţiunea de unde pot vedea clar podul. De unde ne pot vedea clar pe noi,

aflaţi pe partea cealaltă. Începem să vedem feţele bărbaţilor pe măsură ce se apropie călărind. Să auzim murmurul Vacarmului lor ce zboară pe deasupra râului, spre noi. Domnul MacInerny, cel mai bun călăreţ al Primarului, e în frunte, iar Primarul e în spatele lui, părând liniştit, ca şi cum asta n-ar fi fost decât o plimbare cu calul, făcută duminica.

Cred că mai avem un minut, poate şi mai puţin.

Mă întorc spre fată, încercând să mă ridic în picioare, dar sunt atât de obosit. Atât, atât de obosit.

— Ar trebui să fugim, zic, scuipând din nou sânge. Ar trebui măcar să încercăm.

Şi-o văd cum se schimbă la faţă.

Gura i se deschide larg, la fel şi ochii, şi deodată îşi trage traista în faţă şi bagă mâna în ea.

— Ce faci? o întreb.

Scoate de acolo cutia cu focul de tabără, privind în jurul ei până-mi dau seama că se uită la o piatră potrivită ca mărime.

— Nu, aşteaptă, am putea folosi...

Lasă piatra să cadă şi cutia crapă. O ridică din nou şi-apoi o zdrobeşte cu putere, făcând-o să pârâie şi mai tare. Începe să curgă din ea un fel de lichid. Se-ndreaptă spre pod şi începe să arunce cu lichid peste toate nodurile de pe scândura cea mai apropiată, scurgând ultimele picături într-o băltiţă la bază.

Călăreţii înaintează spre pod, înaintează spre pod, înaintează, înaintează...

— Grăbeşte-te! îi zic.

Fata se întoarce spre mine, spunându-mi cu mâinile să mă retrag. Mă-ntorc bâjbâind, făcându-mi loc, şi-l înşfac pe Manchee de ceafă, trăgându-l după mine. Ea face un pas în spate, cât de mare poate, ţinând cu braţul întins resturile cutiei, apoi apăsând pe un buton. Aud un clic. Azvârle în sus cutia şi face un salt spre mine.

Caii ajung pe pod...

Fata aterizează aproape deasupra mea şi ne uităm amândoi la cutia cu focul de tabără care cade...

Cade...

Cade...

Spre balta aia mică de lichid, pocnind în timp ce cade...

Calul Domnului MacInerny pune un picior pe pod, pregătindu-se să traverseze...

Cutia cu focul de tabără ajunge în băltiţă...

Mai pocneşte o dată...

Apoi...

BUUUUUUUUUUM!

Tot aerul mi se scurge din plămâni, în timp ce o minge de foc MULT mai mare decât ai crede că poate ieşi dintr-o cantitate atât de mică de lichid opreşte lumea în loc pentru o clipă, după care...

BUUUUM!

Aruncă în aer funiile şi ţăruşii, împrăştiind aşchii aprinse peste tot pe deasupra noastră şi ştergând orice gând, Vacarm sau sunet.

Când putem ridica din nou privirile, podul deja arde atât de tare, încât a început să se clatine într-o parte şi vedem calul Domnului MacInerny sărind pe picioarele din spate şi împleticindu-se, încercând să se retragă spre alţi patru sau cinci cai ce vin în spatele lui.

Flăcările duduie într-un verde ciudat şi strălucitor şi căldura asta venită din senin e incredibilă, ca arşiţa cea mai rea şi mă gândesc c-o să luăm şi noi foc, când deodată partea de pod dinspre noi cade pur şi simplu şi, odată cu ea şi Domnul MacInerny şi calul său. Ne ridicăm în capul oaselor şi ne uităm cum cad şi cad şi tot cad în râul de dedesubt, mult prea departe ca să mai poată supravieţui. Podul e încă prins pe partea lor şi se izbeşte de stânca din faţă, dar arde atât de tare, încât o să se facă scrum cât ai zice peşte. Primarul şi Domnul Prentiss Junior şi toţi ceilalţi trebuie să se îndepărteze cu caii lor de pod.

Fata se târăşte de lângă mine şi stăm acolo amândoi, respirând şi tuşind, încercând să ne revenim din şoc.

— 'Şti bine? îl întreb pe Manchee pe care încă-l ţin cu o mână.

— Foc, Todd! latră el.

— Mda, tuşesc eu. Foc mare. *Tu* eşti bine? îi zic fetei, care încă stă ghemuită şi tuşeşte. O, Doamne, ce era *în* chestia aia?

Dar bineînţeles că nu zice nimic.

— TODD HEWITT! aud de cealaltă parte a cheiului.

Îmi ridic ochii. E Primarul care pentru prima oară îmi adresează personal nişte cuvinte, printre straturile de fum şi căldură care-l fac să se vadă vălurit.

— Nu s-a terminat, tinere Todd, strigă el peste trosnetele focului şi peste mugetul apei de dedesubt. Nici vorbă!

Şi e calm şi e în continuare al naibii de curat, şi pare că n-are cum să nu obţină ceea ce vrea.

Mă ridic în picioare, întind braţul şi-i arăt

degetul, dar el deja se îndepărtează în spatele norilor uriaşi de fum.

Tuşesc şi scuip sânge din nou.

— Trebuie să ne continuăm drumul, zic, tuşind în continuare. S-ar putea să se întoarcă, s-ar putea să nu mai fie nici un drum încoace, dar n-ar trebui să stăm pe loc ca să aflăm răspunsul la toate astea.

Văd cuţitul pe jos, în praf. Şi mă apucă imediat ruşinea, ca o durere nouă, complet diferită de toate celelalte. Lucrurile pe care le-am spus. Mă aplec şi îl iau de jos şi-l pun la loc în husa lui.

Fata încă stă cu capul aplecat, tuşind. Îi ridic traista şi i-o întind.

— Haide, îi zic. Măcar să nu mai stăm în fumul ăsta. Îşi ridică privirile spre mine.

Mă uit şi eu la ea.

Îmi arde faţa, şi nu e de la căldură.

— Îmi pare rău.

Mă uit în altă parte, ocolindu-i ochii şi faţa, inertă şi liniştită ca şi până acum.

Apoi mă întorc şi o iau în sus pe cărare.

— Viola, aud.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă uit la ea.

— Ce? zic.

Se uită şi ea la mine.

Şi deschide gura.

Vorbeşte.

— Aşa mă cheamă, zice ea. Viola.

PARTEA A III-A

13. Viola

Pentru o clipă nu reacţionez în nici un fel. Nici ea. Focul arde, fumul se ridică, lui Manchee îi atârnă limba afară într-un gâfâit plin de uimire, până când, într-un final, spun:

— Viola.

Ea dă din cap.

— Viola, spun eu încă o dată.

De data asta nu mai dă din cap.

— Eu sunt Todd, zic.

— Ştiu, răspunde ea.

Nu mă prea priveşte în ochi.

— Deci, până la urmă, vorbeşti? zic, dar ea nu

face altceva decât să-mi arunce în fugă o privire, apoi se uită în altă parte.

Mă întorc spre podul care e încă în flăcări, spre fumul ce s-a transformat într-un val de pâclă, între noi şi celălalt mal al râului, chestie care nu ştiu dacă mă face să mă simt mai în siguranţă sau nu, nu ştiu dacă faptul că nu-l văd pe Primar, împreună cu oamenii săi, e mai bine decât dacă i-aş vedea.

— Asta a fost tot, dau eu să zic, dar ea se ridică în picioare şi întinde mâna după traistă.

Îmi dau seama că o ţin încă în mână. I-o întind şi ea o ia.

— Ar trebui să plecăm, zice. Departe de locul ăsta.

Are un accent amuzant, diferit de al meu, diferit de al tuturor din Prentisstown. Buzele ei descriu altfel de contururi pentru litere, ca şi cum s-ar prăbuşi asupra lor de undeva de sus, forţându-le să intre într-un tipar, indicându-le ce să spună. În Prentisstown toată lumea vorbeşte ca şi cum s-ar furişa în spatele cuvintelor, pregătită să le ciomăgească bine din spate.

Manchee se uită mut de uimire la ea.

— Departe, spune el încetişor, holbându-se la ea de parcă ar fi ceva de mâncare.

Şi acum vine momentul ăla în care mi se pare c-aş putea începe să-i pun tot felul de întrebări, acum că e în stare şi ea să vorbească, aş putea s-o bombardez cu tot ce-mi trece prin cap legat de cine e, de unde vine, ce s-a întâmplat, şi întrebările astea sunt peste tot în Vacarmul meu, zburând spre ea ca nişte alice, dar atât de multe lucruri vor să-mi iasă pe gură, încât nu-mi iese nimic şi gura nu mi se mişcă, şi ea îşi ţine traista pe umăr şi se uită în pământ şi apoi o ia în sus, pe drum, trecând pe lângă mine, trecând pe lângă Manchee.

— Hei, îi zic.

Se opreşte şi se întoarce.

— Aşteaptă-mă şi pe mine, îi zic.

Îmi ridic rucsacul, îl pun la loc pe umeri. Strâng din nou în mână cuţitul aflat în teaca lui undeva, la spate, îmi aşez mai bine rucsacul, zic „Hai, Manchee", şi pornim şi noi la drum, luând-o pe urmele fetei.

Pe partea asta a râului cărarea ocoleşte puţin zona stâncoasă, îndreptându-se spre ceva ce pare un peisaj cu arbuşti pitici şi tufişuri, care au crescut aici, departe de muntele mai mare, pe care-l vedem ridicându-se la orizont, pe partea stângă.

În punctul în care drumul coteşte ne oprim amândoi şi ne uităm în urmă, fără să mai vorbim unul cu altul. Podul arde încă de nu-ţi vine să crezi, atârnând de stânca de pe partea opusă ca o cascadă arzând, flăcările înaintând în salturi pe toată lungimea ei, furioase şi galben-verzui. Fumul e atât de gros, încât tot e imposibil să vezi ce fac Primarul şi oamenii săi sau ce-au făcut, dacă au plecat sau aşteaptă. S-ar putea ca o şoaptă din Vacarm să ajungă la noi, dar s-ar putea să *nu* fie aşa, din cauza focului ce arde cu o flacără intensă şi a lemnului care trosneşte şi a şuvoiului de apă de dedesubt. În timp ce ne uităm, focul îşi termină treaba cu ţăruşii de pe partea cealaltă a râului şi, cu un pocnet uriaş, podul în flăcări cade, cade, cade, lovindu-se de stânci, căzând cu zgomot în râu, împrăştiind în jur alţi nori de fum şi de abur şi făcând totul primprejur şi mai ceţos.

— Ce era în cutia aia? o întreb pe fată.

Se uită la mine, deschide gura, dar o închide la loc şi se întoarce cu spatele la mine.

— E în regulă, îi zic. N-o să-ţi mai fac nici un rău.

Ea mă priveşte din nou şi Vacarmul meu era plin cu doar câteva minute în urmă, când *chiar* eram pe punctul să-i fac rău, când eram pe punctul de a...

În fine.

Nu mai zicem nimic. Se întoarce pe cărare, şi eu şi cu Manchee o urmăm în desiş.

Faptul că ştiu că poate vorbi nu mă ajută deloc să ţin piept tăcerii ei. Faptul că ştii că are cuvinte în capul ei nu înseamnă mare lucru, dacă nu le poţi auzi decât abia atunci când le rosteşte. Uitându-mă la ceafa ei în timp ce merge, îmi simt în continuare inima sfâşiată de tăcerea ei, mă simt în continuare de parcă aş fi suferit o pierdere îngrozitoare, ceva atât de trist, că-mi vine să plâng.

— Plâng, latră Manchee.

Ceafa ei continuă să se mişte.

Cărarea e şi acum destul de lată, suficient de lată pentru cai, dar terenul dimprejur a devenit mai pietros, iar cărarea mai întortocheată. Auzim râul jos,

sub noi, în partea dreaptă acum, dar parcă ne îndepărtăm un pic de el, adâncindu-ne într-o zonă care pare aproape înconjurată de ziduri, bucăţi de stâncă apărând pe ambele părţi, ca şi cum ne-am îndrepta spre fundul unei cutii. Brăduţi mici ţepoşi cresc din fiecare crăpătură şi lujeri galbeni, agăţători, cu ţepi se prind în jurul trunchiurilor brazilor şi poţi vedea şi auzi şopârle ţepoase galbene sâsâind la noi, în timp ce trecem pe acolo. *Muşc!* spun ele ameninţător. *Muşc! Muşc!*

Pe orice ai vrea să pui mâna aici, te-ar tăia.

Şi, după aproape douăzeci-treizeci de minute, cărarea ajunge într-un punct din care se lărgeşte, unde încep să crească iarăşi nişte copaci adevăraţi, unde pădurea pare să renască, unde e iarbă şi pietre suficient de joase ca să ne putem aşeza pe ele. Ceea ce şi facem. Ne aşezăm.

Scot nişte carne uscată de oaie din rucsac şi tai cu cuţitul fâşii pentru mine, pentru Manchee şi pentru fată. Le ia fără să spună nimic şi stăm acolo în linişte, la distanţă unul de celălalt şi mâncăm un pic.

Eu sunt Todd Hewitt, mă gândesc, închizând ochii şi mestecând, simţindu-mă stânjenit din cauza Vacarmului meu, acum că ştiu că îl poate auzi şi ea, că şi ea se poate gândi la el.

Se poate gândi la el în secret.

Eu sunt Todd Hewitt.

Voi deveni bărbat peste douăzeci şi nouă de zile.

Ceea ce e adevărat, îmi dau eu seama, deschizând ochii. Timpul trece, chiar şi atunci când nu eşti atent. Mai iau o îmbucătură.

— N-am mai auzit niciodată numele Viola până acum, zic după o vreme, privind doar în pământ, doar la feliuţa mea de carne de oaie.

Nici ea nu zice nimic, aşa că-mi ridic ochii spre ea, deşi nu vreau s-o fac.

Şi-o văd uitându-se şi ea la mine.

— Ce-i? întreb.

— Faţa ta, zice ea.

Îmi încrunt sprâncenele.

— Ce-i cu faţa mea?

Îşi încordează ambii pumni şi se preface că se

lovește singură cu ei peste faţă.

Simt că mă înroşesc.

— Mda, mă rog.

— Şi rănile de dinainte, zice ea. De la...

Dar se opreşte.

— Aaron, îi zic.

— Aaron, latră Manchee şi fata tresare puţin.

— Aşa îl chema, zice ea. Nu-i aşa?

Dau din cap, mestecând în continuare bucata de carne.

— Îhâm, zic. Aşa îl cheamă.

— N-a spus niciodată cu voce tare. Dar îl ştiam.

— Bine-ai venit în Lumea Nouă.

Mai iau o muşcătură, şi-s nevoit să rup cu dinţii o bucăţică ce se întinde ca guma, atingându-mi un loc dureros din gură, unul din multele. „Au!" Scuip bucata de carne, împreună c-o grămadă de sânge.

Fata se uită la mine cum scuip şi apoi îşi pune şi ea să mănânce. Îşi ridică traista, o deschide şi găseşte o cutiuţă albastră, un pic mai mare decât cea verde cu focul de tabără. Apasă pe un buton de pe capac şi scoate de acolo ceva ce pare a fi o bucată de pânză albă elastică şi un mic bisturiu din metal. Se ridică de pe piatra ei şi se îndreaptă spre mine.

Încă stau jos, dar când îşi duce mâinile către faţa mea mă las pe spate.

— Bandaje, zice ea.

— Am şi eu.

— Astea sunt mai bune.

Mă aplec şi mai tare în spate.

— Eşti..., zic respirând pe nas. Eşti cam *tăcută,* aşa...

Dau puţin din cap.

— Te deranjează?

— Da.

— Ştiu, zice ea. Stai nemişcat.

Se uită mai atent la porţiunea din jurul ochiului meu umflat şi apoi taie o bucăţică de bandaj cu bisturiul ăla minuscul. E cât pe ce să mi-l pună peste ochi, dar nu mă pot abţine şi mă dau în spate când încearcă să mă atingă. Nu zice nimic, îşi ţine doar mâinile în aer ca şi cum ar aştepta. Trag adânc aer în piept, închid ochii şi-mi întind faţa spre ea.

Simt cum bandajul îmi atinge zona aia umflată şi se răceşte instantaneu, iar durerea începe să se calmeze pe loc, ca şi cum totul ar fi fost măturat cu nişte pene. Mai pune o bucată pe o tăietură de la rădăcina părului şi degetele ei îmi ating uşor faţa în timp ce-mi pune o alta imediat sub buza de jos. Totul e atât de plăcut, încât n-am deschis încă ochii.

— N-am nimic pentru dinţi, zice ea.

— Nu-i nimic, zic aproape şoptind. Doamne,

astea *chiar* sunt mai bune decât ale mele.

— Sunt parţial vii, zice ea. Ţesut uman sintetic. După ce te-ai vindecat, ele mor.

— Îhâm, zic, prefăcându-mă că înţeleg ce-nseamnă asta. Urmează o tăcere prelungă, destul cât să pot deschide şi eu ochii la loc. Ea s-a retras, aşezându-se pe o piatră şi privindu-mă, privindu-mi faţa.

Aşteptăm. Fiin'că se pare că aşa trebuie.

Şi e bine, fiin'că dup-un pic de aşteptare, începe să vorbească.

— Ne-am prăbuşit, începe ea, încet, uitându-se în altă parte.

Apoi îşi drege vocea şi zice din nou.

— Ne-am prăbuşit. Izbucnise un incendiu şi noi zburam aproape de pământ şi credeam c-o să fim bine, dar ceva n-a mers la supapele de siguranţă şi...

Îşi desface braţele ca să explice şi ce urmează

după acel *şi.*

— Ne-am prăbuşit.

Se opreşte.

— Erau mama ta şi tatăl tău? întreb, după puţină vreme. Dar ea se uită în sus, spre cerul albastru şi liber, cu nori care arată ca nişte oase.

— Şi când a apărut soarele, zice ea, a venit bărbatul ăla.

— Aaron.

— Şi a fost atât de *ciudat.* A ţipat şi a urlat şi apoi a plecat. Şi eu am încercat să fug.

Îşi încrucişează mâinile.

— Am tot încercat să fug ca să nu mă găsească, dar mă învârteam în cerc şi, oriunde mă ascundeam, dădeam de el, nu ştiu cum, până am găsit chestiile astea ca nişte colibe.

— Clădirile spacşilor, zic, dar, de fapt, nu mă

ascultă.

Se uită la mine.

— Apoi ai apărut tu.

Se uită la Manchee.

— Tu şi câinele tău care poate vorbi.

— Manchee! latră Manchee.

Faţa îi e palidă şi când îi întâlnesc privirea, văd că are ochii în lacrimi.

— Ce fel de loc e ăsta? întreabă cu o voce cam groasă. De ce vorbesc animalele? De ce-ţi aud vocea chiar şi când gura nu ţi se mişcă? De ce-ţi aud vocea într-o grămadă mai mare de voci, îngrămădite unele deasupra celorlalte, ca şi cum nouă milioane de alţii ca tine ar vorbi în acelaşi timp? De ce văd imagini ale altor lucruri când mă uit la tine? Cum de-am putut să văd ceea ce bărbatul ăla...

Vocea i se stinge. Îşi ridică genunchii la piept şi-i cuprinde cu braţele. Cred c-ar fi bine să vorbesc

imediat, altfel, o să înceapă să se legene din nou.

— Suntem colonişti, îi zic.

Îşi ridică ochii când aude asta, tot cu genunchii strânşi la piept, dar măcar nu se mai leagănă.

— *Eram* colonişti, continui eu. Am aterizat aici căutând o Nouă Lume, acum vreo douăzeci de ani sau cam aşa ceva. Dar aici erau extratereştri. Spacşi. Şi ei... nu ne-au acceptat. Îţi povestesc ceva ce orice băiat din Prentisstown ştie, povestea pe care şi cel mai prostovan băiat de fermier o ştie pe de rost. Bărbaţii au încercat ani în şir să facă pace, dar spacşii n-au acceptat. Aşa că a izbucnit războiul.

Se uită iar în jos când aude cuvântul *război.* Vorbesc mai departe.

— Şi felul în care au ripostat spacşii, înţelegi, a fost cu viruşi, cu boli. Asta era arma lor. Au răspândit viruşi care au provocat chestii. Unul dintre ei cred că trebuia să ne omoare toate animalele din gospodării, dar, în loc de asta, a făcut ca toate animalele să poată vorbi.

Mă uit la Manchee.

— Şi nu-i atât de distractiv cum pare.

Mă uit înapoi la fată.

— Un alt virus a fost Vacarmul.

Aştept. Ea nu zice nimic. Dar amândoi ştim, într-un fel, ce urmează, fiin'c-am mai trecut prin asta, nu-i aşa?

Trag adânc aer în piept.

— Şi ăsta i-a ucis pe jumătate din bărbaţii noştri şi pe toate femeile, inclusiv pe mama, şi a făcut ca tot ce gândeau cei care au supravieţuit să nu mai fie secret faţă de restul lumii.

Îşi ascunde bărbia în spatele genunchilor.

— Câteodată, îl aud clar, zice ea. Câteodată, ştiu exact ce gândeşti. Dar numai câteodată. De obicei, e doar...

— Vacarm, zic.

Ea dă din cap.

— Şi extratereştrii?

— Nu mai există extratereştri.

Dă iarăşi din cap. Şi stăm aşa câteva clipe, ignorând ceva evident, până când nu-l mai putem ignora.

— O să mor? întreabă ea încet. Chestia asta o să mă omoare?

Cuvintele sună diferit cu accentul ei, dar înseamnă acelaşi blestemat de lucru şi Vacarmul meu nu poate zice decât *probabil*, dar fac în aşa fel, încât gura mea zice:

— Nu ştiu.

Ea se uită la mine aşteptând continuarea.

— Chiar *nu* ştiu, îi zic, şi într-un fel chiar aşa e. Dacă mă întrebai săptămâna trecută, aş fi ştiut sigur, dar azi...

Mă uit în jos la rucsac, la caietul ascuns în el.

— Nu ştiu.

Mă uit din nou la ea.

— Sper că nu.

Dar probabil că da, spune Vacarmul meu. *Probabil că o să mori* şi, deşi încerc să acopăr asta cu alte lucruri din Vacarm, mi se pare o chestie atât de nedreaptă, încât e greu să n-o spui în faţă.

— Îmi pare rău, îi zic.

Ea nu spune nimic.

— Dar poate, dacă ajungem la următoarea aşezare, îi spun, dar nu termin, fiin'că nu ştiu continuarea. Încă nu eşti bolnavă. Asta nu-i puţin lucru.

— Trebuie să-i avertizezi, zice ea.

Îmi ridic privirea brusc.

— Ce?

— Mai devreme, când încercai să citeşti din caietul ăla...

— Nu *încercam,* îi zic, iar vocea îmi devine deodată mai puternică.

— Am putut să văd cuvintele în chestia aia a ta, zice, şi înseamnă „Trebuie să-i avertizezi".

— Ştiu asta! Ştiu ce înseamnă.

Bineînţeles că înseamnă „Trebuie să-i avertizezi", fir-ar al dracului. Sigur că-i aşa. Idiotule.

Fata spune:

— Mi s-a părut că te...

— *Ştiu* să citesc.

Ridică mâinile în sus.

— În regulă.

— *Chiar* ştiu!

— Ziceam şi eu aşa...

— Păi nu mai zice aşa, mă încrunt eu, iar Vacarmul meu se tulbură atât de tare, încât Manchee se ridică în picioare.

Mă ridic şi eu. Îmi iau rucsacul şi mi-l pun la loc pe umeri.

— Ar trebui să plecăm.

— Pe cine să avertizezi? întreabă fata, stând încă jos. În legătură cu ce?

Nu apuc să răspund (chiar dacă nici nu ştiu răspunsul, de fapt), fiin'că se aude o pocnitură puternică deasupra noastră, un pocnet ca un zăngănit care, în Prentisstown, n-ar putea însemna decât un singur lucru.

O armă căreia i s-a ridicat trăgaciul.

Cocoţat pe o stâncă de deasupra noastră, e cineva care ţine cu amândouă mâinile o puşcă, cu trăgaciul ridicat, uitându-se în jos şi ochindu-ne pe noi.

— Ce mă nedumereşte cel mai tare, spune o voce ridicându-se din spatele armei, e ce-o fi fost în capul a doi ţânci ca voi, când mi-aţi aruncat în aer podul?

14. În bătaia puştii

— Armă! Armă! Armă! începe să latre Manchee, ţopăind înainte şi înapoi prin praf.

— O să-ţ' domolesc io sălbăticiunea aia de-acolo, rosteşte vocea cu puşca, şi faţa îi e ascunsă, fiindcă se uită de sus direct la noi şi are capul aplecat. N-ai vrea să păţească ceva, aşa-i?

— Linişte, Manchee! îi zic.

El se întoarce spre mine.

— Armă, Todd! latră el. Poc, poc!

— Ştiu. Taci din gură.

Se opreşte din lătrat şi acum e linişte.

În afară de Vacarmul meu, e linişte.

— Mi se pare c-am adresat o-ntrebare unor ţânci anume, spune vocea, şi chiar mi-aştept răspunsul.

Mă uit din nou la fată. Ridică din umeri, deşi văd că amândoi avem mâinile sus.

— Ce? zic înapoi spre puşcă.

Puşca scoate un mormăit furios:

— Întreb, zice ea, ce anume vă dă permisiunea să veniţi şi să-ă... ardeţi din temelii podurile altor oameni?

Nu zic nimic. Nici fata nu zice.

— Crez' că a-sta... de-o ţin îndreptată spre voi e-un băţ?

Puşca se mişcă în sus şi în jos.

— Eram urmăriţi, zic, din lipsă de alte idei.

— Urmăriţi, zici? spune puşca. Cine vă ăăă-urmărea?

Dar la asta nu mai ştiu ce să răspund. Să fie oare adevărul mai periculos decât minciuna? De cealaltă parte a puştii o fi Primarul? Oare suntem vânaţi pentru recompensă? Sau o fi *auzit* măcar omul cu puşca de Prentisstown?

Lumea-i un loc periculos, când nu ştii suficient de multe lucruri.

Şi cum de-i aşa de *linişte?*

— O, am auzit de Prentisstown, în regulă, spune puşca, desluşind în Vacarmul meu cu o claritate ce mă seacă la inimă şi-apoi armează din nou puşca, pregătind-o de tragere. Şi dacă de-acolo sunteţi...

Şi apoi fata vorbeşte şi spune lucrul ăla care mă face ca deodată să nu mă mai gândesc la ea ca la *fata aia,* ci ca la *Viola.*

— El mi-a salvat viaţa.

I-am salvat viaţa.

Asta spune Viola.

E ciudat, dar asta a mers.

— Serios? spune puşca. Şi de unde ştii că n-a avut de gând să... ăă se salveze pe el însuşi?

Fata, Viola, se uită la mine, cu fruntea plină de cute. E rândul meu să ridic din umeri.

— Dar nu.

Vocea puştii se schimbă.

— Nu, nu-hh-u, nu, nu văd asta-n tine, nu-i aşa, băiete? Fiin'că eşti doar un ţânc, aşa-i?

Înghit în sec.

— O să fiu bărbat peste douăzeci şi nouă de zile.

— Asta nu-i ceva cu care să te mândreşti, ţâncăule. Nu acolo de unde vii *tu.*

Şi atunci îşi lasă puşca în jos, arătându-şi faţa.

Şi de aia e atâta linişte.

El e o femeie.

El e o femeie.

E o femeie matură.

E o femeie *bătrână.*

— V-aş ruga frumos să-mi ziceţ' *ea, nu el,* spune femeia, aţintind în continuare puşca spre noi de la nivelul pieptului. Şi nici nu-s aşa bătrână să nu po' să vă-mpuşc.

Se uită cu mai multă atenţie la noi acum, cercetându-mă din cap până-n picioare, privind drept în Vacarmul meu c-o iscusinţă pe care n-am mai simţit-o niciodată decât la Ben. Faţa i se schimonoseşte în fel şi chip, semn că mă cântăreşte, la fel cum se întâmpla cu faţa lui Cillian când încerca să-mi citească Vacarmul să vadă dacă mint. Deşi femeia asta n-are nici un Vacarm, aşa că, după câte ştiu, ar putea să şi cânte un cântec acolo, în sinea ei.

Se întoarce spre Viola şi se opreşte din nou ca s-o privească îndelung.

— Ca toţi ţâncii, zice ea uitându-se din nou la

mine, 'şti la fel de uşor de citit ca un nou-născut, m'băiete.

Îşi întoarce faţa spre Viola.

— Dar tu, mititico, povestea ta nu-i una obişnuită, aşa-i?

— M-aş bucura să-ţi povestesc tot ce vrei să ştii, dacă n-ai mai ţine arma aia aţintită asupra noastră, spune Viola.

Şi asta e aşa de surprinzător, încât până şi Manchee ridică ochii. Mă întorc spre Viola cu gura căscată.

Auzim un chicotit de sus, de pe stâncă. Bătrâna râde înfundat. Hainele par a-i fi făcute dintr-o piele foarte prăfuită, uzată şi plină de cute de la trecerea anilor, cu o pălărie cu boruri şi cu nişte cizme care să facă faţă noroiului. Ca şi cum n-ar fi altceva decât un fermier, pe bune.

Cu toate astea, încă ţine puşca aţintită asupra noastră.

— Şi fugeaţi ăăă... din Prentisstown, aşa-i?

întreabă ea, cercetându-mi din nou Vacarmul.

N-are rost să mai ascund nimic, aşa că-i dau drumul şi-i explic motivul pentru care fugim, ce s-a întâmplat la pod şi cine ne urmărea. Vede totul, ştiu că vede, dar nu face decât să-şi încreţească buzele şi să se uite puţin chiorâş.

— Ei, acuma, zice ea, aruncându-şi puşca pe umăr şi începând să coboare de pe stânci spre locul în care stăm noi. Nu prea po' zice că nu-s supărată că mi-aţ' aruncat în aer podu'. Am auz't bubuitura tocma' de la fermă, o, da.

Coboară de pe ultima stâncă şi stă acolo, la mică distanţă de noi, iar forţa tăcerii ei de femeie adultă e atât de mare, încât mă trezesc făcând câţiva paşi în spate, fără ca măcar să ştiu când m-am hotărât să fac asta.

— Da' singuru' loc la care duce podu' ăsta n-a mai fo' vizitat de peste zece ani, dacă nu şi mai mulţ'. L-au părăsit, pur şi simplu, fără nici o speranţă.

Ne cercetează iar din priviri.

— Şi cine poa' să spună că n-am dreptate?

Încă stăm cu mâinile sus, fiin'că nu prea 'nţelegem ce spune, nu-i aşa?

— Vă mai întreb o singur' dată, spune femeia, ridicând din nou puşca. O s-am nevoie de-asta sau nu?

Schimb o privire rapidă cu Viola.

— Nu, zic.

— Nu, *doamna,* spune Viola.

Doamnă? mă gândesc eu.

— E la fel ca *Domnule,* frumuşelule.

Femeia îşi atârnă puşca pe umăr.

— În caz' că ăăă... vorbeşti c-o femeie.

Se aşază pe vine până ajunge la nivelul lui Manchee.

— Şi cin' să fii tu, oare, căţeluş?

— Manchee! latră el.

— Ei, da, el tre' să fii, în mod clar, nu? zice femeia, scărmănându-l cu putere. Şi voi doi, ţâncilor? întreabă ea, fără să-şi ridice ochii. Oare pe voi cum v-au botezat dragile voastre mame?

Eu şi cu Viola schimbăm încă o privire. Parc-am plăti un preţ, dezvăluindu-ne numele, dar poate că-i un preţ corect pentru faptul că a lăsat jos puşca.

— Eu sunt Todd. Ea-i Viola.

— Asta-i limpede ca soarele care ăăă... răsare, spune femeia care deja a reuşit să-l întoarcă pe Manchee cu picioarele în sus ca să-l scarpine şi pe burtă.

— Mai e vreun drum peste râul ăla? întreb. Un alt pod? Fiin'că bărbaţii ăia...

— Eu sunt Mathilde, mă întrerupe bătrâna, dar cine-mi zice-aşa nu mă cunoaşte, aşa că voi puteţ' să-mi ziceţ' Hildy, şi-ntr-o bună zi s-ar putea să vă câştigaţi dreptu' să-mi strângeţ' şi mâna.

Mă uit din nou la Viola. Cum să-ţi dai seama

dacă cineva care nu are Vacarm e nebun sau nu?

Bătrâna râde pe înfundate:

— 'Şti un simpatic, băiete.

Se ridică de lângă Manchee, care se rostogoleşte, uitându-se ţintă la ea şi deja adorând-o.

— Şi ca să-ţ' răspun' la-ntrebare, sunt nişte locur' pe-unde poţ' trece, nu-s prea adânci, la câteva zile de mers în amonte, dar nu mai sunt poduri o bucată bună de drum, pe niciuna din părţ'.

Îşi întoarce uitătura insistentă, fermă şi limpede spre mine, cu un zâmbet abia ghicit pe buze. Probabil că-mi citeşte iarăşi Vacarmul, dar nu simt nici o împunsătură, aşa cum simt când bărbaţii încearcă să facă asta.

Şi din felul în care continuă să mă privească, încep să realizez nişte lucruri, să le pun cap la cap. Să fi fost oare bine că Prentisstown a fost pus în carantină din cauza virusului Vacarmului, hm? Fiin'că, uite-o femeie matură care n-a murit din cauza lui şi care chiar acum se uită la mine prietenoasă, păstrând, totuşi, distanţa, o femeie gata să întâmpine cu puşca străinii veniţi din aceeaşi direcţie cu noi.

Şi dacă-i contagios, asta înseamnă că Viola trebuie să-l fi luat cu siguranţă şi ea până acum, şi-ar putea să moară chiar în acest moment, şi probabil în mod clar n-o să fiu prea bine primit în aşezarea aia, probabil în mod clar mi se va spune să stau departe departe, şi-atunci probabil că ăsta va fi sfârşitul, nu-i aşa? Călătoria mea o să se termine, înainte ca măcar să fi găsit un loc unde să mă duc şi eu.

— O, n-o să fii bine primit 'n aşezarea aia, zice femeia. Nu-i nici un *probabil* legat de-asta. Dar - şi deodată îmi face cu ochiul, chiar îmi face - ce nu ştii nu te doare.

— Pui pariu? îi zic.

Se întoarce şi urcă pe stâncile de pe care a venit. Ne uităm la ea cum pleacă până ajunge în vârf şi-atunci se întoarce din nou.

— Veniţ' odată sau nu? zice ea, ca şi cum ne-ar fi invitat de la bun început şi noi am fi făcut-o să aştepte.

Mă uit la Viola. Strigă către femeie:

— Noi ar trebui să ne-ndreptăm spre aşezare.

Se uită din nou la mine.

— Fie că suntem sau nu bine-veniti acolo.

— Oh, o s-ajungeţ' şi-acolo, zice femeia, dar ce vă trebui' mai întâi, ţâncilor, e-un somn bun şi ceva de mâncare. Şi-un orb şi-ar da seama de asta.

Ideea de somn şi de mâncare caldă e aşa de ispititoare că, pentru o clipă, uit complet că ne-a ameninţat vreodată cu arma. Dar numai pentru o clipă. Fiin'că mai sunt şi alte lucruri la care tre' să mă gândesc. Hotărăsc eu pentru amândoi:

— Ar trebui să ne continuăm drumul, îi zic încet Violei.

— Eu nici măcar nu ştiu unde mergem, zice ea, tot încet. Tu ştii? Pe bune?

— Ben a spus...

— Ţâncilor, veniţ' cu mine la fermă, băgaţ' ceva bun în stomăcel, dormiţ' într-un pat care nu-i deloc moale, vă garantez eu, şi dimineaţ' mergem cu toţii la *aşezare.*

Şi spune cuvântul ăla intenţionat, făcând ochii mari, ca şi cum şi-ar bate joc de noi că-l folosim.

Tot nu ne mişcăm.

— Atunci priviţ', zice bătrâna. Am la min' arma. O agită în aer. Da' n-o folosesc, *vă rog* să veniţ'.

— De ce să nu mergem cu ea? şopteşte Viola. Doar să vedem ce se întâmplă.

Vacarmul meu tresare un pic de surprindere.

— Ce să vedem?

— Mi-ar prinde bine o baie, zice ea. Sau nişte somn.

— Şi mie, zic, dar nişte bărbaţi ne urmăresc şi probabil că n-or să lase-un pod prăbuşit să le stea în cale şi, pe lângă asta, nici nu ştim nimic despre ea. Poa' să fie o ucigaşă.

— Pare de treabă.

Viola îi aruncă o privire fugară femeii.

— Un pic nebună, dar nu genul ăla *periculos.*

— Nu prea *pare* nimic.

Sincer să fiu, sunt un pic enervat.

— Oamenii fără Vacarm nu par în nici un fel.

Viola se uită la mine, îşi încruntă brusc sprâncenele şi-şi încleştează un pic maxilarul.

— Ei, nu *tu,* evident, zic.

— De fiecare dată..., începe ea să zică, dar apoi doar scutură din cap.

— De fiecare dată *ce?* şoptesc eu, dar Viola face ochii mici şi se întoarce spre femeie.

— Aşteaptă, zice ea, şi din voce pare supărată. Stai să-mi iau şi eu lucrurile.

— Hei! îi zic.

A uitat că i-am salvat viaţa?

— Aşteaptă o clipă. Tre' să ne continuăm drumul. Tre' s-ajungem la aşezare.

— A ţine drumu' drept nu-i niciodat' cea mai rapidă metodă de-a ajunge undeva, zice femeia. Nu ştiai asta?

Viola nu spune nimic, doar îşi ia traista, încruntată nevoie mare. E gata de drum, gata să plece cu prima persoană tăcută pe care o vede, gata să mă lase baltă la prima ocheadă dulce pe care i-o aruncă cineva.

Şi scapă din vedere tocmai acel lucru pe care nu vreau să-l rostesc.

— *Nu pot* să merg, Viola, îi zic, încet, printre dinţii încleştaţi, detestându-mă un pic în timp ce zic asta, cu faţa înroşindu-mi-se brusc, ceea ce, în mod ciudat, face ca unul din bandaje să-mi cadă. Sunt purtător al *virusului.* Sunt periculos.

Se întoarce spre mine şi simt o împunsătură în vocea ei.

— Atunci poate n-ar trebui să vii.

Îmi pică faţa de uimire.

— Ai face tu una ca asta? Ai pleca aşa, *pur şi simplu*?

Viola îmi evită privirea, dar înainte să apuce să-mi răspundă, bătrâna vorbeşte:

— Băieţaşule, spune ea, dacă te-ngrijoreaz' că eşti 'nfectat, atunci pr'etena ta poa' să vină-ăăăă... cu baba Hildy 'n timp ce tu rămâi 'n urmă şi-l ai pe căţeluşu' tău s' te păzească.

— Mancheee! latră Manchee.

— În fine, zice Viola, întorcându-se şi începând să urce pe stânci spre locul unde stă bătrâna.

— Şi ţ'-am zis, adaugă femeia. Mă cheam' *Hildy,* nu *bătrâna.*

Viola ajunge la ea şi se îndepărtează amândouă până nu le mai zăresc, fără să mai spună nimic. Pur şi simplu.

— Hildy, îmi zice Manchee.

— Taci din gură, îi zic.

Şi n-am ce să fac decât să urc şi eu pe stânci după ele, nu-i aşa?

Aşa că ne continuăm drumul, pe o cărare mult mai îngustă, printre stânci şi arbuşti, Viola şi bătrâna Hildy stând aproape una de alta pe cât posibil, eu şi cu Manchee la distanţă în spatele lor, îndreptându-ne paşii spre cine ştie ce alt pericol, şi în tot acest timp, mă uit întruna peste umăr, aşteptându-mă să-i văd pe Primar, pe Domnul Prentiss Junior şi pe Aaron venind după noi.

Nu ştiu. De unde să ştii? Cum de şi-au imaginat Ben şi Cillian c-aş fi eu pregătit pentru toate astea? Sigur, un pat şi o masă caldă par acum ceva pentru care merită să fii împuşcat, da' poate că-i o şmecherie şi noi suntem atât de proşti, încât chiar am merita să fim prinşi.

Şi suntem urmăriţi şi, de fapt, ar trebui să fugim.

Dar poate că totuşi, nu mai există nici o altă cale să traversezi râul ăla.

Şi Hildy ar fi putut să ne forţeze să mergem cu ea, dar n-a făcut-o. Şi Viola zicea că i se pare de

treabă şi poate că o persoană fără Vacarm reuşeşte să citească pe cineva care-i la fel ca ea.

Vezi? De unde să ştii?

Şi cui îi *pasă* ce spune Viola?

— Uite-acolo, sus, la ele, îi zic lui Manchee. S-au apropiat una de alta imediat. Ca nişte rude care s-au regăsit după multă vreme sau ceva de genu' ăsta.

— Hildy, zice din nou Manchee.

Dau să-l pocnesc peste spinare, dar o ia înainte.

Viola şi Hildy vorbesc una cu alta, dar nu pot auzi decât nişte murmure, din când în când. Habar n-am ce zic. Dacă erau nişte persoane obişnuite, cu Vacarm, n-ar fi contat cât de departe aş fi fost în urma lor, fiindcă am fi putut vorbi toţi între noi şi-atunci, automat, nimeni n-ar mai fi avut nici un secret. Toată lumea ar pălăvrăgi, fie c-ar vrea, fie că nu.

Şi nimeni n-ar fi lăsat pe dinafară. Nimeni n-ar fi lăsat de izbelişte cu prima ocazie.

Mergem cu toţii mai departe.

Şi iar încep să mă gândesc. Şi încep să le las să se îndepărteze un pic. Şi iar mă gândesc.

Fiin'că pe măsură ce trece timpul, totul începe să capete sens.

Fiin'că poate acu' c-am găsit-o pe Hildy, ar putea avea ea grijă de Viola. Sunt clar din acelaşi film, nu-i aşa?

Oricum, sunt diferite de mine. Aşa că, poate, Hildy o s-o ajute să se întoarcă în locul de unde-a venit, fiin'că-i clar că eu nu pot. Clar că n-am unde să mă duc 'n altă parte decât 'n Prentisstown, nu? Fiin'că port în mine un virus care-o s-o omoare, încă poate s-o omoare, şi pe oricine altcineva îmi iese în cale, un virus care-o să mă ţină pentru totdeauna departe de aşezarea aia şi care probabil o să mă facă să dorm la Hildy în hambar, la un loc cu oile şi roşcoavele.

— Asta e, nu-i aşa, Manchee?

Mă opresc din mers şi-ncep să-mi simt pieptul îngreunat. Nu e nici un fel de Vacarm aici, în afară de ăsta pe care-l aduc eu. Îmi şterg sudoarea de pe frunte. N-avem unde să ne ducem. Nu putem merge

mai departe. Nu putem nici să ne întoarcem.

Mă aşez pe o piatră, realizând pe deplin tot adevărul.

— N-avem unde, îi zic. N-avem nimic.

— Avem Todd, zice Manchee, dând din coadă.

Nu-i drept.

Pur şi simplu, nu-i drept.

Singurul loc în care-ar trebui să fii e cel în care nu te mai poţi întoarce niciodată.

Aşa că eşti mereu singur, mereu şi pentru totdeauna.

De ce-ai făcut asta, Ben? Ce am făcut eu atât de rău?

Îmi şterg ochii cu braţul.

Mi-aş dori ca Aaron şi Primarul să *fie* pe urmele

mele.

Aş vrea să se termine odată totul.

— Todd! latră Manchee, venind aproape de faţa mea şi încercând să mă adulmece.

— Lasă-mă în pace, îi zic, împingându-l la o parte.

Hildy şi Viola se îndepărtează tot mai mult şi, dacă nu mă ridic acum, o să le pierd urma.

Şi nu mă ridic.

Încă le pot auzi vorbind, deşi vocile devin treptat tot mai stinse şi nimeni nu se uită-n urmă să vadă dacă merg după ele sau nu.

Hildy, aud, şi *fetiţo* şi *blestemata aia de ţeava care curge* şi din nou *Hildy* şi *podul în flăcări.*
Şi-mi ridic mâna.

Fiin'că apare o nouă voce.

Dar n-o aud. Nu cu urechile.

Hildy şi Viola se îndepărtează tot mai mult, dar e cineva care vine spre ele, cineva care ridică mâna să le salute.

Cineva al cărui Vacarm spune *bună.*

15. Fraţi întru suferinţă

E un bătrân, şi are şi el o armă, dar o ţine mai jos, într-o parte, îndreptată spre pământ. Vacarmul lui se agită tot mai mult pe măsură ce se apropie de Hildy, rămâne aşa în timp ce-o cuprinde cu un braţ şi o sărută de bun-venit, apoi huruie când se întoarce şi îi e prezentat Violei care-i un pic suspicioasă că e primită atât de prieteneşte.

Hildy e măritată cu un bărbat care are Vacarm.

Un bărbat în toată regula, umblând liber cu Vacarm cu tot, după pofta inimii lui.

Dar cum...?

— Hei, băieţaş! strigă Hildy spre mine. Ai de gând să stai toată ziua acolo, scobindu-te în nas sau o să vii să mănânci cu noi?

— Mâncare, Todd! latră Manchee şi o ia la sănătoasa spre ei.

Nu mă gândesc la nimic. Nici nu ştiu *la* ce să mă gândesc.

— Încă un tovarăş cu Vacarm, strigă bătrânul, trecând pe lângă Viola şi Hildy şi venind spre mine.

Vacarmul se scurge din el ca într-o paradă strălucitoare, plin de sentimente binevoitoare şi sâcâitor de bune. *Băieţaş* şi *poduri în flăcări* şi *ţeavă spartă* şi *frate de suferinţă* şi *Hildy, Hildy a mea.* Are în continuare puşca la el, dar în timp ce se apropie de mine, scoate mâna să dăm noroc.

Sunt aşa de uimit, încât chiar îi strâng mâna pe care mi-o întinde.

— Mă cheamă Tam! aproape strigă bătrânul către mine. Şi tu oare cin' să fii, băiete?

— Todd, îi zic.

— 'M pare bin', Todd!

Mă apucă de umeri cu o mână şi aproape că mă târăşte spre cărare. Mă împleticesc, abia ţinându-mi echilibrul, în timp ce el ne duce spre Hildy şi Viola care vorbesc în continuare.

— N-am mai avut oaspeţ' la cină de multe ăă-luni, aşa c-o să ne... ăăă-iertaţ' pentru cocioaba noastră modestă. N-au mai trecut pe-acilea călători de noo sau zece ani, nici mai mult, nici mai puţin, dar sunteţi bine-veniţ'! Sunteţi bine-veniţ' toţ' trei!

Ajungem la ceilalţi şi eu tot nu ştiu ce să zic şi mă uit când la Hildy, când la Viola, când înapoi la Tam, şi tot aşa.

Aş vrea şi eu ca, din când în când, lumea să aibă sens, ce-o fi atât de rău în asta?

— Nu-i absolut nimic rău în asta, Todd, puiule, zice Hildy cu bunătate.

— Cum de nu te-ai molipsit şi tu de Vacarm? întreb şi cuvintele în sfârşit se formează în capul meu şi apoi ies la lumină.

Şi apoi inima îmi creşte, atât de mult, încât simt că-mi ies ochii din cap şi gâtul începe să mi se încordeze, iar Vacarmul meu se ridică sus, alb şi plin

de speranţă.

— Ai un leac? îi zic şi vocea aproape că mă lasă. Există un leac?

— Acum, dac-ar exista un leac, zice Tam, aproape ţipând, la fel ca înainte, chiar crez' că v-aş supune pe toţ' la prostiile astea care-mi ăăă-ies din creier?

— Să te ferească Dumnezeu, dac-ai făcut asta, zice Hildy, zâmbind.

— Şi pe tine, dacă n-ai fi putu' şti tot ce gândesc.

Tam îi zâmbeşte înapoi lui Hildy şi dragostea pluteşte peste tot în Vacarmul lui.

— Nu, băiete, îmi zice. Niciun leac de car' să ştiu eu.

— Ei, acuma, zice Hildy, se pare că la Haven se lucreaz'-ăăă la aşa ceva. Aşa zic oamenii.

— Care oameni? întreabă Tam neîncrezător.

— Talia, zice Hildy. Susan F. Sora mea.

Tam face şşşşt din buze.

— Îmi păstrez părerea. Zvonuri ale unor zvonuri ale altor zvonuri. Nu poţ' face pe soră-ta să-ş' scrie corect propriu' nume, darămite să dea nişte informaţii utile.

— Dar..., zic eu, uitându-mă când la unul, când la celălalt, iarăşi şi iarăşi, nevrând să las momentul să treacă. Dar atunci cum de sunteţi vii? îi zic lui Hildy. Vacarmul ucide femeile. *Toate* femeile.

Hildy şi Tam schimbă între ei o privire şi aud, nu, *mi se pare* că Tam încearcă să ascundă ceva în Vacarmul lui.

— Nu, nu ne omoară, Todd, băiete, zice Hildy, cu o drăgălăşenie exagerată. Aşa cum îi ziceam şi prietenei tale, Viola. E în siguranţă.

— În siguranţă? Cum să fie în siguranţă?

— Femeile sunt imune, zice Tam. Nişte nemernice norocoase.

— Nu, nu sunt! zic şi vocea-mi devine tot mai puternică. Nu, *nu* sunt! Toate femeile din Prentisstown au luat virusul şi toate, absolut toate *au murit* din cauza lui! *Mama mea* a murit de asta! Poate că varianta pe care au răspândit-o spacşii printre noi e mai puternică decât a voastră, dar...

— Todd, băiete, şi Tam îmi pune o mână pe umăr ca să mă oprească.

Îl îndepărtez scuturându-mă, dar nu ştiu ce să zic mai departe. Viola n-a rostit nici un cuvânt în tot acest timp, aşa că mă uit la ea. Ea nu se uită la mine.

— Ştiu eu ce ştiu, zic, deşi faptul e pe jumătate consumat.

Cum să fie ăsta adevărul?

Cum să fie ăsta adevărul?

Tam şi Hildy schimbă din nou o privire între ei. Mă uit în Vacarmul lui Tam, dar se pricepe la fel de bine ca toţi cei pe care i-am cunoscut să ascundă diverse chestii, când cineva începe să-şi bage nasul. Deşi tot ce văd e plin de bunătate.

— Prentisstown a avut o poveste tristă, puiule, zice el. O grămadă de lucrur' or mers prost acolo.

— Te-nşeli, zic, dar până şi vocea mea zice că nu-s sigur când spun asta.

— Nu-i momentul potrivit pentru astea, Todd, zice Hildy, masând-o pe Viola pe umeri, un gest pe care ea nu-l respinge. Tre' să bagi nişte mâncare la ghiozdan şi nişte somn. Vi zice că n-ai mai dormit aproape deloc de câţiva kilometri buni. Totul o s-arate ăăăă-mai bine după ce-aţ' mâncat şi v-aţ' odihnit.

— Dar e-n siguranţă lângă mine? întreb, neuitându-mă la „Vi" în mod intenţionat.

— Păi, cu siguranţă n-are cum să se molipsească de Vacarmul tău, spune Hildy, c-un zâmbet apărându-i pe faţă. Şi nu se poat' proteja altfel de tine decât ajungând să te cunoască mai bine.

Aş vrea să-i dau dreptate, dar aş vrea şi să-i zic că se înşală, aşa că, până la urmă, nu zic nimic.

— Hai, zice Tam, spărgând tăcerea, hai să ne-ospătăm puţin.

— Nu! zic, aducându-mi aminte iarăşi de toată povestea. N-avem timp de *ospeţe.*

Mă uit la Viola.

— Nişte bărbaţi sunt pe urmele noastre, în caz c-ai uitat. Nişte bărbaţi pe care nu-i interesează starea noastră de bine.

Mă uit la Hildy.

— Acu', sunt sigur că ospăţu' dumneavoastră ar fi foarte bun şi toate cele...

— Todd, puiule, începe Hildy.

— Nu-s nici un pui! strig.

Hildy îşi încreţeşte buzele şi zâmbeşte din sprâncene.

— Todd, puiule, zice ea din nou, ceva mai încet de data asta. Niciun bărbat de nicăieri de dincolo de râu' ăsta n-o să pună *niciodat'* picioru' aici, 'nţelegi?

— Îhâm, zice Tam. Are dreptate.

Mă uit când la unul, când la celălalt:

— Dar...

— Am păzit podu' ăla mai mult de zece ani, puiule, zice Hildy, şi-am fost administratoru' lui de şi mai mult de-atâta. Să văd cine vine pe-acolo face parte din mine.

Se uită spre Viola.

— Nu vine nimen'. Sunteţ' în siguranţă cu toţii.

— Îhâm, zice din nou Tam, legănându-se pe călcâie înainte şi înapoi.

— Dar..., spun, însă Hildy nu mă lasă să termin.

— E timpul să ne-ospătăm.

Şi se pare că nu mai e nimic de zis. Viola tot nu se uită la mine, stă în continuare cu braţele încrucişate şi Hildy o ţine de umeri şi merg mai departe amândouă. Eu am rămas iar mai în spate, cu Tam, care-aşteaptă să pornesc eu primul. Nu pot spune că mai am vreun chef de mers, dar toată

lumea porneşte la drum, aşa că fac şi eu la fel. Mergem mai departe urcând pe cărăruia secretă a lui Tam şi a lui Hildy, Tam trăncănind întruna şi făcând un Vacarm cât un oraş întreg.

— Hildy zice c-aţ' aruncat în aer podu' nostru, spune el.

— Podu' meu, zice Hildy de undeva din faţa noastră.

Ea l-a construit, într-adevăr, îmi zice Tam. Nu că l-ar fi folosit cineva de-o veşnicie.

— Nimeni? întreb, gândindu-mă o clipă la toţi bărbaţii ăia care-au dispărut din Prentisstown, toţi cei care s-au făcut nevăzuţi pe vremea când eu creşteam. Nici măcar unul n-a ajuns atât de departe.

— O maşinărie frumoas', podu' ăla, continuă Tam ca şi cum nu m-ar fi auzit şi poate că nici nu m-a auzit, la cât de tare vorbeşte. M-am necăjit s-aud că nu mai e.

— N-am avut de ales, zic.

— Oh, mereu ai de ales, puiule, dar din câte-am

auzit, ai ales bine.

Mergem în linişte o bucată de drum.

— 'Şti sigur că suntem în siguranţă? întreb.

— Păi, nu poţ' fi niciodată *sigur*, zice el. Dar Hildy are dreptate.

Zâmbeşte forţat, un pic cam trist, mi se pare.

— Nu doar că nu mai sunt podur' o să-i ţină pe bărbaţii ăia pe cealaltă parte-a râului.

Încerc să-i citesc Vacarmul, să văd dacă spune sau nu adevărul, dar e aproape cu totul curat şi senin, un loc strălucitor şi cald unde tot ce vrei tu poate fi adevărat.

Nu seamănă deloc cu un bărbat din Prentisstown.

— Nu înţeleg, îi zic, încă ros de treaba asta. Tre' să fie un alt fel de virus al Vacarmului.

— Vacarmul meu e-atât de diferit de-al tău? întreabă Tam, părând cu adevărat curios.

Mă uit la el şi ascult pentru o clipă. *Hildy* şi *Prentisstown* şi *roşcoave şi oi* şi *colonişti* şi *ţeava spartă* şi *Hildy.*

— Da' ştiu că te gândeşti ceva la soţia ta!

— E lumina ochilor mei, puiule. M-aş fi pierdut cu totul în Vacarmul ăsta, dacă ea n-ar fi dat o mână de ajutor să mă salveze.

— Cum aşa? zic, întrebându-mă ce-o fi vrând să spună. Ai luptat în război?

Asta îl face să se oprească. Vacarmul lui devine cenuşiu şi inexpresiv, ca o zi înnorată, şi nu mai pot vedea nimic în el.

— Am luptat, tinere, zice el. Da' războiu' nu-i ceva despre care să vorbeşti în aer liber, când soarele străluceşte sus pe cer.

— De ce nu?

— Mă rog la toţi sfinţii să n-afli niciodată de ce.

Îmi pune o mână pe umăr. De data asta nu mă mai feresc.

— Cum reuşeşti să faci asta?

— Să fac ce?

— Să-ţi faci Vacarmul atât de şters 'ncât să nu-l pot citi.

Zâmbeşte.

— Am exersat ani de zile ăăă-ascunzându-i diverse chestii bătrânei.

— De aia-l pot citi eu atât de bine, strigă Hildy spre noi. El se perfecţionează în ascuns, eu mă perfecţionez în *descoperit.*

Râd din nou, la fel ca înainte. Mă trezesc aruncându-i o privire Violei să-i cer părerea despre cei doi, dar nu se uită la mine, aşa că nu mai încerc şi-a doua oară.

Trecem de bucata de drum stâncoasă şi ocolim o mică ridicătură de pământ şi deodată ne apare-n faţă

o fermă şi nişte dealuri micuţe care urcă şi coboară şerpuind, dar se văd şi lanuri de grâu, câmpuri cultivate cu varză, o păşune cu câteva oi păscând.

— Salut, oilor! strigă Tam.

— Oi! spun ele.

Primul care ne iese în cale e un hambar mare din lemn, construit la fel de impecabil şi de solid ca podul, ca şi cum ar putea să ţină pentru totdeauna, dacă cineva o să mai aibă nevoie de el.

— Nu şi dacă te duci şi ăăă-îl arunci în aer, zice Hildy, dar râzând.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând asta, râde Tam spre ea.

M-am cam săturat să râdă de toate tâmpeniile.

Apoi ne îndreptăm cu toţii spre fermă, care e cu totul şi cu totul altceva. Din câte văd, e făcută din metal, la fel ca staţia de benzină şi biserica de acasă, care însă nu-s nici pe departe atât de mişto. Jumătate din ea străluceşte şi se ridică spre cer ca o corabie cu pânze şi mai are şi un horn ce se arcuieşte în sus şi

apoi iese-n afară, îndoindu-se până la un punct, scuipând fum la unul din capete. Cealaltă jumătate de casă e din lemn montat pe metal, la fel de trainic ca hambarul, dar tăiată şi îndoită ca...

— Nişte aripi, zic.

— Ca nişte aripi, ai dreptate, zice Tam. Da' ce fel de aripi?

Mă uit încă o dată.

Întreaga fermă arată ca un fel de pasăre cu hornul pe post de cap şi gât şi cu o faţadă strălucitoare şi nişte aripi din lemn strânse undeva în spate, ca o pasăre ce se odihneşte pe apă sau ceva de genul ăsta.

— E o lebădă, Todd, băiete, zice Tam.

— O ce?

— O lebădă.

— Ce-i aia o lebădă? întreb, uitându-mă în continuare spre casă.

Vacarmul lui pare uluit pentru o clipă, apoi simt un val de tristeţe, aşa că mă uit spre el.

— Ce e?

— Nimic, puiule, zice el. Nişte amintiri de demult.

Viola şi cu Hildy sunt în faţa noastră, pe deal, iar

Viola are ochii larg deschişi şi gura i se mişcă la fel ca a unui peşte.

— Ce ţi-am zis eu? întreabă Hildy.

Viola se năpusteşte spre gardul din faţa ei. Se holbează la casă, uitându-se peste tot la structura de metal, de sus până jos, analizând fiecare bucată în parte. Ajung şi eu lângă ea şi mă uit şi eu. Pentru o clipă mi-e greu să găsesc ceva de zis (taci din gură).

— Cică ar trebui să fie-o lebădă, zic, în cele din urmă. Cine ştie ce-o fi aia.

Nu mă bagă în seamă şi se întoarce spre Hildy:

— E un model Expansiunea Trei 500?

— Ce?

— E mai veche de-atâta, Vi, puiule, zice Hildy. X Trei 200.

— Noi am ajuns până la X Şapte, zice Viola.

— Nici nu mă surprinde, răspunde Hildy.

— Despre ce naiba vorbiţi acolo? zic. *Ce-i aia* Expansiune?

„Oi!" îl auzim pe Manchee lătrând departe.

— Nava noastră de colonişti, zice Hildy, părând surprinsă că nu ştiu. Un model Expansiunea Clasa Trei, Seria 200**.**

Mă uit de la un chip la altul. În Vacarmul lui Tam e o navă spaţială care zboară de zor pe acolo, una cu o carcasă frontală ce seamănă cu ferma, dar întoarsă în sus.

— A, da, zic, ca şi cum mi-aş aminti, încercând

să sugerez că aş fi ştiut de la bun început despre ce e vorba. Vă construiţi casele cu primele unelte pe care le aveţi la îndemână.

— Cam aşa ceva, puiule, zice Tam. Sau le transformi în opere de artă, dac-ai talent la asta.

— Asta dacă nevastă-ta e-un inginer care-ţ' poate face prostiile alea de sculptur' să stea în picioare, zice Hildy.

— De unde ştii despre toate astea? o întreb pe Viola.

Se uită în pământ, evitându-mi privirea.

— Doar nu vrei să zici că, dau să spun, dar mă opresc. Încep să mă prind.

Bineînţeles că încep să mă prind.

Mult prea târziu, ca despre toate celelalte lucruri, dar m-am prins.

— Eşti un colonist, îi zic. Eşti un nou colonist.

Se uită în altă parte, dar ridică din umeri.

— Dar nava aia cu care te-ai prăbuşit, îi zic, e mult prea micuţă ca să fie o navă de colonist.

— E doar o navă-iscoadă. Nava mea de bază e un model Expansiune Clasa 7.

Se uită la Hildy şi la Tam care nu mai zic nimic. Vacarmul lui Tam e inteligent şi curios. Nu pot citi nimic dinspre Hildy. Dar acum, într-un fel, sentimentul că ea ştia, şi eu nu, că Viola i-a spus ei, dar nu şi mie, deşi n-am întrebat-o niciodată despre asta, e un sentiment neplăcut.

Mă uit la cer.

— E acolo sus, nu-i aşa? zic. Nava ta Expansiunea Clasa 7.

Viola dă din cap.

— O s-aduci şi alţi colonişti. Tot mai mulţi colonişti vor veni în Lumea Nouă.

— Totul a fost distrus când ne-am prăbuşit,

spune Viola. N-am cum să iau legătura cu ei. N-am cum să-i avertizez să nu vină.

Se uită în sus cu un mic geamăt de spaimă. *Trebuie să-i avertizezi.*

— E imposibil ca ăsta să fie înţelesu', zic repede. N-are cum.

Viola îşi încruntă faţa şi sprâncenele.

— De ce nu?

— Cine a vrut să zică ce? întreabă Tam.

— Câţi sunt? întreb, uitându-mă în continuare la Viola, simţind că lumea asta se va schimba pentru totdeauna. Câţi colonişti vor veni?

Viola trage aer adânc în piept înainte să-mi răspundă şi pun pariu că partea asta nu i-a zis-o nici lui Hildy.

— Mii, zice ea. Sunt mii.

16. Noaptea-n care nu ne cerem scuze

— N-or să ajungă aici decât peste ăăă-luni, zice Hildy, servindu-mă din nou cu piure de roşcoave.

Viola şi cum mine ne-am luat nişte feţe atât de posace, că Hildy şi cu Tam sunt cei care fac toată conversaţia la masă.

Toată ăăă-conversaţia.

— Călătoria-n spaţiu nu-i aşa cum o vez' în clipuri, zice Tam, cu o dâră de sos de friptură de oaie scurgându-i-se în jos pe barbă. E nevoie de ani şi ani şi ani s-ajungi undeva. De şaizeci şi patru s-ajungi doar din Lumea Veche în Lumea Nouă.

— *Şaizeci şi patru de ani*? întreb, împroşcând cu stropi mici de piure.

Tam dă din cap.

— În majoritatea timpulu' 'şti îngheţat, şi timpu' trece pe lângă tine, asta doar dacă nu cumva mori pe drum.

Mă întorc spre Viola:

— Ai şaizeci şi patru de ani?

— Şaizeci şi patru de ani din Lumea Veche, spune Tam, bătând darabana pe masă, ca şi cum ar fi vrut să adauge ceva. Care înseamnă... cât? Vreo cin'zeci ş-opt, cin'zeci şi nouă în Lumea Nouă...

Dar Viola scutură din cap.

— M-am născut la bordul navei. N-am dormit niciodată.

— Înseamnă că or' mama ta, or' tatăl tău au fo' probabil paznici, spune Hildy, luând o muşcătură dintr-o chestie ca un nap, apoi dându-mi o explicaţie. Unu' din cei care stau treji şi-urmăresc traseu' navei.

— Tata a fost, zice Viola, şi mama lui înainte de el şi bunicul înaintea ei.

— Stai puţin, îi zic, la doi paşi distanţă de ea, ca întotdeauna. Deci, dacă am fost în Lumea Nouă douăzeci de ani de-ăștia ciudaţi...

— Douăzeci şi trei, zice Tam. Par mai mulţi.

— Înseamnă că tu ai plecat înainte ca noi să fi ajuns măcar aici, îi zic, sau tatăl tău sau bunicul tău sau cine-o fi.

Mă uit în jur să văd dacă cineva se întreabă acelaşi lucru ca mine.

— De ce? zic. De ce să vii fără să ştii măcar ce e aici?

— De ce-au venit *primii* colonişti? mă întreabă Hildy. De ce ar căuta cineva un nou loc un' să trăiască?

— Fiin'că locu' din care ăăă-pleci nu merită să mai stai acolo, zice Tam. Fiin'că locul din care ăăă-pleci e-atât de rău că tre' să pleci de-acolo.

— Lumea Veche-i murdară, violentă şi-aglomerată, zice Hildy, ştergându-se pe faţă cu un şerveţel, şi se ăăă-rupe-n bucăţi pen' că oamenii se ăăă-urăsc unii pe alţii şi se ăăă-omoară între ei, şi nimeni nu-i mulţumit până nu-i toată lumea nefericită. Cel puţin, aşa era acum mulţ' ani.

— N-am de unde să ştiu, zice Viola, n-am văzut-o niciodată. Mami şi tati...

Apoi schimbă brusc vorba.

Dar eu tot mă gândesc cum e să te naşti pe o navă spaţială, o *navă spaţială* ne-adevărată[1]. Să creşti în timp ce zbori printre stele, să poţi să mergi oriunde vrei, fără să fii legat pe o planetă detestabilă care-n mod clar nu te vrea. Să poţi să mergi oriunde. Dacă un loc nu ţi se potriveşte, să găseşti altul. Libertate deplină în toate direcţiile. Oare există ceva pe lumea asta mai grozav decât *asta*?

N-am observat că la masă s-a aşternut tăcerea. Hildy o freacă iar pe spate pe Viola şi văd că ochii fetei sunt umezi şi că-i curg lacrimile şi c-a început să se legene puţin înainte şi înapoi.

— Ce-i? zic. Ce s-a mai întâmplat acum?

Fruntea Violei se încruntă spre mine.

— *Ce?* zic.

— Cred c-am vorbit destul despre mămica şi tăticu' Violei, spune Hildy cu blândeţe. Cred că-i vremea ca băieţelu' şi fetiţa să facă nani.

1 *Honest to badness* (în orig.): joc de cuvinte pornind de la idiomul „honest to goodness", folosit pentru a sublinia că un lucru este cu adevărat (frumos, urât, curat etc.), înlocuind „goodness" cu „badness". (N.t.)

— Da' nu-i deloc târziu, spun, uitându-mă pe fereastră. Nici măcar n-a apus soarele. Tre' să mergem spre aşezare...

— *Aşezarea* se numeşte Farbranch, zice Hildy, şi-o să vă ducem acolo mâine-dimineaţă la prima oră.

— Dar bărbaţii ăia...

— Eu fac şi menţin ordinea-aici dinainte de a te naşte tu, puiule, zice Hildy blând, dar ferm. Po' să mă descurc cu oricine o veni sau ăăă-n-o veni.

Nu zic nimic şi Hildy îmi ignoră Vacarmul pe subiectul ăsta.

— Pot să vă-ntreb cumva ce treabă aveţ' voi în Farbranch? zice Tam, ciugulind preocupat din ştiuletele lui de porumb, ceea ce face ca întrebarea lui să pară mai puţin curioasă decât spune Vacarmul lui că e.

— Trebuie, pur şi simplu, să ajungem acolo, zic.

— Amândoi?

Mă uit la Viola. S-a oprit din plâns, dar faţa îi e în continuare umflată. Nu răspund la întrebarea lui Tam.

— Păi, îs o grămadă de trebur' de făcut pe-acolo, zice Hilda, ridicându-se în picioare şi luându-şi şi farfuria. Dacă asta căutati. E nevoie mereu de oameni care să lucreze în livezi.

Tam se ridică şi apoi eliberează amândoi masa, ducând farfuriile în bucătărie şi lăsându-ne pe mine şi pe Viola să stăm singuri. Îi auzim sporovăind, destul de încet şi cu Vacarmul blocat, ca să nu putem înţelege nimic.

— Crezi c-ar trebui să rămânem toată noaptea? zic, vorbind în şoaptă.

Dar ea răspunde cu o şoaptă furioasă, ca şi cum nici măcar n-aş fi pus o întrebare:

— Doar pentru că gândurile şi sentimentele mele nu se împrăştie în lume într-un şuvoi care nu se mai opreşte niciodată nu înseamnă că nu le am.

Mă întorc spre ea, surprins:

— *Cum?*

Murmură în continuare ceva oribil:

— De fiecare dată când gândeşti vai, fata asta-i doar vid sau *nu e nimic în interiorul ei* sau *poate c-o să scap de ea şi-o las cu ăştia doi,* să ştii că aud, OK? Aud fiecare prostie de gând care-ţi trece prin cap, bine? Şi înţeleg *mult* mai mult decât vreau să înţeleg.

— A, da? şoptesc eu, deşi în Vacarmul meu nu-s deloc şoapte. De fiecare dată când *tu* gândeşti ceva sau simţi ceva sau îţi trece vreo prostie de gând prin cap, eu *nu-l* aud, deci, cum să ştiu dracului ceva despre tine, hm? Cum să ştiu ce se întâmplă, dacă tu ţii totul secret?

— Nu ţin nimic secret. Îşi încleştează brusc dinţii.

— Pur şi simplu, sunt *normală.*

— Nu eşti normală pentru locul ăsta, *Vi.*

— Şi de unde ştii tu? Văd că te surprind cam toate lucrurile pe care le zic ei. N-aveţi şcoală acolo de unde vii tu? N-ai învăţat *nimic* acolo?

— Să înveţi istorie nu-i aşa de important când tre' să încerci să rămâi în viaţă, zic, scuipând

cuvintele.

— De fapt, tocma' atunci e cel mai important, zice Hildy, stând în picioare lângă masă. Şi dac-această ceartă stupidă-ntre voi doi nu-i de-ajuns să vă demonstreze că sunteţ' obosiţi, atunci fără-ndoială că sunteţ' foarte obosiţi. Hai!

Viola şi cu mine ne uităm urât unul la altul, dar ne ridicăm şi mergem după Hildy într-o cameră comună, mare.

— Todd! latră Manchee dintr-un colţ, nedezlipindu-se de osul de oaie pe care Tam i l-a dat mai devreme.

— De multă vreme folosim camera de oaspeţ' 'n cu totul alte scopuri, spune Hildy. Va trebui să vă mulţumiţ' cu divanele.

O ajutăm să improvizeze nişte aşternuturi şi nişte culcuşuri, Viola tot încruntată, iar Vacarmul meu de un roşu zgomotos.

— Acuma, zice Hildy după ce suntem gata cu toate. Cereţi-vă iertare unu' faţă de celălalt.

— Poftim? întreabă Viola. *De ce?*

— Nu-nţeleg de ce te bagi tu în povestea asta, îi zic.

— Să nu vă duceţ' niciodată la culcare după ce tocmai v-aţi certat, zice Hildy, cu mâinile în şold, părând că n-o să se mai mişte vreodată de acolo şi că aşteaptă cu plăcere să vină cineva şi să-ncerce măcar s-o mişte de pe loc. Nu şi dacă vreţ' să rămâneţ' prieteni în continuare.

Viola şi cu mine nu zicem nimic.

— Ţi-a salvat viaţa? îi spune Hildy Violei.

Viola se uită în pământ şi răspunde, în cele din urmă:

— Mda.

— Aşa e, i-am salvat-o, îi zic.

— Şi ea ţi-a salvat-o pe-a ta la pod, nu-i aşa? spune Hildy.

Ah.

— Da, zice Hildy. *Ah.* Nu vi se pare l-amândoi că asta-i suficient?

Tot nu zicem nimic.

Hildy oftează:

— Bine. Cre' că nişte ţânci atât de-aproape de maturitate ca voi ar putea fi lăsaţ' să-şi ceară singuri scuze.

Şi iese din cameră fără să zică măcar noapte bună.

Mă întorc cu spatele la Viola şi ea se întoarce cu spatele la mine. Îmi dau jos pantofii şi mă bag în aşternut pe unul dintre *divanele* lui Hildy care e, pur şi simplu, un cuvânt mai pretenţios pentru canapea. Viola face la fel. Manchee sare pe divanul meu şi se încolăceşte la picioarele mele.

Nu se aude nimic cu excepţia Vacarmului meu şi a câtorva trosnete de la un foc prea încins. Nu poate fi mult după lăsarea serii, dar de la moliciunea pernelor şi a aştemuturilor şi de la prea-caldul focului

aproape c-am închis ochii.

— Todd! zice Viola de pe divanul din cealaltă parte a camerei.

Mă ridic cu greu din alunecarea în somn.

— Ce?

Nu zice nimic pentru o clipă şi cred că se gândeşte, probabil, la cum să-şi ceară scuze.

Dar nu.

— Ce scrie în caietul tău că tre' să faci când ajungi în Farbranch?

Vacarmul meu devine un pic mai roşu.

— N-ai tu treabă ce scrie-n caietu' meu, îi zic. E proprietatea mea, mie mi-a fost dat.

— Mai ştii când mi-ai arătat harta atunci, în pădure? spune ea, şi ai zis că trebuie să ajungem la aşezarea asta? Mai ţii minte ce scria sub ea?

— Sigur că-mi amintesc.

— Ce scria?

Nu mai simt nici o răutate în vocea ei, tot aia e, nu-i aşa? O înţepătură?

— Nu vrei mai bine să dormi? îi zic.

— Scria *Farbranch,* spune ea. Numele locului spre care trebuia să ne îndreptăm.

— Taci din gură.

Vacarmul meu devine din nou agitat.

— Nu e nici o ruşine să nu ştii să...

— Am zis să *taci din gură*!

— Te-aş putea ajuta...

Mă ridic brusc, aruncându-l pe Manchee jos de pe divan cu un ghiont. Îmi iau la subsuoară aşternuturile şi pătura şi-o şterg în camera unde-am

mâncat. Le arunc pe jos şi mă întind pe ele, la distanţă de o cameră de Viola şi de tăcerea ei răutăcioasă şi fără înţeles.

Manchee rămâne acolo cu ea. Tipic pentru el.

Închid ochii, dar nu reuşesc să adorm un car de ani.

Până când cred că, în cele din urmă, reuşesc.

Fiin'că sunt pe cărare şi e şi mlaştina, dar e acolo şi oraşul şi ferma mea şi e şi Ben şi e şi Cillian şi e şi Viola, şi zic cu toţii „ce faci aici, Todd?" şi Manchee latră „Todd!" şi Ben mă apucă de umeri să mă tragă pe uşă afară şi Cillian are arma aţintită spre umerii mei şi mă împinge înainte, pe cărare, şi Viola scoate cutia-foc de tabără şi o montează în faţa uşii fermei noastre şi calul Primarului trece în galop prin uşa de la intrare şi o face zob şi un crocodil cu faţa lui Aaron se ridică în spatele umerilor lui Ben şi eu strig „nu!" şi...

Şi apoi mă ridic în capul oaselor şi sunt leoarcă de transpiraţie şi inima-mi galopează ca un cal şi mă aştept să-i văd pe Primar şi pe Aaron stând acolo, lângă mine.

Dar e doar Hildy care zice:

— Ce dracu' faci ăăă-aici?

Stă în uşă, iar soarele de dimineaţă se revarsă din spatele ei şi e atât de puternic, încât trebuie să ridic mâna să mă feresc de el.

— E mai confortabil, bâigui, dar pieptul îmi pârâie cu un zgomot surd.

— Siiigur că da, zice ea, citindu-mi Vacarmul abia trezit din somn. Micul dejun e gata.

Mirosul de carne de oaie prăjită îi trezeşte şi pe Viola şi pe Manchee. Îi dau drumul afară lui Manchee pentru nevoile de dimineaţă, iar eu şi cu Viola nu ne spunem nimic. Tam intră-n bucătărie în timp ce mâncăm, probabil a dat de mâncare la oi. Cel puţin eu asta aş face, dacă aş fi acum acasă.

Acasă, mă gândesc.

În fine.

— Pune-te pe picioare, băiete, spune Tam,

trântindu-mi o ceaşcă de cafea în faţă. Îmi ţin faţa aplecată în jos în timp ce-o beau.

— E cineva pe-afară? zic în ceaşca mea.

— Nu se-aude nici musca, spune Tam. Şi e o zi frumoasă.

Ridic ochii şi-i arunc o privire în treacăt Violei, dar ea nu se uită la mine. De fapt, mâncăm, ne spălăm pe faţă, ne schimbăm hainele şi ne facem bagajele fără să ne spunem nimic unul altuia.

— Baftă la amândoi, zice Tam, când suntem gata să plecăm cu Hildy spre Farbranch. Întotdeauna-i foarte frumos când doi oameni care n-au pe nimeni pe lume se împrietenesc.

Dar noi nu spunem nimic nici măcar după asta.

— Hai, copii, zice Hildy. Timpu' ăăă-trece.

Ne întoarcem pe cărarea care, acum multă vreme, se întâlnea cu drumul ce cred că traversa podul.

— Era drumu' principal de la Farbranch la Prentisstown, zice Hildy, ridicându-şi şi ea raniţa. Sau New Elizabeth, cum se numea atunci.

— Ce anume se numea atunci? întreb.

— Prentisstown, zice ea. Se numea New Elizabeth pe vremuri.

— Nu s-a numit niciodată aşa, spun, mirat.

Hildy se uită la mine, iar sprâncenele mă sfidează.

— Serios, niciodată? Atunci pesemne că mă-nşel eu.

— Pesemne că da, zic, urmărind-o din priviri.

Viola scoate un sunet dispreţuitor din buze. Îi arunc o privire ucigătoare.

— O să avem unde să stăm acolo? o întreabă pe Hildy, fără să mă bage în seamă.

— O să vă duc la soră-mea, zice Hildy. A ieşit

vice-primar anul ăsta, nu ştiaţi?

— Şi ce-o să facem mai departe? spun, dând cu piciorul în praful drumului în timp ce continuăm să mergem.

— Cre' că asta-i treaba voastră, zice Hildy. Voi tre' să fiţi stăpâni pe vieţile voastre, nu-i aşa?

— Până acum n-am fost, o aud pe Viola spunând ca pentru sine şi sunt exact cuvintele pe care le am în Vacarm — ridicăm amândoi ochii din pământ şi privirile ni se întâlnesc.

Aproape că zâmbim. Dar n-o facem.

Şi fix atunci începem să auzim Vacarmul.

— A, zice Hildy, auzindu-l şi ea. Farbranch.

Drumul coboară într-o mică vale.

Si iat-o.

Cealaltă aşezare. Cealaltă aşezare care nu treb'ea să existe.

Locul unde voia Ben să ne ducem. Unde am putea fi în siguranţă.

Primul lucru pe care-l văd e cum drumul coboară şerpuitor printre livezi, şiruri ordonate de copaci bine îngrijiţi, cu poteci între ei şi sisteme de irigaţii, toate aşezate de-a lungul unui deal coborând înspre clădiri şi un râu mic la poale, întins şi liniştit, făcându-şi drum pe furiş ca să se întâlnească din nou cu râul cel mare, mai mult ca sigur.

Şi peste tot sunt bărbaţi şi femei.

Majoritatea sunt împrăştiaţi prin livadă lucrând, purtând nişte şorţuri grele de lucru, bărbaţii toţi în bluze cu mâneci lungi, femeile cu fuste lungi, tăind din copaci cu macetele nişte fructe care seamănă cu ananasul sau cărând coşuri sau lucrând la ţevile de irigaţie, şi-aşa mai departe.

Bărbaţi şi femei, femei şi bărbaţi.

Vreo douăzeci de bărbaţi, poate, asta-i impresia mea generală, mai puţini decât în Prentisstown.

Cine ştie câte femei or fi.

Care locuiesc într-un cu totul alt loc.

Vacarmul şi liniştea lor plutesc împreună, deasupra, ca o ceaţă uşoară.

Doi, te rog şi *Felul cum văd eu lucrurile* şi *gunoi din bălării* şi *S-ar putea să accepte, s-ar putea să nu* şi *Dacă lucrul se termină la unul, atunci aş putea oricând* şi tot aşa mai departe, fără sfârşit, amin.

Mă opresc, pur şi simplu, în drum şi casc gura, încă nepregătit să intru în oraş.

Fiin'că-i ciudat.

E mai mult decât ciudat, sincer să fiu.

E totul aşa de, nu ştiu cum, de *liniştit.* Ca o sporovăială normală pe care-ai avea-o cu colegii. Nimic neaşteptat, nimic greşit.

Şi aproape nimeni nu tânjeşte după nimic.

Nici o dorinţă îngrozitoare, îngrozitoare, disperată după ceva ce nu pot auzi sau simţi.

— E-al naibii de clar că nu mai suntem în

Prentisstown, îi zic lui Manchee, mormăind în sinea mea.

Imediat după aceea aud *Prentisstown?* plutind dinspre un câmp aflat chiar în dreapta noastră.

Şi apoi îl aud în alte câteva locuri. *Prentisstown?* şi *Prentisstown?* şi apoi observ că bărbaţii din livezile din apropiere nu mai culeg fructe sau ce făceau ei până acum. Stau şi se uită la noi.

— Haide, zice Hildy. Continuaţi să ăăă-mergeţi. Sunt doar curioşi.

Cuvântul *Prentisstown* se înmulţeşte, crescând de-a lungul câmpiilor ca un foc ce se aprinde.

Manchee se apropie şi mai mult de picioarele mele. Suntem urmăriţi din toate direcţiile în timp ce ne continuăm drumul. Chiar şi Viola se apropie, aşa, încât acum suntem un grup mai închegat.

— Staţ' fără griji, zice Hildy. Vor fi o grămadă de oamen' care-or să vrea să vă cunoa...

Se opreşte la mijlocul propoziţiei.

Un bărbat a păşit pe cărare, ieşindu-ne în faţă.

Faţa lui n-arată deloc c-ar vrea să ne cunoască.

— Prentisstown? zice el, iar Vacarmul lui a devenit neplăcut de roşu, neplăcut de rapid.

— 'Neaţa, Matthew, zice Hildy. Tocmai îi ăăă-aduceam...

— Prentisstown, zice din nou bărbatul, şi de data asta nu mai e o întrebare, şi nu se mai uită la Hildy.

Se uită fix la mine.

— Nu sunteţi bine-veniţi aici, zice el. Nu sunteţi deloc bine-veniţi.

Şi ţine în mână cea mai mare macetă pe care-aţi văzut-o vreodată.

17. Întâlnire într-o livadă

Îmi duc mâna la spate după cuţit.

— Lasă-l, Todd, puiule, zice Hildy, stând cu ochii pe bărbat. Nu aşa o să se rezolve treaba asta.

— Ce crezi tu că ăăă-aduci în satul nostru, Hildy? spune bărbatul, cântărindu-şi maceta în mână, uitându-se în continuare la mine, şi chiar e curiozitate în întrebarea lui şi...

Şi asta o fi cumva *suferinţă*?

— Aduc ăăă-un băieţaş şi-o fetiţă care s-au rătăcit, zice Hildy. Dă-te la o parte, Matthew.

— Nu văz nicăieri nici un băieţel, zice Matthew, şi ochii încep să-i ardă în orbite.

E bine făcut şi înalt, cu umerii ca ai unui bou şi o frunte grosolană pe care se vede multă uimire, dar nici un semn de prea mare fineţe sau de caracter. Arată ca un tunet care merge şi vorbeşte.

— Io văz un bărbat din Prentisstown. Io văz un bărbat din Prentisstown plin de jeg de Prentisstown peste tot 'n Vacarmu' lui de Prentisstown.

— Nu asta ăăă-vezi, zice Hildy. Uită-te mai aproape.

Vacarmul lui Matthew deja vine clătinându-se spre mine, ca nişte mâini care împing, forţându-şi intrarea în propria mea gândire, încercând să scotocească peste tot prin ea. E furios şi plin de întrebări şi Zgomotos ca focul, atât de schimbător, încât nu mă pot ascunde, nici nu pot scăpa de el.

— Cunoşt' legea, Hildy, zice el.

Legea?

— Legea-i pen' bărbaţi, spune Hildy, vocea rămânându-i calmă, ca şi cum am fi stat acolo vorbind despre cum e vremea.

Oare ea nu vede cât de roşu devine Vacarmul bărbatului ăstuia? Roşu nu-i culoarea cea mai nimerită, dacă vrei să stai de vorbă cu cineva.

— Băieţaşu' ăsta de-aici nu-i încă bărbat.

— Mai am douăzeci ş-opt de zile, zic, fără să mă gândesc.

— Cifrele tale nu-nseamnă nimic aici, băiete, se răsteşte Matthew. Nu mă 'nteresează câte zile mai ai până atunci.

— Linişteşte-te, Matthew, zice Hildy, mai severă decât aş vrea eu să fie.

Dar, spre surpriza mea, Matthew se uită la ea foarte iritat şi face câţiva paşi în spate.

— E unu' care-a părăsit Prentisstown, puiule, zice ea, un pic mai dulce. E un ăăă-fugar.

Matthew se uită la ea suspicios şi apoi din nou la mine, dar îşi lasă în jos mâna cu maceta. Un pic.

— Exact cum ai fo' şi tu odată, îi zice Hildy.

Ce?

— Eşti din Prentisstown? îmi scapă mie porumbelul.

Şi maceta e din nou în aer, iar Matthew înaintează iarăşi, suficient de ameninţător, încât să-l facă pe Manchee să latre:

— Înapoi! înapoi! înapoi!

— Sunt din *New Elizabeth,* mârâie Matthew,

printre dinţii încleştaţi. Nu-s *niciodată* din Prentisstown, băiete, niciodată-n vecii vecilor, şi să nu uiţi asta.

Acum văd frânturi de imagini mai clare în Vacarmul lui. Despre lucruri imposibile, lucruri nebuneşti, toate venind într-un şuvoi, ca şi cum nu le-ar putea controla, lucruri mai rele decât cele mai rele lucruri ilegale pe care Domnul Hammer obişnuia să i le dezvăluie în taină celui mai bătăuş şi mai mare băiat din oraş, genu' ăla în care oamenii păreau să moară de-adevăratelea, dar n-aveai cum să ştii vreodată sigur asta. Imagini şi cuvinte şi sânge şi ţipete şi...

— Opreşte-te imediat! ţipă Hildy. Controlează-te, Matthew Lyle. Controlează-te *imediat.*

Vacarmul lui Matthew se potoleşte, deodată, dar e încă tulburat, şi n-are chiar atât de mult control ca Tam, da', oricum, mai mult decât orice bărbat din Prentisstown.

Dar imediat ce gândesc asta, maceta lui se ridică din nou în aer.

— N-o să zici cuvântu' ăla în oraşu' nostru, băiete, spune el. Nu şi dacă 'nţelegi ce-i bine pentru

tine.

— Nimen' n-o să-mi ameninţe musafirii cât timp trăiesc, zice Hildy, cu o voce puternică şi limpede. S-a 'nţeles?

Matthew se uită la ea, nu aprobă din cap, nu zice da, dar ştim cu toţii că a înţeles. Totuşi, nu-i prea convine asta. Vacarmul lui încă mă înghionteşte şi se înghesuie în mine, şi m-ar fi şi pocnit, dac-ar fi putut. În cele din urmă, se uită şi la Viola.

— Si atunci ea cine-i? întreabă, arătând cu maceta spre Viola.

Şi s-a întâmplat fără să-mi dau seama că fac asta, jur.

Acum stau aici, în spatele tuturor şi-n clipa următoare sunt între Matthew şi Viola, şi ţin cuţitul aţintit spre el, Vacarmul prăbuşindu-mi-se peste el ca o avalanşă şi rostind:

— Ar fi bine să te îndepărtezi de ea, şi-ar fi bine s-o faci imediat.

— Todd! strigă Hildy.

Şi:

— Todd! latră Manchee.

Şi:

— Todd! strigă Viola.

Dar uite-mă, am cuţitul scos, inima bătându-mi tare, ca şi cum şi-ar fi dat şi ea seama, până la urmă, ce fac.

Dar nimeni nu face nici un pas înapoi.

Acuma, cum credeţi că s-au întâmplat *toate astea*?

— Dă-m' un motiv bun, băieţaş de Prentisstown, zice Matthew, ridicând maceta. Pur şi simplu, dă-mi un motiv bun.

— Ajunge! zice Hildy.

Şi de data asta vocea ei are ceva poruncitor în ea, atât de puternic, încât Matthew tresare. Încă ţine sus maceta, încă se uită urât la mine, la Hildy,

Vacarmul zvâcnindu-i ca o rană.

Şi-apoi faţa i se schimonoseşte un pic.

Şi, dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut face, începe să plângă. Încercând cu furie, din răsputeri, să n-o facă, dar stând acolo, mare cât un bou, cu maceta în mână, şi *plângând.*

Ceea ce nu mă aşteptam deloc să facă.

Vocea lui Hildy ne trezeşte un pic:

— Pune cuţitu' jos, Todd, băiete.

Matthew aruncă jos maceta şi-şi pune mâna la ochi, în timp ce fornăie şi urlă ca un animal şi suspină. Mă uit spre Viola. Se holbează şi ea la Matthew, probabil la fel de perplexă ca mine.

Las jos mâna în care ţin cuţitul, dar nu-i dau drumul, încă nu.

Matthew trage adânc aer în piept, durerea şi mâhnirea din Vacarmul lui împrăştiindu-se peste tot în jur, şi, în plus, e furios fiin'că şi-a pierdut controlul

de faţă cu toată lumea.

— Trebuia să se *termine,* tuşeşte el. Să se termine *de mult.*

— Ştiu, spune Hildy, înaintând spre el şi punându-şi mâna pe braţul lui.

— Ce se întâmplă aici? zic.

— Nu-i treaba ta, Todd, puiule, zice Hildy. Prentisstown are-o istorie tristă.

— Aşa a zis şi Tam, spun. Ca şi cum eu n-aş şti.

Matthew îşi ridică ochii.

— Nu ştii nici o iotă din povestea asta, băiete, zice el, cu dinţii din nou încleştaţi.

— Gata, spune Hildy. Băiatu' ăsta nu ţi-e duşman.

Se uită la mine, cu ochii mijiţi.

— Şi tocmai de aia o să-şi bage la loc cuţitu'.

Răsucesc cuţitul în mână, dar apoi duc mâna la spate, şi-l bag în rucsac. Matthew se uită iarăşi urât la mine, dar de data asta începe să se retragă de-adevăratelea şi mă întreb cine o fi Hildy de-o ascultă aşa.

— Sunt amândoi nevinovaţ' ca nişte miei duşi la tăiere, Matthew, puiule, spune Hildy.

— Nimeni nu-i nevinovat, zice Matthew cu amărăciune, suflându-şi ultimele urme de muci şi ridicându-şi din nou maceta. Absolut nimeni.

Se întoarce cu spatele şi merge cu paşi mari spre livadă, fără să se uite înapoi.

Toţi ceilalţi se holbează în continuare la noi.

— Ziua trece, le spune Hildy tuturor celor adunaţi în cerc în jurul nostru. O s-aveţ' destul timp să vă ăăă-cunoaşteţ' şi să-i ăăă-salutaţ' mai târziu.

Eu şi cu Viola ne uităm cum muncitorii încep să se întoarcă la copacii şi la coşurile lor şi la ce fac ei, unii sunt în continuare cu ochii pe noi, dar majoritatea

se întorc la lucru.

— Tu eşti şefă pe-aici sau ceva de genu' ăsta? întreb.

— Ceva de genul ăsta, Todd, puiule. Hai, că n-aţ' văzut încă oraşul.

— Despre ce lege vorbea?

— Poveste lungă, puiule, spune ea. O să-ţ' zic mai târziu.

Cărarea, care e încă suficient de largă pentru bărbaţi şi vehicule şi cai, deşi eu nu văd decât bărbaţi, îşi croieşte drum şerpuind printre mai multe livezi aflate pe dealurile ce înconjoară această mică vale.

— Ce fel de fruct e ăsta? întreabă Viola, când două femei traversează drumul în faţa noastră cu nişte coşuri pline, urmărindu-ne din priviri în timp ce se îndepărtează.

— Ananas crestat, zice Hildy. Dulce ca zahărul, plin de vitamine.

— N-am auzit de aşa ceva, spun.

— Nu, zice Hildy. N-aveai cum.

Mă uit la toţi copacii ăştia care-s mult prea mulţi pentru o aşezare care nu poa' să aibă mai mult de cincizeci de oameni.

— Numai asta se mănâncă aici?

— Sigur că nu, zice Hildy. Facem comerţ cu celelalte aşezări aflate de-a lungul drumului principal.

Surpriza-i atât de evidentă în Vacarmul meu, încât până şi Viola râde un pic.

— Doar nu credeai că-s doar două aşezăr' 'n toată Lumea Nouă, nu-i aşa? întreabă Hildy.

— Nu, zic, simţind cum mă înroşesc, dar toate celelalte aşezări au fost nimicite în război.

— Mmmm, spune Hildy, muşcându-şi buza de sus, dând din cap, dar fără să mai zică nimic.

— E Haven? zice Viola, încet.

— E Haven ce? întreb.

— Cealaltă aşezare, zice Viola, fără să se uite la mine. Ziceai că există un leac pentru Vacarm în Haven.

— Aaah, şâşâie Hildy. Astea-s doar zvonuri şi speculaţii.

— Dar Haven e un loc adevărat? întreb.

— E prima aşezare creată şi cea mai mare dintre toate, zice Hildy. E locul cel mai apropiat din Lumea Nouă de marele oraş. La kilometri distanţă. Da' nu-i pentru ţărani ca noi.

— N-am auzit niciodată de el, zic din nou.

Nimeni nu spune nimic la asta şi am senzaţia că amândouă o fac din politeţe. Viola nu prea s-a mai uitat la mine de când cu chestia aia ciudată cu mine şi Matthew şi cuţitu'. Să fiu sincer, nu ştiu ce să-nţeleg din toate astea.

Aşa că toată lumea continuă să meargă.

Cred că sunt şapte clădiri cu totul în Farbranch, mai mici decât în Prentisstown, tot nişte clădiri, până la urmă, dar cumva diferite, şi mi se pare că am ieşit din Lumea Nouă şi-am ajuns într-un cu totul alt loc.

Prima clădire pe lângă care trecem e o bisericuţă din piatră, nouă şi curată, care-i şi deschisă, cu totul diferită de întunericul în care predica Aaron. Mai încolo e un magazin universal, cu un atelier de reparaţii pentru maşini, lipit de el, deşi nu văd maşinării prea mari prin zonă. N-am văzut încă nici o bicicletă de fisiune, nici măcar una stricată. Mai e o clădire care arată ca o sală de întâlniri, o alta cu şerpii de doctor[1] sculptaţi pe uşa de la intrare şi două clădiri ca nişte hambare ce par a fi spaţii de depozitare.

— Nu-s prea multe aici, spune Hildy. Dar e acasă.

— Casa ta nu-i aici, zic. Tu locuieşti departe, în afara oraşului.

— La fel ca majoritatea oamenilor, spune Hildy. Chiar şi după ce te-ai obişnuit cu asta, e mai plăcut s-ai doar Vacarmu' persoanei iubite ăăă-hălăduind prin jurul casei. Oraşul e-un pic cam gălăgios. Încerc s-aud gălăgia, dar tot nu-i *nici pe departe* ca în

1 Simbolul medicinii reprezentat prin doi şerpi încolăciţi în jurul unui baston cu două aripi (caduceul lui Hermes). (N.t)

Prentisstown. Sigur că e Vacarm şi în Farbranch, bărbaţii care-şi fac treburile lor zilnice şi plictisitoare, murmurându-şi gândurile care n-au nici o importanţă. *Poc, poc, poc* şi *eu o să dau doar şapte pentr-o duzină* şi *ascultaţi-o cum cântă, pur şi simplu, ascultaţi-o* şi *coteţul ăla trebuie reparat în seara asta* şi *o să cadă clar de pe chestia aia,* şi tot aşa mai departe, toate astea îmi sună atât de indiferent şi de neprimejdios, încât mi se pare parfum în comparaţie cu Vacarmu' negru cu care-s obişnuit eu.

— O, devine şi-ăsta negru, Todd, puiule, zice Hildy. Bărbaţii mai au şi ei crize de furie. La fel şi femeile.

— Unii oameni ar numi nepoliticos faptu' c-asculţi mereu Vacarmul unui bărbat, zic, uitându-mă în jur.

— E foarte adevărat, ţâncule.

Râde forţat.

— Da' tu singur ai zis că nu eşti încă bărbat.

Traversăm strada principală a oraşului. Câţiva bărbaţi şi câteva femei se plimbă încolo şi încoace, unii ducându-şi uşor mâna la pălărie spre Hildy, dar

majoritatea holbându-se, pur şi simplu, la noi.

Mă holbez şi eu la ei.

Dacă asculţi cu atenţie, poţi auzi unde sunt femeile din oraş, la fel de limpede cum auzi bărbaţii. Sunt ca nişte stânci pe care Vacarmul le spală şi, odată ce te-ai obişnuit cu asta, poţi simţi şi unde sunt tăcerile, răspândite peste tot, Viola şi Hildy, dar de zece ori mai mult, şi pun pariu că, dacă m-aş opri şi-aş sta aici, aş putea să vă spun cu precizie câte femei sunt în fiecare clădire.

Şi, ştiţi ce? Aşa amestecată cu sunetul atâtor bărbaţi, tăcerea nu mai pare nici pe jumătate atât de plină de dor ca înainte.

Şi apoi văd nişte oameni micuţi, micuţi care ne urmăresc din dosu' unui tufiş.

Copii.

Copii mai mici decât mine, *mai tineri* decât mine.

Primii pe care i-am văzut în viaţa mea.

O femeie cu un coş îi observă şi-i alungă cu mâinile. Se încruntă şi zâmbeşte, în acelaşi timp, şi copiii aleargă toţi chicotind prin spatele bisericii. Îi văd plecând. Îmi simt pieptul tresăltându-mi un pic.

— Vii? strigă Hildy după mine.

Mda, zic, uitându-mă în continuare spre locul unde s-au dus copiii.

Mă întorc şi merg după ele, dar cu capul încă întors spre ei. Copii. Copii adevăraţi. E suficient de *în siguranţă* aici pentru copii şi mă trezesc întrebându-mă dacă Viola s-ar putea simţi ca acasă aici, cu toţi oamenii ăştia care par de treabă, cu toate femeile astea şi copiii. Mă trezesc întrebându-mă dacă ar fi în siguranţă, deşi eu, în mod clar, nu-s.

Pun pariu că da.

Mă uit la Viola şi o surprind privind în altă parte.

Hildy ne-a dus la casa cea mai îndepărtată de clădirile din Farbranch. Are nişte trepte ce urcă până la uşa de la intrare şi un mic steag fluturând pe un băţ în faţa casei.

Mă opresc.

— Asta-i o primărie, zic. Nu-i aşa?

— Sediul vice-primarului, zice Hildy, în timp ce urcă scările, bocănind cu cizmele. Sora mea.

— Şi sora *mea,* zice o femeie deschizând uşa, o variantă mai durdulie, mai tânără şi mai încruntată a lui Hildy.

— Francia, spune Hildy.

— Hildy, spune Francia. Îşi fac semn cu capul, nu se îmbrăţişează, nici nu-şi strâng mâinile, doar dau din cap.

— Ce pacoste crez' c-aduci tu în oraşu' meu? zice Francia, uitându-se de sus la noi.

— Acu-i oraşul tău? spune Hildy, zâmbind, cu sprâncenele ridicate.

Se întoarce spre noi.

— Cum îi ziceam şi lu' Matthew Lyle, îs doar doi

ţânci-ăăă care-au fugit pentru siguranţa lor, care-ş' caută un refugiu.

Se întoarce spre sora ei.

— Şi dacă nici Farbranch nu-i un refugiu, soro, atunci ce-i?

— Nu despre ei ăăă-vorbeam, zice Francia, uitându-se la noi, cu mâinile încrucişate. Ci despre armata care ăăă-e pe urmele lor.

18. Farbranch

— Armată? zic, şi mi se pune instantaneu un nod în gât.

Viola spune acelaşi lucru, în acelaşi timp, dar de data asta nu mai pare deloc amuzant.

— Ce armată? se încruntă Hildy.

— Plutesc nişte ăăă-zvonur' dinspre câmpiile mai îndepărtate despre-o armată care se ăăă-adună pe cealaltă parte-a râului, zice Francia. Bărbaţ' călare. Bărbaţ' *din Prentisstown.*

Hildy îşi ţuguie buzele.

— *Cinci* bărbaţ' călare, zice ea. Nu o armată. Ăştia-s doar o poteră trimisă după ţâncii ăştia de-aici.

Francia nu pare prea convinsă de asta. N-am văzut niciodată pe cineva stând cu braţele atât de strâns încrucişate.

— Şi trecătoarea pe-un' se traversează râu' e doborâtă, or'cum, continuă Hildy, aşa că n-o să ăăă-vină nimeni prea curând în Farbranch.

Se uită înapoi spre noi.

— O *armată,* zice ea, scuturând din cap. Acu', pe bune...

— Dac' există vr'o ameninţare, soro, zice Francia, e de datoria mea...

Hildy îşi dă ochii peste cap.

— Nu-mi ăăă-spune mie de *datoria* ta, soro, zice ea, trecând pe lângă Francia şi deschizând uşa de la intrare a casei. Eu am *inventat* datoria asta a ta. Hai,

copii, să intrăm 'năuntru.

Viola şi cu mine nu ne mişcăm. Francia nu ne invită înăuntru pe niciunul din noi.

— Todd! Iatră Manchee la picioarele mele.

Trag adânc aer în piept şi mă duc la scările din faţă.

— Mnă ziua, doană, zic.

— *Doamnă,* şopteşte Viola în spatele meu.

— 'Mnă ziua, doamnă, zic, având grijă să nu mă împotmolesc. Eu sunt Todd. Ea e Viola.

Francia stă în continuare cu mâinile încrucişate, ca şi cum ar fi vorba de-un concurs între ele.

— Erau, într-adevăr, doar cinci bărbaţi, îi zic, deşi cuvântul armată încă răsună în jurul Vacarmului meu.

— Şi-acu' ar trebui să te cred pe cuvânt aşa, pur şi simplu? spune Francia. Un băiat care-i ăăă-urmărit?

Se uită în jos spre Viola, care încă aşteaptă pe prima treaptă.

— Îmi *cam* dau seama de ce fugeai.

— O, tacă-ţ' gura, Francia, zice Hildy, încă ţinând uşa deschisă pentru noi.

Francia se întoarce şi o alungă pe Hildy din calea ei.

— Eu mă ocup de cin' intră în propria mea casă, mersi foarte mult, zice Francia, şi apoi către noi: Păi, haideţ' odată, dacă venit'.

Şi-aşa ne bucurăm noi de ospitalitatea din Farbranch. Intrăm în casă. Francia şi Hildy ciorovăindu-se între ele dacă Francia are sau nu un loc unde să ne cazeze pentru oricât de mult am vrea să rămânem aici. Hildy câştigă cearta şi Francia ne arată mie şi Violei două camere micuţe, separate, aflate una lângă alta, cu un etaj mai sus.

— Câinele tău tre' să doarmă afară, zice Francia.

— Dar e...

— Asta n-a fost o întrebare, zice Francia, ieşind din cameră.

Ies şi eu şi o urmez pe palier. Coboară scările, fără să se întoarcă spre mine. În mai puţin de-un minut le aud din nou pe ea şi pe Hildy certându-se, încercând să nu ridice tonul. Viola iese şi ea din camera ei să asculte. Stăm acolo câteva clipe, surprinşi.

— Ce părere ai? întreb.

Nu se uită la mine. Şi-apoi parcă decide să se uite şi se uită.

— Nu ştiu, zice ea. Dar *tu* ce crezi?

Ridic din umeri.

— Nu pare prea încântată să ne vadă, zic, dar tot suntem mai în siguranţă decât m-am simţit eu în ultima vreme. În spatele unor pereţi şi chestii.

Ridic iarăşi din umeri.

— Şi Ben a vrut să ajungem aici şi tot restu'.

Ceea ce e adevărat, dar tot nu-s sigur că-i bine sau nu.

Viola îşi încrucişează şi ea braţele, exact ca Francia, dar, totuşi, foarte diferit de ea.

— Ştiu ce zici.

— Aşadar, bănuiesc că-i bine aşa deocamdată.

— Da, zice Viola. Deocamdată.

Mai ascultăm puţin cum se ceartă cele două.

— Ce-ai făcut mai devreme acolo, zice Viola...

— A fost o prostie, mă grăbesc să spun. Nu vreau să vorbim despre asta.

Faţa începe să-mi ia foc, aşa că mă retrag în cămăruţa mea. Stau acolo şi-mi muşc buzele. Camera arată ca şi cum ar fi fost a unei persoane bătrâne. Într-un fel, aşa şi miroase, da' măcar am un pat adevărat. Mă duc la rucsac şi-l desfac.

Mă uit primprejur să fiu sigur că nu m-a urmărit

nimeni şi scot caietul. Îl deschid la hartă, la săgeţile care arată drumul prin mlaştină către râu până pe partea cealaltă. Nu-i trecut nici un pod pe hartă, dar aşezarea e. Cu un cuvânt scris sub ea.

— Fayre, zic ca pentru mine. Fayre braw nk.

Ceea ce cred că înseamnă Farbranch.

Trag zgomotos aer pe nas în timp ce mă uit la pagina cu scris de pe spatele hărţii. *Trebuie să-i avertizezi* (bineînţeles, *bineînţeles,* taci din gură), tot subliniat în josul paginii. Totuşi, aşa cum zicea şi Viola, să avertizez pe cine? Pe cei din Farbranch? Pe Hildy?

— În legătură cu ce? zic.

Răsfoiesc cu stângăcie caietul şi sunt pagini de chestii, pagini întregi, cuvinte peste cuvinte peste cuvinte, ca şi cum Vacarmul s-a trântit direct pe hârtie şi nu mai înţelegi nimic din el. Cum să avertizez pe cineva despre toate *astea*?

— Oh, *Ben,* zic în sinea mea. La ce te gândeai?

— Todd? mă strigă Hildy de jos. Vi! Închid caietul

şi mă uit la copertă.

Mai târziu. O s-o întreb despre asta mai târziu.

Chiar *o să fac asta.*

Mai târziu. Îl pun deoparte şi cobor. Viola e deja acolo şi aşteaptă. Hildy şi Francia, tot cu braţele încrucişate, aşteaptă şi ele.

— Tre' să mă-ntorc înapoi la fermă, copii, zice Hildy. Am de lucru pentru binele tuturo', dar Francia a fo' de acord s-aibă grijă de voi azi şi-o să vin diseară să văd cum vă-ăăă mai descurcaţi.

Viola şi cu mine ne uităm unul la altul, dorindu-ne amândoi ca Hildy să nu plece.

— Mersi pentru asta, zice Francia, încruntându-se. În ciuda a ce v-o fi spus soră-mea despre mine, nu-s chiar un căpcăun.

— N-a zis, încep eu să spun, dar mă opresc, deşi Vacarmul meu termină propoziţia. *Nimic despre tine.*

— Mda, păi, e tipic pentru ea, zice Francia, uitându-se urât la Hildy, dar fără să pară prea deranjată de asta. Deocamdată puteţ' sta aici. Tata şi

mătuşica sunt morţi de mult şi camerele lor n-au prea avut căutare în ultima vreme.

Am avut dreptate. Camera unei persoane bătrâne.

— Dar noi s'ntem un oraş de oameni muncitori aici, în Farbranch.

Francia se uită de la mine la Viola şi înapoi.

— Şi va trebui să vă câştigaţ' şederea aici, chiar dacă-i pentr-o zi sau două pân' vă plănuiţi voi ce-aveţi de plănuit.

— Încă nu suntem siguri, zice Viola.

— Mmmm, mormăie Francia. Şi dacă decideţi să rămâneţi, dincolo de prima coamă cu livezi e şi-o ăăă-şcoală un' vă puteţ' duce.

— Şcoală? zic.

— Şcoală şi biserică, zice Hildy. Asta dacă rămâneţ' suficient de mult.

Bănuiesc că-mi citeşte din nou Vacarmul.

— O să staţ' atâta?

Eu nu zic nimic şi Viola nu zice nici ea nimic şi Francia mormăie din nou *mmmm.*

— Vă rog, don'şoară Francia! zice Viola când Francia se întoarce să vorbească cu Hildy.

— Doar Francia, copilă, spune ea, părând surprinsă. Ce-i?

— Există vreun loc de unde pot să trimit un mesaj către nava mea?

— Nava ta, zice Francia. Asta ăăă-'nseamnă că nava asta s-a 'ntors în întunericu' adânc de dincolo? Gura i se subţiază. Cu toţi oamenii de pe ea?

Viola dă din cap.

— Ar fi trebuit să raportăm înapoi. Să le spunem ce am găsit aici.

Vocea Violei e atât de liniştită şi faţa ei atât de

plină de aşteptări şi de încrezătoare, atât de deschisă şi de deşteaptă şi de pregătită pentru o dezamăgire, încât simt din nou acea stranie zvâcnitură de tristeţe sugându-mi tot Vacarmul în ea, ca o durere, ca un sentiment de rătăcire. Pun mâna pe spătarul unui divan ca să-mi recapăt echilibrul.

— Ah, fetiţo, spune Hildy, vocea ei devenind din nou suspicios de blândă. Să-nţeleg c-ai încercat să iei legătura cu noi, cei de-aici din Lumea Nouă, când ăăă-cercetai planeta de pe nava ta?

— Îhâm, zice Viola. N-a răspuns nimeni.

Hildy şi Viola dau din cap una către cealaltă.

— Ai ăăă-uitat că noi s'ntem nişte colonişti credincioşi, zice Francia, şi ne-am 'ndepărtat de lucrurile omeneşti ca să ne construim mica noastră utopie, aşa c-am lăsat maşinăria aia să se ducă de râpă şi-am continuat să ne vedem de grijile noastre legate de subzistenţă.

Viola face ochii mari.

— N-aveţi nici o metodă prin care să comunicaţi cu ceilalţi?

— N-avem căi de comunicare nici măcar cu celelalte *aşezări,* zice Francia, cu-atât mai puţin pen' ce-i dincolo de ele.

— Noi s'ntem fermieri, puiule, spune Hildy. Simpli fermieri care vor o viaţă simplă. Tocmai ăsta-i motivul pen' care-am ăăă-luptat făcând drumul ăsta ridicol de lung ca s-ajungem aici. Să ne eliberăm de lucrurile care-au provocat rivalităţ' atât de mari 'ntre oamenii de odinioară.

Bate darabana cu degetele în tăblia mesei.

— Dar, totuşi, n-a mers tocmai aşa cum ne-aşteptam.

— Nu prea ne-aşteptam să vină ş-alţii, zice Francia. Nu la fel cum se 'ntâmpla în Lumea Veche atunci când am plecat din ea.

— Deci, sunt blocată aici? zice Viola, şi vocea-i tremură puţin.

— Până când soseşte nava ta, spune Hildy. Mă tem că da.

— Cât de departe sunt? întreabă Francia.

— Intrarea în Sistem în 24 de săptămâni, zice Viola încet. Perihelion patru săptămâni mai târziu. Transferul orbital la două săptămâni după asta.

— Îmi pare rău, copilă. Se pare că vei fi de-a noastră şapte luni.

Viola ne întoarce spatele tuturor, în mod clar ca să se gândească mai bine la vestea asta.

O grămadă de lucruri se pot întâmpla în şapte luni.

— Ei, acuma, zice Hildy, cu glasul mai blând, am auzit c-au tot felu' de lucruri în Haven. Maşini de fisiune şi străz' ca la oraş şi mai multe magazine decât poţ' vedea cu ochii. Ar trebui să-ncerci şi-acolo înainte să te-ngrijorezi prea tare, da?

Hildy îi aruncă o privire Franciei şi Francia zice:

— Todd, fiule! Hai să ăăă-lucrăm un pic 'n hambar! Eşti băiat de fermieri, nu-i aşa?

— Dar..., încerc eu să spun.

— Sunt tot felu' de treburi de făcut într-o fermă, zice Francia, şi sunt sigură că ştii foarte bine asta...

Tot sporovăind aşa, Francia mă scoate afară pe uşa din spate. Uitându-mă peste umăr, o văd pe Hildy consolând-o pe Viola cu vorbe calde, pe care nu le pot auzi, cuvinte deja rostite pe care eu încă nu le ştiu.

Francia închide uşa în urma noastră şi mă conduce pe mine şi pe Manchee de-a lungul drumului principal până la una dintre clădirile alea mari folosite ca depozit pe care le-am zărit la venire. Văd bărbaţi împingând cărucioare până la uşa principală şi un alt bărbat descărnând coşurile pline cu fructele din livadă.

— Ăsta-i hambaru' de est, zice Francia, unde depozităm lucrurile gata să fie vândute. Aşteaptă aici.

Aştept şi ea se îndreaptă spre bărbatul care descarcă acele coşuri din cărucior. Vorbesc vreun minut şi aud în Vacarmul lui *Prentisstown?* limpede ca lumina zilei şi valul de sentimente din spatele lui. Sunt nişte sentimente un pic diferite de cele de până acum, dar dispar înainte să le pot desluşi şi Francia se întoarce înapoi.

— Ivan zice că poţi lucra în spate la ăăă-măturat

podeaua.

— La *măturat*? zic, destul de consternat. Ştiu cum funcţionează fermele, doană, şi eu...

— Sunt sigură că ştii, dar poate-ai observat şi tu că cei din Prentisstown nu-s vecinii noştri cei mai iubiţi pe-aici.

Mai bin' să stai departe de toată lumea până apucăm toţ' să ne obişnuim cu tine. E bine aşa?

E tot încruntată, tot cu braţele încrucişate, dar, de fapt, mda, pare logic ce zice şi, deşi faţa ei nu-i tocmai drăguţă, probabil că, într-un fel, e.

— Bine, spun.

Francia dă din cap şi mă duce la Ivan care pare cam de vârsta lui Ben, dar e scund, are părul închis la culoare şi nişte braţe ca nişte afurisite de trunchiuri de copac.

— Ivan, el e Todd, zice Francia.

Ridic mâna să dăm noroc. Ivan nu mi-o întinde

pe a lui. Se benoclează la mine c-o uitătură fioroasă.

— O să munceşt' 'n spate, zice el. Şi n-o să-mi stai 'n cale nici tu, nici câinele tău.

Francia pleacă şi Ivan mă ia înăuntru, îmi arată o mătură, şi-apoi trec la muncă. Şi aşa-mi petrec prima mea zi în Farbranch: înăuntrul unui hambar întunecat, măturând praful dintr-un colţ în altul şi văzând o singură fâşie de cer albastru printr-o uşă din celălalt capăt al încăperii.

Vai, ce fericire!

— Caca, Todd, zice Manchee.

— Nu aici înăuntru, să nu cumva!

E un hambar destul de mare, 75-80 de metri dintr-un capăt în celălalt, probabil, şi plin aproape pe jumătate cu ananas crestat. Mai e şi o porţiune cu baloţi mari de grâne, legaţi până la tavan cu sfoară subţire, şi o altă porţiune cu snopi uriaşi de grâu gata de măcinat şi de făcut făină din el.

— Vindeţi chestiile astea celorlalte aşezări? strig spre Ivan.

— Pauza de trăncăneală-i mai târziu, strigă şi el din colţul opus al încăperii.

Nu zic nimic după asta, dar ceva destul de necuviincios îmi apare în Vacarm înainte să-l pot opri. Mă grăbesc să mă-ntorc la măturat.

Dimineaţa trece. Mă gândesc la Ben şi la Cillian. Mă gândesc la Viola. Mă gândesc la Aaron şi la Primar. Mă gândesc la cuvântul *armată* şi la cum îmi face el stomacul să mi se strângă.

Nu ştiu.

Nu mi se pare în regulă că ne-am oprit. Nu după atâta alergat.

Toată lumea se poartă de parcă aici am fi în siguranţă, dar nu ştiu.

Manchee se vântură pe uşile din spate, în timp ce eu mătur, alungând nişte molii rozalii pe care le-mping afară de prin colţuri ascunse. Ivan păstrează distanţa, eu fac la fel, dar îi văd pe oamenii care vin la uşa lui şi lasă acolo bunurile aruncând priviri lungi şi insistente spre fundul hambarului, uneori trăgând cu coada ochiului în întuneric să vadă dacă-s acolo, eu, Băiatul din Prentisstown.

Deci, toată lumea urăşte Prentisstownul, am priceput asta. Şi eu detest Prentisstownul şi am mai multe motive să mă plâng decât oricare dintre ei. În timp ce dimineaţa se termină, încep şi eu să observ nişte lucruri. Ca de exemplu faptul că, deşi bărbaţii şi femeile fac muncile grele cot la cot, femeile sunt cele care dau mai multe ordine unor bărbaţi care le execută. Şi cum Francia e vice-primar şi Hildy e ce-o fi ea în Farbranch, încep să cred că e-un oraş condus de femei. De multe ori le aud tăcerile când trec pe lângă hambar şi aud şi Vacarmul bărbaţilor ca răspuns la tăcerea lor, uneori cu ranchiună, dar de cele mai multe ori într-un fel care, pur şi simplu, face ca lucrurile să meargă mai departe.

Şi aici, Vacarmul bărbaţilor e *mult* mai controlat decât cel cu care-s eu obişnuit. Cu atât de multe femei în jur şi cu ce ştiu eu din Vacarmul din Prentisstown, s-ar putea crede că ceru-i plin aici de femei Zgomotoase, dezbrăcate şi făcând cele mai uluitoare lucruri la care te-ai putea gândi vreodată. Şi sigur că auzi şi aici lucruri de astea, bărbaţii sunt bărbaţi, până la urmă, dar de cele mai multe ori auzi cântece sau rugăciuni sau gânduri despre munca pe care o fac.

Sunt liniştiţi oamenii aici, în Farbranch, dar un pic ciudaţi.

Din când în când, încerc să văd dac-o aud sau nu

pe Viola.

Dar nu pot.

Când e vremea mesei, Francia vine în spatele hambarului cu un sendviş şi cu o cană de apă.

— Unde-i Viola? întreb.

— Cu plăcere, zice Francia.

— Pentru ce?

Francia oftează şi spune:

— Viola-i în livadă, adună de pe jos fructele căzute. Îmi vine să întreb dacă e bine, dar n-o fac şi Francia refuză să citească asta în Vacarmul meu.

— Cum te descurci? mă întreabă.

— Ştiu să fac mai multe lucruri decât rahatu' ăsta de măturat.

— Fii atent cum vorbeşti, puiule. O să fie timp

destul să te punem la muncă serioasă.

Nu mai rămâne, merge spre partea din faţă a hambarului să mai stea puţin de vorbă cu Ivan, după care se duce să facă ce-o fi având de făcut un vice-primar zi de zi.

Am voie să zic asta? N-are nici un sens, dar, într-un fel, *îmi place* de ea. Probabil, fiin'că-mi aduce aminte de Cillian şi de toate lucrurile alea care mă scoteau din sărite la el. Memoria-i ceva stupid, nu-i aşa?

Mă reped cu poftă la sendviş şi tocmai mestec prima muşcătură când simt Vacarmul lui Ivan apropiindu-se.

— O să mătur firmiturile pe care le fac, îi zic.

Spre surpriza mea, râde, destul de sincer.

— S'nt sigur c-aşa o să faci.

Apoi ia o muşcătură din sendvişul lui.

— Francia zice c-o să fie-o întrunire a oraşului în

seara asta, spune după câteva clipe.

— Despre mine? întreb.

— Despre voi amândoi. Tu şi fata. Tu şi fata care-a scăpat teafără din Prentisstown.

Vacarmul lui e ciudat. E prevăzător, dar puternic, ca şi cum m-ar supraveghea îndeaproape. Nu descifrez nici un pic de ostilitate, cel puţin nu faţă de mine, dar ceva se strecoară înăuntru.

— O să cunoaştem pe toată lumea? întreb.

— S-ar putea. Mai 'ntâi o să ăăă-vorbim cu toţii despre voi doi.

— Dac-o să se voteze, zic, molfăind cu zgomot sendvişul, cre' c-o să pierd.

— O aveţ' pe Hildy care-o să ăăă-vorbească pentru voi, zice el. Şi-asta contează mai mult decât orice în Farbranch.

Mestecă şi înghite.

— Şi oamenii de-aici sunt oameni buni şi de treabă. Am mai primit şi 'nainte ţipi din Prentisstown. Nu s-a mai întâmplat demult, din vremurile nasoale de-odinioară.

— De la război? zic.

Se uită la mine, şi, din câte-mi dau seama, Vacarmul lui mă măsoară din cap până-n picioare.

— Mda, zice el. De la război.

Se uită în jur ca din întâmplare, dar am sentimentul că se uită să vadă dacă mai e cineva prin preajmă. Se întoarce spre mine şi mă fixează cu privirea. O privire care chiar caută ceva.

— În plus, spune, nu toţ' dintre noi s'nt de-aceeaşi părere.

— 'Spre ce? zic, şi nu-mi place nici privirea, nici agitaţia lui.

— 'Spre istorie.

Vorbeşte încet, cu privirea încă aţintită asupra

mea, aplecându-se spre mine.

Mă dau în spate puţin.

— Nu-nţeleg ce vrei să zici.

— Prentisstown încă mai are aliaţi, şopteşte el, ascunşi în tot felul de locuri surprinzătoare.

Vacarmul lui are imagini în el, imagini micuţe, ca şi cum Vacarmul lui mi-ar vorbi numai mie, şi încep să le văd tot mai limpede, lucruri strălucitoare, umede, rapide, soarele strălucind deasupra unor chestii roşii...

— Ţânci! Ţânci! latră Manchee într-un colţ.

Sar ca ars, chiar şi Ivan tresare şi deodată nu mai văd nimic în Vacarmul lui. Manchee continuă să latre şi aud o mulţime de chiţăieli care nu-s deloc ale lui. Mă uit.

Un grup de copii îngenunchează şi trag cu ochiul printr-o scândură ruptă, râzând îndrăzneţ, împingându-se unul pe altul mai aproape de gaură.

Arată înspre mine.

Şi toţi sunt aşa de mici. Aşa *de* mici.

Adică, *uită-te* şi tu la ei.

— Ieşiţi afară de-aici, şobolanilor! strigă Ivan, dar are ceva amuzant în voce şi în Vacarm, şi ascunde orice urmă despre ce-am văzut mai devreme. În timp ce puştii din faţa găurii în zid se împrăştie, se aud nişte hohote de râs stridente.

Şi asta-i tot, au dispărut.

Ca şi cum ar fi fost rodul mintii mele.

— Ţânci, Todd! latră Manchee. Ţânci!

— Ştiu, zic, scărpinându-l pe cap când ajunge lângă mine. Ştiu.

Ivan bate din palme.

— Ast-a fost masa de prânz, gata. 'Napoi la lucru. Îmi mai aruncă o ultimă privire plină de înţelesuri, înainte de a se îndrepta spre partea din

faţă a hambarului.

— Despre ce era vorba? îi zic lui Manchee.

— Despre ţânci, îngână el, îngropându-şi botul în mâna mea.

Şi după aia urmează o după-amiază cam la fel ca dimineaţa. Măturat, inşi care trec pe-acolo, o pauză de băut apă în care Ivan nu-mi zice nici un cuvânt, iar măturat.

O vreme încerc să mă gândesc la ce-am putea face mai departe. Dacă mai e vorba de *noi* aici. Cei din Farbranch or să se-ntâlnească să discute despre noi şi o vor ţine cu siguranţă pe Viola aici până o să-i sosească nava, e limpede ca bună ziua, dar or să mă accepte şi pe mine?

Şi dacă da, o să rămân?

Şi o să-i avertizez?

Simt o arsură în stomac de fiecare dată când mă gândesc la caiet, aşa că tot încerc să schimb subiectul.

După o zi cât o veşnicie, soarele începe să apună. Nu mai am naibii nimic de măturat. Am măturat deja în tot hambarul de mai multe ori, am numărat coşurile, le-am mai numărat o dată, am încercat să repar scândura aia ruptă din peretele hambarului, deşi nu mi-a cerut nimeni s-o fac. Nu prea poţi face multe lucruri, dacă nu te lasă naibii cineva să ieşi din hambarul ăsta.

— Şi nu-i adevărat? zice Hildy, apărând din senin.

— N-ar trebui să te furişezi aşa pe lângă oameni, îi spun. Voi, ăştia liniştiţi.

— Am adus de mâncare la Francia pen' tine şi Viola. Nu vrei să mergi acolo să mănânci ceva?

— În timp ce voi vă duceţi toţi la întâlnire?

— În timp ce ne ducem la întâlnire, da, puiule, zice Hildy. Viola-i deja acasă şi-o să mănânce mai mult ca sigur toată mâncarea.

— Foame, Todd! latră Manchee.

— E de mâncare şi pentru tine, căţeluşule, zice

Hildy, aplecându-se să-l mângâie.

Se trânteşte imediat cu labele în sus pentru ea, fără nici un strop de demnitate.

— Şi despre ce-i vorba la întâlnirea asta, până la urmă? întreb.

— O, despre noii colonişti care ăăă-vor sosi. Astea-s nişte veşti importante.

Se uită la mine.

— Şi-o să vă prezentăm şi pe voi, bine'nţeles. Să se obişnuiască oamenii din oraş cu ideea că sunteţ' ăăă-bine-veniţi aici.

— Şi-o să fim bine-veniţi?

— Oamenilor le e frică de ceea ce nu cunosc, Todd puiule, zice ea, ridicându-se în picioare. După ce-or să vă cunoască, problema asta o să dispară.

— O să putem rămâne aici?

— Cre' că da. Dacă vreţ' şi voi.

Nu zic nimic la asta.

— Hai du-te acas', zice ea. O să vin să vă iau pe-amândoi la momentu' potrivit.

Răspund doar dând din cap şi ea-mi face semn cu mâna şi pleacă, traversând hambarul care-a devenit şi mai întunecat decât înainte. Duc mătura în locul unde era atârnată, iar paşii-mi răsună în tăcerea aia. Aud Vacarmul bărbaţilor şi tăcerea femeilor adunându-se la un loc în celălalt capăt al oraşului, în sala de întruniri. Cuvântul *Prentisstown* se strecoară cel mai des până la mine şi-apoi numele meu şi al Violei şi al lui Hildy.

Şi tre' să spun, deşi e frică şi suspiciune în el, nu mai simt la fel de apăsător de mult că n-am fi bine-veniţi aici. Sunt mai multe întrebări decât sentimente de furie ca alea ale lui Matthew Lyle.

Pe care-l cunoaşteţ', probabil. Probabil că nici măcar el nu-i atât de rău, până la urmă.

— Hai, Manchee, zic, hai să halim ceva.

— Mâncare, Todd! latră el în urma mea.

— Mă întreb cum o fi fost ziua Violei, spun.

Şi, în timp ce mă îndrept spre intrarea în hambar, îmi dau seama că o fărâmă de Vacarm se distinge din murmurul general de afară.

O fărâmă de Vacarm se ridică din şuvoiul cel mare.

Şi se îndreaptă spre hambar.

Vine direct spre intrare.

Mă opresc, adânc în întunericul hambarului.

O umbră intră pe uşa aflată la distanţă.

Matthew Lyle.

Şi Vacarmul lui zice *Nu pleci nicăieri, băiete.*

19. Următoarele decizii ale cuţitului

— Înapoi! înapoi! înapoi! începe deodată să latre Manchee.

Strălucirea ca de lună a macetei lui Matthew Lyle.

Duc mâna la spate. Am ascuns teaca sub cămaşă cât timp am lucrat, dar în mod sigur cuţitul e încă acolo. În mod sigur. Îl scot şi-l ţin pe lângă corp.

— Nu mai e nici o mamaie car' să te-apere de data asta, zice Matthew, răsucindu-şi maceta înainte şi înapoi, ca şi cum ar încerca să taie aerul în felii subţiri. Nu mai ai nici o fustă sub care să te-ascunzi pen' ce-ai făcut.

— N-am făcut nimica, zic, retrăgându-mă un pas în spate, încercând să fac aşa, încât Vacarmul meu să nu dezvăluie uşa din dos, care-i fix în spatele meu.

— Nu contează, zice Matthew, înaintând spre mine, în timp ce eu mă tot retrag. Avem o lege aici, în oraşu' ăsta.

— N-am nimic de împărţit cu tine, îi zic.

— Dar eu am cu *tine,* băiete, spune, iar Vacarmul lui începe să se agite şi e multă furie în el, sigur, dar e şi o durere ciudată, *suferinţa* aia plină de mânie pe care aproape c-o poţi simţi pe vârful limbii. E şi o anumită stare de nervi învolburându-se în jurul

lui, vizibil ţâfnoasă, oricât de mult ar încerca el s-o ascundă.

Fac din nou un pas în spate, mai adânc în noapte.

— Nu-s un om rău, să ştii, zice el brusc şi destul de derutant, dar răsucind în continuare maceta. Am o nevastă. Am o fiică.

— Si ele n-ar vrea să-i faci rău unui băiat nevinovat, sunt sigur...

— Linişte! ţipă, şi-l aud cum înghite în sec.

Nu e sigur de asta. Nu-i sigur de ce urmează să facă.

Ce se întâmplă aici?

— Nu ştiu de ce eşti furios, îi zic, dar îmi pare rău. Orice-ar fi...

— Ce vreau eu să ştii înainte să plăteşti, spune el peste mine, ca şi cum s-ar forţa să nu asculte ce zic. Ce *trebuie* să ştii, băiete, e că pe mama o chema

Jessica.

Nu fac nici un pas în spate.

— Poftim?

— Pe mama, mormăie el, o chema *Jessica.*

Nu înţeleg nimic din ce spune.

— *Ce?* zic. Nu ştiu cum o...

— Ascultă, băiete! zbiară el. *Ascultă pur şi simplu.*

Şi atunci Vacarmul lui se deschide larg.

Şi văd...

Si văd...

Văd ce-mi arată el.

— Asta-i o minciună, şoptesc eu. Asta-i o

minciună blestemată.

Dar nu trebuia să zic asta.

Cu un ţipăt, Matthew face un salt înainte, alergând spre mine de-a lungul hambarului.

— Fugi! strig către Manchee, întorcându-mă şi ţâşnind spre uşile din spate. (Taci din gură, chiar crezi că un cuţit se poate pune cu o *maceta*?) Îl aud pe Matthew zbierând în continuare, Vacarmul lui explodând în urma mea, şi ajung la uşa din spate pe care o deschid izbind-o de perete, când brusc îmi dau seama de ceva.

Manchee nu-i cu mine.

Mă întorc. Când am zis „fugi", Manchee a fugit în direcţia cealaltă, aruncându-se cu toată răutatea lui absolut neconvingătoare asupra atacatorului Matthew.

— Manchee! spun eu răcnind.

E al naibii de întuneric în hambar acum şi se aud mârâieli şi lătrături şi zăngăneli şi apoi îl aud pe Matthew ţipând de durere din cauza a ceea ce sigur e

o muşcătură.

Bravo, băiete, gândesc eu. *Afurisit de câine bun ce eşti.*

Şi nu pot să-l las acolo, nu-i aşa?

Alerg înapoi în întuneric spre locul unde-l văd pe Matthew ţopăind de zor şi silueta lui Manchee dansând printre picioarele lui şi loviturile macetei, lătrând cu căpşorul aplecat.

— Todd! Todd! Todd! latră el.

Sunt la cinci paşi distanţă de ei şi încă alerg când Matthew loveşte pământul cu ambele mâini, împlântând vârful macetei în podea. Aud un schelălăit de-al lui Manchee, fără cuvinte, doar durere, după care dispare val vârtej într-un colţ întunecat.

Scot un urlet şi mă prăbuşesc direct asupra lui Matthew. Zburăm amândoi, rostogolindu-ne la pământ într-un talmeş-balmeş de coate şi genunchi. Doare, dar aterizez în mare parte pe Matthew, aşa că-i în regulă.

Ne răsturnăm amândoi şi îl aud urlând de durere. Mă ridic imediat în picioare, cu cuţitul în mână, la câţiva metri de el, departe acum de uşa din

spate şi cu Matthew blocând-o pe cea din faţă. Îl aud pe Manchee scâncind în întuneric.

Aud, de asemenea, nişte Vacarm agitându-se dinspre drumul oraşului în direcţia sălii de întruniri, dar n-am timp să mă gândesc la asta acum.

— Nu mi-e frică să te omor, îi zic, deşi mi-e îngrozitor de frică, dar sper că Vacarmul meu şi al lui sunt acum atât de gălăgioase, încât n-o să mai înţeleagă nimic din el.

— Înseamnă că simţim acelaşi lucru, spune el, întinzându-se după macetă.

Nu nimereşte la prima smucitură sau din prima secundă. Risc şi fac un salt înapoi în întuneric, căutându-l pe Manchee.

— Manchee? zic, căutând ca nebunul prin spatele snopilor şi al mormanelor de coşuri cu fructe. Încă îl aud pe Matthew chinuindu-se să-şi scoată maceta din podea, iar gălăgia dinspre oraş devine tot mai puternică.

— Todd! aud din mijlocul întunericului.

Vine de undeva de lângă baloţi, într-un ascunziş ce se deschide pe lângă ele şi duce înapoi la peretele hambarului.

— Manchee! strig, vârându-mi capul prin el.

Mă uit deodată în spate.

Cu un ultim efort, Matthew îşi scoate maceta din podea.

— Todd! zice Manchee, zăpăcit şi speriat. Todd!

Şi-atunci vine Matthew, cu paşi înceţi, ca şi cum n-ar mai fi nevoie să se grăbească, Vacarmul lui luându-i-o înainte, într-un val pe care nu-l mai poţi opri cu nici un fel de argumente.

N-am de ales. Îmi croiesc drum afară din ascunziş şi ridic cuţitul.

— O să plec, zic, ridicând tonul. Lasă-mă doar să-mi iau câinele şi-apoi plecăm.

— 'I prea târziu pentru asta, spune Matthew, apropiindu-se.

— Nu vrei să faci asta. Îmi dau seama.

— Tacă-ţi fleanca.

—Te rog, zic, agitând cuţitul. Nu vreau să-ţi fac nici un rău.

— Ţi se pare că mi-e frică, băiete?

Aproape, tot mai aproape, pas cu pas.

Se aude o bubuitură undeva afară, în depărtare. Oamenii aleargă şi ţipă, dar niciunul din noi nu se uită.

Mă ghemuiesc şi mă bag înapoi în ascunziş, dar nu-i suficient de încăpător pentru mine. Mă uit în jur, să văd pe unde-aş putea să scap.

Nu găsesc mare lucru.

Cuţitul meu va trebui s-o facă. Să acţioneze, chiar dacă se pune cu o macetă.

— Todd! aud în spatele meu.

— Stai liniştit, Manchee, zic. O să fie bine.

Dar cine ştie ce-o fi în capul unui câine?

Matthew aproape c-a ajuns lângă noi.

Pun mâna pe cuţit.

Matthew se opreşte la un metru de mine, atât de aproape, încât îi pot vedea ochii strălucind în întuneric.

— Jessica, zice el.

Şi ridică maceta deasupra capului.

Bat în retragere, ţinând cuţitul ridicat, încurajându-mă singur...

Dar se opreşte...

Se opreşte... Într-un fel, recunosc...

Şi asta-i de-ajuns...

După ce spun o scurtă rugăciune, care nu-i tot aia de la pod, îmi răsucesc cuţitul, tăind chiar prin (mulţumesc, mulţumesc) funiile cu care sunt legaţ' baloţii, despicând cu totul prima stivă. Celelalte funii pocnesc imediat din cauza dezechilibrului brusc, iar eu-mi acopăr capul şi mă ghemuiesc în timp ce baloţii încep să se rostogolească.

Aud bufnituri şi tropăieli şi un „oof" dinspre Matthew şi când ridic privirea îl văd îngropat sub baloţi, cu un braţ în afară, din care a scăpat maceta. Fac un pas înainte şi-i dau un şut mai încolo, apoi mă întorc să-l găsesc pe Manchee.

E într-un colţ întunecat în spatele baloţilor, care acum sunt răsturnaţi. Mă reped spre el.

— Todd! zice când ajung aproape de el. Coadă, Todd!

— Manchee!

E atât de întuneric, încât trebuie să mă aşez pe vine lângă el ca să văd. Coada lui e cu două treimi mai scurtă decât era, e sânge peste tot, dar, slavă lui Dumnezeu, Manchee tot mai încearcă să dea din ea încoace şi-ncolo.

— Au, Todd!

— E-n regulă, Manchee, spun, vocea mea şi Vacarmul meu aproape ţipând de uşurare că e doar coada. O să te facem bine îndată.

— Eşti bine, Todd?

— Sunt bine, zic, mângâindu-l pe cap.

Mă apucă cu dinţii de mână, dar ştiu că nu se poate abţine fiin'că-l doare. Mă linge ca să-l iert, apoi mă muşcă din nou.

— Au, Todd! zice el.

— Todd Hewitt! aud pe cineva strigând din partea din faţă a hambarului.

Francia.

— Sunt aici! răspund, ridicându-mă în picioare. Sunt bine. Matthew a luat-o razna...

Dar mă opresc fiin'că ea n-ascultă ce zic.

— Tre' să rămâi înăuntru, Todd, băiete, spune Francia în grabă. Tre' să...

Se opreşte când îl vede pe Matthew sub baloţi.

— Ce s-a 'ntâmplat? zice, începând să răstoarne baloţii, dându-l la o parte pe cel de pe faţa lui şi aplecându-se deasupra să vadă dacă mai respiră.

Arăt spre maceta lui:

— *Asta* s-a întâmplat.

Francia se uită la ea, apoi se uită lung la mine, iar faţa ei spune ceva ce nu pot descifra, şi nici măcar n-am şanse să ghicesc. Nu ştiu dacă Matthew e viu sau mort şi n-o să aflu asta niciodată.

— Am fost atacaţ', puiule, zice ea, ridicându-se în picioare.

— Aţi fost *ce?*

— Bărbaţi, spune, revoltându-se. Bărbaţi din Prentisstown. Grupul ăla care-i pe urmele tale. Au atacat întregul oraş.

Stomacul mi se întoarce deodată pe dos.

— O, nu, zic. Şi după aia mai zic o dată. O, nu.

Francia se uită în continuare la mine, iar mintea ei gândeşte Dumnezeu ştie ce.

— Nu ne preda, zic, retrăgându-mă din nou. Or să ne omoare.

Francia se încruntă la asta.

— Ce fel de femeie crez' că-s eu?

— Nu ştiu, zic, tocmai asta-i problema.

— N-o să te *predau. Pe bune,* acuma. Nici pe Viola. De fapt, atmosfera din sala de şedinţe a oraşului, atât cât am prins-o eu, a fost despre cum să ăăă-hotărâm să vă apărăm pe amândoi de ceea ce urma să ăăă-vină mai mult ca sigur.

Se uită în jos spre Matthew.

— Deş' s-ar putea să fie o promisiune pe care să n-o putem respecta.

— Unde-i Viola?

— La mine acasă, zice Francia, redevenind deodată plină de viaţă. Hai. Tre' să te duc undeva 'n siguranţă.

— Aşteaptă, spun şi mă strecor prin spatele baloţilor şi-l găsesc pe Manchee tot în colţul lui, lingându-şi coada.

Se uită la mine şi latră, doar un lătrat stins care nici măcar nu e un cuvânt.

— O să te iau în braţe acum, îi zic. Încearcă să nu mă muşti prea tare, de acord?

— De acord, Todd, scheaună el, scâncind de fiecare dată când încearcă să dea din coada lui scurtă.

Mă aplec, îi pun braţele sub burtică şi-l ridic până la nivelul pieptului. Scânceşte şi mă muşcă tare de încheietură, după care mă linge.

— E OK, prietene, îi zic, ţinându-l cât pot eu de bine.

Francia mă aşteaptă la uşile hambarului şi ies afară după ea în drumul principal.

Oamenii aleargă peste tot. Văd bărbaţi şi femei cu puşti care gonesc spre livezi şi alţii care-şi duc repede copiii (iată-i din nou) în case şi alte locuri de felul ăsta. Aud la distanţă bubuituri şi strigăte şi ţipete.

— Unde-i Hildy? strig.

Francia nu zice nimic. Ajungem la treptele din faţa casei ei.

— Ce-i cu Hildy? întreb din nou în timp ce le urcăm.

— S-a dus la luptă, spune Francia, fără să se uite la mine, deschizând uşa. Probabil c-au ajuns mai întâi la ferma ei. Tam era încă acolo.

— O, nu, zic din nou, prosteşte, ca şi cum *o, nu*-urile mele ar mai ajuta la ceva.

Când intrăm, Viola coboară într-o clipă, aproape zburând de la etaj.

— De ce v-a luat atât de mult? zice ea, cam răstit, şi nu ştiu cu care dintre noi vorbeşte.

I se taie respiraţia când îl vede pe Manchee.

— Bandaje, spun. Din alea de supercalitate.

Ea dă din cap şi se năpusteşte înapoi pe scări.

— Voi doi staţ' aici, îmi zice Francia. Nu ieşiţ' afară, orice-aţ' auzi.

— Dar trebuie să fugim! spun, fără să mai înţeleg nimic. Tre' să plecăm de-aici!

— Nu, Todd, puiule, zice ea. Dacă cei din Prentisstown vor să pună mâna pe voi, ăsta-i un motiv suficient de bun ca noi să vă apărăm de ei.

— Dar ei au arme...

— Şi noi avem, zice Francia. Niciun detaşament de bărbaţi din Prentisstown n-o să pună stăpânire pe oraşul *ăsta.*

Viola e din nou jos lângă scări, scotocind prin

traistă după bandaje.

— Francia, zic...

— Rămâneţ' aici, spune ea. O să v-apărăm. P*e-amândoi.*

Se uită la amândoi, cu asprime, ca şi cum ar aştepta să vadă dacă suntem de acord, apoi se întoarce şi iese pe uşă ca să-şi apere oraşul, bănuiesc.

Ne holbăm o clipă la uşa închisă, apoi Manchee scânceşte din nou şi trebuie să-l pun jos. Viola scoate un bandaj pătrat şi micul ei bisturiu.

— Nu ştiu dacă astea merg şi la câini, spune.

— E tot ce avem, zic.

Taie o fâşie subţire şi eu trebuie să-l ţin pe Manchee cu capul în jos în timp ce ea o înfăşoară în jurul cozii lui distruse. El mârâie, apoi îşi cere scuze, apoi mârâie şi-şi cere din nou scuze, până când Viola termină de înfăşurat strâns întreaga coadă. Când îi dau drumul, începe imediat să lingă locul bandajat.

— Nu mai face aşa, îi zic.

— Mâncărimi, spune Manchee.

— Câine prostuţ. Îl scarpin între urechi.

— Afurisit de câine prostuţ ce eşti.

Viola îl mângâie şi ea, încercând să-l facă să nu-şi mai lingă bandajul.

— Crezi că suntem în siguranţă? întreabă ea încet, după un minut lung.

— Nu ştiu.

Se aud şi alte bubuituri în depărtare. Sărim ca arşi amândoi. Alţi oameni care ţipă. Şi mai mult Vacarm.

— Niciun semn de la Hildy de când a început totul, zice Viola.

— Ştiu. Încă o clipă de tăcere în timp ce îl mângâiem întruna pe Manchee. Şi mai multă gălăgie dinspre livezile de sus, de deasupra oraşului. Totul

pare atât de îndepărtat, de parcă nici nu s-ar întâmpla.

— Francia mi-a zis că dai de Haven dacă ţii cursul râului principal, spune Viola.

Mă uit la ea. Mă întreb dacă ştiu ce înseamnă asta.

Cred că ştiu.

— Vrei să pleci, îi zic.

— Or să tot vină, spune ea. Îi punem în pericol pe oamenii din jurul nostru. Nu crezi c-or să tot vină, dacă au ajuns deja până aici?

Ba da. Cred că da. N-o zic, dar asta cred.

— Dar au zis că pot să ne apere, spun.

— Crezi asta?

Nu spun nimic nici de data asta. Mă gândesc la Matthew Lyle.

— Nu cred că mai suntem în siguranţă aici, zice ea.

— Nu cred că mai suntem în siguranţă *nicăieri*, zic. Nicăieri pe toată planeta asta.

— Trebuie să iau legătura cu nava mea, Todd, spune ea, aproape stăruind. Aşteaptă veşti de la mine.

— Şi vrei să te lansezi aşa în necunoscut ca să poţi face asta?

— Şi tu vrei asta, zice ea. Simt asta.

Se uită în altă parte.

— Dacă tot am plecat împreună...

Când aud asta ridic privirea, încercând să văd, încercând să aflu, să aflu adevărul gol-goluţ.

Dar nu face decât să se uite şi ea la mine.

Ceea ce-i de ajuns.

— Hai să mergem, spun.

Ne facem bagajele în grabă, fără să mai zicem nimic, îmi pun rucsacul în spate, ea-şi agaţă traista pe umăr, Manchee e din nou pe picioarele lui şi merge, şi ieşim pe uşa din spate. Pur şi simplu, plecăm. E mai sigur pentru Farbranch, bineînţeles, dar cine ştie dacă e mai sigur şi pentru noi? Cine ştie dacă asta-i decizia corectă sau nu?

După ce Hildy şi Francia ne-au promis atâtea, e greu să plecăm aşa.

Dar decidem să plecăm. Şi asta o să facem.

Fiin'că măcar am decis *noi* treaba asta. Mai bine să n-am pe nimeni care să-mi zică ce-o să facă el pentru mine, chiar dacă intenţiile lui sunt bune.

Acum e întuneric deplin afară, cu toate că ambele luni strălucesc puternic. Toţi din oraş sunt atenţi la altceva, aşa că nu ne opreşte nimeni să fugim. Uite un pod mic care trece peste râul ce traversează oraşul.

— Cât de departe-o fi Haven-ul ăsta? întreb în şoaptă, în timp ce trecem podul.

— Cam departe, răspunde Viola tot în şoaptă.

— Cât de departe e cam departe ăsta?

Pentru o clipă nu zice nimic.

— Cât de *departe*? zic din nou.

— La câteva săptămâni de mers pe jos, spune Viola, fără să se uite în urmă.

— Câteva *săptămânii*
— Ce altceva să facem? zice ea.

Şi n-am nici un răspuns la asta, aşa că mergem în continuare. De cealaltă parte a râului, drumul urcă spre dealul îndepărtat al văii. Hotărâm s-o luăm spre el, pentru că e cea mai rapidă cale de-a ieşi din oraş, apoi să ne croim drum spre sud, spre râu şi să ţinem cursul lui. Harta lui Ben se opreşte la Farbranch, aşa că râul e tot ce avem ca reper de aici înainte.

Sunt atâtea întrebări pe care le luăm cu noi în timp ce fugim din Farbranch, întrebări la care n-o să ştim niciodată răspunsurile: de ce Primarul şi câţiva oameni au mers la kilometri întregi distanţă de casă ca să atace de capu' lor un afurisit de oraş întreg? De

ce sunt în continuare pe urmele noastre? De ce suntem atât de importanţi pentru ei? Şi ce s-a întâmplat cu Hildy?

Şi oare l-am omorât pe Matthew Lyle?

Şi a fost adevărat ce mi-a arătat el în Vacarmul lui acolo, până la urmă?

Aia era adevărata istorie a Prentisstownului?

— *Care* era adevărata istorie? întreabă Viola în timp ce străbatem în grabă poteca.

— Nimic, zic. Şi nu-mi mai citi Vacarmul.

Ajungem în vârful dealului chiar când răsună un alt răpăit de focuri de armă. Ne oprim să privim.

Şi atunci vedem.

Frate, chiar că vedem.

O, Doamne, zice Viola. În lumina celor două luni, întreaga vale străluceşte destul de tare, de la un capăt la altul al clădirilor din Farbranch şi-napoi spre

dealuri, unde sunt livezile.

Vedem bărbaţii şi femeile din Farbranch alergând înapoi spre acel deal. În retragere.

Şi defilând în vârful lui sunt cinci, zece, cincisprezece bărbaţi călare.

Urmaţi de şiruri de bărbaţi înarmaţi, mărşăluind într-un convoi ce se întinde în spatele a ceea ce probabil sunt caii Primarului.

Nu-i un detaşament. Nu-i nici pe departe un detaşament.

— E tot Prentisstownul, zic, simţind că-mi fuge pământul de sub picioare. Sunt toţi afurisiţii ăia de bărbaţi din Prentisstown.

Şi sunt de trei ori mai mulţi decât cei care trăiesc în momentul ăsta în Farbranch.

De trei ori mai multe arme.

Auzim împuşcături şi-i vedem pe bărbaţii şi femeile din Farbranch căzând în timp ce aleargă

înapoi spre casele lor.

Or să pună stăpânire pe oraş cu uşurinţă. Or să-l cucerească înainte să se scurgă ceasul ăsta.

Fiin'că zvonurile erau adevărate, zvonurile pe care le-a auzit Francia.

Cuvântul era adevărat.

E o armată.

O armată întreagă.

O armată întreagă e pe urmele mele şi ale Violei.

PARTEA A IV-A

20. O armată de bărbaţi

Ne-ascundem în spatele unor tufe, deşi e întuneric, deşi armata e de cealaltă parte a văii, deşi ei nu ştiu că noi suntem aici, sus, şi n-au cum să-mi audă Vacarmul în tot balamucul ăsta, dar noi ne-ascundem oricum. Şi voi aţi face la fel.

— Poţi să vezi în întuneric cu binoclul tău? şoptesc. În loc de răspuns, Viola cotrobăie în traistă după el şi-l ridică până la nivelul ochilor.

— Ce se-ntâmplă? zice, privind prin el, şi apăsând pe mai multe butoane. Cine sunt toţi bărbaţii ăştia?

— Sunt cei din Prentisstown, spun, întinzând braţul. Se pare că-s toţi bărbaţii din afurisitul ăla de oraş.

— Cum e posibil să fie aici tot oraşul?

Se mai uită o secundă sau două, apoi îmi dă mie binoclul.

— Ce sens are toată povestea asta?

— Punct ochit, punct lovit.

Setarea pe modul de noapte a binoclului face ca valea şi tot restul să fie de un verde strălucitor. Văd cai coborând în galop dealul, îndreptându-se spre zona principală a oraşului, văd bărbaţii trăgând cu armele, îi văd pe locuitorii din Farbranch trăgând şi ei, dar cei mai mulţi fug, cei mai mulţi se prăbuşesc, cei mai mulţi mor. Armata din Prentisstown nu pare interesată în a lua prizonieri.

— Trebuie să plecăm de aici, Todd, spune Viola.

— Mda, zic, dar mă uit în continuare prin binoclu.

Pentru că totul e verde, e greu să distingi vreo faţă.

Mai apăs pe câteva dintre butoanele binoclului până le găsesc pe cele care-mi apropie imaginile.

Prima persoană pe care o văd, în mod sigur, e Domnul Prentiss Junior, aflat în frunte, descărcându-şi puşca în aer atunci când n-are în cine să tragă. Apoi îi văd pe Domnul Morgan şi pe Domnul Collins fugărind

nişte bărbaţi din Farbranch până la hambarele folosite pentru depozitare, trăgând cu puştile după ei. Şi Domnul O'Hare e acolo şi mai mulţi dintre „suspecţii de serviciu" călare, Domnul Edwin, Domnul Henratty, Domnul Sullivan. Şi iată-l şi pe Domnul Hammar, zâmbetul de pe faţa lui părând verde şi rău chiar şi de la distanţa asta, în timp ce trage cu puşca spre spinările femeilor care zoresc nişte copii mici spre case, aşa că trebuie să mă uit în altă parte ca să nu vomit şi ce n-am mâncat în seara asta la cină.

Bărbaţii care nu sunt călare mărşăluiesc spre oraş. Dintre toţi, primul pe care-l recunosc e Domnul Phelps, băcanul. Ceea ce-i ciudat, fiin'că nu mi s-a părut niciodată genul războinic. Şi uite-l şi pe Domnul Baldwin. Şi pe Domnul Fox. Şi pe Domnul Cardiff care era mulgătorul nostru cel mai bun. Şi pe Domnul Tate, care a avut cele mai multe cărţi de ars atunci când Primarul le-a scos în afara legii. Şi pe Domnul Kearney, care măcina grâul întregului oraş şi care vorbea întotdeauna cu blândeţe şi care făcea jucării din lemn pentru aniversările fiecărui băiat din Prentisstown.

Ce caută toţi bărbaţii ăştia într-o armată?

— Todd, zice Viola, trăgându-mă de braţ.

Bărbaţii care mărşăluiesc nu par niciunul dintre

ei prea fericiţi, văd. Nemiloşi şi reci şi înspăimântători într-un fel diferit de cel al Domnului Hammar, ca şi cum ar fi lipsiţi complet de sentimente.

Dar continuă să mărşăluiască. Continuă să tragă cu puşca. Continuă să doboare la pământ uşile.

— Ăla-i Domnul Gillooly, zic, cu binoclul lipit de ochi. Ăla nu-şi poate nici măcar tranşa propria carne.

— *Todd,* spune Viola şi o simt cum se îndepărtează de tufe. Hai să *mergem.*

Ce se întâmplă? Sigur, Prentisstown era un loc atât de îngrozitor, încât nu ţi-ai dori vreodată să-l descrii, dar cum poate să devină din senin o *armată*? Sunt o grămadă de bărbaţi din Prentisstown care-s răi din cap până-n picioare, dar nu toţi. Nu *toţi.* Şi Domnul Gillooly cu o puşcă în mână e o privelişte atât de urâtă, încât aproape mă dor ochii numai uitându-mă la ea.

Şi apoi, bineînţeles că văd răspunsul.

Primarul Prentiss, care nici măcar nu-i înarmat, ci doar ţine o mână pe dârlogii calului, şi cealaltă pe lângă corp, intră călare în oraş de parc-ar fi ieşit la o plimbare de seară la trap. Urmăreşte debandada din

Farbranch ca şi cum ar urmări un clip despre asta, şi încă unul nu foarte interesant, lăsându-i pe ceilalţi să facă toată treaba, dar fiind atât de evident că el e şeful, încât nimănui nici măcar nu i-ar trece prin cap să-i ceară să ridice un pai de jos.

Cum reuşeşte să-i determine pe atâţia bărbaţi să facă ce vrea el?

Şi oare-i protejat împotriva gloanţelor, de călăreşte atât de neînfricat?

— Todd, zice Viola în spatele meu. Jur c-o să plec fără tine.

— Nu, n-o să pleci, îi spun. Încă o secundă.

Fiin'că îmi plimb privirea de la o figură la alta, nu-i aşa? Trec de la un bărbat din Prentisstown la altul fiin'că, deşi mărşăluiesc prin oraş şi-or să afle destul de curând că nici eu, nici Viola nu suntem acolo şi-or să vină după noi, pe drumul ăsta, tot simt nevoia să ştiu.

Trebuie să ştiu.

Faţă cu faţă cu faţă, în timp ce mărşăluiesc şi

trag cu puşca şi dau foc. Domnul Wallace, Domnul Asbjornsen, Domnul St. James, Domnul Belgraves, Domnul Smith cel Bătrân, Domnul Smith cel Tânăr, Domnul Smith-cel-cu-nouă-degete, chiar şi Domnul Marjoribanks, bălăbănindu-se şi mergând cu paşi nesiguri, dar mărşăluind, mărşăluind, mărşăluind. Un bărbat din Prentisstown după altul, inima strângându-mi-se şi luând foc la fiecare bărbat pe care îl recunosc.

— Nu-s acolo, zic, aproape numai pentru mine.

— Cine nu e? întreabă Viola.

— Nu-s! latră Manchee, lingându-şi coada.

Nu-s acolo.

Ben şi Cillian nu-s acolo.

Ceea ce, bineînţeles, e foarte important, nu-i aşa? *Evident* că ei nu fac parte dintr-o armată de ucigaşi. *Evident* că nu, chiar dacă toţi bărbaţii din Prentisstown fac parte. Ei n-ar putea. Niciodată, nicicum, orice s-ar întâmpla.

Oameni buni, oameni *formidabili*, amândoi, chiar

şi Cillian.

Dar dacă asta-i adevărat, înseamnă că cealaltă variantă e valabilă, nu-i aşa?

Dacă nu-s aici, asta înseamnă că nu vor mai fi niciodată.

Şi asta-i lecţia pe care-ai primit-o.

Nu se-ntâmplă nimic bun, fără să urmeze ceva cu adevărat rău.

Sper că au dus cea mai bună luptă din viaţa lor.

Cobor binoclul şi mă uit în jos şi mă şterg la ochi cu mâneca şi mă întorc şi-i dau înapoi Violei binoclul şi-i zic: „Hai să mergem!"

Ia binoclul din mâinile mele, vânzolindu-se un pic ca şi cum ar arde de nerăbdare să plece, dar după asta zice „îmi pare rău", aşa că bănuiesc c-a văzut totu' în Vacarmul meu.

— Nu-i ceva ce nu s-a întâmplat deja, zic, vorbind cu privirea în pământ şi potrivindu-mi din nou

rucsacul în spate. Hai, până nu ne punem cu-adevărat în pericol sau şi mai rău.

O iau în sus pe cărarea ce duce spre vârful dealului, ţinând capul în jos, mergând rapid ca o maşină, Viola după mine, iar Manchee încercând să se abţină să nu-şi mai muşte încontinuu coada în timp ce alergăm.

Viola ţine pasul cu mine până ajungem departe de tot.

— L-ai văzut şi pe... el? zice ea, printre gâfâieli.

— Pe Aaron?

Dă din cap.

— Nu, zic. Acu' că mă gândesc la asta, nu, nu l-am văzut. Şi te-ai fi gândit c-o să fie acolo, în primele rânduri.

Tăcem pentru o clipă, dar continuăm să alergăm repede şi ne întrebăm ce-o fi însemnând asta.

Drumul de pe partea asta a văii e mai larg şi

facem tot posibilul să rămânem pe partea lui mai întunecată, în timp ce se răsuceşte şi urcă spre vârful dealului. Singurele noastre lumini sunt cele două luni, dar ele luminează suficient de tare, încât să ne arunce umbrele de-a lungul drumului în timp ce alergăm, şi e cam multă lumină, de fapt, pentru cineva care fuge de ceva.

N-am văzut nici un peisaj de noapte cu binoclul în Prentisstown, dar nici vreo armată n-am văzut, aşa că amândoi stăm la pândă în timp ce fugim, fără ca vreunul dintre noi să recunoască asta. Manchee aleargă înaintea noastră, cu nasul în pământ, lătrând „Pe aici! Pe aici!", ca şi cum el ar şti mai bine unde ne îndreptăm.

Apoi, în vârful dealului, drumul se bifurcă.

Nu poţi decât să ghiceşti care-o fi direcţia.

— Nu se poate, zic.

O parte a drumului o ia la dreapta, cealaltă la stânga.

(Păi, asta înseamnă o *răscruce,* nu-i aşa?)

— Râul din Farbranch curgea spre dreapta, zice Viola, şi râul principal a fost mereu în dreapta noastră, după ce am trecut podul, aşa că trebuie s-o luăm la dreapta dacă vrem să ajungem înapoi acolo.

— Dar drumul din stânga arată mai circulat, zic.

Şi chiar aşa e. Cel din stânga pare mai neted, mai întins, genul ăla unde poţi întoarce căruţele pe loc. Drumul din dreapta e mai îngust, cu tufişuri mai înalte pe ambele părţi şi, deşi-i noapte, tot *îţi poţi da seama* că-i plin de praf.

— Oare Francia a zis ceva de vreo răscruce?

Mă uit înapoi peste umăr spre valea care încă stă să explodeze în spatele nostru.

— Nu, spune Viola, uitându-se şi ea în spate. A zis doar că Haven e prima aşezare şi că noi aşezări au apărut în jos de-a lungul râului pe măsură ce oamenii s-au mutat spre vest. Prentisstown era cel mai îndepărtat de ele. După care urmează Farbranch.

— Drumul ăla duce, probabil, spre râu, zic, arătând spre dreapta, apoi spre stânga, iar ăsta probabil că duce în linie dreaptă până la Haven.

— Pe care dintre ele vor crede c-am luat-o?

— Trebuie să ne hotărâm, zic. Acuma, repejor.

— La dreapta, spune ea, apoi transformă propoziţia într-o întrebare. La dreapta?

Auzim un BUM care ne face să sărim în sus. O umbrelă de fum se ridică în aer deasupra Farbranchului. Hambarul în care am lucrat toată ziua e în flăcări.

Poate că povestea noastră o s-aibă un alt curs dac-o luăm la stânga, poate că lucrurile rele care ne aşteptăm să ni se întâmple n-or să ni se întâmple, poate că la capătul drumului din stânga ne aşteaptă fericirea şi nişte locuri însorite, cu oameni care ne iubesc şi n-au Vacarm, dar şi fără linişte şi cu multă mâncare, un loc unde nimeni nu moare şi nimeni nu moare şi nimeni nu moare niciodată, niciodată.

Poate.

Dar mă îndoiesc.

Nu-s ceea ce se numeşte o persoană norocoasă.

— La dreapta, hotărăsc eu. Să fie la dreapta.

Alergăm pe drumul din dreapta, Manchee după noi, şi noaptea şi un drum prăfuit se întind în faţa noastră, o armată şi o catastrofă în spatele nostru, eu şi Viola, alergând unul lângă celălalt.

Alergăm până nu mai putem, apoi mergem repede până suntem în stare să alergăm din nou. Sunetele din Farbranch dispar în spatele nostru destul de repede şi nu ne mai auzim decât propriii paşi pe drum şi Vacarmul meu şi pe Manchee lătrând. Dac-or exista pe-aici nişte *creaturi* ale nopţii, sigur le-am alungat noi.

Ceea ce probabil că-i bine.

— Care-i următoarea aşezare? rostesc pe nerăsuflate, după o alergătură bună de jumătate de oră. Ne-a zis Francia?

— Shining Beacon, răspunde Viola, gâfâind şi ea. Sau Shining Light.

Faţa i se crispează.

— *Blazing* Light. Blazing Beacon?

— Ne eşti de mare ajutor.

— Stai. ’

Se opreşte, aplecându-se să-şi tragă sufletul. Mă opresc şi eu.

— Vreau apă. Îmi ridic mâinile într-un fel care înseamnă „ei, şi?".

— Şi eu vreau, îi zic. Ai tu cumva?

Se uită la mine, ridicând din sprâncene.

— Oh.

— Era întotdeauna câte-un râu prin preajmă.

— Păi, atunci cred c-ar fi bine să-l găsim.

— Aşa cred şi eu.

Trag adânc aer în piept ca să încep să alerg din nou.

— Todd, spune ea, oprindu-mă. M-am tot gândit...

— Mda? zic.

— Blazing Lights sau ce-o fi?

— Mda.

— Dacă judeci lucrurile dintr-un anumit punct de vedere, şi vocea i se stinge într-un sunet trist şi neplăcut, şi zice din nou, dacă le judeci dintr-un anumit punct de vedere, noi am abătut o întreagă armată asupra Farbranch-ului. Îmi ling buzele uscate. Au gust de praf. Şi înţeleg ce vrea să zică.

— *Trebuie să-i avertizezi,* spune ea încet, în întuneric, îmi pare rău, dar...

— Nu putem să mai intrăm în nici o altă aşezare, zic.

— Nu cred că mai putem.

— Nu până nu ajungem la Haven.

— Până nu ajungem la Haven, nu, zice ea, şi să sperăm că-i un oraş suficient de mare, încât să poată ţine piept unei armate.

Păi atunci, asta e. În caz că mai aveam nevoie să ne amintească cineva asta, chiar suntem pe cont propriu. Pe bune şi de-adevăratelea. Eu şi Viola şi Manchee şi întunericul care ne ţine companie. Nimeni pe drum care să ne ajute până la destinaţie, dac-o să ajungem acolo, lucru pe care, ştiind cât de norocoşi am fost până acum... Închid ochii.

Sunt Todd Hewitt, mă gândesc. *Când se face miezul nopţii, îmi mai rămân douăzeci şi şapte de zile până când voi deveni bărbat. Sunt fiul mamei mele şi al tatălui meu, odihnească-se în pace. Sunt fiul lui Ben şi al lui Cillian, odih...*

Sunt Todd Hewitt.

— Eu sunt Viola Eade, zice Viola.

Deschid ochii. Are o mână întinsă, cu palma în jos, îndreptată spre mine.

— Ăsta-i numele meu de familie, spune ea. Eade. E-A-D-E.

Mă uit la ea pentru o clipă şi apoi în jos spre mâna întinsă spre mine şi mă apropii şi i-o iau şi-o

strâng într-a mea şi, după o secundă, îi dau drumul.

Scutur din umeri să-mi aranjez din nou rucsacul. Îmi duc mâna la spate să pipăi cuţitul, ca să fiu sigur că-i încă acolo. Îi arunc o privire bietului Manchee care dă din jumătatea lui de coadă şi-apoi privirea mi se întâlneşte cu a Violei.

— Viola Eade, zic, şi ea dă din cap.

Şi ne avântăm mai departe, în noapte.

21. Lumea largă

— Cum poate să fie atât de departe? întreabă Viola. N-are nici un sens logic.

— Mai există vreun alt fel de sens pe care îl *are*?

Se încruntă. Şi eu la fel. Suntem obosiţi şi o să fim şi mai obosiţi şi încercăm să nu ne gândim la ce-am văzut în Farbranch şi am mers şi am alergat cam jumătate de noapte, după estimările noastre, şi tot n-am dat de nici un râu. Încep să cred că am făcut o alegere cât se poate de greşită şi nu avem ce face legat de asta fiin'că nu ne mai putem 'ntoarce 'napoi.

— *Clar* că nu ne 'ntoarcem, o aud pe Viola spunând în spatele meu, printre dinţi.

Mă întorc spre ea cu ochii măriţi de uimire.

— N-ai dreptate de două ori, îi zic. Număru unu, dacă citeşti în mod constant Vacarmul oamenilor, asta n-o să te facă prea populară pe-aici. Îşi încrucişează braţele şi îşi îndreaptă umerii.

— Şi număru doi?

— Număru doi e că vorbesc cum am eu chef.

— Da, zice Viola. Asta chiar faci.

Vacarmul meu începe să se agite un pic şi trag adânc aer în piept, dar apoi ea zice „sst" şi ochii îi strălucesc în lumina lunii când se uită dincolo de mine.

Zgomotul unei ape care curge.

— Râu! latră Manchee.

O pornim de-a lungul drumului şi apoi, după o

cotitură, coborâm pe o pantă şi cotim din nou şi iată râul, mai larg, mai întins şi mai domol decât l-am văzut ultima oară, dar la fel de ud. Nu zicem nimic, doar ne prăbuşim în genunchi pe pietrele de pe marginea apei şi bem, iar Manchee intră în apă până mai sus de burtă şi începe să lipăie.

Viola e lângă mine şi, în timp ce sorb de zor, îi simt din nou tăcerea. E un lucru cu două tăişuri, asta e. Oricât de limpede îmi poate auzi ea Vacarmul, ei bine, acolo, departe, în singurătate, dincolo de sporovăială celorlalţi sau de Vacarmul unei aşezări, se află tăcerea ei, la fel de sonoră ca un ţipăt, revărsându-se asupra mea cu cea mai mare tristeţe pe care-am simţit-o vreodată, ca şi cum aş vrea s-o iau şi să mă afund în ea şi să dispar, pur şi simplu, pentru totdeauna în vid.

Ce eliberat m-aş simţi acum, dacă ar fi aşa. Ce eliberare binecuvântată!

— Ştii, n-am cum să mă *mă abţin să te aud,* zice ea, ridicându-se în picioare şi deschizându-şi geanta. Când e linişte şi nu suntem decât eu cu tine.

— Nici eu nu pot să mă abţin să te aud, zic. Indiferent cât de greu e.

Fluier după Manchee.

— Afară din apă! S-ar putea să fie şerpi. Îşi lasă fundul sub apă, plesnind din coadă înainte şi înapoi până când bandajul se desprinde şi dispare în valuri. Apoi iese şi se apucă imediat să-şi lingă coada.

— Lasă-mă să văd, îi zic.

Latră „Todd!" ca şi cum ar fi de acord, dar când mă aproprii de el îşi face coada cârlig sub burtă, atât cât îi permite lungimea ei. I-o desfac cu blândeţe, în timp ce el bâiguie de zor în sinea lui „coadă, coadă".

— Să vez' şi să nu crez', zic. Bandajele astea funcţionează şi la câini.

Viola a scos două discuri din traistă. Apasă cu degetul mare în interiorul lor şi se umflă până devin nişte sticle de apă. Îngenunchează pe marginea râului, umple sticlele şi-mi aruncă şi mie una.

— Mersi, îi zic, dar nu prea mă uit la ea.

Şterge nişte picături de apă de pe sticla ei. Stăm o clipă pe malul râului şi-şi pune sticla de apă înapoi în traistă şi e tăcută într-un fel din care înţeleg că

încearcă să-mi spună ceva delicat.

— N-aş vrea să te jignească ce zic, spune ea, uitându-se în sus spre mine, dar cred că poate e timpul să citesc şi eu însemnarea de pe hartă.

Simt cum mă înroşesc, chiar şi în întuneric, şi mai simt că-s gata de ceartă. Dar apoi doar oftez. Sunt obosit şi e târziu şi *iarăşi* fugim şi are dreptate, nu-i aşa? Nu există vreun alt argument în afară de duşmănie care să demonstreze că ea n-are dreptate. Îmi dau jos rucsacul şi scot de acolo caietul, desfăşor harta din interiorul copertei. I-o întind, fără să mă uit la ea. Îşi scoate lanterna şi luminează hârtia, până ajunge la mesajul lui Ben. Spre surpriza mea, începe să citească tare şi deodată, deşi vocea e a ei, e ca şi cum l-aş auzi pe Ben strigându-mă de cealaltă parte a râului, vocea lui răsunând tocmai din Prentisstown şi izbindu-mi pieptul ca o lovitură de pumn.

— *Mergi la aşezarea din josul râului, dincolo de pod,* citeşte ea. *Se numeşte Farbranch şi oamenii de acolo ar trebui să te primească bine.*

— Şi chiar ne-au primit, spun. Unii dintre ei.

Viola continuă:

— *Sunt nişte lucruri pe care nu le ştii legat de*

istoria noastră, Todd, şi-mi pare rău pentru asta, dar dacă le-ai fi ştiut, ai fi fost în mare pericol. Singura şansă pe care-o ai ca să fii bine primit este inocenţa ta.

Simt că mă înroşesc şi mai tare, dar, din fericire, e prea întuneric să se vadă.

— O să afli din caietul mamei tale mai multe, dar între timp, întreaga lume trebuie să fie avertizată, Todd. Prentisstown s-a pus în mişcare. Planul e în lucru de ani de zile şi aştepta doar ca ultimul băiat din Prentisstown să devină bărbat. Îşi ridică privirile spre mine.

— Asta eşti tu?

— Da, eu sunt, zic, eu eram cel mai tânăr băiat. Împlinesc treisprezece ani în douăzeci şi şapte de zile şi voi deveni în mod oficial bărbat, potrivit legii din Prentisstown.

Nu mă pot abţine şi mă gândesc o clipă la ce mi-a arătat Ben...

Despre cum un băiat devine...

Ascund gândul şi zic repede:

— Dar n-am *nici o* idee ce vrea să spună că ei mă aşteaptă.

— *Primarul plănuieşte să cucerească Farbranch şi cine ştie ce altă aşezare de dincolo de el. Sillian şi cu mine...*

— Cillian, o corectez eu. Cu sunetul K.

— *Cillian şi cu mine o să încercăm să întârziem asta cât de mult putem, dar n-o să reuşim s-o oprim. Farbranch va fi în pericol şi va trebui să-i avertizezi. Ţine minte întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna că te iubim ca pe propriul nostru copil şi a te trimite de-acasă e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Dacă se va putea cumva, ne vom revedea, dar mai întâi trebuie să te duci în Farbranch cât de repede poţi şi când ajungi acolo, trebuie să-i avertizezi. Ben.*

Viola îşi ridică ochii de pe foaie:

— Partea asta ultimă e subliniată.

— Ştiu.

Şi-apoi nu ne mai zicem nimic timp de un minut. În aer pluteşte vina, dar poate că toată vine dinspre mine.

Cine ştie, când ai alături o fată care tace?

— E vina mea, zic. E numai vina mea.

Viola citeşte din nou însemnarea în gând.

— Ar fi trebuit să-ţi spună asta, zice ea. Nu să se aştepte ca tu să citeşti, când tu nu ştii...

— Dacă mi-ar fi spus, Prentisstownul ar fi auzit asta în Vacarmul meu şi ar fi ştiut că ştiu. N-am fi putut avea avantajul ăsta de pornire pe care l-am avut.

Mă uit în treacăt în ochii ei.

— Ar fi trebuit să i-o dau cuiva s-o citească, şi asta-i tot. Ben e un om bun. Îmi cobor vocea.

— Era. Împătureşte harta şi mi-o dă înapoi. Acum nu ne mai e de nici un folos, dar o pun la loc cu grijă în interiorul copertei din faţă a caietului.

— Aş putea să ţi-l citesc eu, spune Viola. Caietul mamei tale. Dacă vrei.

Stau în continuare cu spatele la ea şi-mi pun caietul înapoi în rucsac.

— Trebuie să plecăm, zic. Am pierdut prea mult timp aici.

— Todd...

— Avem o armată pe urmele noastre, îi spun. Nu mai avem timp de citit.

Aşa că pornim din nou la drum şi ne străduim să alergăm cât de mult putem, dar când soarele răsare, încetinim şi suntem inerţi şi ne e frig, şi n-am dormit deloc, şi asta după o zi întreagă de muncă. Aşa că, deşi armata aia-i pe urmele noastre, abia mai suntem în stare să mergem în ritm susţinut.

Dar o facem până trecem de dimineaţa următoare. Drumul ţine în continuare cursul râului, aşa cum speram noi, şi terenul începe să devină mai drept în jurul nostru, nişte câmpii grozave cu iarbă ce se întind până la dealurile joase şi până la dealurile mai înalte de dincolo de ele şi, cel puţin spre nord, până spre munţii de dincolo.

Cu toate astea, e sălbatic. Nu sunt garduri, nu sunt câmpuri cultivate şi nu-i nici o urmă de vreo

aşezare, în afară de drumul ăsta prăfuit. Ceea ce-i bine, pe de o parte, dar e ciudat, pe de altă parte.

Dacă, din ce se vede, Lumea Nouă n-a fost ştearsă de pe faţa pământului, atunci unde-s oamenii?

— Crezi că e bine? zic, când ajungem la o altă cotitură plină de praf a drumului, dincolo de care nu sunt decât alte cotituri pline de praf. Crez' că mergem în direcţia bună?

Viola respiră adânc ca şi cum s-ar gândi la asta.

— Tata obişnuia să zică: *Nu există decât tot înainte, Vi, tot înapoi şi tot mai sus.*

— Doar tot înainte, spun.

— Înapoi şi tot mai sus, zice ea.

— Cum era? întreb. Tatăl tău?

Se uită în jos şi, dintr-o parte, îi văd o jumătate de zâmbet pe faţă.

— Mirosea a pâine proaspătă, zice ea şi-apoi o ia

înainte, fără să mai spună nimic.

Dimineaţa devine după-masă în acelaşi ritm. Ne grăbim când putem, mergem repede când nu putem alerga şi ne odihnim doar când n-avem încotro. Râul române întins şi calm, la fel ca pământul cafeniu şi verde care-l înconjoară. Văd şoimi albaştri sus, în înălţimi, planând şi căutând vreo pradă, dar cam astea-s singurele semne de viaţă.

— Asta chiar că e o planetă goală, zice Viola şi ne oprim să luăm rapid masa de prânz, sprijinindu-ne de nişte stânci cu vedere spre un baraj natural.

— Oh, e destul de plină, spun, molfăind nişte brânză. Crede-mă.

— Păi, *te cred.* Voiam să zic doar că pot să înţeleg de ce oamenii şi-ar dori să se stabilească aici. O grămadă de pământ fertil pentru ferme, multe posibilităţi să-şi construiască noi vieţi.

Mestec şi spun:

— S-ar putea ca oamenii să se înşele. Îşi masează gâtul şi se uită la Manchee care adulmecă prin jurul barajului, mirosind probabil carii de lemn care au reuşit să supravieţuiască dedesubt.

— De ce devii bărbat doar când împlineşti treisprezece ani? întreabă Viola.

Mă uit spre ea, surprins.

— Poftim? Însemnarea aia, zice ea. Oraşul care aşteaptă ca ultimul băiat să devină bărbat.

Se uită la mine.

De ce să aştepte?

— Pentru că aşa s-a făcut întotdeauna în Lumea Nouă. Se pare că e ceva dintr-o scriptură. Aaron a tot ţinut-o că simbolizează ziua în care mănânci din Pomul Cunoaşterii şi treci de la inocenţă la păcat.

Se uită la mine cu o privire amuzată.

— Sună destul de serios.

Ridic din umeri.

— Ben a zis că adevăratu' motiv era că un grup mic de oameni de pe o planetă izolată are nevoie de cât mai mulţi adulţi posibil, aşa că-n ziua în care

împlineşti treisprezece ani începi să ai responsabilităţi adevărate.

Arunc în râu o piatră rătăcită.

— Nu mă-ntreba pe mine. Tot ce ştiu e că se-ntâmplă la treisprezece ani. Treisprezece cicluri de câte treisprezece luni.

— *Treisprezece* luni? întreabă ea, cu sprâncenele ridicate.

Dau din cap.

— Sunt doar douăsprezece luni într-un an, spune Viola.

— Nu, nu sunt. Sunt treisprezece.

— Poate nu aici, zice ea, dar acolo de unde vin eu sunt douăsprezece.

Clipesc.

— Sunt treisprezece luni într-un an din Lumea Nouă, ' zic, simţindu-mă într-un fel prost din cauza

asta.

Ridică privirea, ca şi cum ar calcula ceva.

— Vreau să spun că, în funcţie de cât de lungă e o zi sau o lună pe planeta asta, s-ar putea să ai deja... paisprezece ani.

— Nu aşa funcţionează lucrurile aici, zic, cam aspru, şi nu-mi place prea mult ce aud. O să împlinesc treisprezece ani în douăzeci şi şapte de zile.

— Paisprezece ani şi o *lună,* de fapt, spune ea, încă socotind. Ceea ce te face să te-ntrebi cum îţi dai seama ce vârstă are *cineva...*

— Douăzeci şi şapte de zile până la aniversarea mea, spun pe un ton ferm.

Mă ridic în picioare şi-mi pun rucsacul la loc în spate.

— Haide. Am pierdut prea multă vreme vorbind.

Doar când soarele începe să coboare sub vârfurile copacilor vedem primul semn de civilizaţie: o

moară de apă abandonată pe malul râului, cu acoperişul ars cine ştie cu câţi ani în urmă. Mergem de atâta vreme, încât nici nu mai vorbim, nici nu ne prea uităm în jurul morii ca să evităm pericolele, intrăm, pur şi simplu, ne trântim jos bagajele lângă pereţi şi ne prăbuşim pe podea, ca şi cum ar fi cel mai moale pat posibil. Manchee, care nu pare să obosească niciodată, e ocupat să alerge de colo-colo, ridicând piciorul la toate plantele crescute printre scândurile pline de găuri ale podelei.

— Picioarele mele, zic, scoţându-mi cu greu pantofii, numărând cinci, nu, şase băşici.

Viola scoate un oftat de oboseală de lângă peretele opus.

— Trebuie să dormim, spune. Chiar dacă.

— Ştiu.

Se uită la mine.

— O să-i auzi când vin, zice ea, dacă vin?

— Oh, o să-i aud, spun. Cu siguranţă o să-i aud.

Hotărâm să dormim pe rând. Îi zic că o să stau eu de veghe primul şi Viola abia apucă să zică noapte bună înainte de a i se rupe filmul. O privesc cum doarme în timp ce lumina păleşte tot mai mult. Baia rapidă pe care-am făcut-o acasă la Hildy nu se mai vede de mult. Arată cum probabil că arăt şi eu, cu faţa mânjită de praf, cu cercuri întunecate sub ochi şi mizerie sub unghii.

Şi încep să mă gândesc.

O cunosc doar de trei zile, ştii? Trei blestemate de zile din întreaga mea viaţă, dar e ca şi cum nimic din ce s-a întâmplat înainte nu s-a întâmplat cu adevărat, ca şi cum totul ar fi fost o mare minciună aşteptând doar să fie descoperită. Nu *ca şi cum,* ci chiar era o mare minciună aşteptând să fie descoperită, şi asta e viaţa adevărată acum, să fugi fără să fii în siguranţă sau fără să ai răspunsuri, doar mişcându-te, doar mişcându-te neîncetat.

Iau o înghiţitură de apă şi ascult greierii ţârâind *sex sex sex* şi mă întreb cum o fi fost viaţa *ei* înainte de aceste trei zile. Ca de exemplu, cum e să creşti pe o navă spaţială? Un loc unde nu apar niciodată oameni noi, un loc unde nu poţi trece dincolo de graniţe.

Un loc ca Prentisstown, dacă stau bine şi mă

gândesc, din care, dacă ai dispărut, nu te mai poţi întoarce niciodată.

Mă uit spre ea. Dar ea a ieşit, *totuşi,* afară, nu? A stat şapte *luni* cu mama şi cu tatăl ei pe nava aia micuţă, care s-a prăbuşit.

Cum or fi mergând lucrurile pe-acolo, mă întreb.

— Trebuie să trimiţi înainte nave de recunoaştere să facă nişte controale locale pe teren şi să găsească cele mai bune locuri de aterizare, zice ea, fără ca măcar să se ridice în capul oaselor sau măcar să-şi mişte capul. Cum poate cineva să doarmă într-o lume în care există Vacarm?

— Te obişnuieşti, zic. Dar de ce atât de mult? De ce şapte luni?

— Atât durează să instalezi o primă colonie. Îşi acoperă ochii cu mâna şi pare extenuată.

— Eu, cu mama şi cu tata trebuia să găsim cel mai bun loc de aterizare pentru nave şi să construim prima tabără de care-ar fi avut nevoie coloniştii care aterizau. Un turn de control, un depozit pentru hrană, un spital.

Se uită la mine printre degete.

— Asta e procedura standard.

— N-am văzut nici un turn de control în Lumea Nouă, zic.

Asta o face să se ridice în capul oaselor:

— *Ştiu. Nu-mi vine să cred* că voi, oameni buni, n-aveţi nici măcar mijloace de comunicare între aşezări.

— Deci, atunci nu sunteţi colonişti *religioşi,* spun cu un aer înţelept.

— Ce-are a face una cu alta? zice ea. De ce ar dori vreo biserică decentă să se separe?

— Ben a zis că ei au venit în lumea asta pentru o viaţă mai simplă, a zis c-au avut chiar o dispută în primele zile dacă să distrugă sau nu generatoarele de fisiune.

Viola pare îngrozită.

— Aţi fi murit cu toţii.

— De-aia nici n-au fost distruse, ridic eu din umeri, nici măcar după ce Primarul Prentiss a hotărât să scape de aproape toate celelalte lucruri.

Viola îşi freacă fluierele picioarelor şi se uită în sus, spre stelele care au început să apară prin gaura din acoperiş.

— Mama şi cu tata erau atât de entuziasmaţi, zice ea. O lume cu totul nouă, un început complet nou, toate planurile astea de pace şi fericire.

Se opreşte.

— Îmi pare rău că nu-i aşa, spun.

Se uită în jos la picioare.

— Te superi dacă aşepţi puţin afară până adorm şi eu?

— Mda, zic, nici o problemă. Îmi iau rucsacul şi ies prin deschizătura unde a fost odinioară uşa de la intrare. Manchee se ridică de unde s-a ghemuit şi mă

urmează. După ce mă aşez, se ghemuieşte din nou lângă picioarele mele şi adoarme, trăgând vânturi fericit şi scoţând un oftat de câine. E simplu să fii câine.

Văd răsărind cele două luni, apoi stelele, aceleaşi luni şi stele din Prentisstown, şi-aici, la celălalt capăt al lumii. Scot din nou caietul, acuarelele de pe copertă strălucind în lumina lunii. Răsfoiesc paginile.

Mă întreb dacă mama mea a fost entuziasmată să aterizeze aici, dacă avea mintea plină de pace şi speranţă de mai bine şi o bucurie eternă.

Mă întreb dacă a găsit aici ceva din toate astea, înainte să moară.

Asta-mi provoacă o durere puternică în piept, aşa că pun caietul înapoi în rucsac şi-mi las capul pe scândurile morii. Ascult râul care curge şi cei câţiva copaci din jur şuşuind în sinea lor şi mă uit spre orizont, la umbrele unor dealuri îndepărtate şi la pădurile foşnitoare aflate pe ele.

Mai stau câteva minute, apoi intru înapoi să mă asigur că Viola e bine.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că ea mă trezeşte pe mine şi e cu câteva ore mai târziu şi capul mi-e complet înceţoşat, până când o aud zicând:

— Vacarm, Todd, aud Vacarm.

Sunt în picioare înainte să mă fi trezit complet, liniştindu-i pe Viola şi pe Manchee care-i cam nesigur şi el pe picioare şi se plânge lătrând de diverse lucruri. Tac amândoi şi îmi ciulesc urechile în noapte.

Şoaptă şoaptă şoaptă aici, ca o adiere *şoaptă şoaptă şoaptă* nici un cuvânt şi departe, dar plutind ameninţător, un nor de furtună în dosul unui munte *şoaptă şoaptă şoaptă.*

— Trebuie să plecăm, zic, întinzându-mă deja după rucsac.

— E armata? strigă Viola, intrând în fugă în moară să-şi ia şi ea traista.

— Armată! latră Manchee.

— Nu ştiu, zic. Probabil.

— Ar putea să fie de la aşezarea următoare? întreabă Viola, cu traista atârnată pe umăr. Nu cred că suntem prea departe de ea.

— Şi-atunci de ce n-am auzit Vacarmul când am ajuns aici? Îşi muşcă buzele:

— La naiba.

— Mda, zic. La naiba.

Şi-aşa trece a doua noapte după Farbranch, la fel ca prima, alergând în întuneric, folosind lanternele la nevoie, încercând să nu gândim deloc. Chiar înainte ca soarele să răsară, râul trece de câmpii şi intră într-o altă vale, ca aceea de lângă Farbranch şi cu siguranţă ăsta-i Blazing Beacons sau ce-o fi, aşa că probabil chiar sunt oameni care trăiesc în părţile astea.

Au şi livezi şi lanuri de grâu, deşi nimic din toate astea nu arată nici pe departe la fel de bine ca în Farbranch. Din fericire pentru noi, partea principală a oraşului e în vârful dealului, cu un drum mai mare care-o străbate, drumul din stânga, probabil, şi cinci sau şase clădiri cărora le-ar prinde bine un strat de vopsea.

De-a lungul drumului nostru prăfuit, pe lângă râu, sunt doar bărci şi docuri ce par mâncate de cari, şi case de docheri şi tot ce mai se construieşte pe cursul unui râu.

Nu putem să cerem ajutor de la nimeni. Chiar dacă l-am obţine, armata e pe urmele noastre, nu-i aşa? Ar trebui să-i avertizăm, dar dacă sunt mai curând genul Matthew Lyle decât Hildy? Şi dacă, avertizându-i, atragem armata asupra lor, fiin'că atunci am fi prezenţi în Vacarmul tuturor? Şi dacă cei din oraş ştiu că noi suntem motivul pentru care armata vine şi hotărăsc să ne predea lor?

Dar tot merită să fie avertizaţi, nu-i aşa?

Dar dacă asta ne pune *pe noi* în pericol?

Vedeţi? Care-i răspunsul bun?

Aşa că ne furişăm în oraş ca nişte hoţi, alergând de la o casă de docher la alta, ascunzându-ne de privirile oraşului de sus, de pe deal, aşteptând cât putem de liniştiţi când vedem o femeie schiloadă ducând un coş într-un coteţ de găini, mai sus, lângă nişte copaci. E suficient de mic, aşa, încât intrăm înainte ca soarele să răsară complet şi ieşim pe partea cealaltă şi ne continuăm drumul ca şi cum n-ar

fi existat, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu atât mai puţin nouă.

— Deci, asta-i aşezarea *aia,* şopteşte Viola în timp ce ne uităm în urma noastră şi-o vedem dispărând în spatele unei curbe. N-o să ştim niciodată cum s-a numit cu adevărat.

— Şi-acum *chiar* nu ştim ce e în faţa noastră, şoptesc şi eu.

— Mergem în continuare până ajungem în Haven.

— Şi-apoi?

La asta nu mai zice nimic.

— Ne punem o grămadă de speranţă într-un cuvânt, spun.

— Trebuie să fie ceva, Todd, zice ea, cu o faţă cam îndârjită. Trebuie să fie *ceva* acolo.

O secundă nu spun nimic şi-apoi:

— Cred că vom vedea noi.

Şi aşa începe o nouă dimineaţă. Vedem a doua oară pe drum bărbaţi cu căruţe trase de cai. În ambele dăţi dispărem în grabă în pădure, Viola cu mâna peste botul lui Manchee şi eu încercând să-mi ţin Vacarmul cât mai gol de chestii legate de Prentisstown până când ei trec.

Nu se schimbă prea multe pe măsură ce trece timpul. Nu mai auzim şoapte dinspre armată, dacă astea erau, într-adevăr, dar n-are nici un rost să aflăm ce erau, nu-i aşa?

Dimineaţa deja s-a transformat din nou în după-masă, când vedem o aşezare sus, pe un deal îndepărtat. Urcăm şi noi pe un deal mic, iar râul coboară un pic, deşi vedem desfăşurându-se în depărtare ceva ce pare-a fi începutul unei câmpii pe care va trebui s-o traversăm.

Viola îşi îndreaptă pentru o clipă binoclul spre aşezare, apoi mi-l dă şi mie. De data asta sunt zece sau cincisprezece clădiri, dar chiar şi de la distanţă par pipernicite şi în paragină.

— Nu pricep, zice Viola. Conform unui plan obişnuit al unei colonii, agricultura de subzistenţă ar fi

trebuit să se încheie demult. Şi, în mod *evident,* se face comerţ, şi-atunci de ce există atâtea lupte?

— Nu prea ştii nimic despre viaţa de colonist, nu-i aşa? îi spun, enervându-mă un pic. Îşi ţuguie buzele.

— Ni se cerea la şcoală. Am învăţat cum să întemeiezi o colonie de succes de pe vremea când aveam cinci ani.

— Şcoala nu-i viaţă.

— *Nu-i*? zice ea, ridicând din sprâncene a dispreţ.

— *Şi eu* ce-am spus mai devreme? izbucnesc. Unii dintre noi eram prea ocupaţi să supravieţuim şi n-am putut învăţa despre agricultura subdivizată.

— *De subzistentă.*
— Nu mă 'nteresează.

Mă pun din nou în mişcare.

Viola mă urmează cu paşi apăsaţi.

— O să vă învăţăm noi vreo câteva lucruri, când o să sosească nava mea, zice ea. Poţi să fii sigur de asta.

— Păi, şi-atunci nu-i aşa că vor fi o grămadă de ţărănoi care-or să stea la coadă să vă pupe în cur în semn de mulţumire? zic, iar Vacarmul meu se agită şi nu zice chiar „cur".

— Da, tu *vei face* aşa.

Ridică vocea.

— Faptul că aţi încercat să vă întoarceţi în timp la epocile întunecate v-a reuşit de minune, nu-i aşa? Când ai mei o să ajungă aici, o să vezi cum *ar trebui* să întemeieze oamenii o colonie.

— Asta va fi peste *şapte luni* de acum încolo, îi spun eu, fierbând de nervi. O să aveţi timp suficient timp să vedeţi cum trăiesc şi ceilalţi.

— Todd! latră Manchee, făcându-ne din nou să tresărim, şi deodată o zbugheşte de-a lungul drumului, în faţa noastră.

— Manchee! ţip după el. Întoarce-te aici!

Şi apoi îl auzim amândoi.

22. Wilf şi marea de chestii

E ciudat, e un Vacarm, dar unul aproape fără cuvinte, ajungând în vârful dealului din faţa noastră, apoi rostogolindu-se în jos, cumva compact, dar vorbind în mulţimi mari, ca o mie de voci care cântă acelaşi lucru.

Mda.

Cântă.

— Ce e asta? întreabă Viola, la fel de înspăimântată ca mine. Nu e armata, nu-i aşa? Cum ar putea să fie în faţa noastră?

— Todd! latră Manchee din vârful dealului. Vaci, Todd! Vaci uriaşe!

Viola strâmbă din gură:

— *Vaci uriaşe?*

— Habar n-am, zic, îndreptându-mă deja spre deluşor.

Fiin'că sunetul ăla...

Cum să-l descriu?

Aşa cum ar cânta stelele. Sau lunile. Dar nu munţii. Prea plutitor pentru nişte munţi. E un sunet de parcă o planetă i-ar cânta altei planete, un sunet înalt şi sforţat şi plin de voci diferite care încep pe note diferite şi coboară spre alte note diferite, care se întreţes însă într-o frânghie de sunete triste, dar nu tocmai triste şi lente, dar nu tocmai lente şi care cântă toate la un loc un singur cuvânt.

Un cuvânt.

Ajungem în vârful dealului şi o altă câmpie se desfăşoară sub noi, iar râul se rostogoleşte până se intersectează cu ea, şi de acolo, străbătând-o ca o nervură de argint, printr-o stâncă şi apoi pe întreaga suprafaţă a câmpiei, croindu-şi drum dintr-o parte a alteia a râului, apar creaturile alea.

Creaturi cum n-am mai văzut niciodată în viaţa mea. Îs masive, de nici mai mult, nici mai puţin de patru metri înălţime, acoperite cu o blană argintie, neîngrijită, cu nişte cozi groase şi înfoiate la un capăt şi nişte perechi de coarne albe şi încovoiate la celălalt capăt, ieşindu-le direct din sprâncene până la gâturile lor lungi, care se întind de la umerii lor laţi până la iarba câmpiei de sub ei şi buzele alea lătăreţe cu care pasc iarba în timp ce-şi târăsc picioarele pe pământul

uscat şi cu care beau apă în timp ce traversează râul, şi sunt mii, mii de creaturi întinzându-se la orizont de la dreapta la stânga, şi Vacarmul tuturor cântă un singur cuvânt, la intervale diferite şi pe tonalităţi diferite, dar e acelaşi cuvânt care-i leagă pe toţi, înlănţuindu-i într-un grup, în timp ce traversează câmpia.

— *Aici,* spune Viola de undeva din spate. Asta cântă: *aici.*

Cântă *Aici.* Strigându-l de la unul către altul în Vacarmul lor.

Aici sunt.

Aici suntem.

Aici mergem.

Aici e tot ce contează.

Aici.
E...

Am voie să zic asta?

E ca un cântec al unei familii în care totul pare mereu în ordine, e un cântec al apartenenţei care te face să fii parte din ceva doar ascultându-l, e un cântec care-o să aibă mereu grijă de tine şi n-o să te părăsească niciodată. Dacă ai o inimă, ţi-o frânge, dacă ai o inimă deja frântă, ti-o alină.

E...

Oau.

Mă uit spre Viola care şi-a acoperit deja gura cu mâna şi are ochii umezi, dar îi văd un zâmbet printre degetele mâinii, aşa că deschid gura să zic ceva.

— N-o s-ajungeţ' prea diparte pi jos, zice o cu totul altă voce, de undeva din stânga noastră.

Ne răsucim ca să vedem cine-a vorbit, şi eu îmi duc mâna direct la cuţit. Un bărbat care mână o căruţă goală, trasă de o pereche de boi, se uită fix la noi de pe o cărăruie laterală, stând cu gura căscată, ca şi cum ar fi uitat s-o mai închidă.

Are şi o armă de foc pe locul de lângă el, ca şi cum de-abia ar fi pus-o acolo. În depărtare, Manchee latră „Vacă!"

— Îs to' felu' di căruţi car' merg pi-acolo, zice, da' nu-i sigur pi jos, nu, nu. V-ar zdrobi pi loc.

Şi iar stă cu gura deschisă. Vacarmul lui, îngropat sub toate acele "Aici"-uri ale turmei, pare să spună cam acelaşi lucru pe care-l spune gura lui. Mă chinui atât de tare să nu mă gândesc la anumite cuvinte, că deja mă ia cu durere de cap.

— Aş pute' sî vî duc io pân-acolo, zice el. Dacî vreţ'.

Ridică braţul şi arată în jos spre un drum ce dispare sub copitele turmei care-l traversează. Nici măcar nu m-am gândit că aceste creaturi ne-ar sta în cale, dar e limpede că n-ar fi bine să-ncerci să treci printre ele mergând pe jos.

Mă întorc şi încep să zic ceva, *orice,* numai să scăpăm de acolo mai repede.

Dar apoi se întâmplă o chestie absolut incredibilă.

Viola se uită la bărbat, după care zice:

— Io-s Hildy.

Arată spre mine.

— Ăla-i Ben.

— Ce? zic, scoţând un lătrat aproape ca al lui Manchee.

— Wilf, zice bărbatul către Viola şi îmi ia ceva până să înţeleg că ne spune cum îl cheamă.

— Sal'tare, Wilf, spune Viola şi vocea ei parcă nu-i a ei, nu-i a ei deloc, e o cu totul altă voce care-i iese pe gură, întinzându-se şi comprimându-se, sucindu-se şi deşirându-se, şi cu cât vorbeşte mai mult, cu atât mai diferită pare.

Şi vocea ei sună tot mai mult ca a lui Wilf.

— Noi s'tem amândoi din Farbranch. Tu di un'i eşt'?

Wilf îşi ridică degetul cel mare, arătând undeva peste umăr.

— Bar Vista, zice el. Mă duc la Brockley Falls sî iau provizii.

— Ei, ci noroc, spune Viola. Şi noi mergim la Brockley Falls.

Treaba asta îmi agravează durerea de cap. Îmi duc mâinile la tâmple, ca şi cum aş încerca să ţin Vacarmul înăuntru, să împiedic toate lucrurile alea greşite să se împrăştie în lume. Din fericire, cântecul cu „Aici" a ajuns atât de puternic, încât aproape că plutim deja în el.

— Hai sus, zice Wilf, ridicând din umeri.

— Hai, Ben, spune Viola, mergând spre partea din spate a căruţei şi urcându-şi traista. Wilf o sî ni ducî el pân' acolo.

Sare şi ea în căruţă şi Wilf scutură dârlogii boilor. Ei pornesc la drum încet şi Wilf nici măcar nu se uită când trece pe lângă mine. Stau acolo în loc, uluit, în timp ce Viola se îndepărtează, dând din mâini ca nebuna să urc lângă ea. Şi nu prea am de ales, nu-i aşa? îi prind din urmă şi mă apuc de căruţă cu braţele.

Mă aşez lângă Viola şi încep să mă holbez la ea cu gura căscată. *Ce faci*? rostesc eu, până la urmă, printre dinţi, ceva ce-ar fi trebuit să fie o şoaptă.

— Sst! mă uşuie ea, uitându-se înapoi peste umăr către Wilf, dar la ce balamuc e în Vacarmul lui, probabil c-a şi uitat deja că ne-a luat şi pe noi în căruţă. Nu ştiu, îmi şopteşte ea aproape de ureche, pur şi simplu, intră şi tu în joc.

— Cum adică, să intru în joc?

— Dacă reuşim să trecem de cealaltă parte a turmei, atunci lupta se va duce între noi şi armată, nu-i aşa?

Nu-mi trecuse asta prin minte până acum.

— Dar ce-ai de gând? Ce au de-a face cu asta Ben şi Hildy?

— Are o armă, şopteşte ea, uitându-se din nou la Wilf. Şi tu ai spus cu gura ta că oamenii reacţionează într-un anumit fel când aud de unde eşti. Aşa că ideea asta mi-a venit aşa, din senin.

— Dar vorbeai cu el cu *vocea* lui.

— Nu prea bine.

— *Destul* de bine! zic, ridicând puţin glasul din cauza uimirii.

— *Sst,* zice ea a doua oară, dar în amestecul ăsta dintre turma de creaturi ce se apropie cu fiecare clipă tot mai mult şi evidenta lipsă de inteligenţă a lui Wilf, am putea foarte bine s-avem o conversaţie normală.

— Cum reuşeşti s-o faci? întreb, copleşind-o în continuare cu uimirea mea.

— Pur şi simplu, joc teatru, Todd, zice ea, încercând să mă facă din nou să tac. Voi nu spuneţi minciuni pe-aici?

Ei, sigur că spunem şi noi minciuni. Lumea Nouă şi oraşul din care sunt (şi evit să-i zic numele, evit să-i *gândesc* măcar numele) par făcute *numai* din minciuni. Dar asta-i cu totul altceva. Am mai zis asta, oamenii mint tot timpul, se mint pe ei înşişi, pe alţii, mint lumea la modul general, dar cine ştie unde e limita dintre minciunile şi adevărurile care-ţi ies plutind din cap? Toată lumea ştie că minţi, dar toţi ceilalţi mint şi ei, deci, ce mai contează? Cu ce schimbă asta ceva? E doar o părticică din şuvoiul vieţii unui om, din Vacarmul lui şi uneori, poţi să scapi de ea, iar alteori, nu.

Dar omul e tot el, chiar şi când minte.

Fii'ncă tot ce ştiu eu despre Viola e ce-mi zice ea. Singurul adevăr pe care-l am e ceea ce-mi spune ea şi, cu o clipă în urmă, când a zis că e Hildy şi că eu sunt Ben şi că suntem din Farbranch şi că vorbim ca Wilf (cu toate că el nu-i din Farbranch), a fost ca şi cum toate lucrurile alea au devenit adevărate, şi pentru o secundă lumea s-a schimbat, doar pentru o secundă a părut făcută numai din vocea Violei care nu descria un lucru, ci chiar *crea* acel lucru, ne *făcea* pe noi să fim alte persoane doar spunând asta.

Vai de capul meu!

— Todd! Todd! latră Manchee, apărând pe neaşteptate la coada căruţei şi uitându-se în sus spre picioarele noastre. Todd!

— La naiba, zice Viola.

Sar jos din căruţă şi-l iau repede în braţe, punându-i o mână peste bot şi folosind-o pe cealaltă să mă urc la loc în căruţă.

— T'd? gâfâie el prin botul închis.

— Linişte, Manchee, îi spun.

— Nici măcar nu ştiu dacă mai contează sau nu, zice Viola, şi vocea i se subţiază.

Mă uit în sus.

— V'că, zice Manchee.

O creatură trece pe lângă noi.

Am intrat în turmă.

Am intrat în mijlocul cântecului.

Şi pentru o clipă, uit complet de orice fel de minciuni.

N-am văzut niciodată marea, doar în clipuri. Şi nu erau nici lacuri acolo unde am crescut eu, doar râul şi mlaştina. Or fi fost probabil şi bărci odată, pe acolo, dar nu în timpul vieţii mele.

Dar dacă ar trebui să-mi imaginez că sunt pe mare, cam aşa mi-aş imagina c-ar fi. Turma ne înconjoară, acoperind totul în afară de noi şi de cerul

de deasupra, îşi croieşte drum pe lângă noi ca un şuvoi de apă, observându-ne uneori, dar de cele mai multe ori observându-se doar pe ea însăşi şi cântecul „Aici''-urilor, care, auzit din mijlocul turmei, pare atât de tare, de zici că-ţi ia în stăpânire, pentru o secundă, întreaga funcţionare a corpului, dându-ţi energia necesară ca inima să-ţi bată şi plămânii să pompeze aer.

După o vreme, îmi dau seama c-am uitat cu totul de Wilf şi de... de celelalte lucruri la care m-aş putea gândi, aşa că, pur şi simplu, stau pe spate în căruţă, privind cum toată turma trece pe lângă noi, creaturi separate, fornăind, hrănindu-se, împungându-se iarăşi şi iarăşi cu coarnele lor, şi mai sunt şi pui şi tauri bătrâni, unii mai înalţi, alţii mai scunzi, unii cu cicatrice, alţii cu blana mai murdară.

Viola stă şi ea lângă mine şi chiar şi creieraşul de căţel al lui Manchee e copleşit de toată priveliştea şi se uită cu limba scoasă la turma ce trece şi pentru o clipă, o clipă scurtă, în timp ce Wilf ne duce cu căruţa prin câmpie, numai asta pare să mai existe pe lume.

Doar asta mai există pe lume.

Mă uit la Viola şi se uită şi ea la mine şi, pur şi simplu, zâmbeşte şi dă din cap şi-şi şterge lacrimile de la ochi.

Aici.

Aici.

Suntem *aici* şi nicăieri în altă parte.

Fiin'că nu mai există nici un alt loc în afară de *aici.*

— Şi tipul ăsta... Aaron, zice Viola după o vreme, încet, şi ştiu precis de ce aduce tocmai acum vorba de el.

Suntem atât de în siguranţă în interiorul acestui *aici*, încât putem vorbi despre orice chestii periculoase avem noi chef.

— Mda? zic, tot încet, privind cum o mică familie de creaturi trece plutind pe lângă coada căruţei, iar mama-creatură împinge cu botul înainte un pui curios care se holba de zor la noi.

Viola se întoarce spre mine.

— Aaron era sfântul vostru?

Dau din cap:

— Da, singurul pe care-l avem.

— Ce fel de lucruri propovăduia?

— Cele obişnuite, zic. Focul Gheenei. Chinurile iadului. Judecata de Apoi. Îşi ridică ochii spre mine.

— Nu prea cred că astea-s cele obişnuite, Todd.

Dau din umeri.

— El credea că trăim vremurile din urmă ale sfârşitului lumii, zic. Cine-l poate contrazice?

Viola clatină din cap.

— Preotul pe care-l aveam noi pe navă nu era aşa. Pastorul Marc. Era bun şi prietenos şi făcea în aşa fel, încât părea că totul o să fie în regulă.

Râd zgomotos.

— Nu, nu pare să semene deloc cu Aaron. Care

spunea întruna *Domnul aude* şi *Dacă vreunul dintre noi cade, cădem cu toţii.* Ca şi cum abia aştepta să se întâmple asta.

— L-am auzit şi eu spunând asta.

Apoi îşi încrucişează braţele peste corp.

Sunetul *Aici* încă ne acoperă, plutind peste tot în jur.

Mă întorc spre ea.

— Te-a... Ţi-a făcut vreun rău? Acolo, în mlaştină.

Ea scutură iar din cap şi scoate un oftat.

— Mi-a făcut un mare tărăboi şi bănuiesc că mi-a ţinut o predică, şi dacă fugeam, venea după mine şi iar îmi făcea scandal şi eu plângeam şi-i ceream ajutorul, dar nu mă băga în seamă şi mai predica puţin şi vedeam imagini cu mine în Vacarmul lui, pe vremea când nici măcar nu ştiam ce *e aia* Vacarm. N-am fost în viaţa mea aşa de speriată, nici măcar atunci când s-a prăbuşit nava noastră.

Ne uităm amândoi în sus, spre soare.

— *Dacă vreunul dintre noi cade, cădem cu toţii,* zice ea. Ce-o fi *însemnând* asta?

Şi, dacă mă gândesc mai bine la asta, îmi dau seama că nici măcar nu ştiu ce înseamnă, aşa că nu zic nimic şi ne afundăm la loc în *Aici* şi-l lăsăm să ne poarte un pic mai departe.

Suntem *aici.*

Nu în altă parte.

După o oră sau o săptămână sau o secundă, şuvoiul de creaturi începe să se subţieze şi noi ieşim la celălalt capăt al turmei. Manchee sare jos din căruţă. Mergem atât de încet, încât nu-i nici un pericol să-l lăsăm în urmă, aşa că-i dau voie. Noi încă mai stăm tolăniţi pe spate în căruţă.

— A fost uimitor, zice Viola încet, fiin'că deja cântecul a început să dispară. Am uitat complet cât de tare mă dor picioarele.

— Mda, zic.

— Ce *erau* alea?

— E'au nişte chiestii mari, zice Wilf, fără să se întoarcă spre noi. Doa' nişte chiestii, atâta to'.

Viola şi cu mine ne privim unul pe altul, ca şi cum am fi uitat că ne aflăm acolo.

Cât de mult ne-om fi dat de gol?

— Astea... chestiile au vr'un nume? întreabă Viola, ridicându-se în capul oaselor şi începând din nou să joace teatru.

— A, sigur, zice Wilf, dând frâu liber boilor, acum că am ieşit din turmă. Butuci 'ngrămădiţ' sau Fiari di Câmpie sau Anta Fants. Îl vedem cum ridică din umeri.

— Io li zic, pur ş' simplu, chiestii, şi cu-asta basta.

— Chiestii, zice Viola.

— Chestii, încerc şi eu.

Wilf se uită la noi în spate, peste umăr.

— Ş' ziceaţ' că s'teţi din Farbranch? întreabă el.

— Da, dom'le, zice Viola, aruncându-mi o privire.

Wilf dă din cap spre ea.

— Ş'-aţ' văz't armata aia di-acolo?

Vacarmul meu face un zgomot destul de puternic până s-apuc să-l liniştesc, dar Wilf nu pare să observe nici de data asta. Viola se uită la mine, şi-i văd îngrijorarea întipărită pe frunte.

— Şi ci armată-i aia, Wilf? zice ea, şi vocea nu-i prea iese de data asta.

— Armat' aia di acolo din oraşu' ăla blestemat, spune el, continuând să mâne căruţa, ca şi cum am vorbi despre nişte legume. Armat' aia di acolo care-o ieşi' din mlaştinî, care-o vinit sî cucereascî oraşili, ş' care to' creşti? N-aţ' văz't-o?

— Da' di undi-ai auz't tu di-o armată, Wilf?

— Poveşt', zice Wilf. Poveşt' care-ăăă vin susurân' de-a lungu' râului. Oamen' car' vorbiesc.

'Nţelegi? Poveşt'. Voi n-aţ' văz't-o?

Eu dau din cap spre Viola, dar ea zice:

— Mda, am văzut-o.

Wilf se uită din nou la noi, peste umăr.

— Îi mari?

— Foarti mari, zice Viola, privindu-l cu seriozitate. Tre' sî ti pregăteşti, Wilf. Vini un pericol mari. Tre' s' îi anunţ' pi cei din Brockley Hills.

— Brockley Falls, o corectează Wilf.

— Tre' s' îi anunţ', Wilf. Îl auzim pe Wilf mormăind, apoi ne dăm seama că râde.

— Nimen' nu-l asculţi pi Wilf, fiţ' sigur' de-asta, zice, aproape numai pentru el, apoi îşi struneşte iarăşi boii.

Ne ia cam tot restul după-amiezii să ajungem în partea cealaltă a câmpiei. Vedem prin binoclul Violei turma de chestii care încă traversează de la sud spre

nord, în depărtare, ca şi cum nu s-ar sfârşi niciodată. Wilf nu mai zice nimic de armată. Viola şi cu mine vorbim în continuare strictul necesar, ca să nu ne mai dăm de gol din nou. În plus, mi-e atât de greu să-mi ţin Vacarmul în frâu, încât asta-mi solicită aproape toată concentrarea pe care o am. Manchee merge în urma noastră pe drum, văzându-şi de treaba lui şi amuşinând fiecare floare.

Când soarele ajunge la apus, căruţa se opreşte scârţâind la un popas.

— Brockley Falls, zice Wilf, arătând cu capul spre un loc din depărtare unde vedem că râul se poticneşte de o stâncă joasă.

Sunt cincisprezece sau douăzeci de clădiri adunate în jurul bazinului de la capătul cascadei, înainte ca râul să-şi reia cursul. Un drum mai îngust se abate de la cel principal şi duce în jos spre oraş.

— Aici coborâm, zice Viola şi sărim jos din căruţă, luându-ne şi bagajele.

— Mă gândeam io c-aşa o să faceţ', zice Wilf, uitându-se încă o dată la noi, peste umăr.

— Mulţ'mim, Wilf, spune Viola.

— Cu plăceri, zice el, privind în depărtare. Cel mai bine-i sî vî găsiţ' repidi 'n adăpost. C-o sî plouî.

Şi eu, şi Viola ne uităm din reflex în sus. Nu-i nici un nor pe cer.

— Mmmm, zice Wilf. Nimen' nu-l ascultî pi Wilf.

Viola se uită la el, iar vocea îi revine la normal, încercând să-l facă să înţeleagă cât mai bine.

— Trebuie să-i avertizezi, Wilf. Te rog. Dacă auzi că vine o armată, atunci să ştii că aşa e şi oamenii trebuie să fie pregătiţi.

Tot ce zice Wilf e „mmm", înainte să ia frâiele şi să întoarcă boii spre drumul bifurcat ce duce spre Brockley Falls. Nu se uită înapoi nici măcar o dată.

O vreme îl urmărim cum se îndepărtează, apoi o luăm şi noi pe drumul nostru.

— Au, zice Viola, flexându-şi picioarele în timp ce păşeşte.

— Ştiu, spun. Şi ale mele.

— Crezi că avea dreptate? întreabă ea.

— 'Spre ce?

— Despre faptul că armata devine tot mai mare pe măsură ce înaintează.

Şi îi imită din nou vocea: *Creşti to' mai mult pi drum.*

— Cum reuşeşti să *faci* asta? întreb. Nici măcar nu eşti *de aici.*

Ea ridică din umeri.

— E un joc pe care obişnuiam să-l joc cu mama, zice. Spuneam o poveste folosind voci diferite pentru fiecare personaj în parte.

— Poţi să-mi imiţi şi mie vocea? întreb, cam nesigur.

Ea rânjeşte.

— *Ca să poţ' purta o conversaţie cu tine însuţ'?*

Mă încrunt.

— N-a semănat deloc cu mine.

Ne întoarcem, iar Brockley Falls dispare în urma noastră. Ne-am simţit bine în căruţă, dar n-am dormit, încercăm să mergem cât putem de repede, dar de cele mai multe ori nu reuşim decât să mergem la pas. În plus, cre' că armata-i blocată undeva, cu mult în urma noastră, şi clar că o să trebuiască să aştepte ceva să treacă de creaturi.

Poate că da. Poate că nu. Dar cine ştie ce se poate întâmpla în juma' de oră?

Plouă.

— Oamenii ar trebui să-l asculte pe Wilf, zice Viola, privind în sus.

Drumul s-a aciuat iarăşi pe lângă râu şi găsim un loc suficient de ferit între drum şi râu. O să mâncăm ceva şi-o să vedem dacă se opreşte ploaia. Dacă nu se opreşte, n-avem de ales decât să mergem în continuare. Nici măcar n-am verificat dacă Ben mi-a pus la pachet un fâş.

— Ce-i aia un fâş? întreabă Viola, în timp ce ne sprijinim fiecare de un copac.

— O pelerină de ploaie, zic, căutând prin rucsac. Nu, nu-i nici un fâş. Minunat. Şi ce ziceam mai devreme despre a trage cu urechea prea mult? Încă mă mai simt un pic liniştit, dacă vreţi să ştiţi adevărul, deşi probabil că n-ar trebui. Încă mi se pare că cineva cântă cântecul cu *Aici,* chiar dacă nu-l aud, chiar dacă e la kilometri distanţă de noi, în urma noastră. Mă trezesc fredonându-l, deşi nici măcar n-are o melodie, încercând să dobândesc sentimentul ăla de conectare, de *apartenenţă,* de a avea pe cineva care să-ţi spună că eşti *aici.*

Mă uit la Viola care mănâncă dintr-unul din pachetele ei de fructe.

Mă gândesc la caietul mamei, care-i încă la mine în rucsac.

Poveşti spuse pe voci, mă gândesc.

Aş putea oare suporta să aud pe cineva vorbind cu vocea mamei mele?

Viola mototoleşte pachetul de fructe pe care tocmai l-a terminat.

— Asta a fost ultimul.

— Mai am eu nişte brânză, zic, şi nişte carne de oaie uscată, dar va trebui să începem să căutăm şi noi nişte mâncare pe drum.

— Vrei să spui să furăm? întreabă ea, ridicând din sprâncene.

— Vreau să spun să vânăm. Dar probabil şi să furăm, dacă e nevoie. Şi mai sunt şi fructe sălbatice şi mai ştiu şi nişte rădăcini pe care le putem mânca, dacă le fierbem mai întâi.

— Mmmm, se încruntă Viola. Nu prea ai unde să înveţi să vânezi pe o navă spaţială.

— Aş putea să te învăţ eu.

— Bine, zice ea, încercând să pară veselă. Dar n-ai nevoie de o armă pentru asta?

— Nu şi dacă eşti un vânător bun. Iepurii îi prinzi repede cu laţul. Peştii cu undiţa. Poţi prinde veveriţe doar cu cuţitul, dar ele nu prea au carne.

— Cal, Todd, latră Manchee încet.

Râd pentru prima dată după o grămadă de timp care pare aproape o veşnicie. Viola râde şi ea.

— Nu vânăm *cai,* Manchee.

Mă întind să-l mângâi.

— Căţel prost ce eşti.

— Cal, latră el din nou, ridicându-se şi uitându-se în jos în direcţia din care am venit.

Ne oprim din râs.

23. Un cuţit e la fel de bun ca acela care-l mânuieşte

Se aud zgomote de copite pe drum, încă îndepărtate, dar apropiindu-se în galop.

— O fi cineva din Brockley Hills? întreabă Viola, şi în vocea ei e şi speranţă, dar şi îndoială.

— Brockley *Falls,* zic, ridicându-mă în picioare. Trebuie să ne ascundem.

Ne strângem lucrurile în mare grabă. Stăm nemişcaţi, la adăpostul unui şir subţire de copaci, aflat între drum şi râu. Nu îndrăznim să traversăm drumul şi, având râul în spate, un buştean căzut e cea mai bună soluţie pe care-o avem. Ne adunăm şi ultimele lucruri şi ne ghemuim în spatele copacului, ţinându-l pe Manchee între picioare, cu ploaia care cade peste tot. Îmi scot cuţitul.

Zgomotele de copite se apropie tot mai tare şi mai tare.

— E un singur cal, şopteşte Viola. Nu e armata.

— Mda, zic, dar fii atentă ce iute aleargă. *Dum-dubudum-dubudum-dum* - auzim. Vedem printre copaci cum un punct se apropie. Vine cu toată viteza pe drum, deşi plouă şi deja se întunecă afară. Nimeni n-ar alerga în halul ăsta dac-ar avea veşti bune, nu-i aşa?

Viola se uită în spate către râu.

— Ştii să înoţi?

— Mda.

— Bine, zice ea. Fiindcă eu nu ştiu.

Dum-dubudum-dubudum-dum.

Aud cum Vacarmul călăreţului începe să huruie, dar pentru o vreme sunetul galopului e mai puternic şi nu-l pot auzi prea clar.

— Cal, zice Manchee de undeva de jos.

Dar e acolo. Pare static printre zgomotele de copite. Scântei din el. Fragmente de cuvinte pe care le prind din zbor. *Eliber...* şi *Tăticu'* şi *întuneric...* şi *Pros...* şi multe altele.

Strâng cuţitul mai tare. Viola nu mai zice nimic acum.

Dum-dubudum-dubudum-dum.

Mai repede... şi *înserare... şi împuşcătură...* şi *Orice ar...*

Aleargă mai departe, trecând printr-o cotitură mică prin care am trecut şi noi, cu vreo sută de metri în urmă, aplecându-se înainte.

Dum-dubudum-

Răsucesc cuţitul în mână fiin'că... Împuşcă-i pe toţi... şi *Ea era elegantă...* şi *întuneric aici...*

Dum-DUBUDUM...

Cred că recunosc...

Dum-DUBUDUM-DUBUDUM-DUM...
Şi e mai aproape, tot mai aproape până când...

Şi apoi răsună prin ploaie şi prin zgomotul galopului şi-al râului *Todd Hewitt?,* clar ca lumina zilei.

Violei i se taie respiraţia de spaimă.

Şi văd cine e.

— Junior, latră Manchee.

E Domnul Prentiss Junior. Încercăm să ne ascundem de el, târându-ne mai jos sub buştean, dar n-are nici un rost, fiin'că deja-l vedem cum trage tare de frâie, ceea ce-l face pe cal să se ridice pe picioarele din spate şi aproape să-l arunce din şa.

A fost cât pe ce.

Dar asta n-a fost de-ajuns ca să arunce puşca pe care-o ţine sub unul din braţe.

Todd HEWITT, BLESTEMATULE! ţipă Vacarmul lui.

— O, fir-ar, o aud pe Viola şi ştiu ce vrea să zică prin asta.

— Ei, IA TE UITĂ! zbiară Domnul Prentiss Junior şi suntem atât de aproape de el, încât putem să-i vedem zâmbetul de pe faţă şi să-i auzim uimirea din voce. Sunteţi tot pe DRUM? Nici măcar nu v-aţi ABĂTUT de la el?

Privirea mea o întâlneşte pe a Violei. Ce alternativă aveam?

— Ţ-am auz't Vacarmul tău nenorocit aproap' toată viaţa, băiete! Îşi struneşte calul într-o direcţie şi în alta, încercând să afle exact unde suntem, în fâşia noastră îngustă de copaci.

— Crez' că n-o să-l aud doar pen'că te ASCUNZI?

Se simte o bucurie în Vacarmul lui. Bucurie adevărată, ca şi cum nu i-ar veni să creadă ce noroc a avut.

— Da' stai aşa, zice el şi-l auzim cum îşi îndreaptă calul în afara drumului şi-apoi înspre pădure. Stai aşa. Ce-i aia de lângă tine? Locul ăla gol în care nu e *nimic.*

Şi o zice atât de răutăcios, încât Viola tresare. Am cuţitul în mână, dar el e pe cal şi ştim şi că are puşcă.

— E-al naibii de adevărat că am puşcă, Todd, băiete, strigă el, venind direct spre noi, lăsându-şi calul la pas printre tufişuri şi printre copaci. Şi mai am o armă, una specială, special pentru do'nşorica ta, Todd.

Mă uit la Viola. Ştiu că aude ce gândeşte, ce e în Vacarmul lui, vede imaginile care emană din el. Ştiu că-i aşa, fiin'că o văd cum îi pică faţa imediat. O lovesc peste braţ şi-i fac un semn cu ochii în dreapta noastră spre, probabil, singura şansă pe care-o avem ca să scăpăm.

— O, *te rog,* fugi, băiete, strigă Domnul Prentiss Junior. *Te rog*, dă-mi un motiv să-ţ' fac rău.

Calul e atât de aproape, încât îi putem auzi şi lui Vacarmul, nebun şi plin de draci.

Nu ne putem târî mai jos de atâta.

A ajuns aproape deasupra noastră.

Apuc cuţitul şi-o strâng pe Viola de mână o singură dată," tare, ca să-mi poarte noroc.

Acum sau niciodată.

Şi...

— ACUM! urlu eu.

Sărim în sus şi un pocnet de puşcă răsună, despicând ramurile de deasupra capetelor noastre, dar noi fugim, oricum.

— PRINDE-I! strigă Domnul Prentiss Junior şi sare înapoi pe drum, în timp ce noi fugim.

Fâşia dintre drum şi râu nu se lărgeşte, aşa că ne putem vedea unii pe alţii în timp ce alergăm. Ramurile plesnesc şi smârcurile ne împroaşcă şi picioarele ne alunecă şi el înaintează cu greu pe drum, urmându-ne pas cu pas.

N-o să reuşim să scăpăm de el. Pur şi simplu, n-o să reuşim.

Dar încercăm, fiecare dintre noi apucând-o în

sus pe o cărare întortocheată şi peste buşteni şi prin tufişuri, cu Manchee gâfâind şi lătrând la picioarele noastre şi ploaia revărsându-se peste noi şi cu drumul care se îngustează tot mai mult şi care deodată coteşte abrupt spre râu, şi n-avem de ales decât să-l traversăm prin faţa lui ca să ajungem în pădurile mai adânci de pe partea cealaltă şi o văd pe Viola sărind peste margine direct pe drum, cu mâinile în aer şi Domnul Prentiss Junior coteşte şi el şi învârte ceva în mână, iar noi ne repezim în cealaltă parte, dar calul se năpusteşte asupra noastră şi deodată simt cum ceva mă apucă de picioare, legându-le atât de repede şi de tare, încât cad imediat.

— Aaaaau! zbier şi aterizez lovindu-mă cu faţa în noroi şi în nişte frunze căzute şi rucsacul îmi vine deasupra capului, aproape smulgându-mi cu totul braţele când îmi zboară de pe umeri şi Viola mă vede căzând şi aproape traversează drumul, dar văd noroi şerpuind din locul unde picioarele ei se opintesc să se oprească şi strig „NU! FUGI! FUGI!" şi ea mă fixează cu privirea şi văd că ceva se schimbă pe faţa ei, dar cine ştie ce-o fi însemnând asta şi când calul se apropie, ea se întoarce şi dispare în pădure şi Manchee aleargă înapoi spre mine şi latră „Todd! Todd!" şi m-a prins, m-a prins, m-a prins.

Fiin'că Domnul Prentiss Junior stă în picioare deasupra mea, respirând repede, sus pe calul său alb, cu puşca aţintită asupra mea, cu trăgaciul ridicat. Ştiu

ce s-a întâmplat. A aruncat o frânghie cu greutăţi la capăt direct spre picioarele mele şi ea s-a încolăcit în jurul lor şi m-a prins, ca un expert, ca un vânător după o căprioară de mlaştină. Sunt imobilizat aici în noroi, pe burtă, capturat ca un animal.

— Taică-miu o să se bucure sigur să te vadă, zice el, iar calul îi e nervos şi păşeşte pe loc. *Ploaie*, îl aud gândind, şi *E cumva un şarpe*?

— Eu trebuia doar să verific dacă circulă zvonuri despre tine pe drumul din faţă, rânjeşte batjocoritor Domnul Prentiss Junior, dar iată-te, în carne şi oase, să fiu al naibii.

— Du-te dracului, îi zic, dar ce, chiar credeţi că zic „dracului”? Încă mai am cuţitul în mână.

— Şi sigur că mă face să tremur de frică, spune el, mişcând puşca în aşa fel, încât să pot privi direct în ţeava ei. Aruncă-l.

Ţin mâna departe de corp şi dau drumul cuţitului. Cade bâldâbâc în noroi şi eu rămân întins pe burtă.

— Domniţa ta nu prea ţi-a fost fidelă, nu-i aşa? zice el, sărind jos de pe cal, şi liniştindu-l cu mâna

liberă.

Manchee mârâie la el, dar Domnul Prentiss Junior râde.

— Ce-a păţit la coadă?

Manchee sare, dezvelindu-şi colţii, dar Domnul Prentiss Junior e mai rapid, aruncându-l cât colo, cu o cizmă plină de ură drept în faţă. Manchee schelălăie şi se face mic în tufişuri.

— Prietenii te abandonează şi de-o parte, şi de alta, Todd.

Vine spre mine.

— Dar asta-i lecţia pe care tre' s-o înveţi, hm? Câinii sunt câini şi femeile, până la urmă, se dovedesc a fi şi ele tot nişte câini.

— Tacă-ţi *fleanca,* îi zic, încleştându-mi dinţii.

Vacarmul lui devine deodată numai falsă compasiune şi victorie.

— Săracul, săracul Toddy. Călătoreşti de atâta vreme cu o femeie şi bănuiesc că tot nu te-ai prins ce se face cu o femeie.

— Nu mai vorbi despre ea, îi arunc eu în faţă. Încă stau întins pe burtă şi picioarele-mi sunt tot legate.

Dar îmi dau seama că pot îndoi genunchii.

Vacarmul lui devine tot mai urât, tot mai gălăgios, dar faţa lui e inexpresivă, ca a unei persoane înspăimântătoare dintr-un coşmar.

— Ceea ce faci tu, Todd, zice el, aşezându-se pe vine ca să ajungă mai aproape de mine, e să-i păstrezi lângă tine pe cei care-s nişte javre şi să-i împuşti pe cei care nu-s.

Se apleacă şi mai aproape. Îi pot vedea firele de păr jalnice de pe buza superioară, pe care nici măcar ploaia, care încă mai cade, nu le-a făcut mai negre. Are doar cu doi ani mai mult decât mine. E doar cu doi ani mai mare.

Şarpe? gândeşte calul.

Pun încet mâinile jos pe pământ.

Apăs un pic cu ele în noroi.

— După ce te leg, zice el, replica transformându-i-se într-o înjurătură şoptită, o să mă duc s-o găsesc pe domniţa ta şi-o să-ţi zic din ce categorie face ea parte.

Şi fix atunci sar. Împing înainte cu mâinile şi lovesc tare în faţă cu picioarele, catapultându-mă fix în faţa lui. Creştetul capului mi se izbeşte de nasul lui cu un zgomot de oase zdrobite şi el cade pe spate, iar eu deasupra lui. Îl lovesc tare în faţă cu amândoi pumnii şi el e prea surprins să poată reacţiona şi apoi îl izbesc cu putere cu genunchiul în bărbăţia lui dintre picioare.

Se chirceşte ca un gândac şi scoate un geamăt stins şi furios şi mă rostogolesc de pe el, ducându-mă înapoi la cuţitul meu pe care-l culeg de pe jos şi-apoi mă ridic în picioare şi-i trag un şut puştii şi sar în faţa calului ţipând „Şarpe! Şarpe!" şi dând din mâini, şmecherie care funcţionează instantaneu şi calul se întoarce şi fuge înapoi de-a lungul drumului, cu un nechezat uşor, fără călăreţ, în mijlocul ploii.

Mă uit primprejur şi BAM! Domnul Prentiss Junior

mă loveşte cu pumnul în nas, dar nu cad şi apoi zbiară către mine „pui de...” şi eu îmi agit braţul în care ţin cuţitul şi-l fac să sară înapoi şi îl mai agit o dată, şi din ochi mi se prelinge apă şi de la lovitura de pumn, dar şi de la ploaie, şi acum s-a îndepărtat de mine, căutându-şi puşca şi şchiopătând un pic şi-apoi o vede în noroi şi-şi răsuceşte tot corpul ca s-o apuce şi eu nu stau să mă gândesc nici o clipă şi sar pe el, doborându-l încă o dată şi el mă loveşte cu cotul, dar nu cad şi Vacarmul meu urlă şi Vacarmul lui urlă şi el.

Şi nici măcar nu ştiu cum, dar l-am imobilizat pe spate, ţinându-i tăişul cuţitului sub bărbie.

Ne oprim amândoi din luptat.

— De ce ne urmăreşti? îi urlu în faţă. De ce eşti pe urmele noastre?

Şi el cu prostia aia de non-mustaţă jalnică *zâmbeşte.* Îl izbesc din nou cu genunchiul acolo, între picioare.

Geme din nou, arătându-şi ura faţă de mine, dar eu încă am în mână cuţitul care, de data asta, i-a făcut o mică tăietură.

— Tata vrea să pună mâna pe tine, zice el, în

cele din urmă.

— De ce? întreb. De ce vrea să pună mâna pe noi?

— *Pe voi*? îşi roteşte ochii. Nu există dracului nici un „voi”. Te vrea pe tine, Todd. Doar pe tine.

Nu-mi vine să cred asta.

— Poftim? zic. De ce?

Dar nu răspunde. Scormoneşte prin Vacarmul meu. Se uită şi caută.

— Hei, îi zic, dându-i un dos de palmă peste faţă. Hei! Te-am întrebat o *întrebare!*

Dar el zâmbeşte la mine. Nu-mi vine dracului să cred, dar îmi zâmbeşte.

— Ştii ce zice întotdeauna tata, Todd Hewitt? spune, uitându-se chiorâş la mine de jos. Zice că un cuţit e la fel de bun ca acela care-l mânuieşte.

— Taci din gură, zic.

— 'Şti un luptător, îţi recunosc meritu' ăsta. Încă zâmbeşte, încă sângerează un pic sub bărbie.

— Dar nu eşti un ucigaş.

— Taci din *gură!* zbier, dar ştiu că poate să vadă în Vacarmul meu că am mai auzit exact aceste cuvinte şi de la Aaron.

— Ei, şi? zice el. Ce-o să faci? O să mă *omori*?

— Chiar O SĂ, ţip. O să te OMOR.

Nu face decât să-şi lingă o picătură de ploaie de pe buze şi să râdă. Îl ţintuiesc la pământ punându-i cuţitul sub bărbie şi el *râde.*

— TERMINĂ! ţip la el şi ridic cuţitul.

El râde în continuare şi apoi se uită la mine şi zice...

Zice...

Zice *aşa...*
— Vrei s-auzi cum au cerşit îndurare Ben şi

Cillian, înainte să-i fi împuşcat în cap?

Şi Vacarmul meu huruie, plin de furie.

Şi strâng cuţitul ca să mă năpustesc asupra lui.

Şi o să-l omor.

O să-l *omor.*

Şi...

Şi...

Şi...

Şi chiar în momentul când flutur cuţitul...

Chiar în clipa când încep să cobor cuţitul spre el... Chiar în clipa când am puterea să comand şi să fac aşa cum am eu chef...

Ezit...

Din nou...
Ezit...

Doar pentru o secundă...

Dar să mă ia naiba...

Să mă ia naiba odată în veci şi-n pururi...

Fiin'că tocmai în clipa aia loveşte în sus cu picioarele, mă dă jos de pe el şi mă imobilizează cu cotul în beregată.

Mă aplec înecându-mă şi nu simt altceva decât mâna lui smulgându-mi cu forţa cuţitul.

La fel de uşor cum îi iei acadeaua unui copil.

— Acuma, Todd, zice, stând deasupra mea, hai să-ţi arăt câte ceva despre cum să mânuieşti un cuţit.

24. Moartea unui laş care nu-i bun de nimic

Merit asta. Tot ce-am făcut a fost greşit. Merit asta. Dacă aş mai avea cuţitul la mine, m-aş sinucide cu el. Deşi probabil c-aş fi mult prea laş chiar şi

pentru asta.

— Eşti o figură, Todd Hewitt, zice Domnul Prentiss Junior, examinându-mi cuţitul. Îngenunchez acum, cu genunchii în noroi, cu mâna la beregată, încercând să-mi recapăt suflul.

— Puteai să câştigi bătălia asta, dar apoi ai dat-o în bară.

Trece cu degetul peste lama cuţitului.

— Prost şi papă-lapte.

— Termină-ţi treaba, mormăi eu din noroi.

— Ce treabă? zice Domnul Prentiss Junior, cu zâmbetul iar pe faţă şi cu Vacarmul strălucind.

— TERMINĂ-ţi treaba! strig de jos la el.

— Ei, doar n-o să te omor, spune, cu ochii scânteind. Tata n-ar fi prea încântat de asta, nu?

Păşeşte spre mine şi ţine cuţitul aproape de faţă. Îmi apasă mânerul lui pe nas, aşa, încât trebuie să-mi

retrag capul tot mai mult.

— Dar sunt o grămadă de lucruri pe care le poţi face cu un cuţit, zice, fără să-l ucizi pe om.

Nici măcar nu mă mai uit în jur după o cale de scăpare. Îl privesc drept în ochii lui de tip vigilent şi viu care se pregăteşte de o victorie, şi Vacarmul lui e pe măsura lui, cu imagini cu el în Farbranch, imagini cu el de pe când era la ferma mea, imagini cu mine îngenunchind în faţa lui. În Vacarmul meu nu-i nimic altceva decât o groapă plină de prostia şi inutilitatea şi ura mea. Îmi pare rău, Ben. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Dar, pe de altă parte, zice el, tu *nu eşti* bărbat, nu-i aşa?

Coboară vocea.

— Şi nici n-o să fii vreodată. Întoarce lama cuţitului spre obrazul meu. Închid ochii.

Şi simt un şuvoi de linişte plutind spre mine de undeva din spate.

Deschid ochii brusc.

— Ei, ia te uită, zice Domnul Prentiss Junior, privind insistent pe deasupra capului meu. În spatele meu sunt pădurile adânci de vizavi de râu şi simt liniştea Violei stând acolo la fel de clar de parcă aş putea s-o şi văd.

— Fugi! strig, întorcându-mă spre ea. Pleacă de-aici!

Ea mă ignoră.

— Pleacă de lângă el, o aud zicându-i Domnului Prentiss Junior. Te avertizez.

— *Tu* mă avertizezi *pe mine?* spune el, atingându-şi pieptul, cu acelaşi zâmbet pe faţă.

Apoi tresare un pic când ceva îl loveşte în piept şi i se înfige acolo. Arată ca o grămadă de sârme mici cu o băşică de plastic la un capăt. Domnul Prentiss Junior pune cuţitul sub ele şi încearcă să le îndepărteze, dar ele nu se mişcă. Se uită în sus la Viola, zâmbindu-i superior.

— Orice-o fi chestia asta, soro, zice el, n-a mers.

Şi BUMPLEOSC!

Are loc o explozie uriaşă de lumină şi-apoi simt o mână pe gât, care mă scutură bine până când încep să tuşesc. Cad pe spate ceva mai încolo, în timp ce trupul Domnului Prentiss Junior se zvârcoleşte, aruncând cuţitul într-o parte, scântei şi mici licăriri ca de fulger ieşind din sârmele alea şi intrând în corpul lui. Fum şi aburi apar de peste tot, din mâneci, din guler, din crăcii pantalonilor. Viola încă mă trage înapoi din drum, ţinându-mă de gât, când el cade la pământ, nimerind cu faţa direct în noroi, chiar deasupra puştii sale.

Viola îmi dă drumul şi ne rostogolim amândoi peste un mic dâmb de pe marginea drumului. Mă ţin de gât din nou şi rămânem acolo câteva clipe, respirând din greu. Scânteile şi licăririle se opresc şi Domnul Prentiss Junior se zvârcoleşte în noroi.

— Mi-a fost frică, spune Viola gâfâind, cu toată apa asta dimprejur, respiraţie, că aş putea să te omor şi pe tine şi pe mine odată cu el, respiraţie, dar era cât pe ce să-ţi taie...

Mă ridic în picioare fără să zic nimic, cu Vacarmul plin de concentrare, cu ochii pe cuţit. Mă duc direct spre el.

— Todd, zice Viola. Îl culeg de pe jos şi mă aplec peste el.

— E mort? o întreb pe Viola, fără să mă uit la ea.

— N-ar trebui să fie, zice ea. A fost doar tensiunea electrică de la o...

Ridic cuţitul.

— Todd, nu!

— Dă-mi măcar un motiv bun, îi zic, ţinând cuţitul suspendat în aer, cu ochii aţintiţi în continuare spre el.

— Tu nu eşti un ucigaş, Todd, spune Viola.

Mă răsucesc spre ea, iar Vacarmul meu răcneşte ca o fiară.

— Nu ZICE ASTA! Să nu mai SPUI NICIODATĂ ASTA!

— Todd, zice ea, lăsând mâna în jos, şi vocea i se linişteşte.

— DIN CAUZA MEA suntem în rahatul ăsta! Ei nu te caută PE TINE! Ei mă caută *PE MINE!*

Mă întorc spre Domnul Prentiss Junior.

— Şi dacă aş reuşi să ucid măcar unu' dintre ei, atunci poate că noi...

— Todd, nu, ascultă-mă, spune Viola apropiindu-se de mine. Ascultă-mă!

Mă uit la ea. Vacarmul meu e atât de urât şi faţa mi-e aşa de schimonosită, încât ezită un pic, dar apoi mai face un pas înainte.

— Ascultă-mă puţin.

Şi apoi se revarsă puhoi mai multe vorbe decât am auzit până atunci de la ea.

— Când m-ai găsit, acolo în mlaştină, fugeam de bărbatul ăla, de *Aaron,* de patru zile, şi tu erai a doua persoană pe care o văzusem pe planeta asta, şi ai venit spre mine cu acelaşi cuţit şi, din câte îmi dădeam eu seama atunci, mi se părea că erai la fel ca el.

Mâinile ei sunt tot în aer, ca şi cum calul Domnului Prentiss Junior, plecat de mult, ar mai fi avut nevoie să fie liniştit.

— Dar înainte ca măcar să înţeleg ce se întâmpla cu Vacarmul şi cu Prentisstown şi cu orice era legat de povestea asta, mi-am dat seama cum eşti. *Oamenii* îşi dau seama, Todd. Se vede că tu nu ne-ai face rău. Că asta nu te caracterizează.

— M-ai lovit în faţă cu o creangă, îi zic. Îşi pune mâinile în şold.

— Păi, la ce te aşteptai? Ai venit spre mine cu un cuţit. Dar nu te-am lovit atât de tare, încât să te rănesc prea grav, nu-i aşa?

Nu spun nimic.

— Şi am avut dreptate, zice ea. Mi-ai bandajat braţul. M-ai salvat de Aaron, deşi nu erai obligat s-o faci. M-ai scos din mlaştina aia unde aş fi fost ucisă. Mi-ai luat apărarea faţă de bărbatul ăla din livadă. Ai venit cu mine când a trebuit să plecăm din Farbranch.

— Nu, spun, cu vocea stinsă, nu înţelegi ca lumea toată povestea. Noi fugim doar fiin'că eu n-am putut...

— Cred că, în sfârşit, *înţeleg* şi eu toată povestea, Todd, zice ea. De ce te urmăresc ei cu-atâta sălbăticie? De ce te vânează o armată întreagă

prin oraşe şi peste râuri şi câmpii, pe toată planeta asta stupidă?

Arată spre Domnul Prentiss Junior.

— Am auzit ce a zis. Nu te întrebi şi tu de ce te vor atât de mult?

Groapa din interiorul meu se face tot mai neagră şi mai întunecată.

— Fiin'că eu sunt singurul care-i diferit.

— Exact!

Casc ochii.

— Şi de ce ar trebui să fie asta o veste bună? Am o armată întreagă pe urmele mele fiin'că nu-s un ucigaş.

— Greşit, zice ea. Ai o armată pe urmele tale care vrea *să facă* din tine un ucigaş.

Clipesc.

— *Ce?*
Mai face încă un pas înainte.

— Dacă reuşesc să te transforme în genul ăla de bărbat pe care şi-l doresc ei...

— Băiat, zic. Încă nu sunt bărbat. Îmi face semn cu mâna că nu contează.

— Dacă vor reuşi să distrugă partea aia din tine care-i bună, partea aia din tine care nu vrea să ucidă, înseamnă că *vor câştiga,* nu înţelegi? Şi dacă îţi pot face ţie asta, înseamnă că o pot face *oricui.* Şi ei *câştigă.* Câştigă!

E aproape de mine acum şi întinde mâna şi mi-o pune pe braţ, cel cu care încă mai ţin cuţitul.

— Îi vom învinge, spune, *tu* îi vei învinge refuzând să devii ceea ce vor ei să devii. Îmi încleştez dinţii.

— El i-a omorât pe Ben şi pe Cillian.

Dă din cap.

— Nu, aşa *a zis* el c-a făcut. Şi tu l-ai crezut.

Ne uităm în jos spre el. Nu se mai zvârcoleşte şi aburul începe să se împrăştie.

— Ştiu genul ăsta de băiat, spune Viola. Avem chiar şi noi tipul ăsta de băieţi pe navele noastre spaţiale. E un mincinos.

— E un bărbat.

— Cum poţi să *repeţi* asta la nesfârşit? întreabă ea, şi vocea-i devine, până la urmă, iritată. Cum poţi să tot zici că el e un bărbat, iar tu nu eşti? Doar din cauza unei prostii de *aniversări*? Dacă ai fi fost de unde sunt şi eu, ai avea deja paisprezece ani şi o lună!

— Da' eu nu sunt de unde 'şti tu! strig. Eu sunt *de aici* şi lucrurile aşa funcţionează *aici!*

— Ei bine, felul cum funcţionează aici lucrurile e *greşit.* Îmi dă drumul la braţ şi îngenunchează jos, lângă Domnul Prentiss Junior.

— O să-l legăm bine şi strâns şi o să plecăm naibii de aici, în regulă?

Eu nu dau drumul cuţitului.

N-o să dau niciodată drumul cuţitului ăstuia, indiferent ce-o să zică ea, indiferent cum o s-o zică.

Ridică ochii şi se uită primprejur.

— Unde-i Manchee?

Vai, nu.

Îl găsim în tufişuri. Mârâie spre noi fără cuvinte, doar mârâie ca un animal. Îşi ţine ochiul stâng închis şi e numai sânge în jurul botului. E nevoie de câteva încercări, dar până la urmă reuşesc să-l prind în timp ce Viola îşi scoate trusa medicală minune. Îl ţin nemişcat cât ea îl forţează să înghită o pilulă care-l amorţeşte şi apoi îi curăţă dinţii loviţi şi îi pune nişte cremă în ochi. Îi înfăşoară un bandaj peste el şi arată atât de mic şi de bătut, încât atunci când zice „Taud?", privindu-mă cu un singur ochi prin ameţeala aia, eu îl iau, pur şi simplu, în braţe şi stăm aşa o vreme, sub tufişuri, feriţi de ploaie, în vreme ce Viola împachetează totul la loc şi îmi scoate rucsacul din noroi.

— Hainele tale sunt toate ude, zice ea după o vreme. Şi mâncarea e terci. Dar caietul e încă în

punga de plastic. E teafăr.

Şi gândul că mama ar putea afla ce laş o să fie băiatul ei într-o bună zi mă face să vreau s-arunc caietul ăla în râu. Dar n-o fac.

Mergem să-l legăm pe Domnul Prentiss Junior cu propria lui frânghie şi ne dăm seama că şocul electric a ars patul de lemn al puştii sale. Ceea ce-i păcat fiin'că ne-ar fi putut fi de ajutor.

— Cu ce l-ai electrocutat? întreb, pufnind şi suflând, în timp ce-l târâm spre marginea drumului. Oamenii doborâţi la pământ sunt *grei.*

— Cu un dispozitiv care-i transmite navei spaţiale locul unde mă aflu pe planeta asta, spune Viola. I-a luat o veşnicie să explodeze.

Mă ridic în picioare.

— Şi cum o să ştie nava ta unde eşti?

Ea ridică din umeri.

— Nu putem decât să sperăm că vom găsi ceva

în Haven.

O urmăresc cum se duce spre traista ei şi o ridică de jos. Sper din suflet că Haven are măcar jumătate din ce se aşteaptă ea să găsească acolo.

Plecăm. Domnul Prentiss Junior avea dreptate că tre' să fii prost să mergi pe drumul principal, aşa că mergem la douăzeci sau treizeci de metri distanţă de el, pe partea opusă râului, încercând cât putem să nu pierdem din ochi nici drumul. Îl cărăm pe Manchee cu rândul în timp ce noaptea se scurge încet.

Nici nu prea vorbim între noi.

Fiin'că s-ar putea să aibă dreptate în ce zice, nu? Mda, bine, poate de asta mă urmăreşte armata, poate că dacă mă pot convinge pe mine să mă alătur lor, atunci vor putea convinge pe toată lumea. Poate că eu sunt elementul lor de testare, cine ştie, şi tot oraşul ăla-i suficient de nebun, încât să creadă ceva de genu' ăsta.

Dacă unul dintre noi cade, cădem cu toţii.

Dar, pe de o parte, asta nu explică de ce şi Aaron e pe urmele noastre şi, pe de altă parte, am auzit-o şi când minţea, nu-i aşa? Vorbele ei sună bine,

dar cine ştie dacă nu cumva inventează adevărul, în loc să-l spună, pur şi simplu?

Fiin'că eu n-o să mă alătur *niciodată* armatei ăleia şi Primarul Prentiss trebuie să ştie asta, nu după ce le-au făcut lui Ben şi lui Cillian, indiferent dacă Vacarmul Domnului Prentiss Junior a minţit sau nu, deci, aici ea s-a înşelat amarnic. Orice vor ei, orice slăbiciune o fi existând în mine de mă face să nu pot omorî un om nici măcar atunci când merită, asta trebuie să se schimbe în mine ca să pot deveni bărbat. Trebuie, altfel cum o să dau ochii cu lumea?

Miezul nopţii trece şi eu mai am douăzeci şi cinci de zile şi un milion de ani până voi deveni bărbat.

Fiin'că, dacă l-aş fi omorât pe Aaron, atunci el nu i-ar fi putut spune Primarului Prentiss unde m-a văzut ultima oară.

Şi dacă aş fi putut să-l omor pe Domnul Prentiss Junior mai demult, la fermă, nu i-ar fi condus pe oamenii Primarului la Ben şi Cillian şi n-ar fi trăit ca mai apoi să-l rănească şi pe Manchee în halul ăsta.

Dacă aş fi fost orice fel de ucigaş, aş fi putut să rămân şi să-i ajut pe Ben şi pe Cillian să se apere.

Poate că, dacă aş fi fost un ucigaş, ei n-ar fi morţi acum.

Şi ăsta ar fi un schimb pe care l-aş face în orice zi.

O să fiu un ucigaş, dacă de asta e nevoie.

Ia priviţi-mă!

Terenul devine tot mai bolovănos şi mai prăpăstios în timp ce râul începe să sape din nou văi. Ne odihnim o vreme sub o stâncă şi mâncăm tot ce nu s-a stricat în timpul luptei cu Domnul Prentiss Junior.

Îl întind pe Manchee în poala mea.

— Ce-avea în ea pilula aia?

— Era doar un pic dintr-un calmant pentru oameni, îmi explică Viola. Sper că nu e prea mult. Îmi plimb mâna peste blana lui. E cald şi doarme, deci, măcar e viu.

— Todd, zice ea, dar o opresc.

— Aş vrea să continuăm să mergem cât de mult putem, îi spun. Ştiu că ar trebui să dormim, da' hai să mergem până n-o să mai putem deloc.

Aşteaptă o clipă şi apoi zice „Bine", şi nu ne mai spunem nimic, doar terminăm şi restul de mâncare.

Continuă să plouă toată noaptea, în timp ce mergem, şi nici că există distracţie mai mare pe lume decât o ploaie în pădure, cu un miliard de picături ce cad pe un miliard de frunze, cu râul care se umflă şi vâjâie, cu plescăitul noroiului sub picioarele noastre. Aud un Vacarm, din când în când, în depărtare, probabil de la creaturile alea de la câmpie, dar întotdeauna e nevăzut, întotdeauna dispare când ne apropiem.

— O fi ceva pe acolo care ne-ar putea face vreun rău? mă întreabă Viola, silită să ridice vocea ca să acopere zgomotul ploii.

— Prea multe ca să le pot număra, zic.

Fac un semn spre Manchee care e în braţele ei.

— Nu s-a trezit încă?

— Încă nu, îmi răspunde, şi simt îngrijorarea din vocea ei. Sper că am...

Şi cam aşa de nepregătiţi suntem când trecem pe lângă o altă stâncă şi ajungem într-un loc de campare.

Ne oprim amândoi brusc şi cuprindem într-o clipă cu ochii tot ce se află în faţa noastră.

Un foc arde.

Nişte peşte proaspăt prins atârnă într-o ţepuşă deasupra lui.

Un bărbat aplecat deasupra unei pietre, curăţând solzii de pe un alt peşte.

Un bărbat care-şi ridică privirile când intrăm în locul lui de tabără. Într-o *clipă,* ca atunci când am ştiut că Viola e fată, chiar dacă n-am văzut niciuna până atunci, ştiu în secunda cât îmi ia să pun mâna la cuţit, ştiu că, în mod clar, nu e om.

E un spacs.

25. Ucigaşule

Lumea nu se mai învârteşte.

Ploaia se opreşte, focul nu mai arde, inima nu-mi mai bate.

Un spacs.

Nu mai există nici un spacs.

Au murit toţi în războaie.

Nu mai există nici un spacs.

Şi uite unul stând aici, chiar în faţa mea.

E înalt şi subţire ca în clipurile pe care le mai ţin minte, cu pielea albă, degete şi braţe lungi, cu gura în mijlocul feţei, deşi n-ar trebui să fie acolo, urechile-i atârnă în jos, pe lângă fălci, ochii-i sunt mai negri decât pietrele din mlaştină, cu licheni şi muşchi crescând acolo unde ar trebui să fie haine.

Extraterestru. Cât de extraterestru poate fi cineva.

La naiba.

Ai putea, la o adică, şi să mototoleşti lumea pe care o cunosc şi s-o arunci la coş.

— Todd? zice Viola.

— Nu te mişca, îi spun.

Fiin'că, prin zgomotul ploii, aud *Vacarmul* spacsului.

Nu se aude nici un cuvânt clar, doar imagini, aşezate strâmb într-un mod straniu şi cu toate culorile alandala, dar imagini cu mine şi cu Viola stând în faţa lui, părând şocaţi.

Imagini cu cuţitul pe care-l ţin acum încordat în mână.

— Todd, zice Viola, cu ceva prevenitor în voce.

Fiin'că în Vacarmul lui mai sunt şi alte lucruri. Sentimente învolburându-se într-un bâzâit.

Sentimente de frică. Îi simt frica.

Bun.

Vacarmul meu devine roşu.

— Todd, zice din nou Viola.

— Nu-mi mai rosti numele, îi spun.

Spacsul se ridică încet în picioare din locul unde curăţa peştele. Şi-a făcut tabără sub o altă stâncă, de-a lungul unei coaste de deal. Locul pare uscat şi văd nişte traiste şi un sul de muşchi care ar putea servi drept pat.

Mai e ceva ce luceşte, sprijinit de stâncă.

Pot să văd imaginea spacsului în Vacarmul lui.

E harponul pe care l-a folosit ca să prindă peşte din râu.

— *Nu face asta,* îi zic.

Mă gândesc o secundă, dar *numai* o secundă, cât de limpede înţeleg toate astea, cât de limpede îl văd stând acolo în râu, cât de uşor de descifrat e Vacarmul lui, chiar dacă-s numai imagini.

Dar secunda trece cât ai clipi.

Fiin'că îl văd gândindu-se să facă un salt după harpon.

— Todd? zice Viola. Pune cuţitul jos.

Şi el face saltul.

Sar şi eu, în acelaşi timp.

(Ia uită-te la mine)

— Nu! o aud pe Viola ţipând, dar Vacarmul meu vuieşte prea tare ca să-i aud strigătul altfel decât ca pe o şoaptă.

Fiin'că singurul lucru pe care-l gândesc în timp ce străbat cu paşi iuţi locul de campare, ţinând cuţitul ridicat, îndreptându-mă ameninţător către spacs, care-i numai genunchi şi umeri ciolănoşi şi se împiedică în drum spre harpon, singurul lucru pe care-l gândesc şi-l trimit mai departe în Vacarmul meu foarte, foarte roşu sunt imagini şi cuvinte şi sentimente despre tot ce ştiu eu, despre tot ce mi s-a întâmplat, despre toate dăţile în care n-am reuşit să folosesc cuţitul, fiecare părticică din mine urlând...

O să-ţi arăt eu cine-i ucigaş.

Ajung la el înainte să ajungă el la harpon, izbindu-l cu umărul. Cădem cu o bufnitură pe o porţiune cu mai puţin noroi şi braţele şi picioarele lui sunt cu totul peste mine, lungi, ca şi cum m-aş lupta cu un păianjen, şi începe să mă pocnească în zona capului, dar sunt doar ceva mai mult decât nişte simple palme şi îmi dau seama şi îmi dau seama şi îmi dau seama...

Şi îmi dau seama că e mai slab decât mine.

— Todd, opreşte-te! o aud pe Viola ţipând.

Spacsul se îndepărtează de mine în patru labe şi eu îl lovesc zdravăn cu pumnul în cap şi e atât de uşor, încât lovitura îl răstoarnă peste un morman de pietre şi el se uită în urmă la mine, scoţând din gură un sunet şuierător şi din Vacarmul lui se revarsă spaimă şi panică.

— ÎNCETEAZĂ! ţipă Viola. Nu vezi ce frică îi este?

— Păi, aşa şi trebuie! urlu eu înapoi spre ea.

Fiindcă acum nimic nu-mi mai poate opri Vacarmul. Înaintez spre el şi el încearcă să se târască de-a buşilea, dar îl înşfac de glezna lui albă şi lungă

şi-l trag jos de pe stânci înapoi pe pământ şi el scoate un sunet îngrozitor şi *ascuţit* şi eu îmi pregătesc cuţitul.

Şi Viola cre’ că l-a pus pe Manchee pe jos, pe undeva, fiin'că mă apucă de braţ şi mă trage înapoi ca să mă împiedice să-l înjunghii pe spacs şi eu mă împing în ea cu tot corpul, ca să scap de ea, dar ea nu-mi dă drumul şi ne îndepărtăm de spacs opintindu-ne, şi el se ghemuieşte lângă o piatră, cu mâinile acoperindu-şi faţa.

— Dă-mi drumul! zbier.

— Te rog, Todd, ţipă Viola spre mine, trăgându-mă şi sucindu-mi braţul. Opreşte-te! Îmi răsucesc braţul la loc şi îl folosesc pe cel liber ca s-o îndepărtez şi, când mă întorc, spacsul se târăşte pe pământ... Îndreptându-se spre harponul lui...

Are deja degetele pe capătul lui...

Şi toată ura izbucneşte în mine ca un vulcan de un roşu intens şi strălucitor...

Şi mă arunc peste el...

Şi îi înfig cuţitul în piept.

Scoate un pârâit când intră, ieşind într-o parte după ce loveşte un os şi spacsul ţipă cu cel mai îngrozitor de îngrozitor sunet şi un sânge roşu-închis (roşu, e roşu, sângele lor e roşu) ţâşneşte din rană şi el ridică un braţ lung cu care mă zgârie pe faţă şi eu îmi retrag braţul şi îl înjunghii din nou şi o respirație prelungă şi scrâşnită îi iese pe gură cu un gâlgâit zgomotos şi braţele şi picioarele încă i se agită şi se uită la mine cu ochii lui negri, negri şi Vacarmul lui e plin de durere şi de uimire şi spaimă...

Şi eu răsucesc cuţitul...

Dar el nu moare şi nu moare şi tot nu moare...

Şi-apoi, cu un geamăt şi un tremur, moare.

Şi Vacarmul lui se opreşte de-a binelea.

Simt că-mi vine ceva înapoi pe gât şi scot cuţitul afară din el şi pornesc bălăbănindu-mă prin noroi.

Mă uit la mâinile mele, la cuţit. E sânge peste tot şi peste toate. Cuţitul e acoperit cu el, chiar şi pe mâner, şi pe amândouă mâinile şi pe braţe şi pe

partea din faţă a hainelor şi am o pată chiar şi pe obraz, pe care o şterg, amestecând-o cu propriul meu sânge de la zgârietură.

Chiar şi cu ploaia care cade acum peste mine, e mai mult sânge decât şi-ar putea imagina cineva.

Spacsul zace acolo unde l-am...

Unde l-am ucis.

O aud pe Viola scoţând un sunet de sufocare, ca atunci când ţi se taie respiraţia, şi îmi ridic privirile spre ea şi când fac asta, ea se fereşte de mine.

— Tu nu ştii! strig spre ea. Nu ştii nimic. *Ei* au început războiul. *Ei* au ucis-o pe mama! Totul, tot ce s-a întâmplat e *vina lor!*

Şi apoi vomit. Şi vomit întruna.

Şi când Vacarmul meu începe să se calmeze, vomit din nou peste tot în jur.

Stau cu capul lipit de pământ.

Lumea s-a oprit.

Lumea încă stă pe loc.

N-aud nimic dinspre Viola în afară de liniştea ei. Simt cum rucsacul mă împunge în grumaz când mă aplec în faţă. Nu mă uit înspre spacs.

— Ne-ar fi omorât, zic în cele din urmă, vorbind cu faţa în pământ.

Viola nu zice nimic.

— Era *înspăimântat!* strigă Viola, iar vocea i se stinge. Chiar şi eu am văzut cât de speriat era.

— S-a dus după harpon, zic, ridicându-mi capul.

— Asta pentru că *tu* te-ai repezit la el cu un *cuţit!* Acum pot s-o văd. Are ochii larg deschişi şi sunt tot mai goi, ca atunci când s-a închis în ea şi a început să se legene.

— Ei i-au ucis pe toţi cei din Lumea Nouă.

Scutură din cap cu violenţă.

— Idiotule! IDIOTU dracului ce eşti!

Nu zice *dracului.*

— De câte ori n-ai aflat până acum că ce ţi s-a spus nu-i adevărat? zice ea, îndepărtându-se şi mai mult de mine, cu faţa schimonosindu-i-se. De câte ori?

— Viola...

— Păi, n-au fost ucişi toţi spacşii în război? zice ea, şi Doamne-Dumnezeule, nu-mi place deloc cât de speriată pare vocea ei. Hm? *N-au fost*?

Şi ultima fărâmă de furie îmi iese din Vacarm, când îmi dau seama cât de prost am fost iarăşi...

Şi mă întorc spre spacs...

Şi văd locul de campare...

Şi văd peştele în undiţa...

Şi (nu nu nu nu nu) văd frica aceea care venea din Vacarmul lui...

(nu nu nu te rog nu)

Şi nu mai am ce să dau afară, dar vomit, oricum...

Şi sunt un ucigaş...

Sunt un ucigaş...

Sunt un ucigaş...

(O, te rog, nu) Sunt un ucigaş.

Încep să tremur. Încep să tremur atât de tare, încât nu pot să stau în picioare. Mă trezesc zicând „nu" iarăşi şi iarăşi şi frica din Vacarmul lui răsună în jurul Vacarmului meu şi nu am unde să mai fug de el, e aici şi aici şi aici şi tremur atât de tare, încât nu mă pot sprijini nici măcar în mâini şi nu pot sta nici în genunchi şi cad în noroi şi încă mai văd sânge peste tot, sânge pe care ploaia nu l-a şters cu totul. Îmi strâng cu putere ochii închişi.

Şi nu mai e decât întuneric.

Numai întuneric şi nimic altceva. Încă o dată am

stricat totul. Încă o dată am făcut totul greşit.

De la mare distanţă o aud pe Viola rostindu-mi numele.

Dar e atât de departe.

Şi sunt singur. Aici, pentru totdeauna, singur. Îmi aud iarăşi numele.

De la mare, mare distanţă simt că cineva mă smuceşte de braţ.

Doar atunci când aud o explozie de Vacarm care nu-i al meu deschid ochii.

— Cre' că mai sunt şi alţii acolo, şopteşte Viola, aplecându-se spre urechea mea. Îmi ridic capul. Vacarmul meu e atât de plin de mizerie şi de groază, încât e greu să auzi ceva limpede şi ploaia încă mai cade, cu la fel de multă putere, şi stau o clipă şi mă-ntreb ca prostu' dacă o să ne mai uscam vreodată şi apoi îl aud, murmurând neînţeles printre copaci, imposibil de localizat, dar în mod clar prezent undeva acolo.

— Dacă până acum nu voiau să ne omoare, zice

Viola, *acum* o să vrea cu siguranţă.

— Trebuie să plecăm. Încerc să mă ridic în picioare. Tremur şi e nevoie de una sau două încercări, dar reuşesc. Încă mai ţin în mână cuţitul. E lipicios de la sânge. Îl arunc pe jos.

Faţa Violei e un peisaj îngrozitor, e mâhnită şi înspăimântată şi îngrozită, toate astea din cauza mea, dar, ca de obicei, n-avem de ales, aşa că nu fac decât să repet „trebuie să plecăm" şi mă duc să-l iau pe Manchee de unde l-a lăsat ea, în locul ferit şi uscat de sub stânca spacsului. Încă doarme şi tremură de frig când îl ridic şi-mi îngrop faţa în blana lui şi inspir duhoarea lui familiară de câine.

— *Grăbeste-te,* zice Viola.

Şi mă întorc spre ea şi o văd cum se uită în jur, cu Vacarmul acela care şopteşte peste tot, prin păduri şi prin ploaie, cu frica aia pe care încă o are întipărită pe faţă.

Se uită şi ea la mine, dar mie mi se pare imposibil să-i susţin privirea, aşa că mă uit în altă parte.

Dar când mă uit în altă parte, văd ceva

mişcându-se în spatele ei.

Şi văd că observă cum mă schimb la faţă.

Şi se întoarce la timp ca să-l vadă pe Aaron ieşind din pădurea din spatele ei.

Şi o înşfacă de gât cu o mână şi cu cealaltă îi lipeşte o pânză peste nas şi gură şi, în timp ce-o strig şi fac un pas înainte, o aud ţipând pe sub bucata de material şi încercând să se lupte cu mâinile, dar Aaron o ţine bine şi când eu fac al doilea şi al treilea pas, ea deja a leşinat din cauza a ce-o fi fost pe pânza aia şi la al patrulea şi al cincilea pas el deja îi dă drumul pe jos, iar Manchee e încă în braţele mele şi la al şaselea pas, el întinde mâna undeva la spate, iar eu nu mai am cuţitul şi-l am pe Manchee cu mine şi nu pot decât să alerg spre el şi la al şaptelea pas, îl văd scoţând la iveală un băţ pe care-l avea legat cu o curea la spate şi-l agită în aer şi mă loveşte din plin în cap cu un...

ZDRANG

...şi cad, şi Manchee se rostogoleşte din braţele mele şi mă prăbuşesc la pământ pe burtă şi capul îmi zăngăne atât de tare, încât nici măcar nu-mi pot ţine echilibrul şi lumea devine instabilă şi cenuşie şi plină

numai de durere, şi sunt pe pământ şi totul se clatină şi alunecă şi braţele şi picioarele sunt prea grele să le pot ridica şi faţa mi-e pe jumătate în noroi, dar cealaltă jumătate e în sus şi-l văd pe Aaron privindu-mă de sus şi-i văd Vacarmul şi văd că e şi Viola în el şi-l văd că-mi vede cuţitul lucind roşu în noroi şi îl ridică şi eu încerc să mă târăsc de-a buşilea, dar greutatea corpului meu mă ţintuieşte pe loc şi nu pot decât să-l văd stând deasupra mea.

— Nu mai am nevoie de tine de-acum 'ncolo, băiete, zice el, ridicând cuţitul deasupra capului, şi ultimul lucru pe care-l văd e cum coboară cuţitul cu toată forţa braţului său.

PARTEA A V-A

26. Sfârşitul tuturor lucrurilor

Cad ***nu*** *CAD* nu te rog ***ajută-mă*** *Cad* Cuţitul *Cuţitul* spacs **spacşii sunt morţi, toţi spacşii morţi** *VIOLA* îmi pare rău, te rog, îmi pare rău ***are un harpon*** *CAD* Te rog te rog *Aaron, în spatele tău! Vine!* **nu-mi mai eşti de nici un folos, băiete** Viola cade, Viola Eade *spacs* ***ţipătul şi sângele şi nu*** UITĂ-TE LA MINE uită-te la mine *nu te rog* uită-te la mine **ne-ar fi omorât** Ben te rog îmi pare rău ***Aaron! Fugi!*** E-A-D-E *Şi mai mulţi* tre' să plecăm de-aici *CAD* cad sânge închis la culoare Cuţitul mort *fugi* **Sunt un ucigaş** te rog nu ***SPACS*** *viola viola viola...*

— Viola! încerc să ţip, dar e numai întuneric, e întuneric şi nici un sunet, întuneric şi m-am prăbuşit şi n-am deloc voce... Viola, încerc eu din nou, şi am apă în plămâni şi o durere continuă în maţe şi durere, durere în... Aaron, şoptesc ca pentru mine şi pentru nimeni altcineva. Fugi, e Aaron.

După care iar mă prăbuşesc şi iar e întuneric...

...

...

— Todd?

— Todd!

Manchee.

— Todd!

Simt o limbă de câine pe faţă, ceea ce înseamnă că-mi simt faţa, ceea ce înseamnă că-mi dau seama unde e şi, după ce o pală de aer mă izbeşte, deschid ochii.

Manchee stă fix lângă capul meu, mutându-se de pe un picior pe altul, lingându-se nervos pe bot şi pe nas, cu bandajul încă pe ochi, dar totul e vag şi e greu să...

— Todd?

Încerc să-l strig pe nume ca să-l liniştesc, dar tot ce reuşesc să fac e să tuşesc şi o durere ascuţită se ridică din spatele meu. Sunt încă jos în noroi, pe burtă, acolo unde am căzut când Aaron...

Aaron.

Când Aaron m-a lovit în cap cu băţul lui. Încerc să-mi ridic capul şi o durere surdă, orbitoare se întinde peste toată partea dreaptă a craniului până jos, spre falcă şi trebuie să rămân acolo, întins, scrâşnind din dinţi pentru o clipă şi lăsând durerea să mă chinuie şi să explodeze, înainte ca măcar să încerc să mai spun ceva.

— Todd! scheaună Manchee.

— Sunt aici, Manchee, mormăi eu, până la urmă, dar cuvintele îmi ies din piept ca un mârâit blocat de ceva lipicios ca o mâzgă şi asta mă face să tuşesc şi mai mult...

... şi trebuie să mă opresc din tuşit din cauza durerii ascuţite din spate.

Spatele meu. Îmi înăbuş orice încercare de a tuşi şi un sentiment de groază mi se împrăştie din maţe în tot restul corpului.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte...

Nu.

O, nu.

Tuşesc un pic din gât, încercând sa nu mai mişc deloc nici un muşchi, dar nereuşind să fac asta şi suportând durerea până când se retrage de tot şi-apoi încerc să-mi mişc gura fără ca treaba asta să mă ucidă.

— Am un cuţit în mine, Manchee? zic scrâşnind.

— Cuţit, Todd, latră el şi e plin de îngrijorare. Spate, Todd.

Vine mai aproape să-mi lingă din nou faţa, felul câinilor de a încerca să uşureze situaţia. Tot ce fac e să respir şi să nu mă mişc o clipă. Închid ochii şi trag aer în piept, deşi plămânii mei suferă şi par deja plini.

Eu sunt Todd Hewitt, mă gândesc, ceea ce-i o greşeală, fiin'că îmi revine totul în minte, cum s-a prăbuşit peste mine, cum m-a doborât la pământ şi sângele spacsului şi faţa Violei care era speriată de mine şi Aaron apărând din pădure şi luându-o... Încep să plâng, dar durerea provocată de plânsul spasmodic e atât de mare, încât pentru o clipă mă simt paralizat şi un foc viu arde prin braţele şi spatele meu şi nu pot face nimic decât să suport până trece. Încet, încet, încet încep să-mi scot un braţ de sub mine. Mă dor

capul şi spatele atât de rău, încât cre' că leşin o clipă, dar mă trezesc la loc şi încet, încet, încet ajung cu mâna sus şi apoi în spate, mişcându-mi încet degetele în sus peste tricoul umed şi murdar şi peste rucsacul ud şi jegos pe care, de necrezut, încă îl port în spate şi în sus şi în jos până când ajung cu vârful degetelor la el.

Mânerul cuţitului. Ieşind din spatele meu.

Dar ar trebui să fiu mort.

Ar trebui să fiu *mort.*

Sunt mort?

— Nu mort, Todd, latră Manchee. Sac! Sac!

Cuţitul e înfipt în mine, sus între omoplaţi, durerea îmi indică toate astea foarte precis, dar a intrat mai întâi prin rucsac şi ceva din rucsac a oprit cuţitul să intre mai adânc până la...

Caietul.

Caietul mamei.

Pipăi iarăşi cu degetele, cât de încet pot eu, dar da, Aaron a ridicat braţul şi apoi l-a coborât drept prin caietul din rucsac şi asta l-a oprit să intre cu totul în corpul meu.

(aşa cum a intrat în spacs)

Închid ochii din nou şi încerc să trag aer în piept cât de adânc pot, dar nu prea pot şi apoi îmi ţin respiraţia cât îmi plimb degetele prin jurul cuţitului şi apoi trebuie să expir şi să aştept până trece durerea şi apoi încerc să trag, dar e cel mai dificil lucru de pe lumea asta şi trebuie să aştept şi să respir şi să încerc din nou şi trag şi durerea din spate creşte ca focurile unei arme ce mitraliază şi urlu, fără să mă mai pot controla, când simt cum cuţitul îmi iese din spate.

Icnesc de durere şi simt cum mi se taie respiraţia şi mă străduiesc să mă abţin să nu plâng din nou, încercând în tot acest timp să-mi scot cuţitul, încă înfipt prin caiet şi rucsac.

Manchee mă linge din nou pe faţă.

— Bravo, băiete, îi zic, deşi nu ştiu pentru ce.

Mi se pare că durează o veşnicie până-mi scot curelele rucsacului de pe braţe şi reuşesc, până la

urmă, să arunc deoparte cuţitul şi toată mizeria aia. Dar nici după asta nu mă pot ridica în picioare, nici vorbă, aşa că probabil c-am leşinat iarăşi fiin'că Manchee mă linge din nou pe faţă şi tre' să deschid ochii şi să tuşesc până-mi recapăt respiraţia. În timp ce încă zac acolo, în noroi, îmi doresc mai mult decât orice pe lumea asta ca pumnalul lui Aaron să fi trecut prin mine, să fiu la fel de mort ca spacsul ăla, să mă opresc din alunecat tot mai jos în groapa aia, jos, jos, jos, până când nu mai rămâne nimic decât întuneric, jos, în vidul în care nu mai există nici un Todd pe care să-l învinovăţeşti sau care s-o dea în bară sau care să-i dezamăgească pe Ben sau pe Viola şi aş putea să cad aşa la nesfârşit în nimic, fără să trebuiască să-mi mai fac vreo grijă vreodată.

Dar uite-l pe Manchee care mă linge de zor.

— Dă-te jos.

Ridic un braţ să-l împing mai încolo.

Aaron ar fi putut să mă omoare, ar fi putut foarte bine să mă omoare.

Cuţitul prin gâtul meu, cuţitul în ochiul meu, cuţitul peste beregată. Am fost în mâinile lui şi putea să mă omoare, dar nu m-a omorât. Probabil că ştia el

ce făcea. *Probabil* că ştia.

M-a lăsat să mă găsească Primarul? Dar de ce era el mult mai în faţă decât armata? Cum a reuşit să ajungă până aici făr-un cal, aşa cum are Domnul Prentiss Junior? De câtă vreme ne urmărea?

Cu cât timp înainte să iasă din tufişuri şi s-o ia pe Viola?

Scot un geamăt stins.

De asta m-a lăsat în viaţă. Ca să trăiesc cu gândul că el a luat-o pe Viola. Şi în felul ăsta a câştigat. În felul ăsta, mă face să sufăr. Să trăiesc cu imaginea răpirii Violei pentru totdeauna în Vacarmul meu.

Un fel de energie nouă mă străbate de sus până jos şi reuşesc să mă ridic în capul oaselor, ignorând durerea şi apoi ridicându-mă şi mai mult şi respirând până când încep să mă gândesc chiar să mă ridic în picioare. Horcăitul din plămâni şi durerea din spate mă fac să tuşesc din nou, dar strâng din dinţi şi trec peste asta.

Fiin'că trebuie s-o găsesc.

— Viola, latră Manchee.

— Viola, zic şi strâng din dinţi şi mai tare şi încerc să mă ridic în picioare.

Dar e prea mult şi durerea îmi taie picioarele şi mă prăbuşesc la loc în noroi şi pur şi simplu zac acolo, strâns legat de el şi luptându-mă să respir şi mintea mi se înceţoşează şi mi se înfierbântă şi în Vacarmul meu alerg şi alerg şi tot alerg spre nimic şi ard peste tot şi transpir şi alerg în Vacarmul meu şi îl aud pe Ben din spatele copacilor şi alerg spre el şi el fredonează cântecul ăla, fredonează cântecul pe care mi-l cânta la culcare, un cântec care-i pentru băieţi, nu pentru bărbaţi, dar când îl aud, mi se strânge inima şi e *într-o dimineaţă devreme, chiar când răsare soarele.* Îmi revin în fire. Cântecul îmi rămâne în minte.

Fiin'că-i cam aşa:

Într-o dimineaţă devreme, chiar când răsare soarele,

Am auzit o fată strigând de jos din vale

„O, nu mă amăgi, o, nu mă părăsi niciodată"

Deschid ochii.

Nu mă amăgi. Nu mă părăsi niciodată.

Trebuie s-o găsesc.

Trebuie s-o găsesc.

Privesc în sus. Soarele e sus pe cer, dar habar n-am cât timp a trecut de când Aaron a luat-o pe Viola. Era chiar înainte de zori. Sunt nori, dar e însorit acum, aşa că s-ar putea să fie dimineaţa târziu sau după-amiaza devreme. S-ar putea ca nici măcar să nu fie aceeaşi zi, un gând pe care încerc să-l alung. Închid ochii şi încerc să ascult. Ploaia s-a oprit, aşa că nu se mai aude huruitul ăla şi singurul Vacarm pe care-l pot auzi e al meu şi al lui Manchee şi sporovăială îndepărtată, fără cuvinte, a creaturilor din pădure care-şi văd de vieţile lor, fără nici o legătură cu viaţa mea.

Niciun sunet de-al lui Aaron. Niciun loc cu linişte unde ar putea fi Viola.

Deschid ochii şi-i văd traista.

Care i-a căzut când s-a luptat cu Aaron şi care nu i-a folosit sau nu l-a interesat, şi a fost lăsată pe jos ca şi cum n-ar fi fost a nimănui, ca şi cum n-ar fi contat că e a Violei.

Traista aia care-i plină de tot felul de lucruri

stupide, dar folositoare.

Pieptul mi se strânge şi tuşesc dureros.

Se pare că încă nu pot sta în picioare, aşa că mă târăsc de-a buşilea, icnind din cauza durerii de spate şi de cap, dar mă târăsc oricum, iar Manchee latră întruna, îngrijorat: „Todd, Todd", şi-mi ia o veşnicie, îmi ia al *dracului de mult,* dar ajung la traistă şi trebuie să mă sprijin pentru o clipă, gârbovit de durere, înainte să mă pot folosi de ea.

Când pot să respir din nou, o deschid şi cotrobăi prin ea până găsesc cutia cu bandaje. N-a mai rămas decât unul, dar va trebui să mă descurc cu el. Apoi încep procesul de scoatere a tricoului, în care trebuie iarăşi să mă opresc, să respir, centimetru cu centimetru, dar, până la urmă, îl scot peste spate şi peste cap, care-mi ard amândouă şi văd că-i plin de sânge şi de noroi.

Găsesc bisturiul în trusa ei medicală şi tai bandajul în două. Pun o parte pe cap, ţinându-l apăsat până se lipeşte şi apoi întind mâna încet şi pun cealaltă jumătate pe spate. Pentru o clipă doare şi mai tare, pentru că materialul bandajului, din celule umane sau din ce naiba o mai fi spus ea, intră direct în rană şi face un soi de conexiune cu ea. Strâng din dinţi de durere, dar apoi medicamentul începe să

funcţioneze şi un val de răcoare îmi pătrunde în sânge. Aştept să-şi facă bine efectul şi după aia încerc să mă ridic. Sunt ameţit când mă ridic prima dată în picioare, dar reuşesc să rămân aşa un minut.

După încă un minut, pot să fac un pas. Şi apoi încă unul.

Dar unde să mă duc?

Habar n-am unde a dus-o. Habar n-am cât timp a trecut de atunci. Ar putea să fie deja înapoi la armată acum.

— Viola? latră Manchee, scheunând.

— Nu ştiu, pr'etene, zic. Lasă-mă să mă gândesc.

Chiar şi cu bandajele astea pe mine, care-şi fac treaba, nu pot sta în picioare drept prea mult, însă fac tot posibilul şi mă uit în jur. Corpul spacsului e în marginea câmpului meu vizual, dar mă întorc ca să nu-l mai văd.

O, *nu mă amăgi. O, nu mă părăsi niciodată.*
Oftez şi apoi ştiu cum trebuie să acţionez.

— Nu mai avem ce să facem pentru el, îi zic lui Manchee. Trebuie să ne întoarcem la armată.

— Todd, scânceşte el.

— Nu mai avem ce să facem pentru el, repet şi încerc să-mi scot totul din cap, dar mă mişc. În primul şi în primul rând, am nevoie de un tricou curat. Îl las pe spacs şi mă îndrept spre rucsac.

Cuţitul e încă înfipt în pânza rucsacului şi în caietul dinăuntru. Nu prea vreau să-l ating şi nu vreau să văd nici măcar aşa, cu privirea înceţoşată, ce s-a ales de caiet, dar trebuie să scot cuţitul de acolo, aşa că fixez sacul cu piciorul şi trag tare de el. E nevoie de câteva smucituri ca să iasă, după care îl arunc la pământ.

Mă uit la el cum stă pe muşchiul umed. Încă e plin de sânge. În mare parte, sânge de spacs, dar la vârf e şi sângele meu de un roşu strălucitor. Mă-ntreb dacă asta înseamnă că sângele spacsului mi-a intrat şi mie în sânge când Aaron m-a înjunghiat. Mă-ntreb dac-o mai fi vreun virus super-special pe care poţi să-l iei direct de la un spacs.

Dar nu mai e timp şi pentru alte întrebări.

Deschid rucsacul şi scot de acolo caietul.

Lama l-a străpuns dintr-o parte în alta. Cuţitul era atât de ascuţit şi probabil că Aaron e atât de puternic, încât caietul e distrus aproape în întregime. Lama a trecut prin el, iar sângele meu şi al spacsului a pătat puţin marginile, dar încă se mai poate citi de pe el. Încă aş putea să-l citesc, aş putea să-i cer cuiva să mi-l citească.

Dacă merit să mai fac asta vreodată.

Alung şi gândul ăsta şi scot un tricou curat. Tuşesc şi, chiar şi cu bandajele, tot mă doare, aşa că trebuie să aştept până trece. Îmi simt plămânii plini de apă, ca şi cum aş căra un morman de pietre de râu în piept, dar îmi pun tricoul pe mine, adun toate lucrurile ce mai pot fi folosite din rucsacul meu, nişte haine, propria mea trusă medicală, tot ce n-a fost distrus de Domnul Prentiss Junior sau de ploaie şi le iau, iau şi caietul mamei şi le pun în traista Violei, fiin'că n-am cum să mai car un rucsac în spate de-acum înainte.

Şi mai e o întrebare, nu-i aşa?

Unde mă duc?

Mă duc înapoi spre armată, iată unde mă duc.

Mă duc la armată şi o salvez eu, într-un fel sau altul, chiar dacă mă dau pe mine în schimb şi ea rămâne liberă.

Şi pentru asta nu pot să plec neînarmat, nu?

Nu, nu pot.

Mă uit din nou la cuţit, stând acolo pe muşchi, ca un lucru fără nici o calitate, un obiect de metal, cât se poate de autonom faţă de un băiat, un lucru care aruncă toată vina de pe el însuşi pe băiatul care-l foloseşte.

Nu vreau să-l ating. Deloc. Niciodată de-acum înainte. Dar trebuie să mă duc şi trebuie să curăţ sângele de pe el cât pot de bine, cu nişte frunze umede şi trebuie să-l bag în spate, în cureaua pe care o port la brâu.

Trebuie să fac toate lucrurile astea. N-am de ales.

Spacsul rămâne în marginea câmpului meu vizual, dar nu mă uit la el cât timp manevrez cuţitul.

Hai, Manchee. Îmi înnod traista Violei pe umăr cât de prudent pot eu.

Nu mă înşela. Nu mă părăsi niciodată.

E timpul să plecăm.

— O s-o găsim.

Las locul de campare în urma mea şi mă duc în direcţia drumului. Cel mai bine e să ţin drumul ăsta şi să merg înapoi spre ei cât pot eu de repede. O să-i aud venind, şi-atunci o să ies şi presupun c-o să văd atunci dacă există vreo posibilitate s-o salvez.

Ceea ce s-ar putea să-nsemne c-o să dau nas în nas cu ei. Îmi fac loc printr-un şir de tufişuri, când îl aud pe Manchee lătrând „Todd!".

Mă întorc, încercând să nu mă uit spre locul de campare.

— Hai, băiete.

— Todd!

— Am zis hai odată! Şi-am vorbit serios.

— Pe aici, Todd, latră el, dând din jumătatea lui de coadă.

Mă întorc cu totul spre el.

— Ce-ai zis?

Arată într-o altă direcţie decât cea în care merg eu.

— Pe aici, latră el. Îşi freacă bandajul de la ochi cu laba, dându-l jos şi uitându-se chiorâş la mine cu ochiul lui rănit.

— Cum adică, *pe aici*? îl întreb, cu o senzaţie de apăsare în piept.

Dă din cap şi-şi împinge picioarele din faţă într-o direcţie care nu numai că e în afara drumului, dar e şi în direcţia opusă faţă de armată.

— Viola, latră el, răsucindu-se pe loc şi apoi întorcându-se cu faţa iarăşi în direcţia aia.

— Poţi să-i simţi mirosul? întreb, iar pieptul îmi tresaltă.

Latră în semn de aprobare.

— Poţi să-i *simti mirosul*?

— Pe aici, Todd!

— Nu e înapoi pe drum? zic. Nu mergem înapoi, spre armată?

— Todd! latră el, simţind entuziasmul din Vacarmul meu şi entuziasmându-se şi el.

— 'Şti *sigur*? zic. Trebuie să fii sigur, Manchee. *Trebuie* să fii.

— Pe aici! latră şi o zbugheşte prin tufişuri şi apoi pe o cărare paralelă cu râul, departe de armată.

Şi apoi spre Haven.

Cine ştie de ce, da' cui îi mai pasă, fiin'că în clipa când alerg după el cât de repede îmi permit rănile s-o fac, în clipa când îl văd ţopăind de zor în faţă, mă

gândesc în sinea mea *Băiat bun, băiat al naibii de bun.*

27. Şi mergem mai departe

— Pe aici, Todd, latră Manchee, în timp ce ocolim altă stâncă. Încă de când am plecat din tabăra spacsului, terenul a devenit tot mai neregulat. Pădurile s-au transformat în dealuri de vreo oră sau două şi acum ne grăbim să le urcăm şi apoi să le coborâm şi iarăşi să urcăm şi câteodată mai degrabă ne căţărăm decât să alergăm propriu-zis. Când ajungem în vârful unuia, văd şi mai multe desfăşurându-se în faţa mea, dealuri zărindu-se de sub copaci, câteva dintre ele atât de abrupte, încât trebuie mai curând să le ocoleşti decât să treci peste ele. Drumul şi râul şerpuiesc printre ele, în dreapta mea şi câteodată tot ce pot face e să nu le pierd din ochi.

Chiar şi cu bandajele astea care se străduiesc să mă pună pe picioare, fiecare pas face să-mi zvâcnească spatele şi capul şi, din când în când, n-am de ales şi trebuie să mă opresc şi, uneori, chiar să-mi deşert stomacul care oricum e gol.

Dar mergem mai departe.

Mai repede, mă gândesc eu. *Mergi mai repede, Todd Hewitt.*

Au un avantaj de cel puţin o jumătate de zi de mers faţă de noi, poate chiar o zi şi jumătate, şi nu ştim unde merg sau ce plănuieşte Aaron să facă, aşa că mergem mai departe.

— 'Şti sigur? îl tot întreb pe Manchee.

— Pe aici, latră el încontinuu.

Ce nu înţeleg deloc e cum de suntem cam pe acelaşi drum pe care eu şi Viola am fi mers oricum, urmând cursul râului, stând departe de drumul principal şi îndreptându-ne spre est, către Haven. Nu ştiu de ce se duce Aaron acolo. Nu ştiu nici de ce s-ar îndrepta în altă direcţie decât cea a armatei, dar în direcţia aia le simte Manchee mirosurile, aşa că într-acolo ne îndreptăm.

Continuăm să mergem în plină zi, urcând dealuri, coborând dealuri şi tot aşa mai departe, printre copaci care trec de la cei cu frunzele late din câmpii la cei cu ace, mai înalţi, asemănători cu nişte săgeţi. Frunzele chiar miros diferit, împrăştiind în aer un zăngănit ascuţit pe care-l pot simţi şi pe vârful

limbii. Manchee şi cu mine sărim peste tot felul de pârâiaşe şi râuleţe care se varsă în râu şi din când în când mă opresc să umplu din nou sticlele cu apă şi apoi mergem mai departe. Încerc să nu mă gândesc la nimic. Încerc să mă concentrez tot înainte, la Viola şi la faptul că trebuie s-o găsesc. Încerc să nu mă gândesc la cum arăta, după ce am ucis acel spacs. Încerc să nu mă gândesc la cât de frică îi era de mine sau la cum s-a dat înapoi de parcă aş fi vrut să-i fac vreun rău. Încerc să nu mă gândesc la cât i-o fi fost de frică atunci când Aaron a venit după ea şi eu nu i-am putut fi de nici un folos.

Şi încerc să nu mă gândesc la Vacarmul spacsului şi frica din el sau la ce surprins trebuie să fi fost că s-a întâmplat să fie ucis pentru nici mai mult nici mai puţin decât faptul că era pescar sau cum braţul meu a simţit oasele zdrobite când cuţitul a pătruns în el sau cum curgea pe mine sângele lui roşu-închis sau uluirea care emana din el, intrând în Vacarmul meu în momentul în care a murit a murit a...

Nu mă gândesc la asta.

Şi mergem mai departe, şi mergem mai departe.

După-amiaza trece şi vine seara, pădurea şi dealurile par să nu se mai termine, şi iată că apare o

altă problemă.

— Mâncare, Todd?

— N-a mai rămas nimic, zic, praful ridicându-se sub picioarele mele în timp ce coborâm pe o pantă. N-am nimic nici măcar pentru mine.

— Mâncare?

Nici nu mai ştiu când am mâncat ultima oară, de fapt, nu ştiu nici când am dormit ultima oară *cu adevărat,* fiindcă să leşini nu înseamnă să dormi.

Şi am pierdut şirul zilelor care-au rămas până când voi deveni bărbat, dar pot să vă spun că niciodată n-am simţit momentul ăla mai îndepărtat.

— Veveriţă! latră Manchee deodată şi ţâşneşte pe lângă trunchiul unui copac cu ace şi într-un hăţiş de ferigi din spatele lui.

Eu nici măcar n-am văzut veveriţa, dar aud *Câine care se învârte* şi „Veveriţă!" şi *învărtejit învârtejit învârtejit -* şi apoi brusc se opreşte.

Manchee sare din tufişuri cu o veveriţă gălbuie atârnându-i dintre colţi, mai mare şi mai închisă la culoare decât cele din mlaştină. Îi dă drumul pe pământ în faţa mea şi ea cade cu un zgomot de cartilaje zdrobite, împroşcându-mă cu sânge, şi deodată nu-mi mai e aşa de foame.

— Mâncare? latră el.

— E în regulă, băiete.

Mă uit oriunde în altă parte, numai în tufişuri, nu.

— Poţi s-o mănânci tu.

Transpir mai mult decât de obicei şi beau apă cu înghiţituri mari, în timp ce Manchee termină de mâncat. Ţânţari mici bântuie primprejurul nostru, în roiuri aproape invizibile şi eu mă tot chinui să-i alung. Tuşesc din nou, în ciuda durerii de spate, a durerii de cap şi, când Manchee a terminat şi e gata de plecare, mă clatin un pic, dar mergem mai departe.

Nu te opri din mers, Todd Hewitt. Nu te opri.

N-am curajul să dorm. Aaron n-ar dormi, aşa că nu dorm nici eu. Şi tot mergem, iar norii trec pe lângă mine fără să observ, lunile răsar, stelele se ivesc. Cobor spre poalele unui deal şi-mi fac loc

înspăimântat printr-o turmă întreagă de ceea ce par să fie nişte căprioare, dar coarnele lor arată diferit de ale celor pe care le ştiu din Prentisstown şi, oricum, au dispărut printre copaci, departe de mine şi de Manchee care latră, înainte ca măcar să-mi dau seama că au fost aici.

Şi mergem mai departe până trece de miezul nopţii (au mai rămas douăzeci şi patru de zile? douăzeci şi trei?). Am mers toată ziua fără să mai auzim sunete de Vacarm sau de alte aşezări, cel puţin nu unele pe care aş fi putut să le văd, nici măcar atunci când am fost suficient de aproape să văd scurte porţiuni din râu sau din drumul principal. Dar când ajungem în vârful unui alt deal împădurit şi lunile sunt chiar deasupra noastră, în sfârşit, aud Vacarmul oamenilor, limpede ca o bubuitură.

Ne oprim, ghemuindu-ne la pământ, cu toate că-i noapte.

Mă uit în jos de pe vârful de deal unde suntem. Lunile sunt sus pe cer şi văd două colibe lunguieţe în două luminişuri diferite, pe versanţii dealului din faţa noastră. Dintr-una aud zgomotele murmurate ale unor oameni care dorm. *Julia?* şi *călare* şi *spune-i că nu-i aşa* şi *în susul râului, dimineaţa trecută* şi o grămadă de lucruri care n-au nici o noimă fiin'că Vacarmul din vis este cel mai ciudat dintre toate. În cealaltă colibă e linişte, liniştea dureroasă a femeilor,

o simt chiar şi de aici, bărbaţii într-o colibă, femeile în alta, şi cred că asta e o metodă de a rezolva problema dormitului şi faptul că simt tăcerea acelor femei mă face să mă gândesc la Viola şi trebuie să-mi ţin echilibrul de un copac pentru o clipă.

Dar acolo unde sunt oameni, e şi mâncare.

— Poţi să mai găseşti după aia urmele, dacă ne abatem de la ele? îi şoptesc câinelui, înăbuşindu-mi tuşea.

— Găsesc urma, latră Manchee serios.

— 'Şti sigur?

— Todd miroase, latră el, Manchee miroase.

— Atunci să taci din gură când ne ducem acolo, începem să ne târâm în josul dealului, mişcându-ne printre copaci şi tufişuri cât de încet putem până ajungem la capătul unei mici vâlcele cu cele două colibe deasupra noastră, dormind de-o parte şi de alta a dealului. Îmi pot auzi propriul Vacarm răspândindu-se peste tot în lume, agitat şi încins, ca sudoarea ce mi se scurge întruna pe ambele părţi ale corpului, şi încerc să-l menţin tăcut şi cenuşiu şi neclar, aşa cum a făcut Tam, Tam care-şi controla

Vacarmul mai bine decât oricare bărbat din Prentisstown...

Şi iată dovada de care aveaţi nevoie.

Prentisstown? aud imediat dinspre bărbaţii din colibă.

Ne oprim înmărmuriţi. Umerii mi se prăbuşesc. Tot Vacarm de vise aud, dar cuvântul reverberează în visele bărbaţilor care dorm ca ecoul într-o vale. *Prentisstown?* şi *Prentisstown?* şi *Prentisstown?,* ca şi cum n-ar şti încă ce înseamnă cuvântul ăsta.

Dar vor şti când se vor trezi.

Idiotule.

— Să mergem, zic, luând-o la fugă înapoi de unde am venit, înapoi la drumul nostru.

— Mâncare? latră Manchee.

— Fii *serios!*

Aşa că, din nou, nici un pic de mâncare pentru mine, dar mergem mai departe prin noapte, grăbindu-ne cât putem de mult.

Mai repede, Todd. Mişcă-ţi dracului fundul mai repede.

Şi mergem mai departe, tot mergem, apucându-mă, uneori, cu mâinile de plante, ca să mă pot ridica şi apoi să pot coborî dealurile, ţinându-mă, din când în când, de stânci ca să nu-mi pierd echilibrul, mirosul avertizându-ne clar asupra locurilor pe unde putem merge, cum ar fi părţile mai întinse de pe marginea drumului sau a râului, şi tuşesc şi câteodată mă mai poticnesc şi când soarele dă primul semn că răsare vine un moment când nu mai pot, când, pur şi simplu, nu mai pot, când picioarele mi se taie şi trebuie să stau jos.

Pur şi simplu, trebuie.

(îmi pare rău)

Mă înţeapă spatele şi capul şi transpir de-ţi ia nasul şi mi-e atât de foame şi, pur şi simplu, trebuie să mă aşez jos, la poalele unui copac, doar pentru o clipă, pur şi simplu, trebuie şi îmi pare rău îmi pare rău îmi pare rău.

— Todd! mormăie Manchee, venind spre mine.

— Sunt bine, băiete.

— Înfierbântat, Todd, zice el, referindu-se la mine.

Tuşesc, iar plămânii îmi huruie ca nişte stânci ce se prăvălesc de pe un deal.

Scoală-te, Todd Hewitt. Ridică-ţi naibii fundul ăla sus şi mergi mai departe.

Mintea mi-o ia razna, n-am ce face, încerc să mă gândesc la Viola, dar mintea mea o ia la vale şi sunt mic şi bolnav în pat şi sunt *foarte* bolnav şi Ben stă cu mine în cameră fiin'că delirez şi văd lucruri din cauza febrei, lucruri oribile, ziduri care sclipesc şi oameni care nu sunt în încăpere, şi lui Ben îi cresc gheare şi braţe în plus, tot felul de chestii de-astea şi ţip şi mă zbat, dar Ben e acolo cu mine şi fredonează cântecul şi îmi dă apă rece şi scoate bomboanele de doctor...

Medicamente.

Ben îmi dă medicamente. Îmi revin.

Ridic capul şi caut prin geanta Violei, scoţând din nou trusa ei medicală. Are tot felul de pastile în ea, o grămadă. Scrie ceva pe ambalajele alea mici, dar nu înţeleg nici un cuvânt şi nu pot să risc să iau tranchilizantul care l-a pus jos pe Manchee. Îmi scot propria mea trusă, nici pe departe la fel de bună ca a

ei, şi găsesc acolo nişte tablete albe înăuntru, despre care măcar ştiu că sunt calmante, deşi sunt scârboase şi preparate în casă. Iau două şi apoi încă două.

Scoală-te, rahat cu ochi ce eşti.

Mă ridic şi respir o vreme şi lupt, lupt, lupt să nu adorm, aşteptând ca pilulele să-şi facă efectul şi când soarele începe să se ivească peste vârful unui deal îndepărtat, cred că încep să mă simt un pic mai bine.

Nu ştiu sigur dacă e aşa sau mi se pare, dar oricum n-am de ales.

Scoală-te, Todd Hewitt. Mişcă-te dracului odată DIN LOC!

— În regulă, zic, respirând adânc şi frecându-mi genunchii cu palmele. Pe unde o luăm, Manchee?

Şi mergem mai departe.

Mirosul ne ghidează la fel ca înainte, evitând drumul, evitând orice clădire pe care am putea s-o vedem în depărtare, mereu înainte, mereu spre Haven, şi numai Aaron ştie de ce. Pe la mijlocul dimineţii găsim încă un pârâiaş care se îndreaptă în jos, spre râu. Verific să văd dacă nu sunt crocodili, deşi apa e prea mică, şi umplu din nou sticlele,

Manchee se bălăceşte, pleoscăind, sărind fără succes la peştişorii ăia aurii care înoată pe lângă el, ciupindu-l de blană.

Mă aşez în genunchi şi mă spăl de transpiraţia de pe faţă. Apa e rece ca o plesnitură de palmă şi mă trezeşte un pic. Mi-aş dori să ştiu dacă măcar ne apropiem de ei. Aş vrea să ştiu cât de departe sunt în faţa noastră.

Şi aş vrea ca Aaron să nu ne fi găsit niciodată.

Şi aş vrea să n-o fi găsit pe Viola de la bun început.

Şi aş vrea ca Ben şi Cillian să nu mă fi minţit.

Şi aş vrea ca Ben să fie cu mine aici, chiar acum.

Şi aş vrea să fiu înapoi în Prentisstown.

Mă odihnesc stând pe vine, uitându-mă în sus la soare.

Nu. N-aş vrea. N-aş vrea să fi fost înapoi în Prentisstown. N-aş mai vrea, nu.

Şi dacă Aaron n-ar fi găsit-o, atunci cred că *nici eu* n-aş fi găsit-o, şi nici asta nu e bine.

— Hai, Manchee, zic, întorcându-mă să iau bagajul de jos.

Şi chiar atunci văd ţestoasa, prăjindu-se la soare pe o piatră, îngheţ.

N-am mai văzut genul ăsta de ţestoasă până acum. Carapacea îi e osoasă şi ascuţită, cu o dungă roşu-închis coborând în ambele părţi. Ţestoasa şi-a dat carapacea la o parte cu totul ca s-o pătrundă cât de multă căldură posibil, şi stă cu spinarea ei fină expusă complet la soare. Acolo de unde vin eu ţestoasele se mănâncă. Vacarmul ei nu e altceva decât un lung *ahhhhhhhh,* emanat în lumina soarelui. Nu pare să fie prea îngrijorată din cauza noastră, gândindu-se, probabil, că poate să-şi închidă imediat cu zgomot carapacea şi să se scufunde în apă mai repede decât am putea noi s-o prindem. Şi chiar dacă am reuşi s-o prindem, n-am reuşi să deschidem carapacea la loc ca s-o putem mânca.

Asta dacă nu cumva ai un cuţit cu care s-o omori.

— Ţestoasă! latră Manchee când o vede.

Se dă în spate fiin'că ţestoasele de mlaştină pe care le ştim noi n-au nevoie decât să-şi închidă carapacea rapid ca să prindă un câine. Ţestoasa, pur şi simplu, stă acolo, fără să ne ia prea tare în serios. Întind mâna la spate după cuţit. Aproape am ajuns la el, când simt durerea dintre omoplaţi.

Mă opresc. Înghit în sec.

(spacs şi durere şi ruşine).

Arunc o privire în jos în apă, şi mă văd pe mine însumi, cu părul vâlvoi, cu un bandaj care-mi traversează capul pe la jumătate, mai murdar decât o oaie bătrână. O mână care încearcă să ajungă la cuţit.

(sânge roşu şi frică şi frică şi frică)

Nu mai încerc să ajung la el.

Îmi iau mâna de la spate.

Mă ridic în picioare.

— Hai, Manchee, îi zic.

Nu mă mai uit la ţestoasă, nici măcar nu-i mai ascult Vacarmul. Manchee mai latră la ea de câteva ori, dar eu deja traversez pârâiaşul şi mergem mai departe, mergem mai departe, mergem mai departe.

Deci, nu pot să vânez.

Şi nici nu mă pot apropia de vreo aşezare omenească.

Aşa că, dacă n-o să-i găsesc mai repede pe Viola şi pe Aaron, o să mor de foame, asta dacă nu mă omoară înainte tusea asta.

— Minunat, îmi zic în sinea mea şi n-am ce să fac decât să merg în continuare cât de repede pot.

Nu-i suficient de repede, Todd. Mişcă-ţi dracului picioarele alea, tontule!

Dimineaţa devine iarăşi amiază, amiaza devine după-amiază. Mai iau câteva tablete, şi mergem mai departe, fără mâncare, fără odihnă, tot înainte, înainte, înainte. Cărarea începe să coboare din nou, aşa că măcar asta e o binecuvântare. Mirosul lui Aaron se apropie de drum, dar îl simt atât de slab, încât nici măcar nu ridic privirea când aud în depărtare un Vacarm, din când în când.

Nu e al lui, şi nici nu e o linişte care ar putea să fie a ei, aşa că de ce să-mi pierd vremea?

După-masa devine din nou seară şi tocmai când coboram pe versantul stâncos al unui deal, cad.

Picioarele îmi alunecă de sub mine şi nu sunt suficient de rapid să mă pot redresa şi cad în jos şi tot cad, alunecând spre poalele dealului, izbindu-mă de tufişuri, luând viteză, simţind o ruptură în spate şi dau să mă opresc cumva, dar mâinile-mi sunt prea lente ca să se poată prinde de ceva şi trepidez trepidez trepidez peste frunze şi iarbă, şi apoi nimeresc într-o hârtoapă şi fac un salt în aer, dându-mă peste cap, iar durerea mă arde în umeri şi urlu cu putere şi nu mă opresc din cădere până când nu ajung la un hăţiş de rugi, la poalele dealului şi cad de-a berbeleacul în el cu o bufnitură.

— Todd! Todd! Todd! îl aud pe Manchee, alergând în jos spre mine, dar tot ce pot să fac e să încerc să ţin din nou piept durerii şi oboselii şi mâzgii ăleia din plămânii mei şi chiorăitului maţelor din stomacul meu şi zgârieturilor de rugi de pe tot corpul, şi cred că aş plânge dacă mi-ar mai fi rămas vreun strop de energie. Todd! latră Manchee, învârtindu-se în jurul meu, încercând să-şi facă loc printre rugi.

— Aşteaptă un minut, îi zic şi mă sforţez un pic.

Apoi mă aplec şi cad cu faţa în jos.

Ridică-te, mă gândesc. *Ridică-te, rahat cu ochi ce eşti, RIDICĂ-TEl*

— Flămând, Todd, zice Manchee, adică eu, care-s flămând. Mănâncă, mănâncă, Todd.

Mă împing cu palmele în pământ, tuşind în timp ce mă ridic, scuipând pumni întregi de mâzgă din plămâni. Reuşesc măcar să mă ridic în genunchi.

— Mâncare, Todd.

— Ştiu, zic. Ştiu.

Mă simt aşa de ameţit, încât trebuie să-mi las capul înapoi pe pământ.

— Mai dă-mi o secundă, îi zic, şoptind în frunzele de pe jos. Numai o secundă.

Şi iar mă prăbuşesc în întuneric.

Nu ştiu cât timp rămân inconştient, dar mă trezesc în lătratul lui Manchee.

— Oameni! latră el. Oameni, Todd, Todd, Todd! Oameni!

Deschid ochii.

— Ce oameni? zic.

— Pe aici, latră el. Oameni. Mâncare, Todd. Mâncare! Iau câteva guri mici de aer, tuşind în tot acest timp, iar corpu-mi cântăreşte cincizeci de milioane de kilograme şi-mi fac loc împingând prin cealaltă parte a hăţişului de rugi. Mă uit în sus şi primprejur.

Sunt într-o rigolă chiar lângă drumul mare.

Văd căruţe deasupra, pe partea stângă, un şir întreg, trase de boi şi de cai, dispărând după o cotitură.

— Ajutor, zic, dar vocea mea iese ca o gâfâitură, fără să aibă suficient volum.

Ridică-te.

— Ajutor, strig din nou, dar nu mă aude nimeni.

Ridică-te.

S-a terminat. Nu mai suport. Nu mă mai pot mişca. S-a terminat.

Ridică-te.

Dar s-a terminat.

Ultima căruţă dispare după o cotitură şi s-a terminat. ... *renunţă.*

Îmi pun capul jos pe drum, şi nisipul şi pietricelele îmi intră în obraji. Mă trece un fior şi mă întorc pe-o parte şi mă chircesc, ducându-mi picioarele la piept şi închid ochii şi am ratat şi am ratat şi nu vrea să mă-nghită odată întunericul, te rog ia-mă te rog te rog te rog...

— Tu eşti, Ben?

Deschid ochii.

E Wilf.

28. Mirosul de rădăcini

— 'Şti bine, Ben? mă întreabă el, punându-mi o mână sub subsuoară să mă ajute, dar chiar şi aşa, nici măcar nu reuşesc să stau în picioare sau să-mi ridic ca lumea capul, aşa că-i simt şi cealaltă mână cum mă prinde de subsuoară.

Nici asta nu funcţionează, şi simt cum mă ridică peste unul dintre umerii săi. Mă holbez la partea din spate a picioarelor sale, în timp ce mă poartă spre căruţă.

— Cini-i ăla, Wilf? aud o voce de femeie întrebând.

— 'îi Ben, zice Wilf. Aratî cam rău.

Şi următorul lucru de care-mi aduc aminte e că mă aşază în spatele căruţei. E o jerpelitură de căruţă în care sunt îngrămădite colete şi cutii, acoperite cu huse de piele, bucăţi de mobilă şi coşuri mari, toate trântite pe jos la un loc, aproape depăşind gabaritul căruţei.

— E prea târziu, zic. S-a terminat.

Femeia vine în spatele căruţei ca să mă vadă la faţă. E masivă, cu o rochie ponosită şi cu părul în vânt şi cu riduri la colţurile ochilor şi vocea îi e ascuţită c-a unui şoricel.

— Ce s-a terminat, tiner'le?

— A dispărut.

Simt cum bărbia mi se prăbuşeşte, iar gâtul mi se smuceşte.

— Am pierdut-o.

Simt o mână rece pe frunte şi e atât de bine, încât mă împing în ea. Ea şi-o retrage şi zice către Wilf: „Febră".

— Îhâm, zice Wilf.

— Mai bin' i-am puni o compresî, spune femeia şi cred că se îndreaptă spre groapa aia unde zăceam, dar n-are nici un sens.

— Undi-i Hildy, Ben? zice Wilf, încercând să mă facă să mă uit în ochii lui.

Ai mei sunt aşa de apoşi, încât mi-e greu să-l disting.

— N-o cheamă Hildy, îi zic.

— J'tiu, spune Wilf, da' aşa i-ai zis tu.

— A dispărut, îi zic şi ochii mi se umplu de lacrimi.

Capul îmi cade din nou în faţă. Simt cum Wilf îmi pune o mână pe umăr şi mă strânge de el.

— Todd? îl aud pe Manchee lătrând, nesigur, de undeva din afara drumului.

— Nu mă cheamă Ben, îi spun lui Wilf, încă nereuşind să mă uit în sus.

— J'tiu, zice iarăşi Wilf, da' aşa-ţ zicim noi. Îmi ridic privirile spre el. Faţa şi Vacarmul lui sunt la fel de curate ca data trecută, dar lecţia eternă e că, dacă ştii ce-i în mintea unui om, nu înseamnă neapărat că-l cunoşti pe respectivul om.

Wilf nu mai zice nimic şi se duce în partea din

faţă a căruţei. Femeia se întoarce cu o zdreanţă în mână care are-un miros scârbos. Pute a rădăcini şi a noroi şi a ierburi urâte, dar sunt aşa de obosit, încât o las să mi-o lege în jurul frunţii, chiar peste bandajul care încă e lipit pe o parte a capului meu.

— Cu 'sta ar treb'i să treacî febra, zice ea, sărind din nou sus în căruţă.

Amândoi ne mişcăm brusc în faţă când Wilf scutură frâiele. Ochii femeii sunt larg deschişi, scormonind printr-ai mei, ca şi cum ar căuta nişte veşti captivante.

— Ş' tu fugi di armatî, nu?

Liniştea ei în preajma mea îmi aminteşte atât de mult de Viola, încât cu greu mă abţin să nu mă rezem de ea.

— Într-un fel, da, îi zic.

— Tu ieşti ăl' cari i-o zis lu' Wilf despre-asta, nu? spune ea. Tu şi cu o fată i-aţ' zis de-armatî, i-aţ' zis să anunţi oaminii, sî li zicî sî fugî, nu-i aşa?

Mă uit în sus la ea, cu apa aia maronie şi

puturoasă scurgându-mi-se peste ochi şi apoi mă întorc să mă uit la Wilf care e în faţă, conducând căruţa. Mă aude că-l privesc.

— L-or ascu'tat pi Wilf, zice el.

Mă uit în sus dincolo de el, la drumul din faţă. În timp ce intrăm într-o cotitură aud din nou în dreapta iureşul râului, ca pe un prieten vechi, un vechi duşman, văd şi un şir de căruţe întinzându-se în faţa noastră până cel puţin la următoarea cotitură, căruţe încărcate cu bunuri, la fel ca a lui Wilf şi tot felu' de oameni împrăştiaţi în vârful lor, ţinându-se strâns de orice ar putea să nu-i pună la pământ.

E o caravană. Wilf e la capătul unei lungi caravane. Bărbaţi şi femei şi cred că şi copii, dacă văd bine prin jegul chestiei legate în jurul capului meu, Vacarmul şi tăcerea lor plutind înainte şi înapoi, ca un lucru uriaş şi zgomotos, separat de ei.

Armată aud des. *Armată* şi *armată* şi *armată.*

Şi *oraş blestemat.*

— Brockley Falls? întreb.

— Da, şi Bar Vista, zice femeia, dând repede din cap. Şi altili. Zvon'rile s-or răspândi' sus pi râu şi pi drum. Armata din oraşu' blestemat vini şi vini, şi

creşti to' mai mult pi drum încoaci, cu oamini care-ş' iau armili ş' li se-alăturî.

Creşte tot mai mult pe drum încoace, mă gândesc eu.

— Îs mii ş' puternici, se zice, spune femeia.

Wilf scoate un pufnet dispreţuitor.

— Nici nu-s o mii de oamini 'ntre aici ş' oraşu' blestemat.

Femeia strâmbă din buze.

— Io spun doar ci zic oaminii.

Mă uit înapoi la drumul liber din spatele nostru, cu Manchee care gâfâie la mică distanţă şi-mi aduc aminte de Ivan, omul din hambarul din Farbranch, care mi-a zis că nu toată lumea crede la fel despre istorie, că Pren..., că oraşul meu încă mai avea prieteni. Poate că nu mii, dar probabil că sunt tot mai mulţi. Sunt tot mai numeroşi în marşul lor până când or să fie aşa de mulţi, încât cine o să le mai poată ţine piept?

— Mergim la Haven, zice femeia. Ei or sî ni

protejezi acolo.

— Haven, mormăi eu în sinea mea.

— Şi zici c-acolo, prin părţili alia, au chiar ş-un leac pentru Vacarm, zice femeia. Ei, asta-i ceva ce-aş vrea sî văd io cu ochii mei.

Şi râde tare de una singură.

— Sau sî *aud,* di fapt.

Se loveşte peste coapsă de atâta râs.

— Au spacşi pe-acolo?

Femeia se întoarce surprinsă spre mine.

— Spacşii nu s-apropii di oamini, zice ea. Nu s' mai apropii, cel puţin nu di la război încoaci. Ei stau cu-ai lor şi noi cu-ai noştri, şi aşa-i păci.

Ultima parte sună ca şi cum ar fi recitat-o de pe foaie.

— Or'cum n-au mai rămas prea mulţi.

— Trebuie să plec. Îmi pun mâinile jos şi încerc să mă ridic în ele.

— Trebuie s-o găsesc.

Dar tot ce se întâmplă e că-mi pierd echilibrul şi cad peste marginea căruţei. Femeia strigă la Wilf să oprească şi mă ridică amândoi sus în căruţă, iar femeia îl urcă şi pe Manchee. Împinge nişte cutii mai încolo ca să mă aşeze şi Wilf porneşte din nou căruţa. Struneşte boii un pic mai tare de data asta şi simt că mergem mai repede, mai repede, oricum, decât aş fi putut eu merge pe jos.

— Mănânci, spune femeia, ridicând nişte pâine până la nivelul feţei mele. Nu poţ' sî pleci nicăier' pânî nu mănânci ceva.

Iau pâinea de la ea şi muşc, apoi înfulec restul cu atâta poftă, încât uit să-i dau o bucăţică şi lui Manchee. Dar femeia mai scoate şi ne dă amândurora, urmărind cu ochii în patru fiecare mişcare pe care o fac.

— Mulţam, zic.

— Io-s Jane, spune ea.

Are în continuare ochii larg deschişi, ca şi cum ar fi pe punctul de a spune diverse lucruri.

— Ai văz't armata? întreabă ea. Cu ochii tăi?

— Am văzut-o, da, zic. În Farbranch.

Trage aer în piept.

— Deci, e-adevărat.

Nu-i o întrebare, doar spune asta.

— *Ţi-am zis io* că-i adevărat, zice Wilf de sus, din faţă.

— Am auz't cî li taie capetile la oamini şi li fierb ochii, zice Jane.

— Jane! izbucneşte Wilf.

— Da' zic şi io *aşa.*

— Omoară oamenii, spun încet. E de ajuns că-i omoară.

Privirea lui Jane mă străfulgeră pe toată faţa şi în Vacarm, dar tot ce zice după o vreme e „Wilf mi-a povestit totul despre tine", şi nu-mi dau seama deloc ce înseamnă zâmbetul ăla al ei.

O picătură din cârpa de pe cap îmi ajunge în gură şi o fac să mi se întoarcă pe gât şi-o scuip şi apoi tuşesc din nou.

— Ce-i *asta*? zic, apăsând cârpa cu degetele şi înfiorându-mă din cauza mirosului.

— Compresî, zice Jane. Pentru fierbinţeală şi friguri.

— Da' *pute.*

— Mirosu' rău scoati fierbinţeala rea, zice ea, ca şi cum m-ar învăţa o lecţie pe care o ştie toată lumea.

— Rea? întreb. Febra nu-i rea. E *febră.*

— Mda, ş' compresa asta trateazî febra.

Mă uit mirat la ea. Nu mă scapă din vedere şi faptul că mă priveşte cu ochii larg deschişi începe să mă facă să mă simt rău. Aşa se uită şi Aaron la tine când te ţintuieşte la pământ, aşa se uită când îţi ţine o predică folosind pumnii, când te afundă cu predica lui cu tot într-o gaură din care s-ar putea să nu mai ieşi niciodată.

E o privire de om nebun, îmi dau eu seama brusc. Încerc să verific gândul ăsta, dar Jane nu dă vreun semn că l-ar fi auzit.

— Tre' să plec, zic din nou. Vă mulţumesc frumos pentru mâncare şi pentru *cumpresă,* dar tre' să plec.

— Nu poţ' sî pleci singur prin pădurili astea, nu, dom'le, zice ea, holbându-se în continuare la mine, tot fără să clipească. Îs nişti păduri *periculoasi* pădurili astea.

— Cum adică, periculoase? spun şi mă îndepărtez eu un pic de ea.

— Aşezările di mai încolo di pi drum, zice ea, cu ochii şi mai holbaţi şi zâmbind acum, ca şi cum abia aştepta să-mi spună asta. Ai naibii de nebuni. Vacarmu' lor îi sălbatic. Am auz't de una-n cari toatî

lumea poartî mascî pen'ca nimen' sî nu li vadî feţili. Mai e una undi nimini nu faci nimic altceva toatî ziua decât sî *cânţi,* aşa de nebuni-îs. Ş' alta undi pereţii tuturor casilor îs făcuţ' din stidî şi nimen' nu poartî haine fiin'că nimini n-are secreţi în Vacarm, nu-i aşa?

E mai aproape de mine acum. Îi pot simţi respiraţia, care miroase mai rău decât cârpa mea, şi simt toată tăcerea din spatele acestor cuvinte ale ei. Cum e posibil aşa ceva? Cum poate liniştea să conţină în ea atâta zarvă?

— Oamenii pot păstra secrete şi în Vacarm, zic. Oamenii pot păstra *orice fel* de secrete.

— Lasî băiatu' în păci, spune Wilf de la locul lui.

Lui Jane îi pică faţa.

— Îm' pare rău, zice ea, cu o uşoară ranchiună în glas. Îmi mai vin un pic în fire, simţind efectul bun al mâncării în stomac, indiferent de ce mi-o fi făcând sau nu cârpa aia împuţită.

Ne-am apropiat de restul caravanei, suficient de mult cât să văd de la spate câteva capete şi să aud mai îndeaproape Vacarmul bărbaţilor care trăncănesc de zor şi liniştea femeilor între ei, ca pietrele într-un

pârâu.

Din când în când, unul dintre ei, de obicei, un bărbat, aruncă o privire spre noi şi mi se pare că mă cercetează, vrând să afle din ce sunt făcut.

— Trebuie s-o găsesc, spun.

— Pr'etena ta? întreabă Jane.

— Mda, zic. Mulţumesc, dar chiar trebuie să plec.

— Da' cum rămâni cu fierbinţeala? Şi cu celelalti aşezări?

— O să risc. Îmi dezleg cârpa murdară de pe cap.

— Hai, Manchee.

— Nu poţ' sî pleci, zice Jane, cu ochii mai larg deschişi ca oricând, cu o faţă îngrijorată. Armata...

— O să văd eu ce fac cu armata.

Mă ridic, pregătindu-mă să sar jos din căruţă. Încă sunt destul de instabil, aşa că trebuie să trag o gură sau două de aer adânc în piept, înainte să pot face vreo mişcare.

— Da' or sî ti prindî! zice Jane, ridicând vocea. J'ti din Prentisstown...

Mă uit în sus, brusc.

Jane se plesneşte cu mâna peste gură.

— *Nevastă!* ţipă Wilf, întorcând capul.

— N-am vrut! şopteşte ea spre mine.

Dar e prea târziu. Cuvântul se împrăştie valvârtej de-a lungul caravanei într-un fel care deja mi-a devenit foarte familiar, nu doar cuvântul, ci şi stigmatul pe care mi-l pune el, ceea ce ştie sau crede că ştie toată lumea despre mine, cu feţe care deja se întorc să se uite mai bine la ultima căruţă din caravană, boi şi cai care dau să se oprească, pentru că oamenii se întorc din ce în ce mai mult să ne examineze.

Chipuri şi Vacarmuri îndreptate fix spre noi.

— Pe cin'-ai acolo-n spati, Wilf? zice vocea unui bărbat la doar o căruţă mai încolo de noi.

— Un băiat cu fierbinţealî, strigă Wilf înapoi. Dus cu pluta di la boalî. Nu j'tiu ci zici.

— J'ti cu totu' sigur di-asta?

— Da, dom'le, zice el. Băiat bolnav.

— Adu-l încoa', strigă o voce de femeie. Sî-l videm ş' noi.

— Ş' dacă-i spion? strigă o altă voce de femeie. Cari conduci armata direct la noi?

— Nu vrem spioni! strigă un alt bărbat.

— El îi Ben, zice Wilf. Îi din Farbranch. O avu' coşmaruri dispri armata oraşului blest'mat cari i-o ucis pi cei dragi. Garantez io pentru el.

Nimeni nu mai strigă nimic câteva clipe, dar Vacarmul bărbaţilor forfoteşte în aer ca un furnicar. Chipurile tuturor sunt încă aţintite asupra noastră. Încerc să par şi eu cât mai suferind şi să scot la

înaintare invazia din Farbranch. Nu-i prea greu, dar îmi dă dureri de inimă.

Şi-apoi urmează un moment lung în care nimeni nu zice nimic, şi asta se simte la fel de tare ca o mulţime care ţipă.

Şi apoi se termină. Încet, dar foarte încet, boii şi caii încep să înainteze din nou, îndepărtându-se de noi, cu oamenii care încă privesc înapoi, dar măcar merg mai departe, tot înainte. Wilf scutură frâiele boilor, dar îi struneşte să meargă mai încet decât restul, lăsând o distanţă mare între noi şi restul lumii.

— Îm' pare *rău,* zice din nou Jane, fără suflare. Wilf mi-o zis sî nu zic. Mi-o *zis,* da'...

— E-n regulă, spun, vrând doar s-o fac să tacă.

— Îm' pare aşa de răăăău.

Simţim o hurducătură şi Wilf opreşte căruţa. Aşteaptă până caravana ia o distanţă serioasă, apoi sare din căruţă şi vine la noi în spate.

— Nimen' nu-l ascultî pi Wilf, zice el, probabil zâmbind un pic. Da' când o fac, chiar îl ascultî.

— Trebuie să plec, spun.

— Mda, zice el. Nu-i prea sigur sî pleci.

— Îm' pare rău, spune întruna Jane.

Sar jos din căruţă şi Manchee vine după mine. Wilf caută traista Violei şi o ţine deschisă. Se uită la Jane care-l înţelege din priviri. Ia un braţ întreg de fructe şi de pâine şi le pune în traistă, apoi încă un braţ de cărnuri uscate.

— Mulţam, zic.

— Sper c-o s-o găseşti, zice Wilf, în timp ce eu închid traista.

— Şi eu sper.

Făcând un semn cu capul, Wilf se duce şi se aşază la loc în căruţă şi scutură frâiele boilor.

— Ai grijî, strigă Jane după mine, cu cea mai sonoră şoaptă pe care-aţi auzit-o vreodată. Fereşti-te di nebunii ăia!

Stau în loc pentru o clipă şi mă uit la ei cum se îndepărtează, încă tuşind şi cu febră, dar simţindu-mă mai bine de la mâncare, dacă nu cumva de la mirosul de rădăcini şi sper că Manchee poate găsi din nou urma şi mă mai întreb cam ce fel de primire o să am, dac-o să reuşesc s-ajung vreodată la Haven.

29. Aaron cu o mie de fete

După ce ne întoarcem în pădure, durează un pic, un răstimp care e îngrozitor pentru mine, până când Manchee găseşte mirosul, dar după aia latră „pe aici", şi am pornit la drum din nou.

E un câine al naibii de bun, v-am mai spus asta până acum?

Noaptea s-a aşternut cu totul între timp, şi eu încă transpir şi încă tuşesc suficient de tare cât să pot câştiga un concurs de tuşit şi picioarele nu-mi sunt făcute din altceva decât din bomboane de doctor şi capul încă-mi zumzăie din cauza Vacarmului febril, dar am mâncare în stomac şi mai am şi în traistă care să-mi ajungă vreo câteva zile, aşa că tot ce contează e să mergem mai departe.

— Poţi să-i simţi mirosul, Manchee? întreb, în timp ce ne ţinem echilibrul de-a lungul unui buştean

peste un pârâiaş. Mai e în viaţă?

— Miros Viola, latră el, sărind de cealaltă parte. Viola frică.

Lucru care mă tulbură un pic, aşa că iuţesc pasul, încă un miez de noapte (douăzeci şi doi? Douăzeci şi unu?) şi lanterna mea pe baterii moare. O scot pe a Violei, dar e ultima pe care-o mai avem. Alte dealuri, şi tot mai abrupte, în timp ce înaintăm în noapte, mai greu de urcat, mai periculos de coborât, dar mergem şi mergem şi mergem, Manchee amuşinând urma, mâncând carnea uscată a lui Wilf, în timp ce înaintăm clătinându-ne, eu tuşind în continuare şi odihnindu-mă cât de puţin posibil, de obicei aplecat de la mijloc, sprijinit de un copac, şi soarele începe să apară de deasupra unui deal, aşa că părem că mergem direct în sus, spre lumina răsăritului.

Dar numai atunci când lumina ne izbeşte din faţă, văd că întreaga lume începe să sclipească.

Mă opresc, agăţându-mă de o ferigă ca să-mi ţin echilibrul pe dealul ăsta abrupt. Totul e ceţos pentru o clipă şi închid ochii, dar asta nu mă ajută prea mult, pentru că în spatele pleoapelor mele-i doar un şuvoi de culori şi scântei şi corpul parcă mi-e făcut din gelatină şi se unduieşte în bătaia vântului pe care-o

simt venind de pe vârful dealului şi, după ce trece, nu trece, de fapt, cu totul, şi lumea-şi păstrează strălucirea ei bizară, ca şi cum m-aş fi trezit într-un vis.

— Todd! latră Manchee, care cu siguranţă-i îngrijorat, pen' c-a văzut cine ştie ce în Vacarmul meu.

— Febra, zic, tuşind din nou. N-ar fi trebuit s-arunc cârpa aia împuţită.

Şi n-am nici un leac pentru febră.

Iau ultima pastilă pentru durere din trusa medicală şi trebuie să mergem în continuare.

Ajungem în vârful dealului şi, pentru o clipă, toate celelalte dealuri din faţa noastră şi râul şi drumul de jos huruie de mama focului, ca şi cum s-ar afla pe o pătură pe care cineva o scutură, şi fac tot posibilul să clipesc şi să alung vedenia asta, până când mă liniştesc suficient cât să-mi pot continua drumul. Manchee scânceşte la picioarele mele. Aproape mă răstorn când încerc să-l scarpin, aşa că, în loc să mai fac asta, mă concentrez să cobor dealul fără să cad.

Mă gândesc iarăşi la cuţitul din spatele meu, la sângele care era pe el când mi-a intrat în corp şi la sângele meu amestecat cu cel al spacsului şi cine ştie ce-mi circulă prin interior, după ce Aaron m-a înjunghiat.

— Mă-ntreb dacă ştia, zic, spre Manchee, spre mine însumi şi spre nimeni, în timp ce ajungem la poalele dealului şi mă sprijin de un copac, ca să fac lumea din capul meu să se oprească. Mă-ntreb dacă nu cumva m-a ucis cu încetinitorul.

— *Sigur că asta am făcut,* zice Aaron, ivindu-se din spatele unui copac.

Ţip şi cad pe spate, departe de el şi-apoi îmi arunc mâinile în faţă, încercând să-l pocnesc şi cad în fund lovindu-mă şi încep să fug cât mă ţin picioarele, înainte să ridic ochii...

Şi a dispărut.

Manchee şi-a ridicat semeţ capul spre mine.

— Todd?

— Aaron, zic, cu inima bubuindu-mi, respiraţia

oprindu-mi-se şi transformându-se într-un acces de tuse tot mai vâscoasă.

Manchee adulmecă din nou aerul, adulmecă şi pământul din jurul lui.

— Urma pe-aici, latră el, mutându-se de pe un picior pe altul.

Mă uit în jurul meu, tuşind de zor, la lumea mişcătoare şi plină de pete.

Nici urmă de el, nici un alt Vacarm decât al meu, nici liniştea Violei. Închid ochii din nou.

Sunt Todd Hewitt, mă gândesc, sfidând vârtejul. *Sunt Todd Hewitt.*

Cu ochii închişi, bâjbâi după sticla de apă şi iau o sorbitură zdravănă şi rup o bucăţică din pâinea lui Wilf şi o mestec. Numai după asta deschid ochii la loc.

Nimic.

Nimic, în afară de păduri şi încă un deal de urcat.

Şi lumina soarelui care sclipeşte.

Dimineaţa trece şi la poalele unui alt deal mai e încă un pârâiaş. Umplu la loc sticlele şi beau câteva guri de apă rece din pumni.

Mă simt *rău,* n-am nici o îndoială în privinţa asta, pielea îmi arde şi câteodată am frisoane şi altă dată transpir şi, uneori, capul îmi cântăreşte un milion de kile. Mă întind direct în pârâiaş şi mă stropesc cu apă rece.

Mă ridic în capul oaselor şi reflexia lui Aaron se vede în apă.

— *Ucigaşule,* zice el, cu un zâmbet lăţit pe faţa aia a lui zdrobită.

Sar înapoi, bâjbâind în jur după cuţit (şi simţind din nou un început de durere în umeri), dar, când ridic ochii, nu mai e acolo şi Manchee n-a dat nici el nici un semn că are de gând să se oprească din vânătoarea lui de peşti.

— O să vin după tine şi-o să te găsesc, zic în aer, aer care începe să se mişte tot mai repede din cauza vântului.

Capul lui Manchee apare brusc de sub apă.

— Todd!

— O să te găsesc, chiar dacă ăsta-i ultimul lucru pe care-l mai fac în viața asta.

— *Ucigaşule,* aud din nou o şoaptă dusă de vânt.

Mă întind pentru o clipă, respirând cu greu, tuşind, dar în continuare cu ochii în patru. Mă întorc la pârâu şi mă stropesc cu atâta apă rece pe piept, încât începe să mă doară.

Mă ridic şi ne continuăm drumul.

Şmecheria cu apa rece funcţionează o vreme şi reuşim să mai traversăm câteva dealuri, până când soarele de pe cer ajunge la amiază, fără să strălucească prea tare. Când lucrurile încep să se clatine iarăşi, ne oprim şi mâncăm.

— *Ucigaşule,* aud din tufele din jurul nostru şi apoi din nou dintr-o altă parte a pădurii. *Ucigaşule.*

Şi din nou din altă parte:

— *Ucigaşule.*

Nu-mi ridic privirea, pur şi simplu, continui să mănânc.

E de la sângele de spacs, îmi zic. Doar febră şi boală, şi asta-i tot.

— *Asta-i tot*? zice Aaron din cealaltă parte a luminişului. *Dacă asta-i tot ce sunt, de ce mă urmăreşti cu atâta înverșunare*?

Poartă roba lui de duminică şi faţa îi e complet vindecată, de parcă ar fi înapoi în Prentisstown, cu mâinile împreunate în faţă, ca şi cum s-ar pregăti să ne conducă rugăciunea şi străluceşte în soare şi zâmbeşte în jos spre mine.

Pumnul zâmbitor pe care mi-l amintesc atât de bine.

— *Vacarmul ne leagă pe toţi la un loc, tinere Todd,* zice el, cu vocea lui alunecoasă şi strălucitoare ca un şarpe. *Dacă unul dintre noi cade, cădem cu toții.*

— Nu eşti aici, zic, încleştându-mi dinţii.

— Aici, Todd, latră Manchee.

— *Nu sunt*? zice Aaron şi dispare cu un pâlpâit.

Mintea mea ştie că acest Aaron nu e adevărat, dar inimii mele nu-i pasă şi-mi bate în piept ca în timpul unei curse. Mi-e greu să-mi trag sufletul şi mai pierd timp până să fiu în stare să mă ridic şi să-mi continui drumul în plină după-amiază.

Mâncarea mi-e de ajutor, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe Wilf şi pe nevasta lui cea nebună, dar, uneori, nu reuşim să mergem, doar ne împleticim. Încep să-l văd pe Aaron cu coada ochiului aproape tot timpul, ascunzându-se după copaci, rezemându-se de stânci, stând în vârful unei pante, dar apoi îmi întorc capul în altă parte şi continui să merg, clătinându-mă.

Şi apoi, de pe vârful unui deal, văd din nou drumul peste râu, undeva jos, dedesubt. Peisajul se mişcă într-un fel care-mi întoarce stomacul pe dos, dar văd limpede un pod acolo, jos, ducând pe partea cealaltă, deci acum nu mai e nimic între mine şi râu.

Mă gândesc o clipă la celălalt drum de la răscrucea din Farbranch, cel pe care nu am luat-o. Mă întreb unde o fi *acel* drum, în mijlocul sălbăticiei ăsteia. Mă uit din vârful dealului la stânga mea, dar acolo nu-s decât păduri cât vezi cu ochii şi alte dealuri, care se mişcă într-un fel ciudat pentru nişte

dealuri. Trebuie să închid ochii un minut.

Ne facem loc în jos, spre poale, prea încet, prea *încet,* mirosul ducându-ne aproape de drum, spre pod, unul foarte şubred, cu balustrade de care să te ţii. Apa s-a adunat acolo unde drumul atinge nivelul apei, umplându-l de bălţi şi noroi.

— A traversat râul, Manchee? Îmi pun mâinile pe genunchi să-mi trag sufletul şi să tuşesc.

Manchee adulmecă pământul ca un maniac, traversând drumul şi încă o dată, ducându-se până la pod şi înapoi în locul unde stăm.

— Wilf miros, latră el. Căruţă miros.

— Nu văd urmele de căruţă, zic, frecându-mi faţa cu palmele. Dar Viola?

— Viola! latră Manchee. Pe aici.

Se îndepărtează de drum, ţinând-o în continuare pe partea asta a râului şi urmând cursul lui.

— Băiat bun, zic printre horcăieli. Băiat bun. Îl

urmez printre crengi şi tufişuri, râul învolburându-se în dreapta mea, mai aproape decât a fost în ultimele zile.

Şi ajung într-o aşezare. Îmi îndrept spatele şi tuşesc, plin de uimire.

A fost distrusă.

Clădirile, opt sau zece de toate, sunt cărbuni şi cenuşă şi nu-i nici o şoaptă de Vacarm nicăieri.

Pentru o clipă mă gândesc că armata a fost aici, dar apoi văd nişte plante crescute printre clădirile arse şi nu iese fum de la nici un foc şi vântul bate printre ele, de parcă numai morţii-ar mai putea locui în locurile astea. Mă uit în jur şi sunt câteva docuri părăginite pe marginea râului, un pic mai jos de pod, o singură barcă veche izbindu-se de ele din cauza curenţilor şi alte câteva bărci pe jumătate scufundate, îngrămădite la jumătatea distanţei dintre malul râului şi ceva ce trebuie să fi fost o moară, înainte să devină o grămadă mare de lemn ars.

E frig şi totul e mort de mult şi iată încă un loc din Lumea Nouă care n-a reuşit să supravieţuiască agriculturii subdivizate.

Şi fac stânga-mprejur şi în centrul aşezării stă Aaron.

Faţa îi e din nou aşa cum era după ce crocodilii i-au sfâşiat-o, cu carnea desprinsă pe jumătate, cu limba atârnându-i pe o latură a rănii adânci din obrazul lui.

Şi încă zâmbeşte.

— *Vino alături de noi, tinere Todd,* spune. *Biserica e întotdeauna deschisă.*

— O să te omor, zic, şi vântul îmi împrăştie cuvintele, dar ştiu că mă aude, fiin'că şi eu pot auzi absolut fiecare lucru pe care-l spune.

— *Ba n-o s-o faci,* zice el, păşind în faţă, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp. *Fiin'că io zic că nu eşti un ucigaş adevărat, Todd Hewitt.*

— Pune-mă la încercare, zic, şi vocea-mi sună ciudat şi metalic.

Zâmbeşte din nou, cu dinţii făcându-şi loc în afară, printr-o parte a feţei şi, într-un şuvoi de lumină, ajunge fix în faţa mea. Îşi pune mâinile alea distruse în despicătura robei sale pe care şi-o desface suficient de mult ca să-şi arate pieptul gol.

— Asta-i şansa ta, Todd Hewitt, să mănânci din Copacul Cunoaşterii.

Vocea lui răsună adânc în capul meu.

— Omoară-mă.

Vântul mă face să tremur, dar, în acelaşi timp mă simt înfierbântat şi transpirat şi nu prea pot să trag aer în piept şi capul începe să mă doară în aşa hal, încât nici mâncarea nu mă mai ajută şi, de fiecare dată când mă uit brusc într-un loc, tot ce văd trebuie să alunece ca să-şi capete la loc forma reală. Îmi încleştez dinţii.

Probabil că sunt pe moarte.

Dar el o să moară primul.

Duc mâna la spate, nebăgând în seamă durerea dintre umeri şi înşfac cuţitul din husa lui. Îl ţin în faţă.

Străluceşte de la sângele proaspăt şi sclipeşte în lumina soarelui, deşi eu stau în umbră.

Aaron zâmbeşte mai larg decât îi permite faţa s-o facă şi-şi împinge pieptul înainte spre mine.

Ridic cuţitul.

— Todd! latră Manchee. Cuţit, Todd?

— *Hai, dă-i drumul, Todd,* zice Aaron şi jur că-i pot simţi răceala aia umedă. *Treci de la nevinovăţie la păcat. Dacă eşti în stare.*

— Am mai făcut-o, îi zic. Am ucis deja pe cineva.

— *A ucide un spacs nu-i totuna cu a ucide un om,* zice el, rânjind la cât de prost sunt. *Spacşii sunt nişte diavoli care-au fost aduşi aici ca să ne pună la încercare. A ucide unul ca ăsta e ca şi cum ai ucide o ţestoasă.*

Şi cască ochii şi mai tare.

— *Da' de fapt nici măcar asta nu eşti în stare să faci, nu-i așa?*

Apuc cuţitul mai bine şi scot un mârâit şi lumea începe să pâlpâie.

Dar cuţitul nu coboară.

Se aude un bolborosit şi nişte sânge cleios ţâşneşte din rana adâncă de pe faţa lui Aaron şi-mi dau seama că râde.

— *I-a luat mult, mult timp până să moară,* şopteşte el.

Şi eu urlu de durere...

Şi ridic cuţitul mai sus...

Şi el zâmbeşte în continuare...

Şi eu las cuţitul în jos...

Şi îl înfig drept în pieptul Violei.

— Nu! zic într-o secundă, dar deja-i prea târziu.

Îşi ridică privirea de la cuţit şi se uită fix la mine. Faţa îi e plină de durere şi un Vacarm plin de uimire se prelinge din ea ca la spacsul pe care l-am...

(pe care l-am ucis).

Şi se uită la mine cu lacrimi în ochi şi-apoi deschide gura şi zice „ *Ucigaşule”.*

Şi când dau să pun mâna pe ea, dispare cu un pâlpâit.

Şi cuţitul, fără nici un pic de sânge pe el, e încă în mâna mea.

Cad în genunchi şi apoi mă arunc cu faţa în jos şi zac pe pământ, în aşezarea aia arsă din temelii, respirând şi tuşind şi plângând şi jelind, în timp ce lumea se topeşte în jurul meu atât de tare, încât simt că nici măcar nu mai e solidă.

Nu pot să-l omor.

Vreau s-o fac. Vreau *atât de tare.* Dar nu pot.

Fiin'că nu-s genu' ăla şi fiin'că nu vreau s-o pierd.

Nu pot. Nu pot nu pot nu pot.

Mă las în voia pâlpâielilor şi dispar o vreme.

Şi bătrânul şi bunul Manchee, prietenul care s-a dovedit a fi cel mai credincios dintre toţi, e cel care mă trezeşte lingându-mă pe faţă şi un cuvânt pe care-l murmură întruna, îngrijorat, apare prin Vacarmul şi printre schelălăielile lui.

— Aaron, latră el scurt, încet şi încordat. Aaron.

— Las-o baltă, Manchee.

— Aaron, scheaună, fugind cât îl ţin picioarele.

— Nu e cu adevărat aici, îi zic, încercând să mă ridic în capul oaselor. E doar ceva...

E ceva ce Manchee nu poate să vadă.

— Unde e? îi zic, ridicându-mă prea brusc şi făcând ca totul să se transforme într-un vârtej strălucitor roz şi portocaliu.

Mă clatin în spate când văd ce e în faţa mea.

Sunt o sută de Aaron-i într-o sută de locuri diferite, toţi stând în jurul meu. Sunt şi Viole, speriate şi cerându-mi ajutorul din priviri, şi spacşi cu cuţitul meu înfipt în piept şi toţi vorbesc în acelaşi timp, toţi vorbesc cu mine într-un vuiet de voci.

— *Laşule,* zic ei. Cu toţii. *Laşule,* iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. *Laşule Laşule* ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule* ***Laşule*** *Laşule* ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

Dar nu m-aş numi un locuitor adevărat al Prentisstownului, dacă n-aş putea ignora Vacarmul.

Laşule Laşule ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule*

Laşule *Laşule* ***Laşule*** *Laşule* ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

— Unde e, Manchee? zic, ridicându-mă în picioare, încercând să nu bag de seamă cum totul se înclină şi alunecă.

Laşule Laşule ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule* ***Laşule*** *Laşule* ***Laşule*** *Laşule* ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

— Pe aici, latră el. În josul râului.

Laşule Laşule ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule* ***Laşule*** *Laşule* ***Laşule*** *Laşule* ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

Merg după el prin aşezarea asta arsă din temelii. *Laşule Laşule* ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule* ***Laşule*** *Laşule* ***Laşule*** *Laşule* ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

Mă conduce pe lângă ceea ce a fost, probabil, biserica şi nu mă uit când trecem pe lângă ea şi apoi urcă alergând pe o mică faleză abruptă şi vântul începe să urle şi mai tare şi copacii se îndoaie şi cred că nu e doar de la faptul că eu îi văd aşa şi Manchee trebuie să latre tare ca să-mi spună ceva.

Laşule Laşule ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule* ***Laşule*** *Laşule* ***Laşule*** *Laşule* ***Laşule*** *Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

— Aaron! latră el, împungând aerul cu botul. În contra vântului.

*Laşule Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

Printre copacii de pe mica faleză se vede jos spre râu. Am în faţă o mie de Viole care se uită înspăimântate spre mine.

*Laşule Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

Văd o mie de spacşi ucişi de cuţitul meu.

*Laşule Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

Văd o mie de Aaroni uitându-se la mine şi strigându-mi „Laşule" cu cel mai răutăcios zâmbet pe care l-aţi văzut vreodată.

*Laşule Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule Laşule*

Laşule Laşule Laşule Laşule.

Şi în spatele lor, într-o tabără de pe malul râului, văd un Aaron care nu se uită înapoi la mine deloc.

*Laşule Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

Îl văd pe Aaron îngenunchind pentru o rugăciune.

*Laşule Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

Şi o văd pe Viola jos, pe pământ, în faţa lui.

*Laşule Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

— Aaron, latră Manchee.

*Laşule Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule Laşule*

Laşule Laşule Laşule Laşule.

— Aaron, zic.

Laşule.

30. Un băiat pe nume Todd

— *Ce-o să ne facem*? zice băiatul, căţărându-mi-se în sus pe umăr. Îmi ridic capul din apa rece a râului şi o las să mă împroaşte în jos, pe spate. Am coborât împleticindu-mă de pe faleză, făcându-mi loc cu coatele prin mulţimile care îmi strigau *laşule,* şi am ajuns pe malul râului şi mi-am scufundat capul direct în el şi acum răceala apei mă face să mă scutur violent, dar, în acelaşi timp, linişteşte lumea din jurul meu. Ştiu că n-o să ţină prea mult, ştiu că febra şi infecţia de la sângele de spacs or să câştige, până la urmă, dar deocamdată am nevoie să văd lucrurile cât de clar posibil.

— *Cum o să ajungem la ei?* întreabă băiatul, mişcându-se în cerc până ajunge pe cealaltă parte. *Or să ne audă Vacarmul.*

Frisoanele mă fac să tușesc, *totul* mă face să tușesc, şi scuip pumni întregi de mâzgă verde din plămâni, dar apoi îmi ţin respiraţia şi îmi scufund

iarăşi capul în apă.

Simt răceala acesteia ca pe o menghină, dar stau aşa, ascultând bolboroseala apei curgând şi lătraturile fără cuvinte ale lui Manchee, care e îngrijorat şi ţopăie prin jurul picioarelor mele. Simt cum bandajul de pe cap mi se desprinde şi e luat de curenţi. Mă gândesc cum Manchee scutura din coadă să-i cadă bandajul, într-o altă porţiune a râului şi uit că sunt sub apă şi încep să râd. Îmi ridic capul, înecându-mă şi gâfâind şi tuşind iarăşi.

Deschid ochii. Lumea străluceşte într-un fel neobişnuit şi sunt tot felu' de stele pe cer, deşi soarele e şi el sus, dar cel puţin pământul nu mai pluteşte şi mulţimea aia de Aaron-i şi Viole şi spacşi a dispărut.

— *Chiar o să reuşim să ne descurcăm singuri*? întreabă băiatul.

— N-avem de ales, îmi zic în sinea mea.

Şi mă întorc să mă uit la el.

Are un rucsac în spate, un tricou maro ca al meu, n-are cicatrici pe cap, un rucsac în spate, un caiet într-o mână şi un cuţit în cealaltă. Încă tremur de la apa rece, dar numai aşa pot să stau în picioare,

şi respir şi tuşesc şi tremur şi mă uit la el.

— Hai, Manchee, zic şi mă îndrept spre aşezarea arsă din temelii, înapoi spre faleză.

Numai că mi-e greu să merg, ca şi cum pământul ar putea să se surpe în orice clipă, fiin'că eu cântăresc mai mult decât un munte, dar mai puţin decât o pană, dar merg, merg în continuare, nu scap faleza din ochi, ajung la ea, urc şi fac primii paşi, îi fac pe următorii, mă apuc cu mâinile de ramuri să-mi ţin echilibrul, ajung în vârf, mă reazem de un copac de acolo, din vârf şi mă uit în jos.

— *Chiar e el?* zice băiatul în spatele urechii mele.

Arunc o privire pe furiş deasupra copacilor, şi-apoi o cobor spre râu.

Şi acolo e o tabără, tot pe malul râului, şi-s atât de departe, încât par doar nişte spacşi împotriva altor spacşi. Încă am traista Violei pe umăr şi caut binoclul ei înăuntru, 'l pun la ochi, dar fiin'că tremur aşa de tare, mi-e greu să prind o imagine clară. Sunt îndeajuns de departe ca vântul să le acopere Vacarmul, dar sunt sigur că-i simt deja Violei tăcerea, undeva, acolo.

Sunt sigur.

— Aaron, zice Manchee. Viola.

Aşa că ştiu că nu-i o nălucire şi, în ciuda lipsei ăsteia de echilibru, tot îl zăresc acolo, în genunchi, spunând vreo rugăciune, şi pe Viola zăcând pe pământ, în faţa lui.

Nu ştiu ce se întâmplă. Nu ştiu ce face acolo.

Dar sunt chiar ei.

După atâta mers şi împleticit şi tuşit şi după toată agonia asta, chiar sunt ei cu adevărat, pentru numele lui Dumnezeu, sunt chiar ei.

S-ar putea să nu fi ajuns prea târziu şi doar atunci când pieptul îmi tresaltă şi gâtul mi se încleştează, îmi dau seama că, în tot acest timp, am crezut că *am ajuns* prea târziu.

Dar nu-i aşa.

Mă întind din nou şi (taci din gură) plâng, plâng, plâng, şi *tot plâng,* dar trebuie să-mi treacă, fiin'că

trebuie să-mi vină o idee, să-mi pice fisa, depinde de mine, nu-s decât eu aici, trebuie să găsesc o cale, trebuie s-o salvez, trebuie s-o sal...

— *Ce-o să facem*? întreabă iarăşi băiatul, stând un pic mai încolo, tot cu caietul într-o mână şi cuţitul în cealaltă. Îmi pun palmele peste ochi şi mă frec tare, încercând să gândesc limpede, încercând să mă concentrez, încercând să nu ascult...

— *Şi dacă asta e ofranda*? zice băiatul.

Ridic ochii.

— Ce ofrandă?

— *Ofranda pe care ai văzut-o în Vacarmul lui,* zice el. *Ofranda lui...*

— Dar de ce-ar face asta aici? zic. De ce-ar fi bătut atâta drum şi s-ar fi oprit în mijlocul pădurii ăsteia tâmpite, ca s-o facă tocmai aici?

Expresia de pe faţa băiatului nu se schimbă.

— *Poate că asta trebuie să facă,* zice el, *înainte ca ea să moară.*

Fac un pas în faţă şi trebuie să-mi găsesc echilibrul.

— Să moară *din ce cauză*? îi zic, cu o voce iute, şi capul mă doare din nou şi iar sunt ameţit.

— *De frică,* răspunde băiatul, făcând un pas înapoi. *Dezamăgire.* Îi întorc spatele.

— Nu mai ascult aşa ceva.

— Ascult, Todd? latră Manchee. Viola, Todd. Pe aici. Mă sprijin din nou de copac. Trebuie să mă gândesc.

Trebuie să mă *gândesc* naibii la ceva.

— Nu ne putem apropia, zic, cu vocea îngroşată. O să ne audă venind.

— O *s-o omoare, dacă ne aude,* spune băiatul.
— Nu mai vorbesc cu tine.

Mai tuşesc scuipând nişte mâzgă, ceea ce-mi face capul să se învârtă, după care tuşesc şi mai mult.

— Vorbesc cu câinele meu. În cele din urmă, simt că mă sufoc.

— Manchee, zice Manchee, lingându-mi mâna.

— Şi nu pot să-l omor, zic.

— *Nu poţi să-l omori,* spune băiatul.
— Chiar dacă vreau s-o fac.

— *Chiar dacă merită să-l omori.*
— Aşa că trebuie să mai existe o cale.

— *Dacă nu cumva e prea speriată ca să te poată vedea.*
Mă uit din nou la el. E tot acolo, şi caietul şi cuţitul sunt tot în rucsac.

— Trebuie să pleci, îi zic. Trebuie să pleci de lângă mine şi să nu te mai întorci niciodată.

— *Cre' c-ai ajuns prea târziu ca s-o mai poţi salva.*
— Nu-mi eşti de nici un ajutor, îi spun, ridicând vocea.

— *Dar eu sunt un ucigaş,* zice şi cuţitul are sânge pe el. Închid ochii şi scrâşnesc din dinţi.

— Stai deoparte, îi zic. Stai *deoparte.*

— Manchee? latră Manchee.

Deschid ochii. Băiatul nu mai e acolo.

— Nu tu, Manchee, îi zic, întinzându-mă spre el şi scărpinându-l între urechi.

Şi apoi mă uit mai atent la Manchee.

— Nu tu, îi zic din nou.

Şi mă gândesc. În ciuda norilor şi a vârtejurilor şi a nălucilor şi a luminilor şi a durerii şi a zgomotului şi a tremuratului şi a tuşitului, mă gândesc.

Şi mă gândesc. Îl scarpin între urechi pe câinelui meu, prostul ăsta de câine care-i al naibii de grozav, pe care nu l-am vrut niciodată, dar care s-a învârtit oricum mereu prin jurul meu şi care a mers după mine prin mlaştină şi care l-a muşcat pe Aaron de picior, când încerca să mă sugrume şi care a găsit-o pe Viola când se rătăcise şi care m-a lins pe mână cu limbuţă lui roz şi al cărui ochi rănit stă mai mult închis de când Domnul Prentiss Junior l-a lovit acolo şi a cărui coadă e mult, mult mai scurtă, după ce Matthew

Lyle i-a tăiat-o, atunci când câinele meu *câinele meu* s-a repezit la un bărbat cu o macetă în mână, ca să mă salveze şi care e mereu aproape când am nevoie să mă facă să-mi revin din leşinul în care cad şi care-mi zice cine sunt de fiecare dată când uit asta.

— Todd, murmură el, frecându-şi botul de mâna mea şi lovind pământul cu piciorul din spate.

— Am o idee, spun.

— *Şi dacă nu funcţionează*? zice şi băiatul din spatele copacului.

Nu-l bag în seamă şi iau iarăşi binoclul de jos. Încă tremurând, găsesc din nou tabăra lui Aaron şi mă uit la zona din jurul ei. Sunt aproape de malul râului şi, de-a lungul malului, chiar pe partea lor, e un copac bifurcat, decolorat şi fără frunze, ca şi cum ar fi fost lovit odată de fulger.

E bun.

Pun jos binoclul şi-i iau capul lui Manchee cu amândouă mâinile.

— O s-o salvăm, îi zic direct câinelui meu.

Amândoi.

— Salvează ea, Todd, latră el, agitându-şi ciotul lui mic de coadă.

— *N-o să meargă,* spune băiatul, tot nevăzut.

— Atunci ar trebui să stai deoparte, zic în aer, cuprinzându-mă un acces de tuse când îi trimit imagini din Vacarm câinelui meu, ca să-i zic ce trebuie să facă.

— E simplu, Manchee. Fugi şi tot fugi.

— Fug şi tot fug! latră el.

— Bun băiat! spun şi îl scarpin iarăşi între urechi. Bun băiat!

Mă ridic în picioare şi pe jumătate merg, pe jumătate alunec, pe jumătate mă împleticesc, coborând de pe mica faleză înapoi spre aşezarea arsă. Am un zgomot surd în cap acum, ca şi cum mi-aş auzi sângele otrăvit umflându-se în vene, şi totul pe lume zvâcneşte odată cu el. Dacă-mi strâng ochii până aproape să-i închid, vârtejurile de lumină nu mai sunt aşa de rele şi, cumva, totul rămâne la locul lui.

Primul lucru de care am nevoie e un băţ. Manchee şi cu mine scormonim prin clădirile arse ca să găsim unul de mărimea potrivită. Aproape totul în jur e negru şi sfărâmicios, dar mie asta-mi convine de minune.

— Ăsta, Taud? zice Manchee, folosindu-se de bot ca să tragă un băţ jumătate cât el de sub ceea ce pare-a fi un morman de scaune arse îngrămădite unul peste altul.

Ce s-o fi întâmplat cu locul ăsta?

— E perfect. Îl iau.

N-o să meargă, zice băiatul, ascunzându-se într-un colţ întunecat.

Văd sclipirea cuţitului într-una din mâinile lui.

— *N-o s-o poţi salva.*
— Ba da.

Rup nişte aşchii mai mari din băţ. Numai unul dintre capete e înnegrit şi carbonizat, dar asta-i exact ce-mi trebuie.

— Poţi să duci ăsta? îi zic lui Manchee, ţinându-l în sus. Îl ia în gură, îl mişcă un pic încoace şi încolo, ca să-l prindă mai bine, dar apoi îl ţine ca lumea.

— Îhâm, latră el.

— Super.

Mă ridic drept în picioare şi apoi aproape că mă prăbuşesc la loc. Acum ne trebuie un foc.

— *Nu ştii să faci focul,* zice băiatul, care e deja afară, aşteptându-ne. *Şi cutia ei magică de-făcut-focul s-a stricat.*

— Habar n-ai de nimic, îi zic, fără să mă uit la el. Ben m-a învăţat.

— *Ben a murit,* spune băiatul.

— *Într-o di-miii-neaaaţăă devreme,* încep eu să cânt, tare şi clar, făcând contururile şerpuitoare ale lumii să sară în sus ca nişte paiete ciudate, dar cânt în continuare: *Chiar când soarele ră-săăăă-reaaa.*

— *N-ai suficientă forţă să poţi face focul.*

— *Am auzit o fecioară strigând din vaaaa-leaaa de jos.*

Găsesc o bucată lată şi lungă de lemn şi folosesc cuţitul ca să scobesc o gaură mică în ea. O, *nu mă a-măăăă-giii.* Iau un alt băţ mai mic şi-i cioplesc un capăt rotunjit. O, *nu mă pă-răăă-siiii.*

— *Cum ai putut să te foloseşti în felul ăsta de o biată fecioară?* încheie băiatul.

Nu-l bag în seamă. Pun capătul rotunjit al băţului în gaura aia şi încep să-l răsucesc între mâini, apăsând tare în bucata de lemn. Ritmul mişcării se potriveşte cu bubuiala surdă din capul meu şi încep să mă văd pe mine cu Ben prin păduri, luându-ne la întrecere ca să vedem care din noi poate să obţină primul fir de fum. El câştiga întotdeauna şi în jumătate din cazuri eu nu reuşeam să fac focul deloc. Dar vremurile alea au trecut.

Vremurile alea au trecut.

— Hai, îmi zic în sinea mea.

Transpir şi tuşesc şi-s ameţit, dar îmi *silesc* mâinile să răsucească în continuare. Manchee latră şi el la lemn, încercând să ajute cumva.

Şi apoi un firicel de fum apare din gaură.

— Ha! strig. Îl protejez de vânt cu mâna şi suflu

în el ca să-l fac să se aprindă. Folosesc nişte muşchi uscat pe post de aprinzător şi, când izbucneşte prima flăcăruie, simt că nu m-am mai bucurat aşa de nu ştiu câtă vreme. Arunc nişte beţe mici în ea, să se aprindă şi ele, apoi unele mai mari şi, în curând, un foc în toată regula arde în faţa mea. Un foc adevărat. Îl las să ardă vreun minut. Mă bazez pe faptul că suntem în contra vântului, ca să nu vadă Aaron fumul.

Şi mă mai bazez pe vântul ăsta şi din alte motive.

Merg clătinându-mă spre malul râului, folosind crengi de copaci să mă ţin pe picioare, până ajung la docuri.

— Hai, hai, îmi zic în barbă în timp ce încerc să stau drept ca să pot coborî.

Puntea pârâie sub picioarele mele şi, la un moment dat, aproape mă prăbuşesc în râu, dar, până la urmă, ajung la barca aia care încă e legată acolo.

— *O să se scufunde,* zice băiatul, afundat în râu până la genunchi.

Sar în barcă şi, după o grămadă de ezitări şi de tuşit, reuşesc să stau în picioare în ea. E şubredă şi

îngustă şi scorojită.

Dar pluteşte.

— *Nu ştii cum să cârmeşti o barcă.*

Cobor din barcă şi mă îndrept spre aşezare şi caut primprejur până găsesc o bucată de lemn suficient de lată ca s-o folosesc pe post de vâslă.

Şi asta-i tot ce-mi mai trebuie.

Suntem gata.

Băiatul stă acolo, ţinându-mi lucrurile în amândouă mâinile, rucsacul în spate, absolut nici un semn pe faţă, nici un Vacarm pe care să-l aud.

Mă uit la el insistent până-l fac să-şi întoarcă privirea. Nu mai zice nimic.

— Manchee? strig, dar el e deja la picioarele mele.

— Aici, Todd!

— Bun băiat!

Mergem spre foc. Iau băţul pe care l-a găsit şi pun capătul deja ars în el. După un minut, capătul e roşu-aprins şi fumegă, flăcările aprinzând bucata nouă de lemn.

— Eşti sigur că poţi să duci asta? îi zic.

Ia capătul care nu arde cu botul şi iată-l, cel mai bun afurisit de câine din tot universul, pregătit să ducă focul la duşmanul nostru.

— Gata, prietene? zic.

— Gatah, Taud! zice el, cu gura plină, dând din coadă aşa de fălos, încât i-o văd aproape ca pe o pată neclară.

— *O să-l omoare pe Manchee,* zice băiatul.

Mă ridic, lumea se răsuceşte şi sclipeşte, şi-mi simt corpul ca şi cum n-ar fi al meu, scuipând bucăţele din plămâni, capul bubuindu-mi, cu picioarele tremurând, sângele fierbându-mi în vene, dar mă ridic.

Să fiu al naibii dacă nu mă ridic în picioare.

— Eu sunt Todd Hewitt, îi zic băiatului. Şi te las

aici.

— *N-o să poţi face asta niciodată,* zice el, dar deja m-am întors spre Manchee spunându-i „Mergi înainte, băiete" şi el porneşte înapoi spre faleză şi apoi coboară pe partea cealaltă, cu băţul arzând în gură, şi număr până la o sută, cu voce tare, ca să nu mai aud pe nimeni zicând nimic şi e de-ajuns şi merg împleticindu-mă cât pot de repede până la doc şi la barcă şi mă urc în ea şi iau scândura vâslă în poală şi folosesc cuţitul ca să tai ultima frânghie jerpelită ce ţine barca legată de mal.

— *N-o să mă poţi lăsa niciodată în urmă,* zice băiatul, stând în picioare pe doc, cu caietul într-o mână şi cuţitul în cealaltă.

— Ia numai să vezi! îi spun şi el devine mic, tot mai mic în lumina palidă, în timp ce barca se desprinde de doc şi porneşte în jos pe apă.

Spre Aaron.

Spre Viola.

Spre cine ştie ce mă aşteaptă dincolo de râu.

31. Cei răi sunt pedepsiţi

Sunt bărci şi în Prentisstown, dar, din câte-mi amintesc eu, nimeni nu le-a folosit vreodată. Avem râul, sigur, acelaşi râu care mă împroaşcă de zor acum, dar porţiunea noastră de râu e rapidă şi plină de pietre şi, când se mai domoleşte, singura suprafaţă mai liniştită ce rezultă e o mlaştină plină de crocodili. După asta, nu mai urmează decât nişte smârcuri. N-am fost niciodată într-o barcă şi, deşi pare uşor să conduci una de-a lungul unui râu, nu-i chiar aşa.

Singurul dram de noroc pe care-l am e că pe porţiunea asta, râul e destul de liniştit, deşi, pe alocuri, vântul mai împroaşcă apa. Barca e luată de curent şi dusă mai departe şi se îndreaptă în josul râului, indiferent dacă fac sau nu fac ceva, aşa că-mi investesc toată energia de tuşit încercând să împiedic barca să se mai rotească în timp ce înaintează.

Durează un minut sau două până reuşesc.

— La naiba, îmi zic în barbă. A dracului chestie.

Dar după ce agit apa un pic cu vâsla (şi mă rotesc o dată sau de două ori cu totul), mă prind cum s-o menţin mai mult sau mai puţin îndreptată în

direcţia bună şi, când ridic ochii, îmi dau seama că, probabil, am ajuns deja la jumătatea drumului. Înghit în sec şi tremur şi tuşesc.

Ăsta e planul. Probabil nu e unul foarte bun, dar e singurul pe care creierul meu ce abia mai pâlpâie şi licăreşte o să mă lase să-l fac.

Manchee o să apuce băţul arzând şi o să-l lase undeva să ia foc, ca Aaron să creadă că mi-am aprins singur tabăra. Apoi Manchee o să alerge înapoi la tabăra lui *Aaron,* lătrând ca nebunul, prefăcându-se că încearcă să-mi spună că l-a găsit pe Aaron. E simplu, fiin'că tot ce are el de făcut e să latre numele meu, ceea ce, oricum, face tot timpul.

Aaron o să-l urmărească. Aaron o să-ncerce să-l omoare. Manchee o să fie mai rapid decât el (fugi şi tot fugi, Manchee, fugi şi tot fugi). Aaron o să vadă fumul. Aaron, de care nu-mi mai e frică nici cât negru sub unghie, se va duce în pădure după fum, să-mi vină de petrecanie o dată pentru totdeauna.

Eu o să plutesc în amonte, o să dau buzna în tabăra lui de pe malul râului, în timp ce el e plecat să mă caute şi o s-o salvez pe Viola. O să-l iau de acolo şi pe Manchee, după ce o să se întoarcă, cu Aaron după el, urmărindu-l (fugi şi fugi).

Mda, bine, ăsta-i planul.

Ştiu.

Ştiu, dar dacă nu funcţionează, atunci va trebui să-l omor.

Şi dacă se ajunge la asta, nu mai contează ce anume devin şi nu mai contează ce crede Viola.

Nu poate să mai conteze.

O să trebuiască făcut lucrul ăla, aşa c-o să trebuiască să-l fac.

Scot cuţitul.

Tăişul e încă murdar de sânge uscat din loc în loc, sângele meu, sânge de spacs, dar restul încă luceşte. Vârful lui iese în afară ca un deget mare şi urât şi zimţii de pe una din feţe par deodată nişte dinţi ce scrâşnesc şi marginile tăişului zvâcnesc ca o venă plină de sânge.

Cuţitul e viu.

Atâta vreme cât îl ţin în mână, atâta vreme cât îl folosesc, cuţitul trăieşte, trăieşte ca să curme viaţa, dar trebuie să i se ordone, trebuie să mă aibă pe mine care să-i zic să ucidă şi chiar vrea să facă asta, vrea să se afunde şi să se înfigă şi să taie şi să străpungă şi să se împlânte, dar trebuie ca *şi eu* să vreau acelaşi lucru, voinţa mea trebuie să se combine cu voinţa lui.

Eu sunt cel care-i dă voie să facă ceva şi cel care e responsabil.

Dar faptul că şi cuţitul vrea asta, face lucrurile mai simple.

Dacă se ajunge la asta, o să ratez din nou?

— *Nu,* şopteşte cuţitul.

— *Da,* şopteşte vântul din susul râului.

O picătură de sudoare de pe frunte sare pe tăiş şi cuţitul redevine un simplu cuţit, doar un instrument, doar o bucată de metal în mâna mea.

Un simplu cuţit. Îl pun jos, pe fundul bărcii. Încă tremur. Încă tuşesc. Mă uit în sus şi în jurul meu, fără

să mai bag în seamă că lumea se unduieşte şi lăsând vântul să mă liniştească. Râul a intrat într-o cotitură şi eu plutesc în continuare pe cursul lui, în jos.

Şi iată că începe, mă gândesc. Nu mai e cale de întoarcere.

Mă uit în sus şi peste copacii din stânga mea. Îmi clănţănesc dinţii. Încă nu văd nici un pic de fum.

Hai, băiete, ăsta e următorul lucru care trebuie să se întâmple.

Şi nici un pic de fum.

Şi nici un pic de fum.

Şi râul coteşte şi mai mult.

Hai, Manchee.

Şi nici un pic de fum.

Şi clanţ clanţ clanţ îmi fac dinţii. Mă cuprind cu braţele singur...

Şi *fum!* Primele fuioare mici de fum, ridicându-se ca nişte mingi de bumbac, undeva mai departe, în josul râului.

Bun băiat, mă gândesc eu, oprindu-mă din clănţănit. *Bun băiat.*

Barca s-a îndepărtat un pic spre mijlocul râului, aşa că vâslesc cât pot eu de bine şi o duc înapoi la malul râului.

Tremur atât de tare, încât abia mă mai pot ţine de vâslă.

Râul şerpuieşte şi mai mult.

Şi iată şi copacul bifurcat, copacul lovit de fulger, apărând la stânga mea.

Semn că aproape am ajuns.

Aaron trebuie să fie chiar dincolo de el.

Iată-l.

Tuşesc şi transpir şi tremur, dar nu dau drumul

vâslei din mână. Mai vâslesc un pic, apropiindu-mă de mal. Dacă, dintr-un motiv sau altul, Viola nu poate să alerge, va trebui să trag barca la mal, ca să mă duc s-o aduc.

Îmi ţin Vacarmul cât se poate de şters, dar lumea se închide în falduri de lumină şi strălucire, aşa că n-am nici o şansă să reuşesc. Nu pot decât să sper că vântul e suficient de zgomotos şi că Manchee...

— Todd! Todd! Todd! îl aud în depărtare.

Câinele meu îmi latră numele ca să-l ademenească pe Aaron în altă parte.

— Todd! Todd! Todd!

Vântul mă împiedică să-i aud Vacarmul lui Aaron, aşa că nici măcar nu ştiu dacă planul funcţionează sau nu, dar trec de copacul bifurcat şi nu mai e cale de întoarcere acum...

— Todd! Todd!

— Hai, *hai...*

Trec pe lângă copacul bifurcat...

Mă ghemuiesc jos în barcă...

— Todd! Todd! se aude, devenind tot mai slab, du- cându-se înapoi...

Zgomote de ramuri rupte...

Şi apoi aud un TODD HEWITT urlat cu un glas puternic ca de leu...

Ca un leu *îndepărtându-se...*
— Hai, îmi şoptesc în sinea mea, hai, hai, hai...

Pumnii încleştaţi îmi tremură pe vâslă şi...

După cotitură şi...

Dincolo de copac şi...

Tabăra apare şi...

Iat-o.

Iat-o.

Aaron a dispărut şi ea e acolo. Întinsă pe pământ în mijlocul taberei lui.

Nemişcată.

Inima mi-o ia la galop şi tuşesc, fără ca măcar să-mi dau seama şi-mi zic în barbă „te rog, te rog, te rog" şi agit vâsla furios şi duc barca mai aproape şi mai aproape de malul râului şi mă ridic în picioare şi sar în apă şi cad într-o rână, dar tot reuşesc să prind botul bărcii cu mâinile şi „te rog, te rog, te rog" şi mă ridic şi târăsc barca destul de departe pe mal şi-apoi îi dau drumul şi alerg şi mă împiedic şi alerg spre Viola Viola Viola...

— Te rog, zic în timp ce alerg, iar pieptul mi se încleştează şi tuşesc şi mă doare, *„Te rog".*

Ajung la ea şi iat-o. Are ochii închişi şi gura un pic deschisă şi-mi pun capul pe pieptul ei, alungând zumzăitul Vacarmului meu şi urletul vântului şi lătratul şi numele meu strigat în multe variante, venind din pădurile din jurul meu.

— Te rog, şoptesc.

Şi *bum, bum.*

Trăieşte.

— Viola, şoptesc eu cu sălbăticie. Încep să văd mici puncte strălucitoare în spatele ochilor, dar nu le dau importanţă.

— Viola!

O scutur de umeri şi îi iau faţa în mâini şi i-o scutur, de asemenea.

— Trezeşte-te, îi şoptesc. Trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te!

N-o pot căra în braţe. Tremur prea tare şi sunt prea slăbit.

Dar al naibii să fiu dacă n-o s-o car, dacă asta tre' să fac.

— Todd! Todd! Todd! îl aud pe Manchee lătrând de undeva din adâncul pădurii.

—Todd Hewitt! îl aud pe Aaron zbierând în timp ce-mi urmăreşte câinele.

Şi apoi, de undeva de sub mine, aud: „Todd?"

—Viola? zic şi mi se pune un nod în gât şi ochii mi se înceţoşează.

Se uită şi ea la mine.

—N-arăţi prea bine, zice, cu o voce bolborosită şi cu nişte ochi somnoroşi.

Observ nişte vânătăi sub ochii ei şi stomacul mi se strânge de furie.

—Tre' să te ridici, îi şoptesc.

—M-a drog..., spune ea, închizând ochii.

—Viola? îi zic, scuturând-o iarăşi. Se întoarce, Viola. Tre' să plecăm de aici.

Nu mai aud nici un lătrat.

—Tre' să plecăm, zic. Acum!

—Sunt prea grea, spune.

—Te rog, Viola, îi zic şi, de fapt, chiar *plâng* când îi zic asta. *Te rog.*

Clipeşte deschizând ochii.

Se uită în ochii mei.

—Ai venit după mine, spune.

—Am venit, da, îi zic tuşind.

—Ai venit după mine, zice ea din nou, şi faţa i se încreţeşte un pic.

Şi chiar atunci Manchee iese în fugă din tufişuri, lătrându-mi numele ca şi cum viaţa lui ar depinde de asta.

—TODD! TODD! TODD! schelălăie el, alergând spre noi şi apoi depăşindu-ne. Aaron! Vine! Aaron!

Viola scoate un ţipăt scurt şi cu o sforţare care aproape mă doboară la pământ se ridică în picioare şi mă prinde în timp ce cad şi ne sprijinim unul pe altul şi eu reuşesc să arăt spre barcă.

— Acolo! zic, încercând din greu să-mi recapăt suflarea.

Şi alergăm spre ea...

De-a lungul taberei...

Spre barcă şi spre râu...

Manchee ţopăie în faţa noastră şi ne deschide calea, dintr-un salt, direct în partea din faţă a bărcii...

Viola se împiedică în faţa mea...

Şi suntem la cinci... Patru... Trei paşi distanţă de...

Şi Aaron vine tropăind din pădurea din spatele nostru...

Vacarmul lui e atât de puternic, încât nici măcar nu mai trebuie să mă uit...

— TODD HEWITT!

Şi Viola a ajuns la marginea bărcii şi cade în...

Şi doi paşi...

Şi unul...

Şi ajung şi eu şi împing cu toată forţa barca s-o duc înapoi în râu.

Şi „TODD HEWITT!"

Şi se apropie tot mai mult...

Şi barca nu se mişcă.

— O SĂ-I PEDEPSESC PE CEI RĂI!

Şi tot mai aproape...

Şi barca nu se mişcă.

Şi Vacarmul lui mă loveşte la fel de tare ca un pumn...

Şi barca *se mişcă...*

Pas cu pas, şi picioarele mele sunt în apă şi barca se mişcă...

Şi eu mă prăbuşesc...

Şi n-am forţa să urc în barcă...

Şi mă prăbuşesc în apă, în timp ce barca se îndepărtează...

Şi Viola mă apucă de tricou şi mă smuceşte până când capul şi umerii sunt peste marginea...

— NU, N-O SĂ! urlă Aaron...

Şi Viola strigă, în timp ce mă trage din nou şi partea de sus e în barcă...

Şi Aaron e în apă...

Şi mă apucă de picioare...

— Nu! ţipă Viola şi mă apucă şi mai strâns, trăgând cu toată puterea...

Şi stau aşa, ridicat în aer...

Şi barca se opreşte...

Şi faţa Violei e schimonosită din cauza efortului...

Dar e o luptă decisivă, pe care doar Aaron ar putea s-o câştige vreodată...

Şi apoi aud „TODD!", lătrat cu o voce atât de feroce, încât mă întreb o clipă dacă nu cumva a apărut un crocodil din apă...

Dar e Manchee...

E Manchee...

E câinele meu câinele meu câinele meu şi sare peste Viola şi simt cum picioarele lui mă lovesc în spate şi trec de el în timp ce se năpusteşte la Aaron cu un mârâit şi un urlet şi un „TODD!", încât Aaron ţipă de furie...

Şi-mi dă drumul...

Viola se clatină pe spate, dar nu mă lasă şi eu

mă rostogolesc în barcă peste ea.

Smucitura ne împinge mai departe în râu.

Barca începe să se pună în mişcare.

Capul mi se zguduie şi se învârte, în timp ce mă răsucesc şi trebuie să stau sprijinit în mâini şi în genunchi ca să am echilibru, dar mă ridic cât de mult pot şi mă aplec peste barcă şi strig „Manchee!"

Aaron a căzut pe spate în nisipul fin de pe malul râului, cu roba încurcându-i-se printre picioare. Manchee se repede spre faţa lui, tot numai dinţi şi gheare şi mârâituri şi urlete. Aaron încearcă să-l scuture de pe el, dar Manchee muşcă din cealaltă parte a nasului lui Aaron şi îi face capul să se răsucească. Îi smulge frumuşel nasul lui Aaron de pe faţă.

Aaron urlă de durere, şi sângele ţâşneşte peste tot.

— Manchee! strig. Grăbeşte-te, Manchee!

— Manchee! strigă şi Viola.

— Hai, băiete!

Şi Manchee ridică ochii de la Aaron să mă vadă pe mine strigându-l...

Şi atunci Aaron profită de moment.

— Nu! strig. Îl apucă violent pe Manchee de ceafă, ridicându-l în sus de la pământ cu o singură mişcare.

— Manchee!

Aud apa împroşcând în jur şi îmi dau seama vag că Viola a luat vâsla şi încearcă să facă barca să nu mai înainteze şi lumea străluceşte şi zvâcneşte şi...

Şi Aaron a pus mâna pe câinele meu.

— ÎNTOARCE-TE AICI! zbiară Aaron, ţinându-l pe Manchee în aer.

E prea greu ca să poată fi luat de ceafă şi scheaună de durere, dar nu reuşeşte să-şi răsucească botul ca să-l muşte pe Aaron de braţ.

— Dă-i drumul! ţip.

Aaron îşi apleacă faţa...

Sângele ţâşneşte din gaura unde a fost nasul lui şi, cu toate că rana adâncă din obraz i s-a vindecat, încă i se văd dinţii şi repetă porcăria asta, de data asta calm, bolborosind prin gaura aia:

— Întoarce-te la mine, Todd Hewitt!

— Todd? scânceşte Manchee.

Viola vâsleşte cu furie ca să nu ne ia curentul, dar e slăbită din cauza drogurilor şi ne îndepărtăm mult, tot mai mult.

— Nu, o aud zicând. Nu.

— Dă-i drumul, ţip.

— Fata sau câinele, Todd, strigă Aaron, cu acelaşi calm care-l face cu atât mai înfricoşător. Tu alegi.

Mă întind după cuţit şi-l ţin ridicat în faţa mea,

dar capul mi se învârte prea mult şi mă dezechilibrez şi mă lovesc cu dinţii de băncuţa din barcă.

— Todd? zice Viola, încă vâslind în contra curentului, iar barca se răsuceşte şi îşi schimbă direcţia.

Mă ridic în capul oaselor cu gust de sânge în gură şi lumea se unduieşte atât de tare, încât aproape mă pune din nou la pământ.

— O să te omor, îi zic, dar atât de încet, încât probabil că-mi spun mie însumi.

— Ultima şansă, Todd, zice Aaron, cu o voce care nu mai sună la fel de calmă.

— Todd! scheaună în continuare Manchee. Todd!

Şi nu...

— O să te omor, dar vocea mea e o şoaptă...

Şi nu...

Şi nu există nici o altă soluţie...

Şi barca e deja luată de curenţi...

Şi mă uit la Viola, care încă vâsleşte contra lor, cu lacrimile scurgându-i-se de pe bărbie...

Se uită şi ea la mine...

Şi nu există nici o altă soluţie...

— Nu, zice ea, cu o voce gâtuită. O, nu, Todd...

Şi îi pun mâna pe braţ ca s-o opresc din vâslit.

Vacarmul lui Aaron vuieşte în nuanţe de roşu şi negru.

Ne ia curentul.

— Îmi pare rău! strig în timp ce râul ne duce departe, iar cuvintele-mi sunt nişte chestii zimţate care muşcă din mine, iar pieptul mi-e atât de sfâşiat, încât abia mai pot respira. Îmi pare rău, Manchee!

— Todd! latră el, zăpăcit şi speriat, uitându-se la mine cum îl las în urmă. *Todd!*

— Manchee! strig.

Aaron duce mâna liberă spre câinele meu.

— MANCHEE!

— Todd!

Şi Aaron îşi răsuceşte cu putere braţele şi se aude un PÂRRR şi un ţipăt şi un scheunat care se opreşte brusc şi care-mi frânge inima în două pentru totdeauna.

Şi durerea e prea mare prea mare prea mare şi îmi ţin mâinile pe cap şi mă trag înapoi şi gura mi-e deschisă într-un hohot nesfârşit şi fără cuvinte al întregului întuneric uriaş din sufletul meu.

Şi mă prăbuşesc în el.

Şi nu mai ştiu nimic, în timp ce râul ne duce departe şi departe şi tot mai departe.

PARTEA A VI-A

32. Pe râu în jos

Sunetul apei.

Şi gălăgia păsărilor.

— *Unde-i siguranţa mea*? cântă ele. Unde-i siguranţa mea? În spatele lor, se aude muzică.

Jur că se aude muzică.

Valuri întregi, cântată la flaut, şi bizară, şi familiară...

Şi e lumină împotriva întunericului, fâşii întregi de lumină, albe şi galbene.

Şi căldură.

Şi o senzaţie de moale pe pielea mea.

Şi o tăcere acolo, lângă mine, sfâşiindu-mă la fel

de tare cum a făcut-o întotdeauna.

Deschid ochii.

Sunt într-un pat, sub o pătură, într-o cămăruţă pătrată cu pereţi albi şi cu lumina soarelui intrând prin cel puţin două ferestre deschise, cu sunetul râului care curge învolburat în apropiere şi păsările zburând repede prin copaci (şi muzica, o fi muzică?), şi pentru o clipă nu doar că nu ştiu unde mă aflu, dar nu ştiu nici măcar *cine* sunt sau ce s-a întâmplat sau de ce simt o durere în...

O văd pe Viola, dormind chircită pe un scaun de lângă pat, respirând pe gură, cu mâinile strânse între coapse.

Sunt încă prea ameţit ca să-mi pot face gura să se mişte şi să rostească numele ei, dar probabil că Vacarmul meu îl spune destul de tare, fiin'că ochii îi tremură şi i se deschid şi mă privesc şi într-o clipită sare de pe scaun şi mă înconjoară cu braţele şi-mi striveşte nasul de clavicula ei.

— O, Doamne, *Todd,* zice ea, strângându-mă atât de tare în braţe, încât mă doare. Îi pun o mână pe spate şi-i inspir mirosul.

Flori.

— Credeam că n-o să-ţi mai revii niciodată, spune, în timp ce mă îmbrăţişează strâns. Am crezut c-ai murit.

— Şi n-am murit? spun eu răguşit, încercând să-mi amintesc...

— Ai fost bolnav, zice Viola, dându-mi drumul, dar cu genunchii încă pe patul meu. Bolnav *tare.* Doctorul Snow nu era sigur c-o să te mai trezeşti vreodată şi când un doctor recunoaşte *aşa ceva,* atunci...

— Cine-i doctorul Snow? întreb, privind în jur prin cămăruţă. Unde suntem? Suntem în Haven? Şi ce-i cu *muzica* asta?

— Suntem într-o aşezare numită Carbonel Downs, zice ea. Am plutit pe râu, în jos şi...

Se opreşte, fiin'că mă vede că mă uit la piciorul patului. În locul unde acum nu se mai află Manchee. Îmi amintesc.

Pieptul mi se blochează. Gura mi se închide

ermetic. Îl aud lătrând în Vacarmul meu. *Todd?* zice el, întrebându-se de ce îl las în urmă. *Todd?* cu un semn de întrebare, pur şi simplu, întrebându-mă pentru totdeauna unde plec fără el.

— S-a dus, zic, ca şi cum mi-aş zice mie însumi.

Viola pare că se pregăteşte să spună şi ea ceva, dar când ridic ochii şi mă uit la ea, are ochii luminoşi şi tot ce face e să dea din cap, şi ăsta-i lucrul cel mai bun de făcut, lucrul pe care mi-l doresc acum.

S-a dus.

S-a dus.

Şi nu ştiu ce să spun despre asta.

— Asta-i Vacarm ce aud eu? zice tare o voce, precedată de propriul ei Vacarm, printr-o uşă ce se deschide undeva, la picioarele patului.

Intră un bărbat, un bărbat *masiv,* înalt şi solid, cu nişte ochelari care-i fac ochii să iasă din orbite şi cu ceva obraznic în părul lui şi un zâmbet strâmb şi un Vacarm ce vine spre mine încărcat de atâta uşurare şi bucurie, încât cu greu mă abţin să nu mă

târăsc afară prin fereastra deschisă din spatele meu.

— Doctorul Snow, zice Viola spre mine, zbughind-o de pe pat ca să-i facă loc.

— Îmi pare bine să te cunosc în sfârşit, Todd, spune doctorul Snow, zâmbind larg şi aşezându-se pe pat şi scoţând un dispozitiv din buzunarul din faţă al cămăşii. Îşi bagă două capete ale lui în urechi şi pe celălalt îl pune pe pieptul meu fără să-mi ceară permisiunea.

— Ai putea să respiri adânc?

Nu ştiu absolut nimic, pur şi simplu, mă uit la el.

— Vreau să văd dacă plămânii tăi sunt vindecaţi, zice el şi-mi dau seama de un detaliu pe care l-am observat.

Accentul lui e cel mai apropiat accent de cel al Violei pe care l-am auzit vreodată în Lumea Nouă.

— Nu-i chiar la fel, spune el, dar e asemănător.

— El e cel care te-a făcut bine, zice Viola.

Nu spun absolut nimic, dar respir o dată, adânc.

— Bun, zice doctorul Snow, aşezându-mi capătul dispozitivului pe o altă porţiune a pieptului. Încă o dată.

Inspir şi expir. Îmi dau seama că pot să inspir şi să expir până în fundul plămânilor.

— Ai fost foarte bolnav, spune el. Nici măcar n-am fost sigur c-o să scapi. Nici măcar n-aveai Vacarm până ieri.

Se uită în ochii mei.

— N-am mai văzut tipul ăsta de boală de multă vreme.

— Mda, ce să zic, răspund.

— N-am mai auzit de un spacs care să atace de *foarte* multă vreme, spune el.

Nu răspund nimic, doar respir adânc.

— E grozav, Todd, zice doctorul. Poţi să-ţi dai jos

tricoul, te rog?

Mă uit la el, apoi la Viola.

— Eu o s-aştept afară, spune ea şi iese imediat. Întind mâna la spate să-mi trag tricoul peste cap şi, în timp ce fac asta, îmi dau seama că nu mai simt nici o durere între omoplaţi.

— A fost nevoie de nişte copci pentru aia, zice doctorul Snow, răsucindu-se ca să ajungă în spatele meu. Îşi pune aparatul pe spatele meu.

Tresar.

— E rece.

— N-a plecat deloc de lângă tine, zice el, fără să mă bage în seamă şi verificându-mi respiraţia în mai multe locuri. Nici măcar ca să doarmă.

— De câtă vreme sunt aici?

— Asta e a cincea dimineaţă.

— *De cinci zile*? zic şi abia mai are timp să spună

da, că eu deja am tras deoparte cuvertura şi-am coborât din pat.

— Trebuie să plecăm *de aici,* zic, un pic ameţit, dar în picioare, totuşi.

Viola stă rezemată de uşa de la intrare.

— Am tot încercat să le spun şi eu asta.

— Sunteţi în siguranţă aici, zice doctorul Snow.

— Am mai auzit asta înainte, îi spun.

Caut o confirmare din partea Violei, dar tot ce face e să-şi ascundă un zâmbet şi îmi dau seama că stau acolo doar într-o pereche de chiloţi găuriţi şi destul de tociţi care nu acoperă totul cum trebuie.

— Hei, zic, ducându-mi mâinile în jos spre părţile folositoare.

— Sunteţi la fel de în siguranţă ca în orice altă parte, zice doctorul Snow din spatele meu, dându-mi o pereche de pantaloni de-ai mei dintr-un morman de rufe spălate, aflat lângă pat. Am fost unul din

fronturile principale în război. Ştim cum să ne apărăm.

— Ăia erau spacşi.

Mă întorc cu spatele la Viola şi îmi trag pantalonii.

— Ăştia sunt oameni. O *mie* de oameni.

— Aşa umblă vorba, zice doctorul Snow. Deşi, de fapt, nici nu e numeric posibil.

— Nu ştiu nimic de *numiric,* îi zic, dar ei au arme.

— *Si noi* avem arme.

— Si cai.

— Şi noi avem cai.

— Şi aveţi şi bărbaţi care să li se alăture? îi zic ca să-l provoc.

Nu răspunde nimic, ceea ce mă mulţumeşte.

Dar, de fapt, nu mă mulţumeşte deloc. Mă închei la pantaloni.

— Trebuie să plecăm.

— Trebuie să te odihneşti, zice doctorul.

— Nu mai stăm să aşteptăm ca armata să apară.

Mă întorc spre Viola ca s-o includ şi pe ea în discuţie, mă întorc fără să mă gândesc la locul de unde câinele meu ar aştepta să-l includ şi pe el.

Şi urmează un moment de tăcere în care Vacarmul meu umple întreaga încăpere cu Manchee, pur şi simplu, o umple cu el, dintr-un colţ în altul, lătrând şi lătrând şi cerând să facă caca şi lătrând din nou.

Şi murind.

Nici despre asta nu ştiu ce să zic.

(S-a dus, s-a dus.)

Mă simt golit. Golit cu totul.

— Nimeni n-o să te oblige să faci ceva ce nu vrei să faci, Todd, spune doctorul Snow cu blândeţe. Dar bătrânii satului ar vrea să stea de vorbă cu tine înainte să ne părăseşti. Îmi strâng buzele.

— Spre ce?

— Despre orice ar putea fi de ajutor.

— Cum pot să vă *ajut* eu? îi zic, înhăţând un tricou spălat să-l pun pe mine. Armata o să vină şi-o să-i omoare pe toţi cei care n-or să li se alăture. Şi cam asta-i tot.

— Asta e casa noastră, Todd, zice el. O s-o apărăm. N-avem de ales.

— Dar nu mă puneţi şi pe mine la socoteală, încep să spun.

— Tăticule? auzim deodată.

Şi în pragul uşii, lângă Viola, apare un băieţel.

Un băieţel adevărat.

Se uită în sus spre mine, cu ochii larg deschişi, iar Vacarmul lui e o chestie spaţioasă, simpatică şi strălucitoare şi aud limpede cum eu sunt descris prin *slăbănog* şi *cicatrice* şi *băiatul-care-doarme* şi, în acelaşi timp, sunt acolo tot felul de gânduri calde pentru tatăl lui şi cuvântul *tăticul* repetat iarăşi şi iarăşi, însemnând tot ce vreţi să însemne: întrebări despre mine, faptul că-şi recunoaşte tăticul, că-i spune că-l iubeşte, toate astea într-un singur cuvânt, repetat la nesfârşit.

— Salut, prietene, zice doctorul Snow. Jacob, el e Todd. Complet treaz.

Jacob se uită la mine solemn, cu un deget în gură şi dă uşor din cap.

— Capra nu dă lapte, spune el încet.

— Nu dă? zice doctorul Snow, ridicându-se în picioare. Păi, mai bine ne-am duce să vedem dacă nu cumva putem s-o convingem să dea, nu?

Tăticule tăticule tăticule zice Vacarmul lui Jacob.

— Mă duc să văd ce-i cu capra, îmi zice doctorul Snow, şi-apoi mă duc să-i adun pe restul bătrânilor.

Nu mă pot abţine să nu mă holbez la Jacob. Şi el la mine.

E mult mai aproape de mine decât copiii pe care i-am văzut în Farbranch.

Şi e atât de mic.

Am fost şi eu atât de *mic*?

Doctorul Snow încă vorbeşte.

— O să-i aduc pe bătrâni aici, să vedem dacă ne poţi ajuta.

Se apleacă spre mine până mă uit la el.

— Sau dacă putem să te ajutăm noi pe tine.

Vacarmul lui e sincer şi deschis. Cred că spune adevărul. Mai cred şi că se înşală.

— Poate, spune el, zâmbind. Sau poate că nu. Nici măcar n-ai văzut locul. Haide, Jake. Îl ia pe fiul lui de mână.

— E de mâncare la bucătărie. Pun pariu că eşti lihnit. Mă-ntorc într-o oră.

Mă duc la uşă şi-l urmăresc cum pleacă. Jacob, tot cu degetul în gură, se uită în spate după mine până când el şi tatăl lui dispar în afara casei.

— Câţi ani are ăsta? o întreb pe Viola, uitându-mă încă pe coridor. Nici măcar nu ştiu câţi ani are ăsta.

— Are patru ani, spune ea. Mi-a zis de vreo 800 de ori. Şi mi se pare destul de mic pentru mulsul caprelor.

— Nu, în Lumea Nouă nu e, îi zic.

Mă întorc spre ea şi o văd stând cu mâinile în şold şi privindu-mă cu seriozitate.

— Hai să mănânci, zice ea. Trebuie să vorbim.

33. Carbonel Downs

Mă conduce spre o bucătărie la fel de curată şi de luminoasă ca dormitorul. Râul se aude în continuare curgând repede afară, păsările sunt la fel

de zgomotoase, muzica e tot...

— Ce-i *cu* muzica asta? zic, îndreptându-mă spre fereastră să mă uit afară.

Uneori, mi se pare c-o recunosc, dar când ascult mai bine, sunt voci care se schimbă rapid cu alte voci, adunându-se una peste alta.

— E de la megafoanele de deasupra din centrul aşezării, zice Viola, scoţând o farfurie cu carne rece dintr-un răcitor.

Mă aşez la masă.

— Are loc vreun festival, ceva?

— Nu, zice ea, într-un fel ce vrea să spună *aşteaptă un pic.* Nici un festival.

Scoate nişte pâine şi un fruct portocaliu pe care nu l-am mai văzut până acum şi apoi o băutură roşie cu gust de zahăr şi afine.

Mă reped la mâncare.

— Povesteste-mi.

— Doctorul Snow e un om bun, zice ea, ca şi cum ăsta ar fi primul lucru pe care trebuie să-l ştiu. Totul la el e bun şi drăguţ şi a muncit foarte mult să te salveze, Todd, vorbesc serios.

— În regulă. Şi-atunci, care-i problema?

— Muzica aia cântă zi şi noapte, zice ea, privindu-mă cum mănânc. Aici, în interiorul casei, e mai slabă, dar în restul oraşului, nu poţi auzi nici măcar ce gândeşti.

Mă opresc cu gura plină de pâine.

— Ca la cârciumă.

— Ce cârciumă?

— Cârciuma din Prent...

Mă opresc.

— De unde cred ei că suntem?

— Din Farbranch.

Oftez.

— O să fac tot posibilul.

Muşc din fruct.

— În cârciuma din locul de unde vin eu cânta muzica tot timpul ca să încerce să acopere Vacarmul.

Dă din cap.

— L-am întrebat pe doctorul Snow de ce au făcut asta aici şi a zis: *Ca să ținem secrete gândurile bărbaţilor.*

Dau din umeri.

— Face o larmă îngrozitoare, dar, într-un fel, e logic, nu? E şi ăsta un fel de a te confrunta cu Vacarmul.

— Gândurile *bărbaţilor*, Todd, zice ea. Bărbaţi. Şi ai observat că a zis că se duce să le ceară *bătrânilor* să vină să-ţi ceară sfatul? Îmi vine în minte un gând

oribil.

— Si aici au murit femeile?

— O, sunt femei, zice ea, jucându-se cu un cuţit de întins untul. Fac curăţenie şi gătesc şi fac copii şi locuiesc toate într-un dormitor, în afara oraşului, de unde nu se pot amesteca în treburile bărbaţilor.

Pun jos furculiţa plină cu carne.

— Am mai văzut un loc ca ăsta când eram pe drum, în căutarea ta. Bărbaţii dormind într-un loc, femeile în altul.

— Todd, zice ea, uitându-se la mine. Nu m-au ascultat. Absolut deloc. Niciun cuvinţel din cele pe care le-am spus despre armată. Îmi tot spuneau *fetiţă* şi nu făceau decât să mă mângâie naibii pe cap. Îşi încrucişează braţele.

— Singurul motiv pentru care vor să vorbească despre asta cu tine acum e că mai multe caravane de refugiaţi au început să apară pe drumul dinspre râu.

— Wilf, zic.

Ochii ei mă examinează cu atenţie, citindu-mi Vacarmul.

— O, spune. Nu, nu l-am văzut.

— Stai un pic.

Mai înghit nişte băutură. Mi se pare că n-am mai băut nimic de ani întregi.

— Cum de-am ajuns atât de mult înaintea armatei? Şi cum de n-am fost încă depăşiţi de ea, dacă eu stau aici deja de cinci zile?

— Am stat în barca aia o zi şi jumătate, zice ea, frecându-şi unghia de ceva care s-a lipit de masă.

— O zi şi jumătate, repet, gândindu-mă la asta. Cre' c-am mers kilometri întregi.

— Kilometri întregi, da, zice ea. Pur şi simplu, ne-am lăsat în voia curentului şi am plutit şi am tot plutit. Mi-a fost prea frică să ne oprim în locurile prin care am trecut. N-ai crede dacă ţi-aş povesti.

Vrea să schimbe vorba şi clatină din cap. Îmi

aduc aminte de avertismentele lui Jane.

— Oameni goi în case de sticlă? întreb.

Viola se uită ciudat la mine.

— *Nu,* zice ea, strâmbând din buze. Doar sărăcie. O sărăcie îngrozitoare, îngrozitoare. Unele din locurile alea arătau de parcă oamenii ne-ar fi mâncat şi pe noi, aşa că am continuat să mergem şi am tot mers, dar ţie îţi era tot mai rău şi apoi, în a doua dimineaţă, l-am zărit pe doctorul Snow şi pe Jacob la pescuit şi am putut vedea în Vacarmul lui că era doctor şi, oricât de ciudat ar fi locul ăsta în privinţa femeilor, măcar e curat.

Mă uit în jur prin bucătăria curată, curată.

— Nu putem rămâne aici, îi zic.

— Nu, nu putem. Îşi sprijină capul în mâini.

Am fost atât de îngrijorată în privinţa ta.

Simt căldură în vocea ei.

— Eram aşa de îngrijorată c-o să vină armata şi că nimeni nu mă ascultă.

Izbeşte în masă, cuprinsă de nemulţumire.

— Şi mă simţeam atât de rău în legătură cu...

Se opreşte. Faţa i se încruntă şi se uită în altă parte.

— Manchee, zic, cu voce tare, pentru prima dată după...

— Îmi pare atât de rău, Todd, zice ea, cu ochii umezi.

— Nu-i vina ta.

Mă ridic repede, împingându-mi scaunul în spate.

— Te-ar fi omorât, zice ea, şi apoi l-ar fi omorât şi pe Manchee doar pentru că aşa avea el chef.

— Nu mai vorbi despre asta, te rog, spun, ieşind din bucătărie şi ducându-mă înapoi în dormitor.

Viola vine după mine.

— O să vorbesc cu tipii ăştia mai în vârstă, zic, luând geanta ei de pe jos şi îndesând în ea restul hainelor spălate. Şi-apoi o să plecăm. Cât de departe suntem de Haven, ştii cumva?

Viola schiţează un zâmbet firav.

— La două zile.

Mă ridic în picioare.

— Am mers atât de mult de-a lungul râului?

— Da, atât de mult.

Fluier încet în sinea mea. Două zile. Doar două zile. Până la cine ştie ce-o fi acolo, în Haven.

— Todd?

— Mda? zic, punându-mi geanta ei pe umeri.

— Mulţumesc, zice ea.

— Pentru ce?

— Pentru că ai venit după mine.

Totul îngheaţă.

— Pentru puţin, îi zic, simţind cum faţa începe să-mi ia foc şi uitându-mă în altă parte.

Ea nu mai zice nimic.

— Eşti bine? o întreb, tot fără să mă uit la ea. De-atunci de când te-a luat?

— Eu nu prea..., începe ea să spună, dar auzim o uşă care se închide şi un cor de *tăticule tăticule tăticule* plutind de-a lungul holului spre noi.

Jacob stă sprijinit de tocul uşii, în loc să intre în cameră.

— Tăticu' m-a trimis să te aduc, zice el.

— O? ridic eu din sprâncene. Tre' să mă duc la ei acuma, nu-i aşa?

Jacob dă din cap, foarte serios.

— Păi, în cazul ăsta, venim. Îmi aranjez din nou traista şi mă uit la Viola. Şi apoi plecăm.

— Prea bine, zice Viola şi felul în care-o zice mă bucură, înaintăm pe hol după Jacob, care însă se opreşte la uşă.

— Doar tu, zice el, uitându-se la mine.

— Doar eu ce?

Viola îşi încrucişează braţele.

— Vrea să spună că doar tu să vorbeşti cu bătrânii. Jacob dă din cap, din nou foarte serios. Mă uit la Viola şi înapoi la Jacob.

— Păi, atunci, zic, lăsându-mă pe vine până ajung la nivelul lui. De ce nu te duci tu să-i spui tăticului tău că eu şi Viola venim într-un minut. În regulă?

Jacob deschide gura.

— Dar el a zis să...

— Nu prea-mi pasă ce-a zis el, îi spun cu blândeţe. Fugi. Scoate un oftat scurt şi aleargă spre uşă.

— Cre' c-am nimerit între nişte bărbaţi care-mi spun ce să fac, zic şi sunt surprins de sfârşeala din vocea mea şi deodată am chef să mă întorc în patul ăla şi să mai dorm încă cinci zile.

— O să poţi să mergi până la Haven? zice Viola.

— Încearcă să mă opreşti, spun şi ea zâmbeşte iarăşi. Mă îndrept spre uşa de la intrare.

Şi pentru a treia oară mă aştept ca Manchee să vină cu noi ţopăind de zor.

Absenţa lui e atât de dureroasă, încât mi se pare că e încă aici şi iarăşi îmi iese tot aerul din plămâni şi trebuie să aştept şi să respir adânc şi să înghit.

— O, Doamne, îmi zic în sinea mea.

Ultimul lui *Todd?* atârnă în Vacarmul meu ca o

rană.

Asta-i o altă chestie despre Vacarm. Tot ce ţi s-a întâmplat vreodată, pur şi simplu continuă să apară sub formă de vorbe, la nesfârşit.

Văd ultimul fir de praf în urma lui Jacob, care aleargă în sus pe drum printre nişte copaci spre restul aşezării. Mă uit în jur. Casa doctorului Snow nu e prea mare, dar se întinde pe o platformă cu vedere spre râu. Există un mic doc şi un pod foarte jos care leagă cărarea lată dinspre centrul oraşului Carbonel Downs cu drumul de pe lângă râu care duce mai departe, pe partea cealaltă. Drumul de-a lungul râului, cel pe care am mers atât de mult timp, e aproape ascuns în spatele unui şir de copaci şi continuă pe lângă aşezări, în ultimele două zile, cât mai e până la Haven.

— Doamne, zic. E ca în paradis în comparaţie cu restul Lumii Noi.

— Paradisul înseamnă mai mult decât nişte clădiri frumoase, zice Viola.

Mă mai uit un pic în jur. Pe drum doctorul Snow are şi o grădină de faţadă, bine întreţinută. Uitându-mă în faţă, mai văd şi alte clădiri printre copaci şi aud

muzica aia cântând.

Muzica aia ciudată. Care se schimbă întruna ca să te împiedice să te obişnuieşti cu ea, presupun. Nu e ceva ce recunosc, dar e mai tare aici şi, pe de altă parte, cre' că nu *tre'* s-o recunoşti, dar jur că am auzit ceva din ea, în momentul când mă trezeam...

— E aproape de nesuportat în mijlocul aşezării, zice Viola. Majoritatea femeilor nici măcar nu se obosesc să iasă din dormitor şi să vină pe-aici.

Se încruntă. Şi cred că asta-i şi ideea.

— Soţia lui Wilf mi-a povestit despre o aşezare unde toată lumea...

Mă opresc fiin'că muzica se schimbă.

Cu toate că, de fapt, nu se schimbă.

Muzica din aşezarea asta rămâne la fel, dezordonată şi cu multe cuvinte şi răsucindu-se în jurul ei ca o maimuţă.

Dar mai e.

Mai e ceva, o altă muzică, în afară de muzica asta.

Şi se aude tot mai tare.

— Auzi şi tu asta? îi zic.

Mă întorc.

Şi apoi mă întorc din nou. La fel şi Viola. Încercăm să ne dumirim ce se aude.

— Poate că cineva a montat un alt megafon de cealaltă parte a râului, zice ea. În caz că femeile şi-ar putea face vreo idee îndrăzneaţă să plece de aici.

Dar n-ascult ce spune.

— Nu, şoptesc eu. Nu, e imposibil.

— Ce? zice Viola, şi vocea i se schimbă.

— Sst.

Ascult din nou cu atenţie, încercând să-mi

liniştesc Vacarmul ca să pot înţelege ceva.

— Vine dinspre râu, şopteşte ea.

— Sst, zic din nou, fiin'că pieptul începe să-mi tresalte, iar Vacarmul începe să-mi vuiască prea tare ca să-mi mai fie de vreun folos.

Undeva acolo, în ciuda iureşului apei şi a Vacarmului păsărelelor care cântă, e...

— Un cântec, zice Viola, foarte încet. Cineva cântă.

Cineva cântă.

Şi cântă aşa:Într-o dimi-neaaa-tăăăă devreee-mee, chiar când soarele ră-săăă-rea...
Şi Vacarmul meu se înteţeşte brusc când zic asta.

— Ben.

34. O, nu mă părăsi niciodată

Alerg în jos, spre malul râului şi mă opresc şi

ascult din nou.

O, nu mă amăgi.

— Ben? spun, încercând să strig şi să şoptesc, în acelaşi timp.

Viola vine bufnind în spatele meu.

— Nu e Ben *al tău*? zice ea. E Ben al tău? Îi fac semn cu mâna să tacă şi ascult şi încerc să alung râul şi păsările şi propriul meu Vacarm şi acolo, chiar acolo, sub toate astea...

O, nu mă părăsi niciodată.

— Pe cealaltă parte a râului, zice Viola şi o ia repede de-a lungul podului, cu picioarele lovindu-i-se zgomotos de lemnul lui.

Sunt chiar în spatele ei, o depăşesc, ascultând şi privind şi ascultând şi privind şi acolo şi acolo şi acolo...

Acolo în tufişurile de pe cealaltă parte a apei...

E Ben.

E chiar Ben.

E ghemuit la pământ, în dosul unor plante verzi cu frunze mari, cu mâna sprijinită de un trunchi de copac, uitându-se la mine cum vin spre el, uitându-se cum alerg de-a lungul podului, şi în timp ce mă apropii de el, faţa i se relaxează şi Vacarmul lui se deschide la fel de larg ca braţele lui şi zbor înspre amândouă, sărind de pe pod în tufişuri şi aproape doborându-l la pământ şi inima îmi bate să-mi sară din piept şi Vacarmul mi-e strălucitor cât tot cerul albastru şi...

Şi totul va fi bine.

Totul va fi bine.

Totul va fi bine.

E Ben.

Şi mă apucă strâns şi zice „Todd" şi Viola se retrage un pic mai încolo, lăsându-mă să-l salut, şi-l îmbrăţişez şi-l tot îmbrăţişez, şi e Ben, o, Doamne Atotputernice, e Ben Ben Ben.

— Eu sunt, zice el, râzând un pic, fiin'că îi iau tot

aerul din plămâni. O, mă bucur să te văd, Todd.

— Ben, îi spun, desprinzându-mă din braţele lui şi nu ştiu ce să fac cu mâinile, aşa că-i apuc partea din faţă a cămăşii în pumni şi-l scutur într-un fel care-ar trebui să-nsemne dragoste. Ben, îi zic din nou.

Dă din cap şi zâmbeşte.

Dar are nişte încreţituri în jurul ochilor şi deja văd un gând, îl văd venind atât de rapid, încât trebuie să fie deja la vedere în Vacarmul lui, şi trebuie să întreb:

— Cillian?

Nu zice nimic, dar îmi arată, Ben alergând înapoi spre o fermă care e deja în flăcări, deja arzând până la temelii, cu câţiva dintre oamenii Primarului înăuntru, dar şi cu Cillian, şi Ben jelind, jelind şi acum.

— Vai, nu, zic, şi mi se întoarce stomacul pe dos, deşi bănuiam de multă vreme că aşa s-a întâmplat.

Dar să ghiceşti un lucru nu-i totuna cu să-l ştii sigur.

Ben dă iarăşi din cap, încet şi trist, şi observ acum că e murdar şi e pătat de sânge pe nas şi arată de parcă n-a mai mâncat nimic de o săptămână, dar e tot Ben şi încă mă poate citi ca nimeni altcineva fiin'că Vacarmul lui deja mă întreabă de Manchee şi eu deja îi arăt şi, până la urmă, ochii mi se umplu de lacrimi şi izbucnesc în plâns şi el mă ia din nou în braţe şi plâng în hohote după câinele meu şi după Cillian şi după viaţa pe care o aveam.

— L-am lăsat acolo, îi zic şi îi tot repet, plin de muci şi tuşind. L-am părăsit.

— Ştiu, zice el şi îmi dau seama că ştie fiin'că aud aceleaşi cuvinte şi în Vacarmul lui. *L-am părăsit,* gândeşte el.

Dar după numai un minut îl simt împingându-mă cu blândeţe înapoi şi zicând:

— Ascultă, Todd, nu mai ai mult timp.

— Nu mai am mult timp pentru ce? întreb, dar văd că se uită spre Viola.

— Bună, zice ea, cu o privire vioaie.

— Bună, spune Ben. Probabil că tu eşti fata.

— Probabil că da, zice ea.

— Ai avut grijă de Todd?

— Am avut grijă unul de altul.

— Bine, zice Ben, şi Vacarmul lui devine cald şi trist. Bine.

— Hai, îi spun, luându-l de braţ şi încercând să-l trag spre pod. Putem să-ţi aducem ceva de mâncare. Şi e şi un doctor...

Dar Ben nu se mişcă.

— Poţi să ţii de şase pentru noi? o întreabă pe Viola. Anunţă-ne dacă vezi ceva, orice. Fie dinspre aşezare, fie dinspre drum.

Viola dă din cap şi se uită în ochii mei, în timp ce iese din frunziş şi ajunge înapoi pe cărare.

— Lucrurile s-au agravat, îmi zice Ben, încet, cât se poate de serios. Tre' să ajungi în Haven. Cât poţi

de repede.

— *Ştiu* asta, Ben, îi spun, de ce tu...

— E o armată pe urmele tale.

— Ştiu *şi asta. Şi* Aaron. Dar acum, că eşti şi tu aici, putem...

— Eu nu pot să vin cu tine, zice el.

Rămân cu gura căscată.

— Poftim? *'Nţeles* că poţi...

Dar el dă din cap.

— Ştii că nu pot.

— Putem să găsim o cale, îi zic, dar Vacarmul meu deja se învolburează, gândeşte, îşi aduce aminte.

— Bărbaţii din Prentisstown nu-s bine primiţi nicăieri în Lumea Nouă, spune el.

Dau din cap.

— Nici de *băieţii* din Prentisstown nu-s prea încântaţi.

Mă ia din nou de braţ.

— Ţi-a făcut rău cineva?Îl privesc calm.

— O grămadă de oameni, îi zic. Îşi muşcă buza şi Vacarmul lui devine şi mai trist.

— Te-am căutat, îmi spune. Zi şi noapte, urmărind armata, ocolind-o, trecând în faţa ei, auzind zvonuri despre un băiat şi o fată care călătoresc singuri. Şi iată că eşti aici şi eşti bine - ştiam că o să fii. Ştiam eu.

Oftează şi e atât de multă dragoste şi tristeţe în acest oftat, încât ştiu că se pregăteşte să-mi spună adevărul.

— Dar eu te pun în pericol în Lumea Nouă.

Face un gest spre tufişul în care ne ascundem, ne ascundem ca nişte hoţi.

— O să trebuiască să faci restul drumului singur.

— Da' nu-s singur, îi zic, fără să mă gândesc prea mult.

Zâmbeşte, dar e tot trist.

— Nu, spune el. Nu, nu eşti, nu-i aşa?

Se uită din nou în jur, printre frunze şi dincolo de râu, spre casa doctorului Snow.

— Ai fost bolnav? mă întreabă. Ţi-am auzit Vacarmul ieri-dimineaţă venind în jos pe râu, dar era înfierbântat şi somnoros. De atunci aştept aici. Eram îngrijorat să nu se fi întâmplat ceva grav.

— Am fost bolnav, zic şi ruşinea începe să-mi acopere Vacarmul ca o ceaţă leneşă.

Ben se uită iar la mine, cu atenţie.

— Ce s-a întâmplat, Todd? spune, citind cu blândeţe în Vacarmul meu aşa cum a făcut întotdeauna. Ce s-a întâmplat? Îmi deschid Vacarmul pentru el, totul de la început, crocodilii care l-au

atacat pe Aaron, cursa prin mlaştină, nava Violei, cum am fost urmăriţi de Primar călare pe calul lui, podul, Hildy şi Tam, Farbranch şi ce s-a întâmplat acolo, răscrucea de drumuri. Wilf şi chestiile care cântau *Aici,* Domnul Prentiss Junior şi cum m-a salvat Viola.

Şi spacsul.

Şi ce am făcut eu.

Nu mă pot uita la Ben.

— Todd, zice el. Încă mă uit în pământ.

— Todd, repetă el. Uită-te la mine. Îmi ridic privirea către el. Ochii lui, la fel de albaştri ca întotdeauna, îmi surprind privirea şi ne uităm unul la altul.

— Cu toţi am făcut greşeli, Todd. Fiecare dintre noi.

— Am omorât chestia aia, zic. Înghit în sec.

— L-am omorât *pe el.* Era un el.

— Ai făcut ce-ai ştiut. Ai făcut ce-ai crezut tu că-i mai bine să faci atunci.

— Şi asta *scuză* totul?

Dar e ceva în Vacarmul lui. Ceva plin de lucruri nespuse.

— Ce e, Ben?

Oftează adânc.

— E vremea să afli, Todd, zice el. Vremea să ştii adevărul. Se aude un trosnet de ramuri, în timp ce Viola vine alergând spre noi.

— Cal pe drum, zice ea, cu respiraţia tăiată.

Ascultăm. Zgomot de copite, pe drumul de lângă râu, venind rapid. Ben se furişează şi mai adânc în tufişuri. Noi mergem cu el, dar călăreţul care vine atât de iute nu-i interesat deloc de noi. Îl auzim trecând ca un tunet pe lângă noi pe drum şi luând-o în sus pe pod, direct spre Carbonel Downs, copitele tropotind pe scânduri şi apoi în praful drumului până când sunt înghiţite de sunetele megafonului.

— Nu cred că-s veşti bune, spune Viola.

— Tre' să fie armata, zice Ben. Probabil că nu-s la mai mult de câteva ore de aici.

— Ce? fac, dându-mă înapoi.

Viola tresare şi ea.

— Ţi-am spus că n-avem prea mult timp, zice Ben.

— Atunci tre' să plecăm! spun. Tre' să vii cu noi. O să le zicem oamenilor...

— Nu, spune el. *Nu.* Mergeţi voi în Haven. E tot ce puteţi face. E cea mai bună soluţie pe care-o aveţi.

Îl bombardăm cu o ploaie de întrebări neaşteptate.

— Atunci, în Haven suntem în siguranţă? întreabă Viola. Feriţi de armată?

— E adevărat că au un leac pentru Vacarm? întreb.

— Au căi de comunicaţie? O să pot să iau legătura cu nava mea?

— Eşti sigur că vom fi în siguranţă? Eşti *sigur*?

Ben ridică mâinile să ne oprească.

— Nu ştiu, zice el. N-am mai fost acolo de douăzeci de ani.

Viola izbucneşte:

— Douăzeci de ani? Douăzeci de *ani*? repetă ea şi ridică vocea. Atunci cum ştim noi ce-o să găsim când ajungem acolo? Cum ştim măcar dacă locul ăla mai e *acolo*?

Mă frec cu mâna pe faţă şi mă gândesc că locul ăla gol unde era Manchee înainte m-a făcut să-mi dau seama, să-mi dau seama de ceva ce n-am vrut niciodată să ştim.

— Nu ştim, îi zic, şi nu fac decât să spun adevărul. N-am ştiut niciodată.

Viola scoate un mic sunet şi umerii i se

prăbuşesc.

— Nu, zice ea. Bănuiesc că n-am ştiut.

— Dar întotdeauna mai există speranţă, spune Ben. Trebuie să speri întotdeauna.

Ne uităm amândoi la el şi trebuie să existe un cuvânt pentru felul în care facem asta, dar nu ştiu care e. Ne uităm la el de parcă ar vorbi într-o limbă străină, ca şi cum abia ar fi spus că se mută pe una dintre cele două luni, ca şi cum ne-ar spune că totul n-a fost decât un vis urât şi că are bomboane pentru toată lumea.

— Nu-i prea multă speranţă în locurile alea, Ben, îi zic.

Dă din cap.

— Ce crez' că v-a făcut să mergeţi înainte? Ce crez' că v-a adus până aici?

— Frica, răspunde Viola.

— Disperarea, spun.

— Nu, zice el către amândoi. Nu, nu, nu. Aţi ajuns mai departe decât ajung majoritatea oamenilor în toată viaţa lor. Aţi trecut peste obstacole şi pericole şi prin lucruri care ar fi trebuit să vă omoare. Aţi scăpat de o armată şi de un nebun şi de o boală ucigătoare şi aţi văzut lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le vor vedea niciodată. Cum credeţi că aţi fi putut vreodată să ajungeţi atât de departe, dacă n-aţi fi avut speranţă?

Viola şi cu mine schimbăm o privire rapidă.

— Înţeleg ce-ncerci să zici, Ben, încep eu.

— Speranţa, spune el, strângându-mă de mână la cuvântul ăsta. E speranţa. Mă uit chiar acum în ochii tăi şi-ţi zic că există speranţă pentru tine, speranţă pentru amândoi.

Se uită la Viola şi apoi iar la mine.

— Speranţă care vă aşteaptă la capătul drumului.

— N-ai de unde să ştii asta, zice Viola şi Vacarmul meu, oricât de tare m-aş împotrivi eu, o aprobă.

— Nu, spune Ben, dar cred asta. Cred asta pentru voi. Şi de asta se numeşte speranţă.

— Ben...

— Chiar dacă voi nu credeţi, continuă el, fiţi siguri că eu cred.

— Aş crede mai mult dacă ai veni cu noi, îi spun.

— Nu vini? zice Viola, surprinsă, apoi se corectează. Nu *vine*?

Ben se uită la ea, deschide gura şi-o închide la loc.

— Care-i adevărul ăla, Ben? îl întreb. Care e adevărul pe care trebuie să-l aflăm?

Ben trage adânc aer în piept.

— În regulă, zice el.

Dar chiar atunci cineva de dincolo de râu mă strigă clar şi tare: „Todd!"

Şi atunci observăm că muzica din Carbonel Downs se ia la întrecere cu Vacarmul oamenilor care trec podul acum.

Mulţi bărbaţi.

Ăsta-i celălalt scop al muzicii, presupun. Să nu-i poţi auzi pe bărbaţi când vin.

— Viola? strigă doctorul Snow. Ce faceţi voi doi acolo?

Mă ridic imediat şi mă uit în jur. Doctorul Snow traversează podul, cu micuţul Jacob de mână, în fruntea unui grup de bărbaţi care arată ca nişte variante ale lui mai puţin prietenoase şi se uită de sus la noi şi-l văd pe Ben şi pe mine şi pe Viola vorbind cu el.

Şi Vacarmul lor începe să aibă diferite culori pe măsură ce încep să înţeleagă ceea ce văd.

Şi văd că unii dintre ei au puşti.

— Ben? îi zic, încet.

— Trebuie să fugiţi, şopteşte el. Trebuie să fugiţi *acum.*

— Nu te las aici. Nu încă o dată.

— Todd...

— Prea târzu, zice Viola.

Fiin'că deja-s pe urmele noastre, trec de capătul podului şi se îndreaptă spre tufişurile în care nu mai putem să ne ascundem.

Doctorul Snow ajunge primul la noi. Îl caută peste tot pe Ben.

— Şi ăsta cin' să fie?

Şi sunetul Vacarmului său nu pare deloc fericit.

35. Legea

— El e Ben, zic, încercând să-mi stârnesc Vacarmul, ca să blochez toate întrebările bărbaţilor.

— Şi cu ce se ocupă Ben acolo, la el acasă? întreabă doctorul Snow, uitându-se în toate direcţiile cu ochi atenţi.

— Ben e tatăl meu, zic.

Fiin'că e adevărat, nu-i aşa? în toate lucrurile care contează.

— Tatăl meu.

— Todd, îl aud pe Ben vorbind în spatele meu, cu tot felul de sentimente amestecate în Vacarmul lui, dar mai ales cu dorinţa de a mă avertiza.

— Tatăl tău? zice un bărbat cu barbă din spatele doctorului Snow, care-şi încovoaie degetele peste patul puştii, deşi nu o ridică. Încă nu.

— Ar trebui să fii atent pe cine numeşti părinte, Todd, zice încet doctorul Snow, trăgându-l pe Jacob mai aproape de el.

— Spuneai că băiatul e din Farbranch, zice un al treilea bărbat cu un semn din naştere purpuriu sub ochi.

— Aşa ne-a zis fata.

Doctorul Snow se uită la Viola.

— Nu-i aşa, Vi?

Viola îl priveşte şi ea, dar nu zice nimic.

— Nu poţi să ai încredere în cuvintele unei femei, zice bărbosul. Asta e un bărbat din Prentisstown, deşi n-am văzut niciodată unul până acum.

— El a condus armata direct la noi, spune cel cu semnul din naştere.

— Băiatul e nevinovat, zice Ben şi, când mă întorc, îl văd stând cu mâinile în aer. Pe mine mă vreţi.

— Rectificare, spune bărbosul, şi vocea lui furioasă devine şi mai furioasă. Pe tine *nu* te vrem.

— Stai o clipă, Fergal, zice doctorul Snow. Ceva nu e-n regulă aici.

— Ştii care-i legea, spune cel cu semnul din naştere.

Legea.

Şi cei din Farbranch vorbeau despre *lege.*

— Mai ştiu şi că astea nu sunt nişte circumstanţe obişnuite, zice doctorul Snow, apoi se întoarce spre noi. Ar trebui să le dăm măcar şansa de a ne oferi o explicaţie. Îl aud pe Ben trăgând aer în piept.

— Păi, eu...

— Nu tu, îl întrerupe bărbosul.

— Care-i povestea, Todd? zice doctorul Snow. Şi-acum e foarte important să ne spui adevărul.

Mă uit de la Viola la Ben şi apoi invers.

Care parte de adevăr s-o spun?

Aud trăgaciul unei puşti. Bărbosul şi-a ridicat arma. Şi la fel unul sau doi dintre bărbaţii din spatele lui.

— Cu cât aşteptaţi mai mult, zice bărbosul, cu atât mai mult păreţi nişte spioni.

— Nu suntem spioni, mă grăbesc să spun.

— Armata de care vorbeşte fata ta a fost văzută mărşăluind de-a lungul drumului paralel cu râul, zice doctorul Snow. Una dintre iscoadele noastre tocmai ne-a raportat că i-a văzut la mai puţin de o oră distanţă.

— O, nu, o aud şoptind pe Viola.

— Nu e fata mea, zic, încet.

— Poftim? spune doctorul Snow.

— Ce? zice Viola.

— E propria ei stăpână, zic. Nu *aparţine* nimănui.

Şi Viola *se uită* ca întotdeauna la mine.

— Nu contează care pe care, spune cel cu semnul din naştere. Avem o armată din Prentisstown mărşăluind spre noi şi un bărbat din Prentisstown

ascunzându-se în tufele noastre şi un băiat din Prentisstown care a fost în mijlocul nostru de vreo săptămână. Pare cam suspect, dacă mă-ntrebaţi pe mine.

— A fost bolnav, intervine doctorul Snow. Era inconştient.

— Dacă zici tu, spune cel cu semnul din naştere.

Doctorul Snow se întoarce spre el foarte încet.

— Acum mă faci şi mincinos, Duncan? Nu uita, te rog, că vorbeşti cu şeful consiliului bătrânilor.

— Vrei să zici că nu vezi aici nici un complot, Jackson? spune cel însemnat din naştere, care nu se retrage şi ridică şi el puşca. Stăm aici ca proştii, aşteptând să fim atacaţi. Cine ştie ce le-or fi spus armatei lor? Îşi aţinteşte puşca asupra lui Ben.

— Dar o să punem capăt la treaba asta *chiar acum.*

— Nu suntem *spioni,* zic încă o dată. Fugim şi noi de armată la fel de tare cum ar trebui s-o faceţi şi voi.

Şi bărbaţii se uită unii la alţii. În Vacarmul lor nu aud decât aceste gânduri despre armată, despre a fugi din calea ei în loc de a apăra oraşul.

Mai văd şi clocote de furie, furie că sunt nevoiţi să facă această alegere, furie că nu ştiu care-i cea mai bună cale de a-şi apăra familiile. Şi văd că furia s-a concentrat undeva, nu pe armată, nu pe ei înşişi pentru că sunt nepregătiţi, deşi Viola îi tot avertizează de zile întregi, nu pe lume pentru halul în care a ajuns. Îşi concentrează furia pe Ben. Îşi concentrează furia pe Prentisstownul întruchipat de un singur om.

Doctorul Snow îngenunchează ca să ajungă la nivelul lui Jacob.

— Salut, pr'etene, îi spune el fiului său. De ce nu te duci tu să alergi în spatele casei, bine?

Tăticule tăticule tăticule aud în Vacarmul lui Jacob.

— De ce, tăticule? zice el, holbându-se la mine.

— Păi, pun pariu că acum capra se simte cam singurică acolo, spune doctorul Snow. Şi cine mai vrea o capră singurică, hm?

Jacob se uită la tatăl său, apoi înapoi la mine şi la Ben, apoi spre bărbaţii din jurul lui.

— De ce e toată lumea aşa de supărată? întreabă el.

— O, zice doctorul Snow, încercăm să ne dăm seama de nişte chestii, asta-i tot. O să fie bine în curând. Tu fugi înapoi acasă şi vezi dacă se simte bine capra.

Jacob se gândeşte o clipă la asta, apoi zice:

— Bine, tăticule.

Doctorul Snow îl sărută pe creştetul capului şi apoi îi ciufuleşte părul. Jacob fuge înapoi spre podul ce duce la casa doctorului Snow. Când doctorul se întoarce spre noi, o grămadă de puşti se ridică.

— După cum vezi, lucrurile nu arată prea bine, Todd, spune el, şi chiar se simte o tristeţe în vocea lui.

— Nu ştie, zice Ben.

— Tacă-ţi fleanca, ucigaşule! se răsteşte bărbosul, gesticulând cu puşca în mână.

Ucigaş?

— Spune-mi adevărul, îmi cere doctorul Snow, eşti din Prentisstown?

— El m-a *salvat* din Prentisstown, intervine Viola. Dacă nu era el...

— Taci din gură, fato, zice bărbosul.

— Nu prea-i momentul potrivit să vorbească o femeie, Vi, spune doctorul Snow.

— Dar..., zice Viola, şi faţa i se înroşeşte.

— Te rog, zice doctorul Snow.

Apoi se uită la Ben.

— Ce le-ai spus celor din armata voastră? Câţi oameni avem? Cum sunt fortificaţiile noastre...

— Eu *fug* de armată, spune Ben, stând în continuare cu mâinile sus. Uitaţi-vă la mine. Arăt eu a soldat bine întreţinut? Nu le-am spus nimic. Sunt fugar şi-mi căutam...

Face o pauză şi eu ştiu motivul.

— Fiul, zice el.

— Şi ai făcut asta, deşi cunoşteai legea? întreabă doctorul Snow.

— Cunosc legea, răspunde Ben. Cum e posibil să nu cunosc legea?

— Ce-i cu afurisita aia de LEGE? zbier eu. Despre ce naiba vorbeşte toată lumea?

— Todd e nevinovat, zice Ben. Puteţi să căutaţi cât vreţi în Vacarmul lui şi nu veţi găsi nimic din care să reiasă că eu v-am minţit.

— Nu poţi avea încredere în ei, spune bărbosul, continuând să se uite în jos, la arma lui. *Ştii* foarte bine că nu poţi.

— Nu ştim nimic, zice doctorul Snow. Nu mai ştim de zece ani.

— Ştim că s-au ridicat şi-au format o armată, spune cel cu semnul din naştere.

— Da, dar nu-l găsesc vinovat de nici o nelegiuire pe băiatul ăsta, zice doctorul Snow. Voi îl găsiţi?

Zece Vacarmuri diferite vin să mă împungă ca nişte beţe.

Se întoarce spre Viola.

— Şi singura vină a fetei e că a minţit ca să-i salveze viaţa prietenului ei.

Viola nu se uită la mine, e încă roşie de furie.

— Şi avem probleme mai mari acum, continuă doctorul Snow. O armată care vine şi care ştie sau nu ştie totul despre cum ne pregătim noi să-i întâmpinăm.

— Nu *suntem SPIONI !.* strig.

Dar doctorul Snow se întoarce către ceilalţi bărbaţi.

— Duceţi-i pe băiat şi pe fată înapoi în oraş. Fata poate sta cu femeile şi băiatul se simte suficient de bine ca să lupte alături de noi.

— Stai o clipă! ţip.

Doctorul Snow se întoarce spre Ben.

— Şi deşi chiar cred că eşti doar un om care-şi caută fiul, legea e lege.

— Asta e decizia ta finală? întreabă bărbosul.

— Dacă bătrânii sunt de acord, zice doctorul Snow. Toată lumea dă din cap cam fără chef, scurt şi foarte serios. Doctorul Snow se uită la mine.

— Îmi pare rău, Todd.

— Stai aşa! îi zic, dar tipul cu semnul din naştere deja face un pas înainte şi mă apucă de braţ. Dă-mi drumul!

Un alt bărbat o înhaţă pe Viola şi ea se împotriveşte la fel de tare ca mine.

— Ben! strig, uitându-mă înapoi spre el. *Ben!*

— Fugi, Todd, zice el.

— Nu, Ben!

— Ţine minte că te iubesc.

— Ce-or să-ţi facă? strig, încercând să-i îndepărtez mâna tipului cu semnul din naştere.

Mă întorc spre doctorul Snow.

— Ce-o să faceţi?

Nu zice nimeni nimic, dar văd răspunsul în Vacarmul lui.

Ceea ce legea cere.

— Pe NAIBA o să faceţi! zbier şi, cu braţul liber, mă întind imediat după cuţit şi-l îndrept spre mâna

celui cu semnul, retezându-i-o la vârf.

Ţipă şi-mi dă drumul.

— Fugi! îi zic lui Ben. Fugi imediat!

O văd pe Viola muşcându-l de mână pe bărbatul care a înhăţat-o. Care ţipă de durere şi face un pas înapoi.

— Şi tu! îi strig. Plecaţi de-aici!

— Eu n-aş fi atât de sigur, zice bărbosul şi locul e deodată împânzit de puşti aţintite asupra noastră.

Cel cu semnul din naştere înjură şi ridică braţul să mă lovească, dar am cuţitul în mână.

— Numai să încerci, îi zic printre dinţi. *Haide!*

— DE AJUNS! strigă doctorul Snow.

Şi, în tăcerea neaşteptată care urmează, auzim nişte zgomote de copite în depărtare.

Dum-dubudum-dubudum-dum.
Cai. Cinci cai. Zece. Poate chiar cincisprezece.

Vuind pe drum ca şi cum diavolul însuş' s-ar afla pe urmele lor.

— Iscoade? îl întreb pe Ben, cu toate că ştiu că nu-s.

Clatină din cap.

— Trupa de recunoaştere.

— Sunt înarmaţi, le zic doctorului Snow şi celorlalţi bărbaţi, gândind cu repeziciune. Au la fel de multe arme ca voi.

Doctorul Snow se gândeşte şi el. Îi văd Vacarmul huruind, îl văd gândindu-se cât timp mai au până când vor ajunge caii aici, ce necazuri o să le facem eu şi cu Viola, cât timp vor irosi cu noi. Îl văd luând o hotărâre.

— Daţi-le drumul.

— Ce? zice bărbosul, şi Vacarmul lui îl tot

îndeamnă să împuşte *ceva.* E un trădător şi un criminal.

— Dar noi avem un oraş de apărat, răspunde cu fermitate doctorul Snow. Am un fiu pe care trebuie să-l protejez. Şi tu ai, Fergal.

Bărbosul se încruntă, dar nu mai zice nimic.

Dum-dubudum-dubudum-dum se aude dinspre drum.

Doctorul Snow se întoarce spre noi.

— Plecaţi, ne spune. Nu pot decât să sper că nu ne-aţi pecetluit soarta.

— Nu v-am pecetluit-o, îi zic, şi spun adevărul.

Doctorul Snow strânge din buze.

— Aş vrea să vă cred.

Se întoarce spre bărbaţi.

— Haideţi! strigă. Duceţi-vă la posturile voastre! Grăbiţi-vă!

Grupul de bărbaţi se împrăştie, gonind spre Carbonel Downs, iar bărbosul şi cel cu semnul din naştere încă fierb de mânie împotriva noastră în timp ce se îndepărtează, căutând orice pretext să-şi folosească armele, dar noi nu le dăm nici un motiv. Pur şi simplu, ne uităm la ei cum pleacă. Îmi dau seama c-am început să tremur un pic.

— Fir-ar al naibii, pufneşte Viola, încovoindu-se.

— Tre' să plecăm de-aici, îi zic. Armata o să-şi îndrepte atenţia mai mult asupra noastră decât a lor. Încă am traista Violei la mine, deşi n-are în ea decât nişte haine, sticlele cu apă, binoclul şi caietul mamei, care-i tot în punga lui de plastic.

Tot ce avem noi pe lume.

Ceea ce înseamnă că suntem gata de plecare.

— Asta o să se tot întâmple la nesfârşit, zice Ben. Nu pot să vin cu voi.

— Ba poţi, îi spun. Poţi să pleci mai târziu, dar noi mergem acum şi tu vii cu noi. Nu te lăsăm aici ca să te prindă armata.

Mă uit spre Viola.

— Nu-i aşa? Îşi îndreaptă umerii şi pare foarte hotărâtă.

— Aşa e, spune.

— Atunci e stabilit, zic.

Ben se uită când la unul, când la celălalt. Îşi încruntă sprâncenele.

— Numai până când veţi fi în siguranţă.

— Vorbim prea mult, spun. Şi nu alergăm suficient.

36. Răspunsuri la întrebări

Nu mergem pe drumul de lângă râu din motive evidente şi ne croim cale printre copaci, îndreptându-ne, ca întotdeauna, spre Haven, rupând în drumul nostru crenguţe şi ramuri, îndepărtându-ne de Carbonel Downs cât de repede ne duc picioarele.

Nu trec nici zece minute şi auzim primele

împuşcături.

Nu ne uităm în urmă. Nu ne uităm în urmă.

Fugim şi sunetul se risipeşte.

Alergăm în continuare.

Viola şi cu mine suntem amândoi mai rapizi decât Ben şi câteodată trebuie să încetinim ca să ne poată prinde, din urmă.

Trecem pe lângă una, apoi pe lângă două mici aşezări goale, locuri care au luat mai în serios zvonurile despre armată decât Carbonel Downs. O ţinem spre pădurile dintre râu şi drum, dar nu mai vedem nici o caravană. Probabil că se îndreaptă cu mare viteză spre Haven.

Şi tot fugim.

Noaptea se aşterne şi noi continuăm să fugim.

— Eşti bine? îl întreb pe Ben, când ne oprim lângă râu să umplem din nou sticlele.

— Continuă să fugi, zice el, gâfâind. Continuă să fugi.

Viola îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Îmi pare rău că n-avem mâncare, îi zic, dar el nu face altceva decât să clatine din cap şi să zică „Nu vă opriţi din alergat".

Aşa că alergăm mai departe.

Vine miezul nopţii şi noi tot alergăm.

(Cine ştie câte zile? Cui îi mai pasă?)

Până când, în cele din urmă, Ben zice „Aşteptaţi" şi se opreşte, cu mâinile pe genunchi, respirând greu, într-un fel care, într-adevăr, arată că nu se simte prea bine.

Mă uit în jur în lumina lunilor. Şi Viola face la fel. Arată undeva:

— Acolo.

— Acolo sus, Ben, zic, arătând spre deluşorul pe

care l-a zărit Viola. De acolo vom putea vedea în jur.

Ben nu zice nimic, doar gâfâie şi dă din cap şi merge după noi. Pe drumul spre vârf, pe una din părţi, sunt copaci, dar cărarea e bine îngrijită şi sus e un luminiş întins.

Când ajungem acolo, înţelegem de ce.

— Un cimitir, zic.

— Un ce? spune Viola, uitându-se în jur la toate pietrele pătrate care marchează mormintele.

Cred că sunt vreo sută, poate două, în şiruri ordonate şi cu iarba bine întreţinută. Viaţa de colonist e grea şi e scurtă şi o grăma’ de oameni din Lumea Nouă au închinat steagul.

— E un loc unde se îngroapă tipii morţi, zic.

Viola face ochii mari.

— Un loc să faci *ce?*

— Oamenii nu mor în spaţiu? întreb.

— Ba da, răspunde ea. Dar noi le dăm foc. Nu-i punem în *găuri. Î*şi încolăceşte braţele în jurul ei, cu fruntea încruntată, trăgând cu ochiul în jur la morminte.

— Cum poate să fie treaba asta *igienică*?

Ben încă n-a zis nimic, doar s-a prăbuşit lângă o piatră de mormânt, rezemându-se de ea ca să-şi tragă sufletul. Iau o sorbitură zdravănă din sticla de apă şi apoi i-o dau lui Ben. Mă uit cu atenţie în jurul nostru. Se poate vedea o bucăţică din drum şi poţi vedea şi râul, curgând cu repeziciune pe partea stângă, de data asta. E un cer senin, au apărut şi stelele, lunile în ultimul pătrar sunt sus, deasupra noastră.

— Ben? spun, ridicându-mi ochii în noapte.

— Da, zice el, sorbind din apa lui.

— Eşti bine?

— Mda.

Respiraţia îi revine la normal.

— Sunt făcut pentru munca la fermă. Nu pentru alergat.

Mă mai uit o dată la cele două luni, cea mică o urmăreşte pe cea mai mare, două chestii care strălucesc acolo sus, încă suficient de puternice, încât să arunce umbre, amândouă indiferente la toate necazurile oamenilor.

Mă uit în sinea mea. Mă uit adânc în propriul meu Vacarm.

Şi-mi dau seama că sunt pregătit.

Asta e ultima şansă.

Şi sunt pregătit.

— Cred că e timpul, zic.

Mă uit înapoi la el.

— Cred că acum e timpul, acum sau niciodată.

Îşi linge buzele şi înghite apa. Pune capacul înapoi la sticlă.

— Ştiu, zice el.

— E timpul pentru ce? întreabă Viola.

— De unde să încep? întreabă Ben.

Ridic din umeri.

— De oriunde, zic, atâta vreme cât spui adevărul.

Aud Vacarmul lui Ben adunând, punând cap la cap toată povestea, extrăgând, până la urmă, un fir din tot acest şuvoi, cel care spune ce s-a întâmplat cu adevărat, cel ascuns de atâta vreme şi atât de adânc, încât toată copilăria mea nici măcar n-am ştiut că e acolo.

Liniştea Violei e mai puternică decât de obicei, ca şi cum brusc şi-ar ţine răsuflarea.

Ben respiră adânc.

— Virusul Vacarmului nu provine din războiul cu spacşii, începe el. Asta în primul rând. Virusul era aici când am aterizat noi. Un fenomen natural, ce plutea

în aer, care existase şi până atunci şi va exista mereu. Am coborât de pe navele noastre şi-n mai puţin de o zi, toată lumea putea auzi gândurile tuturor. Închipuiţi-vă ce surprinşi am fost.

Se opreşte ca să-şi aducă aminte.

— Doar că *nu era* toată lumea, zice Viola.

— Erau doar bărbaţii, zic.

Ben dă din cap.

— Nimeni nu ştie de ce. Nu ştim nici acum. Oamenii noştri de ştiinţă erau în mare parte din domeniul agricol şi doctorii n-au găsit nici o explicaţie, aşa că, pentru o vreme, a fost haos. Doar... *haos,* şi nu v-ar veni să credeţi cum era. Haos şi confuzie şi Vacarm Vacarm Vacarm.

Se scarpină sub bărbie.

— O grăma' de bărbaţi s-au împrăştiat în comunităţi mai îndepărtate, plecând din Haven cât de repede au putut. Dar curând oamenii şi-au dat seama că nu se putea face nimic în privinţa asta, aşa că, pentru un timp, am încercat să trăim cu Vacarmul cât

de bine am putut, am găsit diverse feluri de a trata problema, şi diferite comunităţi au luat-o fiecare pe drumul lor. La fel am făcut şi noi când ne-am dat seama că şi vitele noastre vorbeau, şi animalele de companie, şi toate făpturile din partea locului.

Ridică ochii spre cer, apoi spre cimitirul din jurul nostru, iar apoi spre râu şi spre drumul de dedesubt.

— Tot ce există pe planeta asta vorbeşte cu cel de lângă el, spune Ben mai departe. Totul. Asta înseamnă Lumea Nouă. Informaţie, tot timpul, fără să se oprească, fie că vrei, fie că nu vrei. Spacşii ştiau şi au ajuns să poată trăi cu asta, dar noi nu eram dotaţi s-o facem. Nici măcar pe-aproape. Şi prea multă informaţie poate înnebuni un om. Prea multă informaţie, pur şi simplu, devine Vacarm. Şi nu se opreşte niciodată, niciodată.

Face o pauză, iar Vacarmul e şi el prezent, bineînţeles, aşa cum e întotdeauna, al lui şi al meu şi liniştea Violei, care nu face decât să le înteţească şi mai mult.

— Şi, cu trecerea anilor, continuă el, vremurile erau tot mai grele în Lumea Nouă. Recoltele erau slabe, oamenii se îmbolnăveau şi nu vedeai nici un pic de prosperitate şi nici un Paradis. În mod clar, nu era nici un Paradis. Si o predică a început să se

răspândească în zonă, o predică otrăvitoare, căutând un vinovat pentru toate astea.

— Au dat vina pe extratereştri, zice Viola.

— Pe spacşi, spun şi mă apucă iar ruşinea.

— Au dat vina pe spacşi, confirmă Ben. Şi, într-un fel sau altul, predica aia a devenit o mişcare şi mişcarea s-a transformat în război.

Scutură din cap.

— N-au avut nici o şansă. Noi aveam arme, ei nu aveau, şi ăsta a fost sfârşitul pentru spacşi.

— Nu pentru toţi, zic.

— Nu, spune. Nu pentru toţi. Dar fii sigur că au învăţat că n-ar fi bine să se mai apropie vreodată prea mult de oameni.

Un vânt iute suflă peste vârful dealului. Când se opreşte, e ca şi cum noi am fi singurii trei oameni rămaşi în toată Lumea Nouă. Noi şi fantomele din cimitir.

— Dar războiul nu e sfârşitul poveştii, zice Viola, încet.

— Nu, spune Ben. Povestea nu s-a terminat, n-a ajuns nici măcar *la jumătate.*

Ştiu şi eu că nu s-a terminat. Ştiu şi unde duce mai departe.

Şi m-am răzgândit. Nu vreau să se termine.

Dar, pe de altă parte, vreau.

Mă uit în ochii lui Ben, în Vacarmul lui.

— Războiul nu s-a încheiat odată cu spacşii, zic. Nu în Prentisstown.

Ben îşi linge buzele şi simt şovăială în Vacarmul lui şi foame şi durere faţă de ceea ce îşi imaginează că va fi următoarea noastră despărţire.

— Războiul e un monstru, rosteşte el, aproape ca pentru sine însuşi. Războiul e diavolul. Izbucneşte şi mistuieşte tot şi creşte şi creşte şi creşte.

Se uită la mine acum.

— Şi bărbaţi altădată normali devin monştri şi ei.

— N-au putut suporta tăcerea, spune Viola, cu o voce calmă. N-au suportat ca femeile să ştie totul despre ei şi ei să nu ştie nimic despre femei.

— *Unii* bărbaţi credeau asta, zice Ben. Nu toţi. Nu eu şi nici Cillian. Mai erau şi oameni buni în Prentisstown.

— Dar suficient de mulţi credeau asta, zic.

— Da, confirmă el, dând din cap.

Mai face o pauză, înainte ca adevărul să înceapă să se dezvăluie singur. În sfârşit. Şi pentru totdeauna.

Viola clatină din cap.

— Vrei să spui că...? începe ea. *Chiar vrei* să spui că...?

Şi iată-l.

Iată lucrul care-i miezul întregii poveşti.

Iată lucrul care a crescut în capul meu de când am plecat din mlaştină, zărit în sclipiri scurte în Vacarmul bărbaţilor întâlniţi pe drum, cel mai clar în cel al lui Matthew Lyle, dar şi în reacţiile tuturor care au auzit măcar cuvântul Prentisstown.

Iată-l.

Adevărul.

Şi nu vreau să-l accept.

Dar îl rostesc, oricum.

— După ce au ucis spacşii, bărbaţii din Prentisstown le-au ucis pe femeile din Prentisstown.

Violei i se taie respiraţia, deşi probabil că bănuise şi ea asta.

— Nu *toţi* bărbaţii, zice Ben. Dar mulţi dintre ei. După ce au acceptat să fie conduşi de Primarul Prentiss şi de predicile lui Aaron, care spunea că tot ce e ascuns e, cu siguranţă, diabolic. Au ucis toate

femeile şi pe toţi bărbaţii care au încercat să le apere.

— Mama, zic.

Ben confirmă, dând din cap.

Simt un rău în stomac.

Mama, ucisă de bărbaţii pe care probabil i-am văzut zi de zi.

Trebuie să mă aşez jos, pe o piatră de mormânt.

Trebuie să mă gândesc la altceva, pur şi simplu trebuie. Trebuie să pun altceva, alte gânduri în Vacarmul meu ca să pot suporta asta.

— Cine era Jessica? întreb, aducându-mi aminte de Vacarmul lui Matthew Lyle din Farbranch, de violenţa din el, de Vacarmul pe care acum îl înţeleg, deşi, de fapt, nu-l înţeleg deloc.

— Unii oamenii au intuit ce se va întâmpla, răspunde Ben. Jessica Elizabeth era Primarul nostru şi ea a simţit cum stau lucrurile.

— Jessica Elizabeth, mă gândesc, New Elizabeth.

— Ea a aranjat ca o parte din fete şi din băieţii tineri să fugă dincolo de mlaştină, continuă Ben. Dar, până să poată pleca şi ea cu femeile şi cu bărbaţii care nu şi-au pierdut capul, oamenii Primarului au atacat.

Şi asta a fost tot, şoptesc, simţind o amorţeală în tot corpul. New Elizabeth devine Prentisstown.

— Mama ta n-a crezut niciodată că se va întâmpla asta, zice Ben, zâmbind trist ca atunci când îţi aminteşti ceva. Era atât de plină de iubire femeia asta, atât de plină de credinţă în bunătatea celorlalţi.

Zâmbetul îi piere.

— Şi apoi a venit un moment când era prea târziu ca să mai poţi fugi şi tu erai mult prea mic ca să poţi fi trimis departe, aşa că ni te-a dat nouă şi ne-a spus să te apărăm cu orice preţ.

Ridic privirea:

— Şi cum puteaţi să mă apăraţi, dacă aţi rămas în Prentisstown?

Ben se uită fix la mine, şi tristeţea pluteşte peste tot în jurul lui, iar Vacarmul îi e atât de încărcat de ea, încât e o minune că mai poate sta drept în picioare.

— De ce n-aţi plecat? întreb. Îşi trece palmele pe faţă.

— Fiin'că nici noi nu credeam că atacul chiar va avea loc. Sau cel puţin *eu* nu credeam şi ne ridicasem ferma asta şi speram că totul se va şterge înainte să se întâmple ceva cu adevărat rău. Credeam că sunt doar zvonuri şi paranoia, inclusiv din partea mamei tale, de la început pân' la sfârşit.

Se încruntă.

— M-am înşelat. Am fost un prost.

Se uită în altă parte.

— Am fost orb cu bună ştiinţă. Îmi aduc aminte de cuvintele cu care m-a liniştit în privinţa spacsului.

Top am făcut greşeli, Todd. Fiecare în parte.

— Şi după aia a fost prea târziu, continuă Ben. Faptul a fost consumat şi vestea despre ce a făcut Prentisstownul s-a răspândit ca focul mistuitor,

plecând de la cei câţiva care au reuşit să scape. *Toţi* bărbaţii din Prentisstown au fost declaraţi criminali. Nu mai puteam pleca de acolo.

Viola stă cu braţele încrucişate.

— De ce n-a venit cineva să vă ia? De ce n-a venit restul Lumii Noi după voi?

— Să facă ce? zice Ben, părând obosit. Să purtăm un nou război, de data asta cu nişte bărbaţi bine înarmaţi? Să ne închidă într-o închisoare uriaşă? Au dat o lege ca orice bărbat din Prentisstown care va traversa mlaştina să fie executat. Şi apoi ne-au lăsat la discreţia acestei legi.

— Dar trebuiau să..., începe Viola, ridicându-şi palmeleÎn aer. *Ceva.* Nu ştiu.

— Dacă nu se întâmplă în faţa casei tale, zice Ben, e mai simplu să te gândeşti ce rost are să pleci în afară şi *să dai de* necazuri? Aveam toată mlaştina aia între noi şi Lumea Nouă. Primarul a trimis veste că Prentisstown va fi un oraş în exil. Blestemat, fireşte, la o moarte lentă. Am fost de acord să nu plecăm niciodată de acolo şi, dacă am fi plecat vreodată, el ne-ar fi urmărit şi ne-ar fi ucis cu mâna lui.

— Şi n-au *încercat* oamenii să facă asta? întreabă Viola. N-au încercat să fugă?

— Au *încercat*, răspunde Ben, pe un ton plin de subînţelesuri. Nu era ceva neobişnuit ca oamenii să dispară.

— Dar dacă tu şi Cillian eraţi nevinovaţi..., încep eu.

— Nu *eram* nevinovaţi, zice Ben cu tărie, şi deodată Vacarmul lui capătă un gust amar.

Oftează.

— Nu eram.

— Ce vrei să spui? întreb, ridicându-mi capul.

Răul din stomac tot nu-mi dispare.

— Cum adică, nu eraţi nevinovaţi?

— Aţi permis să se întâmple acest lucru, zice Viola. N-aţi murit cu ceilalţi bărbaţi care apărau femeile.

— N-am luptat, spune el, şi n-am murit.

Clatină din cap.

— Nu eram deloc nevinovaţi.

— De ce n-aţi luptat? întreb.

— Cillian a vrut să lupte, rosteşte Ben repede. Vreau să ştii asta. A vrut să facă tot ce se putea face ca să-i oprească. Şi-ar fi dat şi viaţa.

Se uită iarăşi în altă parte.

— Dar nu l-am lăsat eu.

— De ce nu?

— Am înţeles, şopteşte Viola.

Mă uit la ea fiin'că eu clar n-am înţeles.

— Ce-ai înţeles?

Viola se uită în continuare la Ben.

— Fie mureau luptând pentru dreptate şi te lăsau pe tine un copilaş singur şi fără apărare, zice ea, fie deveneau complici la nedreptatea asta şi te ţineau în viaţă.

Nu ştiu ce înseamnă complice, dar pot să ghicesc.

Au făcut-o pentru mine. Toate lucrurile alea oribile. Au făcut-o pentru mine.

Ben şi Cillian. Cillian şi Ben.

Au făcut-o ca eu să pot rămâne în viaţă.

Nu ştiu exact ce simt despre toate astea. Să faci ce e corect ar trebui să fie un lucru simplu.

N-ar trebui să fie tot o mare mizerie, la fel ca restul lucrurilor.

— Aşa că am aşteptat, zice Ben. Într-o închisoare de dimensiunile unui oraş. Plină de cel mai urât Vacarm pe care l-ai auzit vreodată, înainte ca

bărbaţii să înceapă să-şi nege propriile lor trecuturi, înainte ca Primarul să vină cu planurile sale măreţe. Şi-aşa am aşteptat ziua în care ai fi devenit şi tu suficient de mare, încât să fugi de aici pe cont propriu, şi-am încercat să te păstrăm cât de nevinovat am putut noi în toţi aceşti ani.

Se freacă pe cap cu mâna.

— Dar şi Primarul aştepta.

— Pe mine? întreb, deşi ştiu că-i adevărat.

— Pe ultimul băiat care urma să devină bărbat, zice Ben. Când băieţii deveneau bărbaţi, li se spunea adevărul. Sau, oricum, o variantă a lui. Şi apoi erau transformaţi şi ei în complici. Îmi amintesc Vacarmul lui de pe vremea când eram la fermă, despre aniversarea mea, despre cum un băiat devine bărbat.

Despre ce înseamnă cu adevărat complicitatea şi cum poate fi ea lăsată moştenire.

Cum aştepta să-mi fie lăsată mie moştenire.

Despre cum bărbaţii care... Îmi scot gândul ăsta din minte.

— Dar n-are nici un sens, zic.

— Tu erai ultimul, spune Ben. Dacă reuşea să facă din fiecare băiat din Prentisstown un băiat după propria lui filozofie de viaţă, atunci devenea Dumnezeu, nu-i aşa? Ne-a creat pe fiecare şi are controlul absolut.

— *Dacă unul dintre noi cade,* spun.

— *Cădem cu toţii,* termină Ben. De aia te vrea pe tine. 'Şti un simbol. 'Şti ultimul băiat nevinovat din Prentisstown. Dacă te poate face pe tine să cazi, atunci armata lui e completă după propria lui construcţie perfectă.

— Şi dacă nu? zic.

— Dacă nu, spune Ben, atunci o să te omoare.

— Deci, înseamnă că Primarul Prentiss e la fel de nebun ca Aaron, zice Viola.

— Nu chiar, spune Ben. Aaron e nebun. Dar Primarul Prentiss ştie suficient de multe, încât să folosească nebunia pentru a-şi atinge scopurile.

— Şi care sunt alea? întreabă Viola.

— Lumea asta, răspunde Ben, calm. O vrea pe toată.

Deschid gura să mai întreb chestii pe care, de fapt, nu vreau să le ştiu, când deodată, ca şi cum ar fi fost ultimul lucru la care ne-am fi aşteptat, îl auzim.

Dum-dubudum-dubudum-dum. Venind de pe drum, neabătut, ca o glumă care n-o să fie niciodată amuzantă.

— *Nu se poate,* zice Viola.

Ben e deja în picioare, ascultând.

— Pare că-i un singur cal.

Ne uităm cu toţii în jos spre drumul care luceşte un pic în lumina lunii.

— Binoclu, zice Viola, care e acum lângă mine. Îl scot din traistă fără să mai zic nimic, apăs pe mecanismul de ajustare pentru noapte şi mă uit, căutând sunetul ce străbate prin aerul nopţii.

Dub-dum dubu-dum.

Caut mai departe pe drum şi tot mai departe până...

Iată-l.

El e.

Cine altcineva?

Domnul Prentiss Junior, viu şi bine mersi şi dezlănţuit şi iarăşi călare.

— La naiba, aud dinspre Viola, care-mi citeşte Vacarmul în timp ce-i dau şi ei binoclul.

— Davy Prentiss? spune Ben, care îmi citeşte şi el Vacarmul.

— Chiar el.

Pun sticlele de apă înapoi în traista Violei.

— Tre' să plecăm.

Viola îi dă binoclul lui Ben - se uită şi el. Îl ia de

la ochi şi-l examinează rapid.

— Straşnic! zice el.

— Trebuie să plecăm, spune Viola. Ca întotdeauna.

Ben se întoarce spre noi, ţinând în continuare binoclul în mână. Se uită de la unul la celălalt şi încep să înţeleg ce se formează în Vacarmul lui.

— Ben..., spun.

— Nu, zice el. Aici vă părăsesc.

— *Ben...*
— Pot să-i ţin piept afurisitului de Davy Prentiss.

— Are o armă, îi zic. Tu n-ai.

Ben vine spre mine.

— Todd, zice el.

— Nu, Ben, mă împotrivesc şi vocea îmi devine

tot mai puternică. Nu ascult nimic.

Se uită în ochii mei şi observ că nu mai e nevoie să îngenuncheze ca să poată face asta.

— Todd, repetă el. Am remuşcări pentru răul pe care l-am făcut ca să te protejez.

— Nu poţi să mă părăseşti, Ben, îi zic, şi vocea îmi devine plângăcioasă (taci din gură). Nu încă o dată.

Clatină din cap.

— Nu pot veni în Haven cu voi. Ştii că nu pot. Eu sunt duşmanul.

— Putem să le *explicăm* ce s-a întâmplat.

Dar el clatină din cap.

— Calul se apropie tot mai mult, zice Viola.

Dum-dubudum-dubudum-dum.

— Singurul lucru care mă face să mă simt bărbat, zice Ben, cu vocea fermă ca o piatră, e să văd

că devii bărbat tu însuţi în siguranţă.

— Nu-s bărbat încă, Ben, spun, gâtul luându-mi foc (taci *din gură).* Nici măcar nu mai ştiu câte zile mai am.

Şi-atunci el zâmbeşte şi înţeleg din zâmbetul lui că s-a terminat.

— Şaisprezece, spune el. Şaisprezece zile până la ziua ta. Îmi apucă bărbia şi o ridică.

— Dar eşti deja bărbat de ceva vreme. Să nu permiţi nimănui să-ţi spună că nu eşti.

— Ben...

— Fugi, zice şi se ridică spre mine şi-i dă Violei binoclul prin spatele meu şi apoi mă ia în braţe. Nici un tată n-ar putea fi mai mândru decât mine, îl aud şoptindu-mi la ureche.

— Nu, spun, şi nu reuşesc să articulez cuvintele ca lumea. Nu e corect.

— Nu e.

Se dă puţin înapoi.

— Dar există mereu speranţă la capătul drumului. Să ţii minte asta.

— Nu pleca, îl rog.

— Trebuie. Pericolul se apropie.

— Tot mai mult, zice Viola, cu binoclul la ochi.

Dub-dum dubu-DUM.
— O să-l opresc eu. O să tragem de timp.

Ben se uită la Viola.

— Ai grijă de Todd, îi spune ea. Îmi promiţi?

— Îţi promit, zice Viola.

— Ben, te rog, şoptesc eu. Te rog.

Mă apucă de umeri pentru o ultimă dată.

— Ţine minte, îmi spune el. *Speranţă.*

Şi nu mai zice nimic şi se întoarce şi coboară dealul în fugă de la cimitir spre drum. Când ajunge la poalele lui, se uită înapoi şi ne vede urmărindu-l din priviri.

— Ce mai aşteptaţi? strigă. Fugiţi!

37. Ce rost mai are?

N-o să vă spun ce simt când coborâm dealul pe partea cealaltă şi ne îndepărtăm de Ben, de data asta pentru totdeauna, fiin'că, după asta, cum mai poate exista viaţă?

Viaţa înseamnă să fugi şi, când ne oprim din fugit, probabil atunci ştim că viaţa s-a terminat în sfârşit.

— Hai, Todd, strigă Viola, uitându-se înapoi peste umăr. Te rog, grăbeşte-te.

Nu zic nimic.

Alerg.

Coborâm dealul şi ajungem înapoi lângă râu. Din nou. Cu drumul de cealaltă parte a noastră. *Din nou.*

Mereu la fel.

Râul e mai zgomotos decât înainte, curgând pe lângă noi cu destulă putere, dar cui îi pasă? Ce mai contează?

Viaţa nu e dreaptă.

Nu e.

Niciodată.

E lipsită de sens şi stupidă şi nu există decât suferinţă şi durere şi oameni care vor să te rănească. Nu poţi iubi nimic sau pe nimeni, fiin'că o să ţi se ia totul sau cineva o să ţi-l distrugă şi o să rămâi singur, silit în permanenţă să lupţi, silit în permanenţă să fugi doar ca să rămâi în viaţă.

Nu e nimic bun în viața asta. Nimic bun nicăieri.

La dracu', ce rost mai are totul?

— Ideea e că, zice Viola, oprindu-se în mijlocul drumului, într-o porţiune deasă de arbuşti şi lovindu-mă *destul de tare* peste umăr, el te-a iubit suficient de mult, încât să ajungă să se sacrifice şi, dacă tu RENUNŢI pur şi simplu — şi spune ţipând partea asta —, atunci înseamnă că, pentru tine, sacrificiul lui nu valorează *nimic!*

— Au, zic, frecându-mă pe umăr. Dar de ce trebuia să se sacrifice? De ce trebuie să-l pierd *din nou!*

Face câţiva paşi spre mine.

— Crezi că eşti singura persoană care a pierdut pe cineva? zice ea cu o şoaptă care sună periculos. Ai uitat că şi părinţii mei au murit?

Da.

Am uitat.

Nu mai zic nimic.

— Tot ce am pe lume acum eşti tu, spune ea, şi vocea îi e încă furioasă. Şi tot ce tu mai ai acum pe lume sunt *eu.* Şi sunt furioasă şi eu că a plecat, şi

sunt furioasă că părinţii mei au murit şi sunt furioasă, în primul rând, că ne-am gândit vreodată să venim pe planeta asta, dar aşa stau lucrurile, şi e absurd că suntem numai noi, dar n-avem ce să facem.

Tot nu zic nimic.

Dar iat-o, e aici şi mă uit la ea, *chiar* mă uit la ea, probabil pentru prima dată de atunci de când am văzut-o în mlaştină, ghemuită de frică lângă un buştean, crezând că e un spacs.

Acum o viaţă întreagă de om.

E încă destul de curată după zilele din Carbonel Downs (doar ieri, numai ieri a fost), dar mai e murdară pe obraji şi e mai slabă decât era şi are pete întunecate sub ochi şi părul îi e dezordonat şi încâlcit şi mâinile îi sunt acoperite de o negreală ca de funingine şi tricoul are o pată verde de la iarbă în partea din faţă, de când a căzut odată şi are o tăietură la buză, de când o ramură a lovit-o în timp ce alergam cu Ben (şi n-au mai rămas bandaje ca să poată închide rana) şi se uită la mine.

Şi-mi spune că ea e tot ce am pe lume.

Şi că eu sunt tot ce *are ea.*

Şi îmi dau seama un pic ce senzaţie îmi dă asta.

Culorile din Vacarmul meu se schimbă întruna.

Vocea i se înmoaie, dar numai puţin.

— Ben s-a dus şi Manchee s-a dus şi mama şi cu tata s-au dus, zice ea. Şi urăsc toate astea. *Le urăsc.* Dar aproape am ajuns la capătul drumului. Aproape am ajuns. Şi dacă tu nu renunţi, n-o să renunţ nici eu.

— Crezi că există speranţă la capăt? întreb.

— Nu, zice ea simplu, uitându-se în altă parte. Nu, nu cred, dar mă duc acolo.

Mă cercetează cu privirea.

— Vii şi tu cu mine?

Nu trebuie să răspund.

Continuăm să fugim.

Dar.

— Ar trebui s-o luăm, pur şi simplu, pe drum, zic, îndepărtând încă o ramură.

— Dar armata, spune ea. Şi caii.

— Ştiu că suntem aici. Şi noi ştim că *ei* sunt aici. Se pare că am luat-o toţi pe acelaşi drum ca să ajungem la Haven.

— Şi o să-i auzim când vin, spune ea. Şi pe drum e cel mai rapid.

— Pe drum e cel mai rapid.

— Atunci hai s-o luăm dracului pe drum şi să mergem la Haven, hotărăşte Viola.

Zâmbesc un pic.

— Ai zis *dracului,* spun. Chiar ai zis cuvântul *dracului.*

Aşa că o luăm dracului pe drum, cât de repede ne permite oboseala pe care o simţim. E tot acelaşi drum, paralel cu râul, plin de praf, întortocheat, câteodată noroios, cum era cu mulţi, mulţi kilometri

în urmă şi aceeaşi Lume Nouă înfrunzită şi plină de copaci în jurul nostru.

Dacă ai fi aterizat aici şi n-ai fi ştiut absolut nimic despre acest loc, ai fi putut crede, totuşi, că e un Paradis.

O vale largă se deschide în jurul nostru - jos curge râul, iar în depărtare se văd dealuri, care încep să urce treptat, pe fiecare parte. Peste ele cade doar lumina lunii, nu se vede nici o urmă de aşezare sau vreo lumină care să mai ardă încă.

Nici o urmă de Haven în faţă, dar suntem în cel mai jos punct al văii şi nu putem vedea mult dincolo de cotiturile dumului, înainte sau înapoi. Pădurea încă acoperă ambele maluri ale râului şi îţi vine să zici că toată Lumea Nouă a închis obloanele şi toţi au plecat, lăsând doar acest drum în urma lor.

Continuăm să mergem.

Şi tot mergem.

Nu ne oprim să luăm apă decât atunci când primele fâşii de lumină ale zorilor încep să apară de-a lungul văii, în faţa noastră.

Bem. Nu se aude decât Vacarmul meu şi iureşul râului de lângă noi.

Niciun zgomot de copită. Niciun alt Vacarm.

— Ştii, asta înseamnă că a reuşit, zice Viola, fără să mă privească. Orice-o fi făcut acolo, l-a oprit pe bărbatul călare.

Eu doar scot un *mmmm* şi dau din cap.

— Şi nici n-am auzit împuşcături.

Zic iarăşi un *mmm* şi dau din cap.

— Îmi pare rău că am ţipat la tine mai devreme, spune Viola. Nu voiam decât să te fac să mergi mai departe. Nu voiam să te opreşti.

— Ştiu.

Ne sprijinim de doi copaci de pe malul râului. Drumul e în spatele nostru şi, dincolo de râu, sunt doar copaci şi partea îndepărtată a văii se ridică deasupra şi apoi mai e doar cerni, care se luminează tot mai mult şi devine tot mai albastru şi mai mare şi

mai gol, până când stelele încep să dispară de pe el.

— Când am plecat pe nava-iscoadă, zice Viola, uitându-se împreună cu mine în sus, peste râu, eram foarte supărată că-mi lăsam prietenii acolo. Erau doar nişte copii din alte familii provizorii, dar totuşi. Credeam că vreme de şapte luni o să fiu singura de vârsta asta de pe întreaga planetă.

Beau nişte apă.

— Eu n-aveam prieteni acolo, în Prentisstown.

Se întoarce spre mine.

— Cum adică, nu aveai prieteni? Sigur că aveai prieteni.

— Am avut o vreme, nişte băieţi cu doar câteva luni mai mari decât mine. Dar când băieţii devin bărbaţi, nu mai vorbesc cu băieţii, zic, ridicând din umeri. Eu eram ultimul băiat. Până la urmă, am rămas doar eu şi cu Manchee.

Viola se uită lung la stelele care dispar.

— E o regulă stupidă.

— Da, este.

Nu ne mai spunem nimic, suntem doar noi pe malul râului, odihnindu-ne în timp ce o altă zi începe.

Doar eu şi cu ea. Începem să ne mişcăm după câteva minute, ne pregătim să pornim din nou.

— Am putea ajunge în Haven până mâine, îi zic. Dacă mergem în continuare.

— Mâine, dă din cap Viola. Sper că au mâncare acolo.

E rândul ei să care traista, aşa că i-o dau şi soarele începe să mijească la capătul văii, unde pare că râul a intrat direct în ea şi, în timp ce lumina învăluie dealurile de pe partea cealaltă a râului, ceva îmi atrage atenţia.

Viola se întoarce imediat la scânteia din Vacarmul meu.

— Ce? Îmi feresc ochii de soarele nou-apărut. O

mică dâră de praf se ridică din vârful dealurilor din depărtare.

Şi se mişcă.

— Ce e aia? zic.

Viola scoate binoclul din geantă şi se uită prin el.

— Nu văd cum trebuie, spune. Sunt copaci pe traseu.

— E cineva care călătoreşte?

— Poate că ăla o fi celălalt drum. Cel pe care n-am apucat-o la răscruce.

Ne uităm un minut sau două cum dâra de praf se tot înalţă, îndreptându-se spre Haven cu viteza înceată a unui nor îndepărtat. E ciudat să vezi asta fără să auzi nici un sunet.

— Aş fi vrut să ştiu unde e armata, zic. Cât de departe în urma noastră este.

— Poate că în Carbonel Downs s-a dus o luptă pe

cinste.

Viola îndreaptă binoclul în susul râului, ca să vadă drumul pe care am venit, dar e prea jos, prea întortocheat. Tot ce poţi vedea sunt copaci. Copacii şi cerul şi liniştea şi o dâră tăcută de praf, care-şi croieşte drum peste vârfurile îndepărtate ale dealurilor.

— Ar trebui să mergem, zic. Încep să simt deja un pic de frică.

— Atunci să mergem, zice Viola, cumva liniştită. Înapoi pe drum. Înapoi la viaţa de fugar.

N-avem nici un pic de mâncare cu noi, aşa că micul dejun e un fruct galben pe care Viola îl ocheşte în nişte copaci pe lângă care trecem şi pe care jură că l-a mâncat în Carbonel Downs. Şi la prânz mâncăm acelaşi lucru, dar e mai bine decât deloc.

Mă gândesc iarăşi la cuţitul de la spatele meu.

Aş putea să vânez, dacă am avea timp?

Dar n-avem timp.

Trecem de mijlocul zilei şi începe după-masa. Lumea e tot părăsită şi înfricoşătoare. Doar eu şi cu Viola alergând prin vale, fără să vedem vreo aşezare, vreo caravană sau vreo căruţă, şi nici un sunet suficient de puternic ca să-l putem auzi peste iureşul râului, care devine tot mai mare cu fiecare kilometru pe care-l parcurgem, până în punctul în care mi-e greu să-mi mai aud şi propriul Vacarm şi, dacă vrem să vorbim, trebuie să ridicăm vocea.

Dar suntem prea flămânzi ca să putem vorbi. Şi prea obosiţi. Şi alergăm prea mult ca să mai şi vorbim.

Aşa că mergem mai departe.

Şi mă trezesc uitându-mă la Viola.

Dâra de praf de pe vârful dealului din depărtare vine după noi în timp ce alergăm, depăşindu-ne încet pe măsură ce ziua se apropie de final şi, în sfârşit, dispare în depărtare şi mă uit la ea cum o urmăreşte cu privirea în timp ce gonim. Mă uit la ea cum aleargă lângă mine, tresărind din cauza durerii de picioare. Mă uit la ea cum şi le freacă atunci când ne odihnim şi mă uit la ea cum bea apă din sticlă.

Acum c-am început să mă uit la ea, nu mă mai

pot opri. Îmi surprinde privirea.

— Ce?

— Nimic, îi zic şi mă uit în altă parte, fiin'că nici eu nu ştiu ce e.

Râul şi drumul au devenit drepte, iar valea e mai stâncoasă şi mai strâmtă pe ambele părţi. Putem vedea un pic în spate drumul pe care am venit. Deocamdată, nici o armată şi nici un călăreţ. Liniştea e aproape mai înfricoşătoare decât era Vacarmul de peste tot din jur.

Se înserează, soarele apunând în valea din spatele nostru, peste armata aia, oriunde o fi ea şi peste orice o mai fi rămas acolo, în urmă, din Lumea Nouă, peste orice s-o fi întâmplat cu bărbaţii ce-au luptat împotriva armatei şi cu cei ce i s-au alăturat.

Peste orice s-o fi întâmplat cu femeile.

Viola aleargă în faţa mea.

Mă uit la ea cum aleargă.

Imediat după căderea nopţii ajungem, în sfârşit, la o altă aşezare, tot cu docuri pe râu, tot părăsită. Sunt doar cinci case cu totul, de-a lungul unei porţiuni de drum, una dintre ele cu ceva ce pare-a fi o mică prăvălie în partea din faţă.

— Stai aşa, zice Viola, oprindu-se.

— Cina? zic, ţinându-mi respiraţia.

Dă din cap.

E nevoie de vreo şase lovituri cu piciorul ca să deschidem uşa prăvăliei şi, deşi e limpede că nu-i nimeni pe acolo, tot mă uit în jur aşteptând să fiu pedepsit. Înăuntru, găsim mai ales conserve, dar şi o franzelă uscată, nişte fructe lovite şi câteva felii de carne uscată.

— Nu sunt mai vechi de o zi sau două, zice Viola, printre îmbucături. Probabil că au fugit spre Haven ieri sau alaltăieri.

— Zvonurile despre o armată care vine sunt un motiv puternic, zic, fără să mestec bine carnea uscată înainte să o înghit şi scuipând înapoi o bucăţică din ea.

Ne umplem burţile cât de bine putem şi îndes restul în traista Violei, care atârnă acum de umărul meu. Când fac asta, văd caietul. E tot acolo, învelit în punga lui de plastic, tot cu tăietura aceea de cuţit prin mijlocul lui.

Mă întind după punga de plastic, frecând coperta cu degetele. E atât de fin la atingere şi cotorul încă emană un iz vag de piele.

Caietul. Caietul mamei. A călătorit cu noi atâta amar de drum. A supravieţuit propriilor sale răni. La fel ca noi. Îmi ridic ochii spre Viola. Îmi surprinde iarăşi privirea.

— *Ce?* zice ea.

— Nimic.

Pun înapoi caietul în geantă, la un loc cu mâncarea.

— Să mergem. Înapoi pe drum, înapoi de-a lungul râului, înapoi spre Haven.

— Ştii, asta ar trebui să fie ultima noastră noapte, zice Viola. Dacă doctorul Snow avea dreptate,

mâine o să fim acolo.

— Mda, zic, şi lumea se va schimba.

— Din nou.

— Din nou, aprob şi eu.

Mai mergem câţiva paşi.

— Ai început deja să simţi speranţă? întreabă Viola, cu o voce curioasă.

— Nu, zic, ameţindu-mi Vacarmul. Dar tu?

Are sprâncenele ridicate, dar clatină din cap.

— Nu, nu.

— Dar mergem acolo, orice-ar fi.

— O, da, zice Viola. Fie că e bine, fie că e rău.

— Probabil că vor fi amândouă, spun.

Soarele apune, lunile apar din nou, cu semiluna mai îngustă decât în noaptea trecută. Cerul e încă senin, stelele sunt tot pe cer, lumea e tot liniştită, în afară de curgerea râului, care devine în mod constant tot mai zgomotoasă.

Vine miezul nopţii.

Cincisprezece zile.

Cincisprezece zile până...

Până când ce?

Continuăm să mergem prin noapte, cerul coborând încet peste noi, cuvintele noastre rărindu-se un pic, după ce efectul cinei dispare şi oboseala ne cuprinde iarăşi. Chiar înainte de zori, găsim pe drum două căruţe răsturnate, cu boabe de grâu împrăştiate peste tot şi câteva coşuri goale rostogolite de-a curmezişul drumului.

— Nici măcar n-au avut timp să recupereze totul, zice Viola. Au lăsat jumătate din el pe pământ.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul pentru un mic dejun.

Răstorn cu faţa în jos unul dintre coşuri, îl trag spre locul în care drumul are vedere spre râu şi mă aşez pe el. Viola ia şi ea un alt coş, îl aduce lângă mine şi se aşază şi ea. Se văd licăriri de lumină pe cer, în timp ce soarele începe să răsară, drumul fiind exact în direcţia lui, la fel şi râul, curgând spre lumina zorilor. Desfac geanta şi scot de acolo mâncarea de la prăvălie, dându-i şi Violei şi mâncând eu restul. Bem apă din sticle.

Geanta e deschisă în poala mea. Înăuntru sunt restul hainelor şi binoclul.

Şi văd din nou caietul. Îi simt tăcerea lângă mine, simt influenţa ei asupra mea şi golul din pieptul şi stomacul şi capul meu şi-mi aduc aminte de durerea pe care o simţeam când ea se apropia prea mult, o simţeam ca pe o mâhnire, ca pe o pierdere, ca şi cum aş fi căzut, ca şi cum aş fi căzut în nimic, îmi amintesc cum mă strângea şi cum mă făcea să plâng, chiar mă făcea să *plâng.*

Dar acum...

Acum nu mai e chiar aşa.

Mă uit spre ea.

Probabil că ştie ce e în Vacarmul meu. Eu sunt singurul de pe-aici şi ea e din ce în ce mai bună la citit Vacarmul, oricât de zgomotos ar deveni râul.

Dar ea stă aici, mâncând în linişte, aşteptând ca eu să vorbesc.

Aşteptând ca eu să-i cer.

Fiin'că la asta mă gândesc.

Când soarele va răsări, va începe ziua în care vom ajunge la Haven, ziua în care vom ajunge într-un loc mai plin de oameni decât am văzut eu vreodată, un loc încărcat de atâta Vacarm, încât n-o să mai poţi fi singur niciodată, asta dacă nu cumva au găsit un leac împotriva lui, şi atunci eu aş fi singurul cu Vacarm, ceea ce, de fapt, ar fi chiar mai rău.

Mergem la Haven, o să locuim într-un oraş.

N-o să mai fim doar noi, Todd şi Viola, stând lângă un râu, în timp ce soarele răsare, luând micul dejun, singurii doi oameni de pe faţa planetei.

O să fie toată lumea, la un loc.

S-ar putea ca asta să fie ultima noastră şansă.

Mă uit în altă parte şi vorbesc.

— Ştii chestia aia cu vocile pe care o faci tu?

— Da, zice ea, calm.

Scot caietul din geantă.

— Crez' c-ai putea imita o voce din Prentisstown?

38. Am auzit o fecioară strigând

— *Dragul meu Todd,* citeşte Viola, imitând accentul lui Ben cât de bine poate ea.

Şi îi reuşi al naibii de bine.

— *Dragul meu fiu.*

Vocea mamei. Mama vorbind. Îmi încrucişez braţele şi mă uit în jos spre grâul împrăştiat pe pământ.

— Î*ncep acest jurnal în ziua în care te-ai născut, ziua în care te-am ţinut prima dată în braţe, şi nu în burtă. Şi dai la fel de mult din picioare şi afară, ca şi înăuntru! Şi eşti cel mai frumos lucru care s-a petrecut vreodată în întregul univers. Eşti în mod clar cel mai frumos lucru din Lumea Nouă, iar în New Elizabeth nimeni nu te întrece, asta-i sigur.*

Simt cum mă înroşesc la faţă, dar soarele încă nu-i suficient de puternic ca să observe cineva asta.

— *Mi-aş fi dorit ca tatăl tău să fie şi el aici şi să te vadă, Todd, dar Lumea Nouă şi Domnul de Sus au găsit de cuviinţă să-l ia dintre noi cu o boală, acum cinci luni de zile, aşa că o să trebuiască să aşteptăm amândoi să-l vedem pe lumea cealaltă.*

Semeni cu el. Mă rog, copiii nu seamănă cu nimic altceva decât cu nişte copii, dar îţi zic, tu semeni cu el. O să fii înalt, Todd, fiin'că tatăl tău era înalt. O să fii puternic, fiin'că tatăl tău era puternic. Şi-o să fii chipeş, o, ce chipeş o să mai fii! Doamnele din Lumea Nouă n-or să ştie ce le-a apucat.

Viola întoarce pagina şi eu nu mă uit la ea. Simt că nici ea nu se uită la mine şi n-aş vrea să-i văd un zâmbet apărându-i pe faţă chiar în momentul ăsta.

Fiin'că şi chestia aia ciudată se întâmplă.

Cuvintele ei nu sunt cuvintele ei şi când îi ies din gură sună ca o minciună, dar dând naştere unui nou adevăr, creând o lume diferită, în care mama mea îmi

vorbeşte direct mie, Viola vorbind cu un glas care nu-i al ei şi lumea, cel puţin pentru scurtă vreme, lumea e toată a mea, lumea a fost creată doar pentru mine.

— Dă-mi voie să-ţi povestesc despre locu-n care te-ai născut, fiule. Se numeşte Lumea Nouă şi e o planetă nou-nouţă, alcătuită în întregime din speranţă...

Viola se opreşte, doar pentru o clipă, apoi continuă.

— Am aterizat aici, în urmă cu aproape zece ani, în căutarea unui nou mod de viaţă, unul curat şi simplu şi cinstit şi bun, unul diferit de Lumea Veche în toate privinţele, unde oamenii să poată trăi în siguranţă şi pace, conduşi de Dumnezeu şi de dragostea pentru aproapele nostru.

Au fost lupte. N-o să încep povestea asta către tine cu o minciună, Todd. Na fost prea uşor aici...

Oooo, uită-te la mine, scriu cu greşeli când mă adresez fiului meu. Cam asta-i viaţa de colonist, bănuies', n-ai prea mult timp de amabilităţi şi e uşor să rămâi la nivelul celor cărora le face plăcere să-şi piardă timpul cu maniere frumoase. Dar nu poate să-ţi facă prea mult rău o greşeală de exprimare, nu-i aşa? OK, atunci am stabilit. Prima mea decizie greşită ca mamă. Spune „na" şi „nui" cât vrei tu, Todd. Promit că nu te voi corecta niciodată.

Viola strânge din buze, dar eu nu zic nimic la asta, aşa ca citeşte mai departe.

— Deci, au tot fost greutăţi şi boli în Lumea Nouă şi în New Elizabeth. Pe planeta asta există ceva numit Vacarm, ceva cu care bărbaţii se luptă de când am aterizat, dar ce-i ciudat e că tu vei fi unul dintre băieţii din aşezare care nu vor cunoaşte o alt fel de lume, aşa că va fi greu să-ţi explic cum era viaţa înainte şi de ce e atât de complicată acum, dar ne descurcăm şi noi cum putem.

Un bărbat pe nume David Prentiss, care are un băiat doar un pic mai mare decât tine, Todd, şi care-i unul dintre cei mai buni organizatori ai noştri - cred că era un paznic pe nava aia de pe care am plecat, dacă mă ajută bine memoria...

Viola se opreşte şi la asta, dar acum eu sunt cel care aşteaptă ca ea să spună ceva. Dar nu spune.

— El a convins-o pe Jessica Elizabeth, Primarul nostru, să pună bazele acestei mici aşezări, într-o latură mai îndepărtată a unei mlaştini uriaşe, aşa încât Vacarmul restului Lumii Noi să nu ajungă niciodată la noi, decât dacă noi permitem asta. E tot mai mult Vacarm aici, în New Elizabeth, dar măcar sunt oameni pe care-i cunoaştem, măcar sunt oameni în care avem încredere. Cei mai mulţi dintre ei.

Rolul meu aici e că am grijă de o fermă cu câteva câmpuri de grâu, în partea de nord a aşezării. De când tatăl tău a murit, prietenii noştri apropiați, Ben şi Cillian, m-au ajutat, pin' că ferma lor e lângă a noastră. Abia aştept să-i cunoşti. Stai aşa, că deja i-ai cunoscut! Deja te-au ţinut în braţe şi ţi-au zis „bună, ia te uită cine-i aici", eşti doar de o zi pe lume şi deja

ţi-ai făcut doi prieteni. E un bun început, fiule.

De fapt, sunt sigură că te vei descurca, fiin'că ai venit pe lume cu două săptămâni mai devreme. În mod clar, ai decis c-ai aşteptat destul şi ai vrut să vezi ce are să-ţi ofere lumea asta. Nu te pot învinovăţi. Cerul e atât de mare şi de albastru şi copacii atât de verzi şi e o lume în care animalele vorbesc cu tine, vorbesc de-adevăratelea, şi poţi chiar să vorbeşti şi tu cu ele şi sunt atâtea minunăţii pe lume, atât de multe care te aşteaptă, pur şi simplu, Todd, încât aproape că mă enervează faptul că nu ţi se întâmplă chiar în acest moment, *că va trebui să aştepţi tot ce va veni, toate lucrurile pe care le-ai putea face.*

Viola ia o gură de aer şi zice:

— E o pauză pe pagina asta şi un mic spaţiu şi apoi scrie *„mai târziu",* ca şi cum ar fi întrerupt-o cineva. Îşi ridică privirea spre mine.

— Eşti bine?

— Da, da, dau din cap foarte repede, cu braţele tot încrucişate.

— Continuă.

Se luminează tot mai mult, şi soarele chiar răsare. Mă răsucesc puţin într-o parte.

Viola citeşte.

Mai târziu.

Scuze, puie, a trebuit să mă opresc o clipă pentru o vizită din partea sfântului nostru, Aaron.

Din nou pauză, din nou un sunet din buze.

— Suntem norocoşi că îl avem, deşi recunosc că-n ultima vreme a zis nişte lucruri cu care nu prea sunt de acord despre indigenii din Lumea Nouă. Care se numesc spacşi, apropo, şi care au fost o MARE surpriză, pentru că, fiind atât de sfioşi la început, nici proiectanţii iniţiali din Lumea Veche şi nici primele noastre nave de recunoaştere n-au ştiut că sunt aici!

Sunt nişte făpturi foarte drăguţe. Diferiţi şi poate mai primitivi şi fără vreun limbaj scris sau vorbit pe care să-l fi descoperit, dar nu-s de acord cu o parte din ce gândesc oamenii de aici, cum că spacşii sunt mai curând animale decât fiinţe inteligente. Şi Aaron a tot predicat în ultima vreme despre cum Dumnezeu a tras o linie despărţitoare între noi şi ei şi...

Ei bine, astea nu-s nişte lucruri tocmai potrivite să le discutăm în prima ta zi, nu-i aşa? Aaron crede în mod sincer ceea ce predică, a fost un stâlp al credinţei pentru noi în top aceşti ani lungi şi, dacă cineva o să găsească acest jurnal şi-o să-l citească, vreau să spun, ca să se ştie, că a fost un privilegiu că a trecut pe aici şi te-a binecuvântat în prima ta zi de viață. Bine?

Dar o să-ţi spun, tot în prima ta zi de viaţă, că

atracţia puterii e ceva despre care ar trebui să înveţi înainte de a deveni prea bătrân, e acel lucru care separă bărbaţii de băieţi, deşi nu în felul în care majoritatea bărbaţilor ar crede.

Si cu asta, nu mai zic nimic. Ochi iscoditori şi toate alea.

O, puie, sunt atâtea minuni pe lumea asta. Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună că nu-i aşa. Da, viaţa e grea aici în Lumea Nouă şi recunosc aici, faţă de tine - pin'că dacă o să fac primii paşi în această discuţie, trebuie să pe un început cinstit -, recunosc că am ajuns aproape în pragul disperării. Lucrurile din aşezare sunt probabil mai complicate decât îţi pot eu explica acum şi sunt lucruri pe care le vei învăţa singur nu peste multă vreme, pe că-mi place, pe că nu, şi am avut nişte probleme cu mâncarea şi cu bolile şi era destul de greu şi înainte să-l pierd pe tatăl tău, şi aproape am renunţat.

Dar n-am renunţat. N-am renunţat pin'că erai tu, băiatul meu frumos, frumos, fiul meu nemaipomenit care-ar putea să facă ceva mai bun pe lumea asta, pe care am promis să-l cresc numai cu dragoste şi *speranţă* şi *care nădăjduiesc că va vedea lumea transformându-se în ceva bun. Promit.*

Fiin'că atunci când te-am ţinut în braţe pentru prima dată în dimineaţa asta şi te-am hrănit din propriul meu corp, am simţit atâta dragoste pentru tine, încât era aproape o durere, pe care aproape că n-aş mai fi putut-o suporta nici măcar o clipă.

Însă doar aproape că.

Şi ţi-am cântat un cântecel pe care mama mi-l

cânta mie şi mama ei i-l cânta ei, şi e cam aşa.

Şi aici, uimitor, Viola cântă.

Chiar cântă.

Mi se face pielea ca de găină, pieptul mi se strânge. Probabil că a auzit tot cântecelul în Vacarmul meu şi, bineînţeles, pe Ben cântându-l, fiin'că iată-l, ieşind din gura ei ca sunetul unui clopoţel.

Vocea Violei transformând întreaga lume în vocea mamei mele, fredonând cântecul.

Într-o dimineaţă devreme, chiar când răsărea soarele,

Am auzit o fecioară strigând de jos din vale

„O, nu mă amăgi, o, nu mă părăsi niciodată",

Cum ai putut să te foloseşti aşa de o biată fecioară?

Nu pot să mă uit la ea.

Nu pot să mă uit la ea. Îmi duc mâinile la cap.

Şi e un cântec trist, Todd, dar e şi o promisiune. N-o să te amăgesc şi n-o să te părăsesc niciodată şi-ţi promit asta pentru ca şi tu să faci la fel cu alţii şi să ştii că ăsta-i adevărul.

O, ha, Todd! Ăsta eşti tu care plângi. Ăsta eşti tu care plângi din pătuţul tău, după ce te-ai trezit din

primul tău pui de somn, în prima ta zi de viaţă, te-ai trezit şi i-ai cerut lumii să vină la tine.

Aşa că pe ziua de astăzi trebuie să las caietul deoparte.

Pentru că mă chemi, fiule, şi eu o să-ţi răspund.

Viola se opreşte şi se mai aude doar râul şi Vacarmul meu.

— Mai e, zice Viola după un timp, dând paginile, iar eu nu ridic capul. Mai e mult.

Se uită la mine:

— Mai vrei să citesc?

Se uită înapoi la caiet.

— Vrei să citesc şi finalul?

Finalul.

Să citească ultimul lucru pe care mama mea l-a scris în ultimele ei zile înainte...

— Nu, zic repede.

Pentru că mă chemi, fiule, şi eu o să-ţi răspund.

În Vacarmul meu pentru totdeauna.

— Nu, zic din nou. Să ne oprim aici pentru moment. Îi arunc o privire Violei şi văd că faţa ei e la fel de sfâşiată de tristeţe ca Vacarmul meu. Are ochii umezi şi bărbia îi tremură, doar un pic, un simplu tremurat în lumina zorilor. Mă vede urmărind-o, simte că Vacarmul meu o urmăreşte, şi se întoarce cu faţa spre râu.

Şi acolo, în acea dimineaţă, în acel nou răsărit de soare, îmi dau seama de ceva. Îmi dau seama de ceva important.

Atât de important, încât, după ce se luminează complet, trebuie să mă ridic în picioare.

Ştiu la ce se gândeşte.

Ştiu la ce se gândeşte.

Chiar şi-aşa, privind-o din spate, ştiu la ce se gândeşte şi ce simte şi ce se întâmplă în sufletul ei.

Felul în care şi-a răsucit corpul, felul în care îşi ţine capul şi mâinile şi caietul în poală, felul în care îşi crispează un pic spatele, când aude toate astea în Vacarmul meu.

Pot s-o citesc.

Pot s-o citesc şi eu *pe ea.*

Fiin'că se gândeşte cum şi părinţii ei au venit aici cu speranţă, la fel ca mama mea. Se întreabă dacă speranţa de la capătul drumului nostru e la fel de falsă ca aceea de la capătul drumului mamei mele. Şi ia cuvintele mamei mele şi le pune în gura mamei şi a tatălui ei şi îi aude zicându-i că o iubesc şi că le e dor de ea şi că-i doresc tot binele din lume. Şi-apoi ia cântecul mamei mele şi îl împleteşte cu tot felul de alte lucruri până îl transformă într-un lucru trist care-i aparţine doar ei.

Şi o doare, dar e o durere bună, dar tot doare, dar e bine, dar, totuşi, doare.

O doare.

Ştiu toate astea.

Ştiu că e adevărat.

Fiin'că pot s-o citesc. Îi pot citi Vacarmul, cu toate că nici măcar n-are unul.

Ştiu cine e.

O cunosc pe Viola Eade. Îmi ridic mâinile spre cap, încercând să păstrez totul acolo.

— Viola, şoptesc, şi vocea îmi tremură.

— Ştiu, zice ea, încet, strângându-şi braţele în jurul ei, tot fără să se uite la mine.

Şi o privesc cum stă acolo şi se uită peste râu şi aşteptăm până se luminează de-a binelea, fiecare dintre noi ştiind.

Fiecare dintre noi cunoscându-l pe celălalt.

39. Cascada

Soarele se ridică pe furiş pe cer şi râul e zgomotos când îl cuprindem cu privirea şi acum putem vedea cum curge iute spre fundul văii,

aruncând în sus apa înspumată şi vârtejurile.

Viola e cea care rupe vraja ce s-a ţesut între noi.

— Ştii ce trebuie să fie asta, nu? zice ea.

Scoate binoclul şi se uită de-a lungul râului. Soarele răsare din spatele văii. Trebuie să protejeze lentilele cu mâna.

— Ce e? zic.

Apasă pe un buton sau două şi se uită din nou.

— Ce vezi? întreb. Îmi dă şi mie binoclul.

Mă uit de-a lungul râului, urmărind vârtejurile, spuma, chiar până la...

Chiar până la capăt.

Câţiva kilometri mai încolo, râul se termină în plin văzduh.

— Încă o cascadă, zic.

— Pare mult mai mare decât cea pe care am văzut-o cu Wilf, spune Viola.

— O să găsim noi pe drum o metodă să trecem de ea, zic. N-ar trebui să ne facă probleme.

— Nu asta am vrut să zic.

— Atunci ce?

— Vreau să spun, zice ea, încruntându-se un pic când mă vede aşa greu de cap, că o cascadă atât de mare ar trebui să aibă un oraş la capătul ei. Şi, dacă ar trebui să alegi un loc pe planeta asta pentru o nouă aşezare, atunci o vale, la baza unei cascade, cu pământ rodnic pentru agricultură, ar părea, văzut din spaţiu, pur şi simplu, locul perfect.

Vacarmul meu se agită un pic, dar numai un pic.

Fiin'că cine-ar îndrăzni să se gândească?

— Haven, zic.

— Pun pariu pe orice că l-am găsit, spune Viola. Pun pariu că, atunci când o să ajungem la cascada

aia, o să-l putem vedea dedesubtul nostru.

— Dacă alergăm, zic, am putea ajunge acolo până la ora micului dejun.

Mă priveşte în ochi pentru prima oară după chestia cu caietul mamei.

Şi zice:

— *Dacă* alergăm?

Şi apoi zâmbeşte.

Un zâmbet curat.

Şi ştiu şi ce înseamnă acest zâmbet.

Ne luăm în grabă puţinele lucruri pe care le avem şi plecăm.

Mai rapid decât înainte.

Picioarele îmi sunt obosite şi umflate. Cred că şi ale ei la fel. Am băşici şi dureri şi mă doare inima

după tot ce am pierdut şi nu mai e. Şi pe ea la fel.

Fugim amândoi.

Doamne, ce mai fugim!

Fiin'că poate (taci din gură)

Poate că, pur şi simplu (nu gândi asta)

Poate chiar *există* speranţă la capătul drumului.

Râul devine mai lat şi mai drept pe măsură ce înaintăm gonind şi versanţii văii se apropie tot mai mult, cel de pe partea noastră ajungând atât de aproape, încât marginea drumului începe să se încline. Picături din vârtejuri încep să plutească în aer. Hainele ni se udă, la fel şi feţele şi mâinile. Vuietul devine asurzitor, umplând lumea cu el, aproape ca un lucru fizic, dar nu într-un fel rău. Ca şi cum te-ar spăla, ca şi cum te-ar curăţa de Vacarm.

Şi mă gândesc: *Te rog să fie Haven la poalele cascadei.*

Te rog.

Fiin'că o văd pe Viola uitându-se înapoi spre mine în timp ce alergăm şi are o strălucire pe faţă şi

mă îndeamnă întruna să merg mai departe cu mişcări ale capului şi cu zâmbete şi mă gândesc cum speranţa ar putea să fie lucrul care te împinge înainte, să fie lucrul care te face să mergi mai departe, dar că e şi periculos, că e dureros şi riscant, că aruncă o provocare lumii, dar când ne-a lăsat vreodată, în viaţa asta, lumea să câştigăm şi noi o provocare?

Te rog să fie Haven acolo.

O te rog te rog te rog.

Durează ceva mai mult de o oră să ajungem la cascadă, chiar dacă, practic, alergăm tot drumul, dar apoi drumul începe, în sfârşit, să urce un pic, ridicându-ne încet-încet deasupra râului când apa începe să treacă zgomotoasă prin vârtejuri pline de pietre. Nu mai sunt porţiuni împădurite între noi şi oraş, doar un deal înălţându-se mai abrupt şi tot mai abrupt pe partea noastră dreaptă, în timp ce valea se închide, şi apoi nu mai vedem nimic în faţă decât râul şi cascada.

— Aproape am ajuns, strigă Viola din faţa mea, alergând, cu părul săltându-i pe ceafă, cu soarele strălucind peste toate lucrurile.

Şi apoi.

Şi apoi, la capătul stâncii, drumul ajunge la o margine şi de acolo coteşte brusc în jos şi apoi la dreapta. Şi acolo ne oprim.

Cascada e uriaşă, pe puţin o jumătate de kilometru de la o margine la cealaltă. Apa vuieşte peste stâncă, cu o spumă albă, sălbatică, împrăştiind picături la sute de metri în căderea ei curbată şi pe deasupra şi peste tot, udându-ne până la piele şi aruncând curcubeie peste tot în jur, în timp ce soarele care răsare pe cer o luminează.

— Todd, zice Viola, atât de stins, încât abia reuşesc s-o aud.

Dar nici nu e nevoie s-o aud.

Ştiu ce vrea să zică.

De îndată ce cascada începe să cadă, valea se deschide iarăşi, la fel de largă precum cerul, cuprinzând râul care porneşte din nou la baza cascadei, înaintează zgomotos, înspumat şi învolburat, înainte să se transforme într-un bazin, să se potolească şi să devină iarăşi un râu.

Şi se varsă în Haven.

Haven.

Trebuie să fie. Întins dedesubtul nostru, ca o masă plină cu mâncare.

— Iată-l, zice Viola.

Şi simt cum degetele ei se împletesc cu ale mele.

Cascada la stânga noastră, picături de apă şi curcubeie pe cer, soarele ridicându-se deasupra noastră, valea dedesubt.

Şi Haven, care încă se lasă aşteptat.

E la trei, poate patru kilometri distanţă, jos, în valea îndepărtată.

Dar e acolo.

E al naibii de clar că e acolo.

Mă uit în jurul nostru, spre locul unde drumul a cotit brusc la picioarele noastre, alunecând în pantă şi croindu-şi drum prin versantul văii din dreapta noastră, şi apoi coborând abrupt în zig-zag, într-un fel întortocheat, aşa că pare un fermoar coborând în viteză panta până în punctul unde cuprinde iarăşi râul.

Şi-l duce direct în Haven.

— Vreau să-l văd, zice Viola, dându-mi drumul la mână şi scoţându-şi binoclul.

Se uită prin el, şterge picăturile de apă de pe lentile şi apoi se uită din nou.

— E frumos, asta e tot ce spune, şi apoi, se uită din nou şi iar şterge apa.

După un minut şi fără să mai zică nimic, mi-l dă şi mie şi mă uit şi eu pentru prima oară spre Haven.

Stropii de apă sunt atât de mulţi, încât, şi dacă îi ştergi, tot nu poţi observa amănunte cum ar fi oameni sau orice altceva, dar se văd tot felul de clădiri, majoritatea în jurul a ceva ce pare să fie o biserică mare, aflată în centru, dar mai sunt şi alte clădiri mari şi drumuri curate ce şerpuiesc din mijlocul oraşului

printre copaci spre alte grupuri de clădiri.

Tre' să fie cel puţin cincizeci de clădiri în total.

Poate *o sută.*
E cea mai mare chestie pe care am văzut-o în toată viaţa mea.

— Trebuie să spun, strigă Viola, că-i mai mic decât mă aşteptam.

Dar eu n-o mai prea aud.

Urmăresc cu binoclul drumul de lângă râu, care duce spre oraş şi văd ceva ce probabil e un baraj rutier, cu ceva ce pare a fi un gard fortificat ce se întinde de la baraj până departe, pe partea cealaltă.

— Se pregătesc, zic. Se pregătesc de luptă.

Viola se uită la mine îngrijorată.

— Crezi că-i suficient de mare? Crezi că suntem în siguranţă?

— Depinde dacă zvonurile despre armată sunt

adevărate sau nu.

Mă uit în spatele nostru din instinct, ca şi cum armata ar aştepta pur şi simplu acolo ca noi să ne continuăm drumul. Mă uit spre coasta văii de lângă noi. Am putea avea o bună privelişte de acolo.

— Hai să aflăm, zic.

Alergăm înapoi o bucată de drum, căutând un loc bun pe unde să ne căţărăm, găsim unul şi începem să urcăm. Îmi simt picioarele uşoare în timp ce urcăm şi Vacarmul mi-e mai limpede decât în ultimele zile. Sunt trist din cauza lui Ben, sunt trist din cauza lui Cillian, sunt trist din cauza lui Manchee, sunt trist pentru ce ni s-a întâmplat mie şi Violei.

Dar Ben avea dreptate.

Există speranţă la poalele celei mai mari cascade.

Şi poate că, până la urmă, n-o să doară atât de mult.

Ne căţărăm printre copaci. Dealul e abrupt şi trebuie să ne prindem de plantele agăţătoare şi să ne

sprijinim de stânci ca să urcăm suficient de sus, încât să ne putem uita înapoi, spre drum şi să vedem valea care se întinde dedesubtul nostru. Încă am binoclul şi mă uit de-a lungul râului şi al drumului, peste vârfurile copacilor. Trebuie să şterg în continuare stropii de apă.

Mă uit.

— Îi vezi? întreabă Viola.

Mă uit, şi râul devine mai mic în depărtare, rămânând undeva în spate şi în spate şi tot mai în spate.

— Nu, zic.

Mă uit.

Şi încă o dată.

Şi...

Acolo.

Jos, în cea mai îndepărtată cotitură a drumului,

în cea mai adâncă porţiune a văii, în cel mai îndepărtat colţ umbrit, departe de soare, iată-i.

O mulţime care, probabil, e armata, mărşăluind înainte, atât de departe, încât abia îmi dau seama că sunt ei, fiin'că arată ca o apă întunecată ce curge într-o albie secată de râu. E greu să vezi detalii de la distanţa asta, dar nu disting siluetele oamenilor şi nu cred că văd nici cai.

Doar o mulţime, o mulţime care se revarsă de-a lungul drumului.

— Cât de mare e? întreabă Viola. Cât de mare a devenit?

— Nu ştiu, zic. Trei sute? Patru? Nu ştiu. Suntem prea departe ca să pot, într-adevăr, să...

Mă opresc.

— Suntem prea departe ca să ne dăm seama.

Schiţez un zâmbet.

— La kilometri întregi distanţă.

— I-am învins, zice Viola, încercând să zâmbească şi ea. Am fugit şi ei ne-au urmărit şi i-am învins.

— O să ajungem în Haven şi o să-i avertizăm pe cei de la conducere, spun, vorbind mai repede, şi Vacarmul meu agitându-se de entuziasm. Dar ei au tranşee şi calea de acces e destul de îngustă şi armata e la *cel puţin o* zi distanţă, poate chiar mai puţin, poate ajung până diseară, şi jur că nu pot fi o mie de oameni acolo.

Jur.

(Dar)

Viola zâmbeşte cu cel mai obosit şi cel mai fericit zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Îmi scutură din nou mâna.

— I-am învins.

Dar apoi riscurile pe care le implică speranţa apar din nou şi Vacarmul mi se întunecă un pic.

— Păi, n-am ajuns încă acolo şi nu ştim dacă Haven poate...

Dar ea scutură din cap.

— Nu-uu, zice ea. I-am învins. Ascultă la mine şi bucură-te, Todd Hewitt. Am petrecut tot acest timp fugind de o armată, şi ia ghici! Am scăpat de ea.

Se uită la mine zâmbind, aşteptând o reacţie din partea mea.

Vacarmul meu zumzăie şi e fericit şi afectuos şi obosit şi uşurat şi un pic îngrijorat, dar, totuşi, mă gândesc că poate are dreptate, poate chiar am câştigat şi poate că ar trebui să-mi pun braţele în jurul ei, dacă asta nu cumva o să fie prea ciudat şi, în mijlocul tuturor acestor chestii, îmi dau seama că, de fapt, chiar sunt de acord cu ea.

— I-am învins, zic.

Şi apoi îşi pune braţele în jurul meu şi mă strânge tare, ca şi cum am fi în pericol să cădem şi stăm aşa, pur şi simplu, pe coasta aia umedă şi respirăm puţin.

Nu mai miroase la fel de mult a flori ca înainte, dar e în regulă.

Şi mă uit în jos şi cascada e dedesubtul nostru, năpustindu-se în jos, şi Havenul sclipeşte printre picăturile de apă luminate de soare şi soarele străluceşte de-a lungul râului care precede cascada, luminându-l ca pe un şarpe din metal.

Şi îmi las Vacarmul să clocotească cu mici scântei de fericire şi privirea mea insistentă se întoarce către cursul râului şi...

Nu.
Fiecare muşchi din corp îmi vibrează.

— Ce? zice Viola, sărind înapoi. Îşi răsuceşte rapid capul spre direcţia în care privesc eu.

— Ce? zice din nou.

Şi apoi vede.

— Nu, spune. Nu, nu se poate.

De-a lungul râului vine o barcă.

Suficient de aproape ca s-o vedem şi fără binoclu.

Suficient de aproape, încât să vedem puşca şi roba.

Suficient de aproape, încât să vedem cicatricele şi setea lui de dreptate.

Vâslind furios spre noi, venind ca însăşi ziua judecăţii de apoi.

Aaron.

40. Ofranda

— Ne-a văzut? întreabă Viola, cu vocea încordată la maximum. Îndrept spre el binoclul. Aaron creşte văzut prin el, uriaş şi înspăimântător. Apăs pe câteva butoane ca să-l văd mai mic. Nu se uită la noi, pur şi simplu, vâsleşte ca un robot, ca să ajungă cu barca la marginea râului.

Are faţa sfâşiată şi oribilă, plină de sânge şi de cheaguri, cu gaura în obraz şi încă una nouă în locul unde era nasul şi, peste toate astea, o privire cumplită şi mistuitoare, o privire fără milă, o privire care n-o să se oprească, care n-o să se oprească niciodată.

Războiul face din oameni monştri, îl aud pe Ben zicând.

Un monstru ca ăsta se îndreaptă spre noi.

— Nu cred că ne-a văzut, zic. Încă nu.

— Putem să scăpăm de el?

— Are o armă, zic, şi se vede totul pe drumul care duce spre Haven.

— Atunci nu mergem pe drum. Printre copaci.

— Nu sunt prea mulţi copaci între noi şi drumul de jos. Va trebui să fim foarte rapizi.

— Eu pot fi rapidă, spune ea.

Şi coborâm în salturi dealul, alunecând pe frunze şi plante umede, ţinându-ne cu mâinile de pietre cât putem noi de bine. Paravanul de copaci e subţire şi încă mai putem vedea râul jos, şi pe Aaron în timp ce vâsleşte.

Ceea ce înseamnă că şi el ne poate vedea, dacă

se uită unde trebuie.

— Grăbeşte-te! zice Viola.

Jos...

Şi mai jos...

Şi alunecând spre drum...

Şi lipăind prin noroi pe marginea drumului...

Şi când ajungem la drum, îl pierdem iar din ochi, undeva în susul râului...

Dar numai pentru o secundă...

Fiin'că iată-l...

Curentul îl poartă rapid...

Vine de-a lungul râului...

Uitându-se fix la noi.

Vuietul cascadei e suficient de puternic ca să te înghită, dar tot îl aud.

L-aş auzi şi dacă ar fi de cealaltă parte a planetei.

— TODD HEWITT!

Şi se întinde să ia puşca.

— Fugi! strig.

Picioarele Violei lovesc pământul în timp ce fuge şi eu sunt imediat în spatele ei, îndreptându-mă spre marginea drumului care coboară în zig-zag.

Mai avem cincisprezece, poate douăzeci de paşi până o să putem dispărea dincolo de margine...

Alergăm de parcă ne-am fi petrecut ultimele două săptămâni odihnindu-ne...

Buf buf buf pe pământ...

Mă uit înapoi peste umăr...

Şi-l văd pe Aaron încercând să apuce puşca într-o mână... Încercând s-o ţină dreaptă şi, în acelaşi timp, să ţină şi barca nemişcată...

Barca face salturi în vâltoarea apei, izbindu-l încolo şi-ncoace.

— N-o să reuşească, strig spre Viola. Nu poate să vâslească şi să tragă în acelaşi timp...

— POC!

Un pumn de noroi zboară cu zgomot în afara drumului, aproape de picioarele Violei, în faţa mea...

Eu ţip şi Viola ţipă şi ea şi amândoi ne aplecăm în jos din instinct...

Şi alergăm şi mai repede şi mai repede...

Buf buf buf...

Fugi fugi fugi fugi fugi bubuie Vacarmul meu ca o rachetă...

Cinci paşi

Fugi fugi
Trei

POC!

Şi Viola cade...

— Nu! strig...

Şi cade peste marginea drumului, răsturnându-se de cealaltă parte şi se prăbuşeşte în jos, rostogolindu-se...

— NU! strig din nou şi sar după ea...

Orbecăind în jos pe panta abruptă...

Gonind în direcţia în care se rostogoleşte ea...

Nu...
Nu asta...
Nu acum...
Nu când aproape am...
Te rog, nu...

Şi ea se rostogoleşte spre nişte tufişuri joase de pe marginea drumului...

Şi se opreşte cu faţa în jos.

Şi eu fug repede spre ea şi abia reuşesc să mă ţin pe picioare şi îngenunchez imediat în tufişuri şi o apuc şi o întorc cu faţa în sus şi caut sângele şi lovitura şi zic:

Nu nu nu nu nu...

Şi sunt aproape orbit de furie şi de disperare şi de falsa promisiune a speranţei şi *nu nu nu...*

Şi deschide ochii...

Deschide ochii şi mă apucă de mână şi zice:

— Nu sunt rănită, nu sunt rănită.

— Nu eşti? şoptesc, scuturând-o un pic. *'Şti sigură?*

— Pur şi simplu, am căzut, zice ea. Jur că am simţit cum îmi trece glonţul fix prin faţa ochilor şi am căzut. Dar nu sunt rănită.

Şi eu respir repede repede şi repede.

— Slavă Domnului, zic. Slavă Domnului.

Şi lumea se învârte şi Vacarmul meu se învârte repede ca un vârtej.

Şi se ridică deja în picioare şi eu imediat după ea şi stăm aşa între tufişuri şi ne uităm la drumul din jur şi dedesubtul nostru.

Cascada se izbeşte de stâncă în stânga noastră şi drumul şerpuit se întinde şi în spatele, şi în faţa noastră, pentru că începe să se dubleze şi face ca malul abrupt să înainteze ca un fermoar până la poalele cascadei.

Suntem în bătaia puştii tot drumul.

Niciun copac, doar nişte arbuşti scunzi.

— O să ne împuşte pe amândoi, zice Viola, uitându-se înapoi spre partea de sus a drumului, de unde nu-l vedem pe Aaron, care mai mult ca sigur se îndreaptă spre marginea râului, înaintând hotărât prin apa clocotitoare, *mergând pe ea* dacă e să mă întrebaţi pe mine.

— TODD HEWITT! auzim din nou stins, peste

vuietul apei, dar la fel de tare ca vocea întregului univers.

— N-avem unde să ne ascundem, zice Viola, uitându-se în jurul nostru şi în jos. Până nu ajungem la poale.

Mă uit şi eu în jur. Versanţii dealului sunt prea abrupţi, drumul e prea deschis, iar porţiunile dintre cele două drumuri cu direcţii de mers diferite prea puţin acoperite de arbuşti.

Nicăieri unde să ne ascundem.

— TODD HEWITT!

Viola arată în sus.

— Am putea să urcăm în copacii ăia din vârful dealului.

Dar e atât de abrupt, încât deja simt din vocea ei că nu prea mai are nici ea speranţă.

Şi mă răsucesc, privind nemişcat...

Şi apoi îl văd.

Un drumeag nevăzut, cum nu se poate mai subţirel, abia îl vezi, ducând de la prima cotitură a drumului tot înainte, spre cascadă. Dispare după câţiva metri, dar îl urmăresc cu privirea în direcţia în care ar fi putut-o lua.

Direct spre malul stâncos.

Şi coboară brusc spre un loc aflat aproape dedesubtul cascadei.

Direct spre o stâncă-pervaz aproape complet ascunsă.

O stâncă-pervaz chiar dedesubtul cascadei.

Fac câţiva paşi în afara arbuştilor, înapoi pe drum. Drumeagul dispare.

La fel şi stânca.

Mă întorc în tufişuri.

— Acolo, zic, arătând. O vezi?

Se uită strângând din ochi în direcţia pe care i-o arăt. Cascada aruncă o uşoară umbră peste stâncă, întunecând-o acolo unde drumeagul se termină.

— De aici se vede, zic, dar din drum, nu.

Mă uit la ea.

— O să ne ascundem acolo.

— O să te audă, zice ea. O să vină după noi.

— Nu şi peste vuietul ăsta, n-o să mă audă decât dac-o să ţip în Vacarmul meu.

Fruntea i se încreţeşte şi se uită în jos spre drumul către Haven şi apoi în sus, în locul de unde Aaron ar putea apărea în orice moment.

— Suntem atât de aproape, zice ea.

O iau de braţ şi încep s-o trag după mine.

— Haide. Până când trece de noi. Până când se întunecă. Cu puţin noroc, o să creadă că am făcut stânga-mprejur, printre copacii de deasupra.

— Dar, dacă ne găseşte, suntem prinşi în cuşcă.

— Şi dacă fugim spre oraş, o să ne împuşte. Mă uit în ochii ei. E o şansă. Asta ne dă o *şansă.*

— Todd...

— Vino cu mine, îi zic, uitându-mă în interiorul ei cât pot de mult, emanând cât de multă speranţă pot aduna din mine.

O, *nu mă părăsi niciodată.*
— Îţi promit că te duc la Haven în seara asta.

O strâng de braţ.

O, *nu mă amăgi.*
— Îţi *promit.*
Se uită şi ea fix la mine, ascultând tot ce-i zic, şi apoi dă din cap o dată, rapid, şi fugim spre drumeag şi spre locul unde acesta se termină şi-apoi sărim peste arbuşti, acolo unde ar trebui să continue şi...

— TODD HEWITT!

Aproape c-a ajuns la cascadă...

Orbecăim de-a lungul unui dig abrupt, aproape de marginea apei, pantele dealului ridicându-se deasupra noastră...

Şi ne afundăm încet în jos şi peste marginea stâncii...

Cascada e drept în faţa noastră...

Şi ajung la margine şi deodată trebuie să mă aplec pe spate înspre Viola, fiin'că deodată şuvoiul de apă coboară drept în jos.

Mă apucă de tricou şi mă ţine în picioare...

Şi apa se izbeşte drept în faţa noastră de pietrele de dedesubt....

Şi stânca aia ca un pervaz, care ne duce sub ea, e aproape...

E nevoie de-un salt peste spaţiul ăsta gol ca să ajungem la ea...

— Partea asta n-am văzut-o, zic, şi Viola mă apucă de mijloc repede ca să nu cădem în gol.

— TODD HEWITT!

E atât de aproape, e atât de aproape...

— Acum ori niciodată, Todd, îmi zice ea în ureche...

Şi-mi dă drumul...

Şi sar peste...

Şi sunt în aer...

Şi marginea cascadei se iveşte brusc pe deasupra capului meu...

Şi aterizez...

Şi mă întorc...

Şi sare şi ea după mine...

Şi o prind şi cădem amândoi pe spate pe stânca-pervaz...

Şi zăcem acolo pe jos, respirând...

Şi ascultând...

Şi tot ce auzim pentru o clipă e vuietul apei, care-i deasupra noastră acum...

Şi apoi, slab, dincolo de toate celelalte...

— TODD HEWITT!

Şi deodată sună ca şi cum ar fi la kilometri depărtare.

Şi Viola e deasupra mea şi eu îi respir agitat drept în faţă şi ea-mi respiră şi ea repede în faţă.

Şi ne uităm amândoi unul în ochii celuilalt.

Şi e prea mare zgomot ca să-mi aud Vacarmul.

După o secundă, se sprijină în mâini pe ambele părţi ale corpului meu şi se împinge deoparte. Se uită în sus în timp ce face asta şi cască ochii a uimire.

O aud doar zicând:

— Oau!

Mă îndepărtez rostogolindu-mă şi mă uit şi eu în sus.

Oau.

Stânca-pervaz e mai mult decât o simplă stâncă. Înaintează până ajunge în spate, mult în spate sub cascadă. Ne aflăm la începutul unui tunel, cu un zid făcut din stâncă şi unul făcut, pur şi simplu, dintr-o apă curgătoare, furtunoasă, mai mult decât albă şi curată şi atât de rapidă, încât pare aproape solidă.

— Haide, îi zic şi înaintez de-a lungul stâncii-pervaz, şi pantofii îmi patinează şi-mi alunecă din picioare.

E umed şi noroios şi ne aplecăm cât putem de mult pe partea stâncoasă, ferindu-ne de apa asurzitoare.

Zgomotul e înspăimântător. Arzător, ca un lucru real, pe care-l poţi gusta şi atinge.

Atât de puternic, încât Vacarmul e complet şters.

Atât de puternic, încât nu m-am mai simţit niciodată atât de liniştit.

Înaintăm anevoios de-a lungul stâncii-pervaz, croindu-ne drum peste hârtoape şi mici bazine cu mâzgă verde crescând în ele. Sunt şi rădăcini, atârnând din stâncile de deasupra, aparţinând cine ştie cărei plante.

— Nu ţi se pare că astea arată ca nişte trepte? strigă Viola, şi vocea ei e atât de plăpândă în tot vuietul ăsta.

— TODD HEWITT! auzim dintr-un loc ce pare la milioane de kilometri distanţă.

— O să ne găsească? întreabă Viola.

— Nu ştiu, zic. Nu cred.

Peretele din faţă al stâncii nu e neted şi stânca-pervaz se arcuieşte în jurul lui, pe măsură ce se întinde tot mai mult, în faţă. Amândoi suntem uzi până la piele şi apa e rece şi nu e uşor să te apuci de rădăcini ca să-ţi ţii echilibrul.

Apoi stânca-pervaz se lasă în jos brusc şi se lărgeşte, şi treptele tăiate în piatră devin mai evidente. E aproape un şir de scări ce duc în jos.

Cineva a mai fost aici înainte.

Coborâm, apa vuieşte asurzitor la câţiva centimetri depărtare de noi.

Ajungem la capăt.

— Oaaau, zice Viola din spatele meu şi îmi dau seama că se uită în sus.

Tunelul se deschide brusc şi, în acelaşi timp, stânca-pervaz se lărgeşte şi devine o peşteră săpată de apă, stâncile întinzându-se mult deasupra capetelor noastre, căderea de apă izbindu-se violent pe lângă ele într-un zid care se curbează în afară ca o navă cu pânze aflată în mişcare, vie, împrejmuind zidul şi pervazul stâncii de sub picioarele noastre.

Dar nu de la asta e „oaaa"-ul.

— E o biserică, zic.

E o biserică. Cineva a adus sau a sculptat direct aici pietrele în patru rânduri de bănci cu o strană plasată în mijloc, toate cu faţa spre o piatră mai înaltă, un amvon, un amvon cu o suprafaţă plană în mijloc, pe care predicatorul să poată sta şi predica, şi cu un sfidător zid alb de apă prăbuşindu-se în jos în spatele lui, cu soarele dimineţii luminându-l ca pe o pânză de stele, umplând camera cu scântei sclipitoare reflectate pe fiecare suprafaţă umedă şi lucitoare până tocmai în spate, la un cerc sculptat în piatră, cu două cercuri mai mici învârtindu-se în jurul lui, Lumea Nouă şi lunile ei, casa cea nouă a colonistului, a speranţei şi a promisiunii lui Dumnezeu şi cineva a zugrăvit un zid alb rezistent la apă ce *străluceşte* direct pe piatră, orientat în jos şi luminând biserica.

Biserica de sub cascadă.

— E frumoasă, spune Viola.

— A fost abandonată, zic, fiin'că, după primul şoc al descoperirii bisericii, văd că nişte bănci au fost doborâte de la locurile lor şi n-au mai fost înlocuite şi sunt tot felul de chestii scrise pe pereţi, unele sculptate, altele scrise cu aceeaşi vopsea rezistentă la apă cum e cea din sculptura cu Lumea Nouă, majoritatea lor fără nici un înţeles. *P.M.+M.A.* şi *Willz & Chillz 4Ever Pentru totdeauna* şi *Lăsaţi orice speranţă voi care...* ceva-cumva.

— Sunt nişte puşti, spune Viola. Care s-au furişat aici şi l-au transformat în locul lor secret.

— Da? Puştii fac chestii de-astea?

— Acolo, pe navă, aveam un canal de ventilare nefolosit în care ne strecuram, zice ea, uitându-se împrejur. L-am mâzgălit mai rău decât e aici.

Cutreierăm pe acolo, cu gurile căscate. Punctul din acoperiş unde apa se desparte de stâncă trebuie să fie la mai bine de zece metri deasupra noastră şi stânca-pervaz trebuie să aibă pe puţin cinci metri lăţime.

— Probabil că e o peşteră naturală, zic. Probabil că au găsit-o şi s-au gândit c-o fi vreun miracol.

Viola îşi încolăceşte braţele în jurul ei.

— Şi apoi şi-au dat seama că nu e foarte practică pe post de biserică.

— Prea umedă, zic. Prea rece.

— Pun pariu că asta se întâmpla când au

aterizat aici prima dată, zice ea, uitându-se în sus la sculptura albă cu Lumea Nouă. Pun pariu că era în primul an. Totul plin de speranţă şi nou.

Se întoarce, cuprinzând totul cu privirea.

— Înainte ca realitatea să se instaureze la putere.

Mă întorc şi eu încet. Înţeleg exact ce gândeau. Felul în care soarele brăzdează căderea de apă, făcând totul de un alb strălucitor şi e atât de zgomotos şi de tăcut, în acelaşi timp, încât, chiar şi fără amvon şi bănci, tot ar fi părut că, într-un fel, am fi intrat într-o biserică, că ar fi părut sfântă chiar dacă nici un om n-ar fi intrat aici vreodată.

Şi apoi observ că, după ce se termină băncile, nu mai e nimic dincolo de ele. Se opreşte totul şi e o distanţă de sus în jos de cincizeci de metri până la pietrele de dedesubt.

Deci, aici o să trebuiască să aşteptăm.

Aici o să trebuiască să sperăm. În biserica de sub apă.

— TODD HEWITT! abia se aude, purtat de vânt de-a lungul tunelului către noi.

Viola se înfioară vizibil.

— Ce ne facem acum?

— Aşteptăm până la căderea nopţii, zic. Ne strecurăm afară şi sperăm că n-o să ne vadă.

Mă aşez pe una din băncile de piatră. Viola se aşază lângă mine. Îşi scoate geanta peste cap şi o. pune pe podeaua din piatră.

— Şi dacă găseşte drumul? întreabă ea.

— Să sperăm că n-o să-l găsească.

— Dar dacă îl găseşte?

Mă întind la spate şi scot cuţitul.

Cuţitul.

Ne uităm amândoi la el, cu spuma albă a apei

reflectându-se în el, cu picături de apă împrăştiindu-se şi adunându-se pe tăişul lui, făcându-l să strălucească asemenea unei mici torţe.

Cuţitul.

Nu vorbim deloc despre el, doar ne uităm la el cum scânteiază în mijlocul bisericii.

— TODD HEWITT!

Viola îşi ridică ochii spre intrare şi-şi pune mâinile la faţă şi văd cum îşi încleştează dinţii.

— De fapt, ce *vrea*? se dezlănţuie ea dintr-odată. Dacă armata-i pe urmele tale, ce vrea de la *mine?* De ce a tras în *mine?* Nu înţeleg.

— Oamenii nebuni n-au nevoie de explicaţii pentru *nimic,* îi zic.

Dar Vacarmul meu îşi aduce aminte de oficierea sacrificiului pe care l-am văzut făcând-o cu ea, acolo, în mlaştină.

Semnul, o numea el.

Un dar de la Dumnezeu.

Nu ştiu dacă Viola aude asta sau dacă-şi aduce aminte ea însăşi, fiin'că zice:

— Nu cred că eu sunt ofranda.

— Poftim?

Se întoarce la mine, cu o faţă nedumerită.

— Nu cred că sunt eu, zice ea. M-a ţinut adormită aproape tot timpul cât am fost cu el şi, când m-am trezit, am văzut tot felul de lucruri confuze în Vacarmul lui, lucruri care n-aveau nici un sens.

—E nebun, spun. Mai nebun decât majoritatea oamenilor.

Nu mai zice nimic, doar priveşte cu atenţie spre cascadă.

Şi se întinde şi mă ia de mână.

— TODD HEWITT! Îi simt mâna tresărind în timp ce inima îmi bubuie din piept.

— Asta a fost de mai aproape, zice ea. Se apropie tot mai mult.

— N-o să ne găsească.

— Ba da.

— Atunci o să-l înfruntăm.

Ne uităm amândoi la cuţit.

— TODD HEWITT!

— L-a găsit, zice ea, apucându-mă de braţ şi cuibărindu-se în mine.

— Încă nu.

— Am fost cât pe ce să ajungem, zice ea, iar vocea îi e ascuţită şi un pic spartă. Cât pe ce.

— O să ajungem acolo.

— TODD HEWITT!

Şi acum e, în mod clar, mai tare.

A găsit tunelul.

Apuc cuţitul şi mă uit spre Viola, faţa ei privind înainte pe drumul de întoarcere din tunel, şi e atât de multă frică pe chipul ei, încât începe să mă doară pieptul.

Apuc mai bine cuţitul.

Dacă o *atinge...*

Şi Vacarmul meu derulează totul înapoi până la începutul călătoriei noastre, la Viola înainte să fi spus ceva, la Viola când mi-a zis cum o cheamă, la Viola când vorbea cu Hildy şi Tam, când şi-a însuşit accentul lui Wilf, când Aaron a pus mâna pe ea şi a răpit-o, când m-am trezit lângă ea în casa doctorului Snow, la ea promiţându-i lui Ben, când a imitat vocea mamei şi a făcut ca toată lumea să se schimbe, doar pentru scurtă vreme.

La toate lucrurile prin care am trecut.

La cum a plâns când l-am lăsat pe Manchee în urmă.

La cum mi-a zis că eu sunt tot ce are ea pe lume.

La când mi-am dat seama că o pot citi, cu sau fără liniştea ei.

La când am crezut că Aaron a împuşcat-o pe drum.

La ce am simţit în secundele alea îngrozitoare.

La ce aş simţi dacă aş pierde-o.

Durerea şi nedreptatea şi cruzimea.

Furia.

Şi cum mi-aş dori să fi fost eu în locul ei.

Mă uit la cuţitul din mâna mea.

Şi-mi dau seama că are dreptate. Îmi dau seama că a avut dreptate de la bun început, oricât de nebuneşte ar fi sunat asta.

Nu ea e ofranda.

Nu e.

Dacă unul dintre noi cade, cădem cu toții.

— Ştiu ce vrea, spun, ridicându-mă în picioare.

— Ce? zice Viola.

— TODD HEWITT!

Acum, în mod limpede, vocea vine din tunel. N-avem unde să fugim.

Vine.

Mă duc în spaţiul dintre ea şi tunel.

— Du-te şi stai jos în spatele unei bănci din alea, zic. Ascunde-te.

— Todd...

Mă îndepărtez de ea şi mâna îmi rămâne pe braţul ei până când mă îndepărtez prea mult ca s-o mai pot ţine.

— Unde te duci?! zice ea, cu vocea încordându-i-se.

Mă uit înapoi spre locul de unde am venit, care urcă în tunelul de apă.

O să ajungă aici în orice clipă.

— TODD HEWITT!

— O să te *vadă!* spune ea.

Ridic cuţitul în faţa mea.

Cuţitul care mi-a provocat atâtea necazuri.

Cuţitul care are atâta putere.

— Todd! zice Viola. Ce *faci*?

Mă întorc spre ea.

— N-o să-ţi facă nici un rău, spun. Nu şi acum, când ştie că eu ştiu ce vrea.

— Ce vrea?

Mă uit la ea cu atenţie stând printre bănci, cu planeta şi lunile strălucind în jos spre ea, cu lumina umedă şi strălucitoare a apei peste ea, îi cercetez faţa şi limbajul corpului, în timp ce stă acolo şi se uită la mine şi îmi dau seama că ştiu în continuare cine e, că e tot Viola Eade, că tăcut nu înseamnă gol, că n-a însemnat *niciodată* gol.

Mă uit drept în ochii ei.

— O să-l întâmpin ca un bărbat, zic.

Şi, chiar dacă e prea gălăgie să-mi audă Vacarmul, chiar dacă nu-mi poate citi gândurile, se uită şi ea la mine.

Şi văd că înţelege.

Se ridică un pic mai sus.

— Nu mă ascund, zice ea. Dacă tu nu te ascunzi,

nu mă ascund nici eu.

Şi doar de asta am nevoie.

Dau din cap.

— Eşti gata? o întreb.

Se uită la mine.

Dă din cap o dată, cu hotărâre.

Mă întorc spre tunel. Închid ochii.

Trag adânc aer în piept.

Şi apoi, cu tot aerul din plămâni şi cu fiecare notă a Vacarmului din capul meu, urlu...

Şi urlu cât pot de tare.

— AARON!!!!!!

Şi deschid ochii şi-l aştept să vină.

41. Dacă unul dintre noi cade

Prima dată îi văd picioarele, alunecând cumva în jos, pe trepte, dar fără să se grăbească, mergând lejer, acum că ştie că suntem aici.

Ţin cuţitul în mâna dreaptă, dar am şi mâna stângă sus şi pregătită. Stau în picioare în culoarul dintre băncile mici, cât mai în centrul bisericii. Viola e puţin mai în spatele meu, mai jos, pe unul dintre şirurile de bănci.

Sunt pregătit. Îmi dau seama că *sunt* pregătit.

Tot ce s-a întâmplat m-a adus aici, în acest loc, cu acest cuţit în mână şi cu ceva pe care merită să-l salvez.

Cineva.

Şi dacă am de ales între mine şi ea, atunci nu există nici un fel de alegere, şi armata poate să se ducă naibii.

Aşa că sunt pregătit.

Mai pregătit decât oricând.

Fiin'că ştiu ce vrea.

— Hai, zic în sinea mea.

Picioarele lui Aaron apar, apoi braţele, unul ducând puşca, celălalt sprijinindu-se de perete.

Şi apoi faţa lui.

Pe jumătate sfâşiată, cu rana din obraz care-i dezveleşte dinţii, cu gaura, unde era nasul, deschisă şi larg căscată, făcându-l să arate cu greu a om.

Şi zâmbeşte. Şi atunci simt frica.

— Todd Hewitt! zice el, aproape ca o urare de bun-venit. Îmi ridic vocea peste zgomotul apei, rugându-mă să nu-mi tremure.

— Poţi să laşi puşca jos, Aaron.

— O, acum pot? zice el, cu ochii măriţi de uimire, văzând-o şi pe Viola în spatele meu.

Nu mă uit înapoi spre ea, dar ştiu că-l înfruntă pe Aaron, ştiu că-i arată tot curajul pe care-l are.

Şi asta mă face mai puternic.

— Ştiu ce vrei, spun. Mi-am dat seama.

— Ti-ai dat, tinere Todd? zice Aaron şi văd că nu se poate abţine, caută în Vacarmul meu, atât cât poate auzi peste vuietul apei.

— Nu ea e ofranda, spun.

Nu zice nimic, doar face câţiva paşi în biserică, aruncând priviri spre cruce şi spre bănci şi amvon.

— Nici eu nu sunt ofranda, zic.

Zâmbetul lui diabolic se lăţeşte şi mai mult. O nouă gaură se deschide la marginea rănii sale, sângele gâlgâind din ea şi împroşcând în jur.

— O minte deşteaptă e un prieten al diavolului, zice el, şi cred că asta e un fel de a-mi spune că am dreptate. Îmi echilibrez picioarele şi mă întorc odată cu el când se răsuceşte spre jumătatea bisericii în care se află amvonul, jumătatea mai aproape de margine.

— Tu eşti, îi zic. Ofranda eşti tu.

Şi-mi deschid Vacarmul cât de zgomotos pot eu, aşa, încât şi el, şi Viola să vadă că spun adevărul.

Fiin'că lucrul pe care Ben mi l-a arătat demult, când am plecat de la ferma noastră, felul în care un băiat din Prentisstown devine bărbat, motivul pentru care băieţii deveniţi bărbaţi nu mai vorbesc cu băieţii ce încă mai sunt băieţi, motivul pentru care băieţii deveniţi bărbaţi sunt *complici* la crimele din Prentisstown e....

E...

Şi mă trezesc spunându-l...

E să omoare un alt bărbat.

Ei singuri.

Toţi bărbaţii ăia care au dispărut, care *au încercat* să dispară.

De fapt, n-au dispărut.

Domnul Royal, fostul meu profesor de la şcoală, care s-a apucat de băut whisky şi s-a împuşcat, de fapt, *nu* s-a împuşcat. A fost ucis de Seb Mundy la aniversarea lui de treisprezece ani, l-a pus să se ridice în picioare şi să apese singur pe trăgaci, în timp ce restul bărbaţilor din Prentisstown îl priveau. Domnul Gault, a cărui turmă de oi am preluat-o noi când el a dispărut acum două ierni, doar *a încercat* să dispară. A fost găsit de Primarul Prentiss în timp ce fugea prin mlaştină şi, cum Primarul Prentiss respecta cu conştiinciozitate legea din Lumea Nouă, l-a executat, doar că a făcut-o aşteptând până la aniversarea de treisprezece ani a Domnului Prentiss Junior, când l-a pus pe fiul său să-l tortureze singur pe Domnul Gault, până l-a omorât, fără ajutorul nimănui altcuiva.

Şi tot aşa mai departe. Bărbaţi pe care îi cunoşteam, ucişi de băieţi pe care îi cunoşteam, doar ca să devină ei înşişi bărbaţi. Dacă oamenii Primarului aveau un fugar prins, ascuns pe undeva pentru a treisprezecea aniversare a unui băiat, atunci era bine. Dacă nu, luau, pur şi simplu, pe cineva din Prentisstown care nu le plăcea şi *pretindeau* că a dispărut.

Viaţa unui om era dată unui băiat ca să-i pună capăt, de unul singur.

Un bărbat moare, un bărbat se naşte.

Toată lumea complice. Toată lumea vinovată.

Cu excepţia mea.

— O, Doamne! o aud pe Viola şoptind.

— Dar eu trebuia să fiu diferit, nu-i aşa? spun.

— Tu erai ultimul, Todd Hewitt, zice Aaron. Ultimul soldat din armata perfectă a lui Dumnezeu.

— Nu cred că Dumnezeu are ceva de-a face cu armata ta, spun. Lasă puşca jos. Ştiu ce am de făcut.

— Dar eşti un mesager, Todd? întreabă el, ridicându-şi capul semeţ, lăţindu-şi şi mai mult zâmbetul lui imposibil. Sau eşti un fariseu?

— Citeşte-mă, îi zic. Citeşte-mă, dacă nu crezi c-o pot face.

E în amvon acum, uitându-se la mine spre strana din centru, întinzându-şi Vacarmul peste sunetul cascadei, împingându-l spre mine, încercând să nu lase să-i scape nimic, şi aud *ofranda* şi lucrarea *perfectă a lui Dumnezeu* şi *martiriul sfântului.*

— Probabil, tinere Todd, spune.

Şi pune puşca jos, pe amvon. Înghit în sec şi apuc cuţitul cu şi mai multă forţă.

Dar se uită spre Viola şi râde încet.

— Nu, zice el. Fetiţele vor încerca să profite de asta, nu-i aşa?

Şi, aproape ca din întâmplare, azvârle puşca de pe stâncă direct în cascadă.

Cade atât de rapid, încât nici măcar n-o vedem dispărând.

Dar a dispărut.

Aşa că suntem doar eu şi Aaron acum.

Şi cuţitul.

Desface braţele şi-mi dau seama că îşi ia poziţia de predicator, cea de la propriul său amvon din Prentisstown. Se apleacă peste piatra amvonului de aici şi-şi ţine palmele în sus şi-şi ridică ochii spre

acoperişul alb de apă de deasupra noastră.

Buzele i se mişcă în tăcere.

Se *roagă.*
— 'Şti, îi zic.

Se uită la mine.

— Sunt binecuvântat.

— Vrei ca eu să te omor.

— Greşit, Todd Hewitt, zice el, făcând un pas înainte de-a lungul stranei spre mine. Ura e cheia. Ura e motorul. Ura e focul ce-l purifică pe soldat. Soldatul trebuie *să urască.*

Mai face un pas.

— Nu vreau doar să mă omori, zice el. Vreau să mă ucizi cu sete.

Fac un pas în spate.

Zâmbetul îi mijeşte iar.

— Probabil că băiatul promite mai mult decât poate să ducă.

— De ce? zic, retrăgându-mă şi mai mult.

Viola se retrage şi ea, în spatele şi în jurul meu, sub sculptura cu Lumea Nouă.

— De ce faci asta? Ce sens ar putea să aibă?

— Dumnezeu mi-a spus care-i drumul meu, zice el.

— S'nt aici de-aproape treisprezece ani, spun, şi singurii pe care i-am auzit vreodată au fost *bărbaţii.*

— Dumnezeu lucrează prin bărbaţi, zice Aaron.

— La fel şi diavolul, intervine Viola.

— Ah, zice Aaron. Vorbeşte. Cuvinte de ispită ca să linişteas...

— Taci din gură, îl reped. Să nu vorbeşti cu ea!

Deja am trecut de şirul de bănci din spate. Mă mişc spre dreapta, Aaron vine după mine, până când ajungem să ne mişcăm într-un cerc mic, Aaron în continuare cu mâinile sus, cuţitul meu tot în aer, Viola stând în spatele meu, picăturile de apă acoperind totul. Camera se răsuceşte încet în jurul nostru, stânca e alunecoasă, zidul de apă străluceşte alb în soare.

Şi vuietul, vuietul neîncetat.

— Tu erai ultima încercare, zice Aaron. Ultimul băiat. Cel care să ne desăvârşească. Cu tine în armată, n-ar mai fi nici o verigă slabă. Am fi cu adevărat binecuvântaţi. *Dacă unul dintre noi cade, toţi cădem,* Todd. Şi toţi trebuie să cădem. Îşi încleştează pumnii şi-şi ridică iar privirile în sus.

— Ca să ne putem *naşte din nou!* Ca să putem lua această lume blestemată şi să facem iarăşi din ea o..

— N-aş fi făcut-o, zic, şi el se uită la mine, supărat că l-am întrerupt. N-aş fi ucis pe nimeni.

— Ah, da, Todd Hewitt, spune Aaron. De-asta

eşti tu aşa de special, nu-i aşa? Băiatul care nu poate să ucidă. Îi arunc o privire pe furiş Violei, care-i în spate, pe una din părţi. Încă ne învârtim într-un mic cerc.

Şi eu, şi Viola ajungem pe latura cu tunelul.

— Dar Dumnezeu cere o ofrandă, continuă Aaron. Dumnezeu cere un martir. Şi pe cine altcineva mai bun să ucidă băiatul cel special decât chiar pe trimisul lui Dumnezeu?

— Nu cred că Dumnezeu îţi spune ţie ceva, zic. Deşi pot să cred că şi-ar dori să fii mort.

Ochii lui Aaron devin atât de nebuni şi de goi, încât mă trece un fior.

— O să fiu un sfânt, zice el, şi un mic foc începe să ardă în vocea lui. Asta e destinul meu.

A ajuns la capătul stranei şi vine după noi, trecând pe lângă ultimul şir de bănci.

Eu şi cu Viola ne retragem în continuare.

Aproape am ajuns la tunel.

— Dar cum să-l stimulezi pe băiat? continuă Aaron, cu ochii ca nişte găuri. Cum să-l faci să devină bărbat?

Şi Vacarmul lui se deschide spre mine, asurzitor ca un tunet.

Deschid ochii larg.

Stomacul mi se întoarce pe dos.

Umerii mi se curbează şi simt o slăbiciune în mine.

O înţeleg. E o iluzie, o minciună, dar minciunile oamenilor sunt la fel de vii ca adevărurile lor şi văd fiecare fărâmă din ea.

Avea de gând să-l omoare pe Ben.

Aşa avea de gând să mă oblige să-l ucid. Aşa ar fi făcut. Ca să-şi desăvârşească armata şi să mă transforme într-un ucigaş, aveau de gând să-l ucidă pe Ben.

Şi să mă oblige să mă uit.

Să mă facă să-l urăsc atât de tare pe Aaron, încât să-l ucid.

Vacarmul meu începe să huruie suficient de tare, încât să audă şi el.

— *Rahatu' dracului* ce eşti tu...

— Dar apoi Dumnezeu ne-a trimis un semn, zice Aaron, uitându-se la Viola, cu ochii larg deschişi acum, cu sângele revărsându-se din rana adâncă, gaura unde a fost nasul desfăcându-se la maximum. Fata! zice el. Un dar din ceruri.

— Nu te uita la ea! strig. Nici măcar să *nu te uiţi la ea!*

Aaron se întoarce spre mine, şi zâmbetul e tot acolo.

— Da, Todd, da, zice el. Ăsta e drumul tău, ăsta e drumul pe care vei merge. Băiatul cu o inimă bună, băiatul care n-a putut ucide. Pentru cine ar ucide el? Pe cine ar proteja el? Încă un pas înapoi, încă un pas mai aproape de tunel.

— Şi când blestemata ei de tăcere diabolică ne-a pângărit mlaştina, am crezut că Dumnezeu m-a trimis să mă fac singur ofrandă, un ultim exemplu al diavolului care se ascunde şi pe care eu aş fi putut să-l distrug şi să-l purific. Îşi ridică semeţ capul.

— Dar apoi adevăratul scop a fost revelat.

Se uită la ea, apoi înapoi la mine.

— Todd Hewitt o să-i protejeze pe cei neputincioşi.

— Nu e neputincioasă, îi zic.

— Şi-apoi *ai fugit.*

Ochii lui Aaron se măresc, ca de o falsă uimire.

— Ai fugit, în loc să-ţi împlineşti destinul. Îşi ridică din nou ochii spre biserică.

— Făcând astfel victoria asupra ta şi mai plăcută.

— N-ai câştigat încă, zic.

— Nu? zâmbeşte Aaron din nou. Haide, Todd. Vino spre mine cu ură în suflet.

— *O să vin,* zic. O s-o fac.

Dar face încă un pas în spate.

— Ai fost aproape altădată, tinere Todd, zice Aaron. În mlaştină, ai ridicat cuţitul, când era să omor fata, dar nu. Eziţi. Răneşti, dar nu ucizi. Şi când am răpit-o pe fată de lângă tine şi tu ai urmărit-o până în pânzele albe, aşa cum ştiam că vei face, chinuindu-te din cauza rănii pe care ţi-am provocat-o, dar din nou, n-a fost de ajuns. Ţi-ai sacrificat câinele iubit, în loc s-o vezi pe ea rănită, m-ai lăsat chiar să-i frâng trupul, în loc să slujeşti scopului tău adevărat.

— Taci din gură! Îşi ţine palmele ridicate spre mine.

— Sunt aici, Todd, zice el. Împlineşte-ţi scopul. Devino bărbat. Îşi coboară capul până când ochii lui se uită de jos în sus la mine.

— *Cazi.*

Strâmb din buze.

Şi stau şi mai drept.

— Eu *sunt* deja bărbat, zic.

Şi Vacarmul meu o spune şi el.

Se holbează la mine. Ca şi cum s-ar holba prin mine.

Şi apoi *oftează.*
Ca şi cum ar fi *dezamăgit.*

— Încă nu eşti bărbat, spune el, şi faţa i se schimbă. Probabil nu vei fi niciodată.

Nu mă mai retrag.

— Păcat, zice el.

Şi apoi face un salt spre mine...

— Todd! ţipă Viola...

— Fugi! strig...

Dar eu nu fac nici un pas în spate... Înaintez.

Şi lupta începe.

Eu îl atac pe Aaron şi el se năpusteşte peste mine şi eu ţin cuţitul în mână, dar în ultima secundă sar într-o parte, lăsându-l să se izbească tare în zid...

Se roteşte împrejur, cu un mormăit, îşi răsuceşte braţul să mă lovească şi eu îl evit şi-l lovesc fără milă cu cuţitul, tăindu-i antebraţul de la un capăt la altul, şi nici măcar asta nu-l încetineşte...

Şi se întoarce spre mine cu celălalt braţ şi mă izbeşte exact sub mandibulă.

Făcându-mă să cad pe spate...

— Todd! strigă din nou Viola...

Mă rostogolesc în spate spre ultimul rând de bănci, căzând cu zgomot...

Dar îmi ridic ochii...

Aaron se întoarce spre Viola...

E la capătul scărilor...

— Fugi! ţip...

Dar are o piatră mare şi lată în mână şi o aruncă spre Aaron cu o grimasă şi un mârâit furios, şi el se fereşte şi încearcă s-o devieze cu o mână, dar îl izbeşte în frunte, făcându-l să se retragă împleticindu-se spre stânca-pervaz, spre partea din faţă a bisericii.

— Haide! strigă Viola spre mine...

Mă ridic în picioare, clătinându-mă...

Dar Aaron s-a întors şi el...

Cu sângele şiroindu-i pe faţă...

Cu gura deschisă într-un strigăt...

Sare înainte ca un păianjen, apucând-o pe Viola de braţul drept...

Ea îl pocneşte cu sălbăticie cu mâna stângă, murdărindu-se de sângele de pe faţa lui...

Dar el nu-i dă drumul...

Ţip, în timp ce alerg spre ei...

Ţinând cuţitul în jos...

Dar din nou îl rotesc, în ultima clipă...

Şi mă năpustesc asupra lui...

Aterizăm pe panta ascendentă a scărilor, Viola căzând pe spate, eu peste Aaron, care mă izbeşte în cap cu pumnii şi se întinde spre mine cu faţa lui îngrozitoare şi *mă muşcă* de o porţiune a gâtului meu aflată la vedere...

Ţip şi mă trag brusc înapoi, lovindu-l între timp cu dosul palmei...

Fugind de el înapoi spre biserică, şi ţinându-mă de gât...

Vine peste mine din nou, şi pumnul lui zboară în direcţia mea...

Izbindu-mă în ochi...

Capul mi se duce în spate cu o smucitură...

Mă clatin printre rândurile de bănci, înapoi spre centrul bisericii...

Alt pumn...

Ridic mâna în care am cuţitul ca să-l blochez...

Dar ajung cu marginea cuţitului pe alături...

Şi mă loveşte din nou...

Mă îndepărtez de el, târându-mă în patru labe pe piatra umedă...

Urc dinspre strană spre amvon...

Şi pumnul lui îmi ajunge în faţă pentru a treia oară...

Şi simt cum doi dinţi îmi sunt smulşi din rădăcină...

Şi aproape cad...

Şi apoi chiar cad...

Şi spatele şi capul mi se lovesc de piatra amvonului...

Şi dau drumul cuţitului din mână...

Se duce zăngănind spre margine.

Nefolositor ca de obicei.

— *Vacarmul te dă de gol!* ţipă Aaron. *Vacarmul te dă de gol!*

Păşeşte înaintând spre mine, stând în picioare deasupra mea.

— *Din momentul când am păşit în acest loc sacru, am ştiut că aşa va fi!*

Se opreşte la picioarele mele, cu pumnii încleştaţi şi plini de sângele meu, cu faţa plină de sângele lui.

— N-o să fii *niciodată* bărbat, Todd Hewitt! *Niciodată!*

O văd pe Viola cu coada ochiului, căutând cu

disperare şi alte pietre...

— Sunt deja bărbat, zic, dar am căzut, am dat drumul cuţitului din mână, vocea îmi tremură şi ţin mâna peste rana sângerândă de la gât.

— M-ai lăsat fără ofrandă!

Ochii i s-au transformat în nişte diamante arzătoare, Vacarmul lui strălucind de un roşu atât de violent, încât practic evaporă toată apa din jurul lui.

— O să te omor. Îşi lasă capul spre mine.

— Şi o să mori încet, ştiind că am omorât-o şi pe ea. Îmi încleştez dinţii. Încep să mă ridic naibii în picioare.

— Vino, dacă ai curaj, mormăi eu.

Aaron răcneşte şi face un pas spre mine...

Cu mâinile întinzându-se spre mine...

Şi faţa mea ridicându-se să-l întâmpine...

Şi Viola îl IZBEŞTE în cap cu o piatră pe care abia o poate ridica...

El se clatină...

Aplecându-se spre bănci şi recăpătându-şi echilibrul...

Şi se clatină din nou...

Dar nu cade.

Nu *cade, al naibii.*

Se împleticeşte, dar rămâne în picioare, între mine şi Viola, cu spatele spre Viola, dar dominând-o, un întreg şuvoi de sânge ţâşnind acum dintr-o parte a capului său, dar e al naibii de drept pe picioare, ca un coşmar...

Chiar e un monstru.

— Tu nu eşti om, îi zic.

— Ţi-am spus, tinere Todd, zice el, cu o voce joasă şi monstruoasă, Vacarmul lui încruntându-se spre mine cu o furie atât de intensă, încât mă clatin.

Sunt un sfânt.

Se repede cu braţele în direcţia Violei, fără ca măcar să se uite la ea, izbind-o drept în ochi, făcând-o să cadă pe spate, în timp ce strigă şi Viola cade cade cade, alunecând pe o bancă, lovindu-se tare cu capul de pietre...

Şi nu se mai ridică...

— Viola, ţip...

Şi sar peste el... Îmi dă drumul să plec...

Ajung la ea.

Are picioarele ridicate pe o bancă.

Şi capul pe podeaua de piatră...

Un firicel de sânge curge din el...

— Viola! zic şi o ridic...

Şi capul îi cade pe spate...

— Viola! ţip...

Şi apoi aud un huruit în spatele meu...

Râs.

Râde.

— Aveai s-o trădezi întotdeauna, zice el. Aşa a fost *prezis.*

— TACI DIN GURĂ!

— Şi ştii de ce?

— O SĂ TE OMOR! Îşi coboară tot mai mult vocea, până ajunge o şoaptă...

Dar o şoaptă pe care o simt ca un frison prin tot corpul...

— Ai căzut deja.

Şi Vacarmul meu străluceşte într-un roşu-aprins.

Mai arzător decât oricând.

Criminal de arzător.

— Da, Todd, şuieră Aaron. Da, aşa stau lucrurile.

O pun încet jos pe Viola şi mă ridic în picioare şi-l înfrunt.

Şi ura mea e atât de mare, încât umple toată peştera.

— Haide, băiete, zice el. Purifică-te.

Mă uit la cuţit...

Care se odihneşte într-o băltoacă.

Aproape de stânca-pervaz, lângă amvon, în spatele lui Aaron...

Acolo unde i-am dat drumul din mână...

Şi-l aud cum mă cheamă...

Ia-mă, zice...

Ia-mă şi foloseşte-mă, zice...
Aaron are mâinile desfăcute.

— Ucide-mă, zice el. Devino bărbat.

Nu mă părăsi niciodată, zice cuţitul...

— Îmi pare rău, şoptesc, deşi nu ştiu cui şi nici pentru ce... Îmi pare rău...

Şi fac un salt...

Aaron nu se mişcă, şi are braţele desfăcute, ca şi cum ar vrea să mă îmbrăţişeze...

Mă reped în el cu umărul...

Nu se împotriveşte...

Vacarmul meu urlă de furie...

Cădem peste amvon spre stânca-pervaz...

Sunt deasupra lui...

Tot nu se împotriveşte... Îl lovesc cu pumnul în

faţă... Încă o dată...

Şi încă o dată...

Şi încă o dată...

Distrugându-i-o şi mai mult...

Zdrobindu-i-o până ajunge o grămadă dezordonată de bucăţele însângerate.

Şi ura se revarsă din mine prin pumni...

Şi îl izbesc în continuare... Încă lovesc...

Prin crănțănitul oaselor...

Şi pârâitul cartilajelor...

Şi un ochi strivit de degetele mele...

Până când nu-mi mai simt mâinile...

Şi tot mai lovesc...

Şi sângele lui se împrăştie pe mine şi în jur...

Şi roşul lui se asortează cu flacăra Vacarmului meu... Şi apoi mă aplec pe spate, tot deasupra lui, acoperit de sângele lui...

Si el râde, râde *în continuare...*

Şi bolboroseşte „da" printre dinţii lui sparţi, „da..." Şi focul tot creşte în mine...

Şi n-o mai pot stăpâni...

Şi ura...

Şi mă uit în jur...

La cuţit...

La doar un metru distanţă...

Pe stânca-pervaz...

Lângă amvon...

Strigându-mă...

Strigând...

Şi de data asta ştiu...

De data asta ştiu...

O să-l folosesc.

Şi fac un salt după el...

Cu mâna întinsă...

Vacarmul meu e atât de roşu, încât abia mai pot vedea...

Da, zice cuţitul...

Da.
Ia-mă.
Ia puterea în mâinile tale...
Dar o altă mână ajunge prima acolo...

Viola.

Şi în timp ce mă prăbuşesc spre el, se iscă o furtună în mine...

O furtună provocată de faptul c-o văd aici...

C-o văd în viaţă...

O furtună care creşte mai mult decât roşul...

Şi „Viola" zic...

Doar „Viola".

Şi ea ridică de jos cuţitul.

Avântul pe care mi-l luasem mă trânteşte spre margine şi mă răsucesc şi încerc să-mi recapăt echilibrul şi o văd ridicând de jos cuţitul şi o văd înaintând şi cad înspre stânca-pervaz şi degetele îmi alunecă pe piatra udă şi îl văd pe Aaron ridicându-se în capul oaselor şi are doar un ochi acum şi se holbează la Viola şi ea ridică cuţitul şi îl duce în faţă şi eu n-o pot opri şi Aaron încearcă să se ridice şi Viola se mişcă spre el şi mă lovesc cu umărul de stânca-pervaz şi mă opresc, cât pe ce să cad peste ea şi mă uit, şi ce a mai rămas din Vacarmul lui Aaron emană ură şi frică şi zice *Nu...*

Zice *Nu tu...*
Şi Viola ridică braţul...

Ridică în aer cuţitul...

Şi-l lasă în jos...

Şi jos...

Şi jos...

Afundându-se drept într-o parte a gâtului lui Aaron...

Atât de tare, încât vârful iese pe partea cealaltă...

Şi se aude un pârâit, un pârâit pe care mi-l amintesc...

Aaron se prăbuşeşte din cauza forţei lui...

Şi Viola dă drumul cuţitului...

Face un pas în spate.

Are faţa albă.

O aud cum respiră chiar şi peste vuietul apei.

Mă ridic de jos sprijinindu-mă în mâini...

Şi ne uităm.

Aaron se forţează să se ridice.

Se forţează să se ridice, cu o mână apucând cuţitul, care însă rămâne înfipt în gâtul lui. Singurul ochi pe care-l mai are e larg deschis, cu limba atârnându-i din gură.

Se ridică în genunchi.

Şi apoi în picioare.

Viola ţipă uşor şi se retrage.

Se tot trage în spate până ajunge lângă mine. Îl auzim cum încearcă să înghită.

Cum încearcă să respire.

Face un pas înainte, dar se împiedică de amvon.

Se uită în direcţia noastră.

Limba i se umflă şi i se contorsionează, încearcă să zică ceva. Încearcă să-mi zică mie ceva. Încearcă să rostească un cuvânt.

Dar nu poate.

Nu poate.

Vacarmul lui e făcut doar din culori aprinse şi imagini şi lucruri pe care nu voi fi niciodată în stare să le spun. Îmi surprinde privirea.

Şi Vacarmul lui se opreşte.

Se opreşte complet, în sfârşit.

Şi forţa de gravitaţie îi atrage corpul şi se prăbuşeşte într-o parte.

Departe de amvon.

Şi peste margine.

Şi dispare sub zidul de apă.

Luând şi cuţitul meu cu el.

42. Ultimul drum spre Haven

Viola se aşază lângă mine cu atâta forţă şi atât de repede de parcă ar fi căzut acolo.

Respiră repede şi se holbează în spaţiul în care se afla Aaron. Soarele aruncă, printre căderile de apă, valuri de lumină umedă peste faţa ei, dar ăsta e singurul lucru care se mişcă pe faţa ei.

— Viola? zic, sărind într-o clipă şi ajungând lângă ea.

— S-a dus, spune ea.

— Mda, zic. S-a dus.

Şi doar respiră.

Vacarmul meu huruie ca o navă spaţială care se prăbuşeşte, plin de nuanţe de roşu şi de alb şi de lucruri atât de diferite, încât simt că parcă îmi smulge cineva capul de pe umeri.

Aş fi făcut-o.

Aş fi făcut-o pentru ea.

Dar, în loc de asta...

— Aş fi făcut-o, zic. Eram pregătit s-o fac.

Se uită la mine, cu ochii mari.

— Todd?

— L-aş fi ucis eu cu mâna mea.

Observ că am ridicat puţin vocea.

— Eram gata s-o fac!

Şi apoi bărbia începe să-i tremure, nu ca şi cum ar da să plângă, ci, pur şi simplu, îi *tremură,* apoi şi

umerii, şi ochii i se măresc de spaimă şi tremură şi mai tare şi nimic nu iese din Vacarmul meu şi rămâne totul acolo, dar altceva pătrunde înăuntru şi e pentru ea şi o apuc şi o ţin lângă mine şi ne legănăm înainte şi înapoi o vreme, aşa, ca să tremure cât vrea ea.

Nu vorbeşte o vreme, doar scoate nişte gemete stinse din gât, şi îmi aduc aminte cum, imediat după ce l-am ucis pe spacs, simţeam pârâitul alunecându-mi în jos pe braţ, cum continuam să-i văd sângele, cum l-am văzut murind iarăşi şi iarăşi.

Cum încă îl mai văd.

(Dar aş fi făcut-o)

(Eram pregătit)

(Dar cuţitul a dispărut)

— Să omori pe cineva nu-i deloc cum se zice în poveşti, spun, pe deasupra capului ei. Nu-i absolut deloc la fel.

(Dar aş fi făcut-o) Încă tremură şi noi încă stăm aproape de o cascadă furioasă şi zgomotoasă şi soarele e mai sus pe cer acum şi e mai puţină lumină

în biserică şi suntem uzi şi plini de sânge şi plini de sânge şi uzi.

Şi ne e frig şi tremurăm.

— Haide, îi zic, pregătindu-mă să mă ridic. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne uscăm, bine?

O ajut să se ridice în picioare. Mă duc să iau traista, care e încă pe jos, între două şiruri de bănci şi mă întorc la ea şi apoi ridic mâna.

— Soarele e încă sus, zic, o să fie cald afară.

Se uită la mâna mea pentru o clipă înainte s-o ia.

Dar o ia.

Ne croim drum ocolind amvonul, fără să mă pot abţine să nu mă uit în locul unde era Aaron, dar sângele lui a fost deja spălat de picăturile de apă.

(Aş fi făcut-o)

(Dar cuţitul) Îmi simt mâna tremurând în mâna

ei şi nu ştiu al cui e tremuratul.

Ajungem la trepte şi la jumătatea drumului până sus ea e prima care vorbeşte.

— Mă simt rău, spune.

— Ştiu, zic.

Şi ne oprim şi se apleacă mai aproape spre cascadă şi o văd că-i e rău.

Foarte rău.

Cred că aşa se întâmplă când omori pe cineva în viaţa reală.

Se apleacă mai în faţă, cu părul ud şi încâlcit atârnând în jos. Scuipă.

Dar nu se uită în sus.

— Nu puteam să te las, şopteşte. Ar fi câştigat el.

— Aş fi făcut-o, zic.

— Ştiu, spune ea, prin părul ei, în cascadă. De aia am făcut-o.

Respir adânc.

— Ar fi trebuit să mă laşi.

— Nu. Îşi ridică puţin capul.

— N-am putut să te las.

Se şterge la gură şi tuşeşte din nou.

— Dar nu e doar asta.

— Atunci ce? îi zic.

Mă priveşte în ochi. Ai ei sunt larg deschişi şi injectaţi.

Şi par mai maturi decât erau înainte.

— *Am vrut,* Todd, zice ea, şi fruntea i se încreţeşte. *Am vrut* s-o fac. *Am vrut* să-l ucid. Îşi pune mâinile pe faţă.

— O, Doamne, respiră ea. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.

— Încetează, zic, luându-i mâinile şi îndepărtându-i-le. Încetează. Era diabolic. Era *nebun* şi rău...

— Ştiu! strigă ea. Dar îl văd încontinuu. Văd întruna cuţitul intrând în...

— Mda, bine, ai vrut s-o faci, o opresc eu, înainte să-i fie şi mai rău. Ei, şi ce? Şi eu am vrut. Dar el te-a *făcut* să vrei asta. A făcut în aşa fel, încât să alegem între noi şi el. *De asta* era rău. Nu ce am făcut eu sau tu, ce a făcut *el,* bine? Îşi ridică privirea spre mine.

— A făcut doar ce a promis că va face, zice ea, cu o voce un pic mai liniştită. M-a făcut să cad.

Suspină din nou şi-şi ţine mâinile strâns peste gură, iar ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu, strig. Nu, vezi, tocmai asta-i chestia,

ascultă ce cred eu, în regulă?

Mă uit în sus, spre apă şi tunel şi nu ştiu ce cred, dar ea e aici şi văd că e aici şi nu ştiu ce gândeşte, dar *ştiu ce gândeşte* şi o văd şi stă să cadă pe margine şi se uită la mine şi-mi cere s-o salvez.

S-o salvez, aşa cum m-a salvat şi ea pe mine.

— Uite ce cred, zic şi vocea mi-e mai puternică şi ideile vin, gânduri care se infiltrează în Vacarmul meu ca nişte şoapte ale adevărului.

— Cred că probabil *toată lumea* cade, zic. Cred că probabil toţi cădem. Şi nu ştiu dacă asta e întrebarea ce trebuie pusă.

O trag de braţe încet, ca să mă asigur că ascultă.

— Cred că întrebarea e dacă ne ridicăm la loc.

Şi apa curge cu repeziciune şi noi tremurăm şi ea se holbează la mine şi aşteaptă şi speră...

Şi o văd că se îndepărtează de margine.

O văd cum vine înapoi spre mine.

— Todd, zice ea şi nu-i o întrebare.

E, pur şi simplu, numele meu.

E cine sunt eu.

— Haide, îi spun. Havenul ne aşteaptă.

O iau de mână iarăşi şi înaintăm urcând restul treptelor şi ajungând înapoi la partea mai întinsă a stâncii-pervaz, urmând curbele dinspre centru spre exterior, ţinându-ne echilibrul cu greu pe pietrele alunecoase. Săritura înapoi spre chei e mai grea de data asta, fiin'că suntem atât de uzi şi de slăbiţi, dar alerg ca să-mi iau avânt şi sar şi apoi o prind pe Viola care vine rostogolindu-se după mine.

Şi suntem în lumina soarelui.

Respirăm prelung, scoţând şi ultima urmă de umezeală din noi, înainte să ne adunăm forţele şi să urcăm micul chei, înaintând printre tufişuri, spre drumeag şi apoi înapoi pe drumul mare.

Ne uităm pe deal, în jos, spre drumul şerpuitor.

E tot acolo. Haven e tot acolo.

— Ultima bucată de drum, îi zic.

Viola îşi freacă braţele ca să se mai usuce un pic. Îmi aruncă o privire scurtă, uitându-se la mine de aproape.

— Ai fost lovit destul de mult în faţă, ştii asta?

Îmi duc degetele în sus. Ochiul începe să mi se umfle zdravăn şi observ o gaură într-o parte a gurii, unde am pierdut câţiva dinţi.

— Mersi, zic. Nu mă durea până să-mi zici tu.

— Scuze.

Zâmbeşte un pic şi-şi duce şi ea mâna la ceafă şi se înfioară.

— Cum e la tine? întreb.

— Nasol, zice ea, dar o să supravieţuiesc.

— Eşti indestructibilă, îi spun.

Zâmbeşte din nou.

Şi apoi se aude un sunet ciudat VÂJHÂRŞT în aer şi Viola scoate un mic icnet, un mic „oh".

Ne privim în ochi pentru o clipă, în lumina soarelui, amândoi surprinşi, fără să ştim sigur de ce.

Şi apoi îi urmăresc privirea spre partea din faţă a tricoului ei.

Are sânge pe tricou.

Sângele ei.

Sânge nou.

Ţâşnind dintr-o mică gaură chiar în dreapta buricului ei.

Atinge sângele şi ridică degetele.

— Todd? zice ea.

Şi apoi cade în faţă.

O prind, alunecând un pic.

Şi mă uit în sus, în spatele ei.

Sus, pe vârful dealului, exact acolo unde începe drumul. Domnul Prentiss Junior.

Călare.

Cu mâinile desfăcute.

Ţinând în mână un pistol.

— Todd? zice Viola lipită de pieptul meu. Cred că cineva m-a *împuşcat,* Todd.

Nu mai există cuvinte.

Nici un cuvânt în cap sau în Vacarm.

Domnul Prentiss Junior îşi loveşte calul şi-l îndreaptă de-a lungul drumului, spre noi.

Cu pistolul încă aţintit.

N-am unde să fug.

Şi nu mai am cuţitul.

Lumea se desfăşoară la fel de limpede şi de încet ca durerea cea mai cumplită, Viola începând să gâfâie puternic lângă mine, Domnul Prentiss Junior venind călare de-a lungul drumului, şi Vacarmul meu tulburându-se la ideea că suntem terminaţi, că nu mai avem unde să scăpăm de data asta, că, dacă lumea te vrea, o să tot vină după tine până o să te prindă.

Şi cine sunt eu să repar chestia asta? Cine sunt eu să schimb asta, dacă lumea îşi doreşte acest lucru atât de tare? Cine sunt eu să opresc sfârşitul lumii, dacă el tot vine?

— Cred că fata te vrea *tare,* Todd, zice pe un ton batjocoritor Domnul Prentiss Junior. Îmi încleştez dinţii.

Vacarmul meu începe să se agite în nuanţe de roşu şi violet.

Eu sunt Todd Hewitt, fir-ar al naibii.

Ăsta sunt, la dracu'! Îl privesc direct în ochi, trimiţându-mi Vacarmul spre el, şi scuip cu o voce scrâşnită.

— Fii amabil şi spune-mi *Domnul Hewitt.*

Domnul Prentiss Junior tresare, chiar *tresare* un pic şi trage de frâie, fără să vrea, făcându-şi calul să se ridice pe picioarele din spate pentru o clipă.

— Acuma fii serios, spune, cu vocea un pic mai puţin sigură.

Şi ştie că o auzim amândoi.

— Mâinile sus, zice el. Te duc la tatăl meu.

Şi eu fac cel mai uluitor lucru.

Cel mai uluitor lucru pe care l-am făcut vreodată. Îl ignor. Îngenunchez şi o aşez pe Viola pe jos, în praful drumului.

— Arde, Todd, zice ea, cu o voce stinsă.

O pun jos şi dau drumul traistei şi îmi scot tricoul şi-l mototolesc şi-l ţin apăsat pe gaura glonţului.

— Ţine strâns aici, auzi ce-ţi zic? îi spun, şi furia creşte în mine ca o lavă. N-o să-mi ia mai mult de o secundă.

Mă uit în sus, spre *Davy* Prentiss.

— Ridică-te, zice el, şi calul îi e încă nervos din cauza căldurii care vine dinspre mine. Nu-ţi mai zic şi a doua oară, Todd.

Mă ridic în picioare.

Fac un pas în faţă.

— Am zis să ridici mâinile sus, zice Davy, şi calul nechează uşor, tropăind de pe un picior pe altul.

Merg spre el.

Mai repede.

Până alerg.

— O să te împuşc! ţipă Davy, agitând arma, încercând să-şi stăpânească armăsarul care strigă *Trage! Trage!* peste tot în Vacarmul lui.

— Nu, n-o să mă împuşti! strig, alergând până la capul calului şi trimiţându-i un gând zgomotos din Vacarm.

ŞARPE!
Calul se ridică pe picioarele din spate.

— Fir-ar al naibii, Todd! zbiară Davy, răsucindu-se, încercând să controleze calul cu mâna în care nu ţine pistolul.

Fac un salt spre el, pocnesc calul peste picioarele din faţă şi sar înapoi. Calul nechează uşor şi se cabrează.

— Eşti un om mort! strigă Davy, descriind un cerc complet, cu calul care sare şi se cabrează.

— Ai *doar pe jumătate* dreptate, zic.

Şi deodată îmi văd şansa...

Calul nechează tare şi îşi scutură capul înainte şi înapoi.

Aştept...

Davy trage de dârlogi...

Eu mă dau în lături...

Aştept...

Al dracului cal! *strigă Davy...* Încearcă să smucească de dârlogi din nou.

Calul se mai învârte în cerc încă o dată...

Aştept...

Calul îl aduce pe Davy la mine ocolind, înclinându-l într-o parte în şa, până ajunge jos...

Şi iată şansa mea...

Pumnul meu e jos şi aşteaptă...

BUM! Îl lovesc peste faţă ca un ciocan care cade...

Jur că simt nasul rupându-i-se sub pumnul meu... Scoate un strigăt de durere şi cade din şa...

Scăpând pistolul în praf...

Sar înapoi...

Piciorul lui Davy rămâne prins în şa...

Calul se ridică din nou... Îl lovesc peste picioarele din spate cât pot de tare...

Şi calul cedează.

O ia la sănătoasa înapoi spre deal, şi apoi în sus, pe drum, piciorul prins al lui Davy făcându-l să se izbească de pietre şi să se umple de praf, în timp ce e târât, repede, spre vârful pantei...

Pistolul e în praf...

Mă duc după el...

— Todd? aud.

Şi nu mai e timp.

Nu mai e deloc timp.

Fără să mă gândesc prea mult, las pistolul şi alerg înapoi la Viola, la marginea tufişului.

— Cred că mor, Todd, şopteşte ea.

— Nu mori, zic, punându-i un braţ sub umeri şi pe celălalt sub genunchi.

— Mi-e frig.

— La dracu', n-o să mori! îi zic. Nu astăzi!

Şi stau acolo, cu ea în braţe, şi sunt în vârful pantei ce duce în jos, spre Haven.

Dar n-o să ajungem suficient de repede.

Plonjez în jos. Direct prin tufişuri.

— Haide! zic tare, fiin'că Vacarmul meu a uitat de el însuşi şi tot ce mai există pe lumea asta sunt picioarele mele care se mişcă.

Haide!
Alerg.

Prin tufişuri.

Şi de-a lungul drumului...

Prin alte tufişuri...

Din nou de-a lungul drumului, fiin'că suntem pe drumul cu celălalt sens de mers...

Jos şi mai jos...

Lovind cu piciorul bulgării de pământ şi sărind peste tufişuri... Împleticindu-mă peste rădăcini...

Haide.

— Rezistă, îi zic Violei. Rezistă acolo, auzi ce-ţi zic? Viola geme de fiecare dată când aterizăm pe ceva tare... Dar asta înseamnă că încă mai respiră.

Jos.

Şi mai jos.

Te rog.
Alunec pe nişte tufe de ferigă.

Dar nu cad.

Drum şi tufişuri.

Mă dor picioarele de la cât de abrupt e dealul. Tufişuri şi drum... În jos...

Te rog...
— Todd?

— Rezistă!

Ajung la poalele dealului şi intru în plin în el alergând.

E atât de uşoară în braţele mele.

Atât de uşoară.

Alerg spre locul în care drumul se uneşte iar cu râul, drumul spre Haven, copacii răsărind iarăşi peste tot în jurul nostru, iar râul curgând cu repeziciune.

— Rezistă! îi zic din nou, alergând de-a lungul drumului, cât de repede mă poartă picioarele.

Haide.

Te rog.

Prin curbe şi cotituri...

Sub copaci şi pe lângă malul râului...

Sus, în faţă, văd parapetul pe care l-am zărit cu binoclul de pe dealul de deasupra, X-uri uriaşe din lemn puse unele peste altele, într-un şir lung, de-o parte şi de alta, cu o deschizătură de-a curmezişul drumului.

— AJUTOR! strig, în timp ce mă apropii de el.

AJUTAŢI-NE!

Alerg.

Haide.

— Nu cred că mai pot, zice Viola şi vocea-i e fără suflare.

— Ba da, POŢI! strig. Să nu ÎNDRĂZNEŞTI să renunţi! Alerg.

Parapeţii se apropie.

Dar nu e nimeni.

Nu e nimeni aici.

Alerg prin deschizătura drumului până în partea cealaltă.

Mă opresc suficient de mult cât să mă pot răsuci complet.

Şi nu e *nimeni.*

— Todd?

— Aproape am ajuns, zic.

— Nu mai pot, Todd...

Şi capul i se răstoarnă pe spate.

— Ba POŢI! îi strig în faţă. TREZEŞTE-TE, Viola Eade! Ţine-ţi naibii ochii ăia deschişi!

Şi încearcă. O văd cum încearcă.

Şi deschide ochii, doar puţin, dar îi deschide.

Şi alerg cât pot de repede.

Şi, în timp ce alerg, strig AJUTOR!

AJUTOR!

Te rog.
AJUTOR!

Şi respiraţia începe să i se întrerupă.

AJUTATI-NE!

Te rog, nu.

Şi nu văd PE NIMENI.

Casele pe lângă care trec sunt închise şi goale. Din prăfuit, drumul devine pavat şi tot nu văd pe nimeni primprejur.

AJUTOR!

Picioarele mi se izbesc de caldarâm.

Drumul duce spre o biserică mare, un luminiş cu copaci, clopotniţa strălucind peste piaţa oraşului, aflată în faţa ei.

Şi nici aici nu e nimeni.

Nu.
AJUTOR!

Mă reped înspre piaţă, traversând-o, uitându-mă peste tot în jur, ciulind urechile...

Nu.
Nu.
E gol.
Viola respiră cu greu în braţele mele.

Şi Havenul e gol.

Ajung în mijlocul pieţei.

Nu văd şi nu aud nici un suflet.

Mă răsucesc din nou.

— AJUTOR! strig.

Dar nu e nimeni.

Havenul e complet gol.

Nu există nici un pic de speranţă aici.

Viola alunecă din braţele mele şi trebuie să

îngenunchez ca s-o prind. Tricoul meu i-a căzut de la rană, aşa că pun o mână să opresc sângerarea.

N-a mai rămas nimic. Traista, binoclul, caietul mamei, îmi dau seama că le-am lăsat pe toate sus, pe culmea dealului.

Eu şi Viola ne avem doar unul pe altul pe lume.

Şi ea sângerează *atât de mult...*

— Todd? zice ea, cu vocea stinsă şi articulând neclar.

— *Te rog,* şoptesc, iar ochii mi se umplu de lacrimi şi vocea îmi cedează. *Te rog.*

Te rog te rog te rog te rog...

— Ei bine, dacă tot ai cerut atât de frumos, se aude o voce din celălalt colţ al pieţei, o voce care cu greu poate fi numită un strigăt. Îmi ridic privirile.

Ocolind una din laturile bisericii, se vede un singur cal.

Cu un singur călăreţ.

— Nu, şoptesc eu.

Nu.

Nu.

— Ba da, Todd, zice Primarul Prentiss. Mă tem că da. Îşi mână calul aproape leneş de-a curmezişul pieţei, spre mine. Arată la fel de calm şi de stăpân pe sine ca întotdeauna, fără pic de transpiraţie pe haine, purtând chiar mănuşi şi cizme curate.

Nu-i posibil.

Nu-i absolut deloc posibil.

— Cum e cu putinţă să fii aici? zic şi ridic vocea. Cum...

— Chiar şi ultimul prostănac ştie că sunt două drumuri spre Haven, spune el, cu o voce calmă şi mieroasă, zâmbind aproape compătimitor, dar nu chiar.

Praful pe care l-am văzut. Praful pe care l-am văzut ieri mişcându-se spre Haven.

— Dar *cum?* zic, atât de uluit, încât abia pot vorbi. Armata e la distanţă de o zi cel puţin...

— Uneori, zvonul că vine o armată e, pur şi simplu, la fel de eficient ca armata însăşi, băiete, zice el. Termenii capitulării au fost foarte favorabili. Şi unul dintre ei a fost să elibereze străzile, ca să te pot întâmpina aici eu însumi.

Se uită înapoi spre cascadă.

— Deşi, bineînţeles, mă aşteptam să te aducă fiul meu.

Mă uit în jur prin piaţă şi acum văd feţe, feţe ivindu-se din spatele ferestrelor, din spatele uşilor.

Mai văd încă patru bărbaţi călare venind de după biserică.

Mă uit din nou la Primarul Prentiss.

— O, acum sunt Preşedintele Prentiss, zice el. Ai face bine să ţii minte asta.

Şi atunci îmi dau seama.

Nu-i mai pot auzi Vacarmul.

Nu mai pot auzi Vacarmul *nimănui.*

— Nu, zice el. Cred că nu poţi, deşi asta-i o poveste interesantă şi nu la ce-ai putea tu să te...

Viola alunecă şi mai mult din braţele mele şi geme de durere.

— Te rog! îi zic. Salveaz-o! O să fac tot ce spui! O să intru în armată! O să...

— Toate lucrurile bune la vremea lor, zice Primarul, părând şi el, în sfârşit, un pic iritat.

Se dă jos de pe cal, cu o singură mişcare degajată şi începe să-şi scoată mănuşile deget cu deget.

Şi ştiu că am pierdut.

Totul e pierdut.

Totul s-a sfârşit.

— Ca Preşedinte nou-numit al acestei frumoase planete a noastre, zice Primarul, ţinându-şi mâna în sus, ca şi cum mi-ar arăta lumea pentru prima dată, dă-mi voie să fiu chiar primul care îţi urează bun venit în noua sa capitală.

— Todd? şopteşte Viola, cu ochii închişi.

O ţin strâns lângă mine.

— Îmi pare rău, îi şoptesc. Îmi pare atât de rău.

Am nimerit direct într-o capcană.

Am nimerit la capătul lumii.

— Bine aţi venit, zice Primarul, în Noul Prentisstown.

Sfârşitul cărţii întâi

CUPRINS :

PARTEA I...5
1. Gaura din mijlocul Vacarmului..........................5
2. Prentisstown...20
3. Ben şi Cillian..33

4. Nu gândi asta!..45
5. Lucrurile pe care le ştii......................................54
6. Cuţitul din faţa mea..63
PARTEA A II – A..73
7. Dacă ar mai exista vreo fată.............................73
8. Ce alegeri face un cuţit.....................................83
9. Când norocul nu-i de partea ta..........................91
10.Mâncare şi foc..100
11.Caietul fără de răspunsuri.........................113
12.Podul...123
PARTEA A III-A..140
13.Viola...140
14.În bătaia puştii..151
15.Fraţi întru suferinţă.....................................164
16.Noaptea-n care nu ne cerem scuze............175
17.Întâlnire într-o livadă....................................188
18.Farbranch...198
19.Următoarele decizii ale cuţitului.................215
PARTEA A IV-A...230
20. O armată de bărbaţi.......................................230
21. Lumea largă...239
22. Wilf şi marea de chestii.................................256
23.Un cuţit e la fel de bun ca acela care-l mânuieşte....272
24. Moartea unui laş care nu-i bun de nimic.........282

25. Ucigaşule..293
PARTEA A V-A..303
26. Sfârşitul tuturor lucrurilor..............................303
27. Şi mergem mai departe...................................315
28. Mirosul de rădăcini...327
29. Aaron cu o mie de fete....................................338
30. Un băiat pe nume Todd...................................351
31. Cei răi sunt pedepsiţi.....................................362
PARTEA A VI-A...375
32. Pe râu în jos...375
33. Carbonel Downs..383
34. O, nu mă părăsi niciodată...............................391
35. Legea...401
36. Răspunsuri la întrebări....................................410
37. Ce rost mai are?..426
38. Am auzit o fecioară strigând..........................438
39. Cascada...446
40. Ofranda..456
41. Dacă unul dintre noi cade...............................473
42. Ultimul drum spre Haven...............................491

PATRICK NESS

YOUNG 12+

Todd Hewitt e ultimul băiat din Prentisstown, un oraș mai puțin obișnuit. Oamenii pot auzi ce gândesc ceilalți. Tot timpul. Viața lor se desfășoară într-un copleșitor și neîncetat Vacarm; nu există intimitate, nici secrete.

Chiar cu o lună înainte de a împlini 13 ani, dată la care ar urma să devină bărbat, Todd descoperă întâmplător un loc liniștit. Fără Vacarm. Însă un asemenea loc nu poate exista! Înseamnă că locuitorii din Prentisstown l-au mințit.

Și acum va trebui să fugă ca să se salveze de la moarte...

Dar unde să fugi dacă cei care te urmăresc pot auzi T O T ce gândești?

Un roman în tradiția Aventurilor lui Huckleberry Finn și a capodoperei De veghe în lanul de secară, despre un adolescent care fuge, împreună cu câinele său vorbitor, Manchee, spre o lume normală. Chiar dacă asta înseamnă să meargă până la capătul lumii... și mai departe.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-881-0